

JULIE
GARWOOD



Svatba


OLDAG

JULIE
GARWOOD
Swatba



Julie Garwood

THE WEDDING

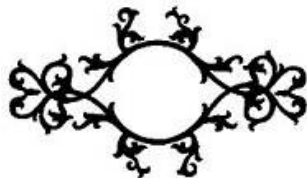
*Tato kniha je dílem historické fikce.
Události, místa, jména, vlastnosti ve vztahu
k nehistorickým postavám jsou výtvorem
autorčiných představ, které využila beletristicky.
Jakákoliv jejich podobnost se skutečnými událostmi,
místy nebo osobami, ať již živými či mrtvými,
je čistě náhodná.*

Copyright © 1996 Julie Garwood
All rights reserved
Translation © 1999 Magda Cindričová

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být reprodukována
jakoukoliv formou ani prostředky mechanickými
nebo elektronickými, ani fotokopírováním
nebo zaznamenáváním na jakýkoliv nosič informací.

ISBN 80-85954-67-2

*Mé sestře a milé přítelkyni
Mary Kathleen Murphy McGuire*



PROLOG

Vysočina, Skotsko 1103

Donald MacAlister neumíral lehce. Bojoval o život každou uncí své síly, každou librou své tvrdošijnosti. Přestože by měl smrt vítat jako vysvobození z nesmírné bolesti a úzkosti, nechtěl utrpení podlehnout, protože věděl, že dříve, než zavře oči a vydechne naposledy, musí předat odkaz ze všeho nejdůležitější.

Jeho odkazem byla nenávist. Zemana stravovala ukrutná zášť k nepříteli. Chtěl vidět svého syna hořet touhou po pomstě a věděl, že dokud nezíská jistotu, že hoch pochopí nutnost napravit strašlivé zlo, bude dál zápasit se smrtí. A tak se usilovně upínal k životu a k ruce svého syna, tak malé a křehké v jeho velké, zvrásněné dlani. Černé starcovy oči se zavrtaly do očí jeho jediného dědice a otec začal synovi vysvětlovat, jaká je jeho svatá povinnost.

„Pomsti mě, Connore MacAlistere. Ulož do srdce moji nenávist, chraň ji a pěstuj, a až vyrosteš, vezmi můj meč a zabij mé nepřátele. Nemohu zemřít v pokoji, dokud mi nedáš své slovo, že pomstíš ďábelský čin, který zde byl spáchán. Slib mi to, hochu.“

„Ano, otče,“ vroucně prohlásil Connor. „Pomstím tě.“

„Hoří v tobě plamen pomsty?“

„Ano.“

Donald spokojeně přikývl. Konečně našel klid, a pokud bude ještě žít tak dlouho, aby stačil dát svému synovi několik pokynů do budoucna, bude víc než spokojen; ale i kdyby měl v příštím okamžiku vypustit duši, nebude mu to vadit, protože věděl, že jeho

syn přijde na to, jak splnit svoji povinnost. Connor už dokázal, že je velmi chytrý, a jeho otec mu plně důvěřoval.

Bohužel, Donaldu MacAlisterovi nebylo souzeno, aby zůstal naživu a viděl, jak se z jeho syna stává muž. I on sám věděl, že se zlomenou nohou a s pořádnou dírou v břiše nepřežije. Ale Bůh byl k němu milosrdný. Během několika minut bolest téměř ustala a jeho tělo od paty k hlavě začala prostupovat blahoslavená otupělost.

„Otče, pověz mi jména mužů, kteří ti to udělali.“

„Byli to Kaernové, kdo zaútočili. Přijeli ze severu, z velké dálky, a dělali si nárok na naši půdu. Jsou ale pokrevně spříznění s MacNary a mám podezření, že s tím má něco společného i jejich zeman. MacNare byl vždy nenasytý. Nikdy nebude mít dost. Měl bys ho zabít dřív, než ti způsobí nesnáze nebo než ho lačnost po další půdě přivede k tvému prahu. Nejednej však ukvapeně,“ varoval otec syna. „Ani Kaernové, ani MacNarové nejsou dost prohnání, aby své opovážlivé akce plánovali tak promyšleně. Musí jednat pod vedením někoho jiného. Nevím, kdo je ten proradník, ale ty na to přijdeš. Zdá se mi, že největšího nepřítele máme někde nablízku.“

„Myslíš, že tě zradil někdo z tvých vlastních lidí?“ Connor při tom pomyšlení strnul.

„Od včerejšího večera, kdy zaútočili, o té možnosti uvažuji. Kaernové přijeli průsmyky, o nichž vědí jenom moji stoupenci. Nikdo cizí by sám průchod nenašel. Je tu určitě zrádce a bude tvojí povinností ho odhalit. Je to někdo z nás, Connore, tím jsem si jistý. Z boží vůle oslavuje teď vítězství na mé vlastní půdě. Ale ty zjistíš jeho jméno a vyčkáš na vhodnou příležitost. Pak se pomstí na všech, kteří budou ještě žít. A zvaž, jestli zabiješ i jejich syny, chlapče.“

„Udělám to, otče. Všechny je zničím.“

Donald sevřel synovu ruku ještě pevněji. „Tohle je moje poslední ponaučení. Dívej se, jak budu umírat, a nauč se žít jako bojovník. Až mě opustíš, jdi k lesní cestě. Čeká tam na tebe Angus a dá ti pokyny, co máš dělat dál.“

Zeman počkal, až syn přikývne na souhlas, a pokračoval: „Rozhlédni se kolem sebe a pověz mi, co vidíš. Je všechno zničeno?“

Connor se zadíval na zkázu, která ho obklopovala, a tiše zanaříkal. Ze zápachu hořícího dřeva a čerstvé krve se mu zvedal žaludek.

„Tvrz je v troskách, ale já ji znovu postavím.“

„Ano, postavíš. Musíš se postarat, aby byla nedobytná. Pouč se z mých chyb, Connore.“

„Nová tvrz bude mnohem pevnější.“

„A co moji věrní bojovníci?“

„Většina je mrtva.“

Zoufalství v chlapcově hlase zemanem otřáslo a ihned se pokusil hochu utěšit. „Jejich synové se vrátí. Budou nosit tvé barvy a přísahat ti věrnost. Budou tě následovat stejně jako jejich otcové následovali mě. Blíží se čas, kdy se vydáš na cestu. Ovaž si kolem rány plátno a pevně je utáhni, abys zastavil krev, než vstaneš, jinak jí s každým krokem budeš ztrácet víc a víc. Udělej to ihned, dokud jsem tu s tebou.“

Connor otce ochotně poslechl, i když si nemyslel, že jeho zranění je tak vážné, že je třeba je ošetřit. Většina krve, kterou na sobě měl, pocházela z otcových ran, ne z jeho.

„Zůstane ti jizva, která ti bude připomínat tento černý den,“ řekl Donald.

„Nemusí mi jej připomínat. Nezapomenu.“

„Ne, nezapomeneš. Bolí tě rány?“

„Ne.“

Donald souhlasně zamručel. Chlapec si nikdy nestěžoval, což byla skutečnost, která jeho otce nesmírně těšila. Měl všechny předpoklady stát se udatným bojovníkem.

„Kolik je ti let, synku?“

„Devět nebo deset,“ odpověděl chlapec.

„Škoda, že nejsi starší nebo mladší. Podle věku se zdá, že jsi ještě dítě, ale tvé oči se mění v oči muže. Vidím v nich jasný plamen hněvu a to mě těší.“

„Mohl bych tě vzít s sebou.“

„Nepotáhneš s sebou mrtvého muže.“

„Bolí tě rány, otče?“

„Teď už necítím nic. Zdá se, že se mě zmocňuje jakási otupělost. Díky bohu za to. Někteří neměli takové štěstí.“

„Zůstal bych s tebou, kdybys...“

„Odejdeš, až ti poručím,“ přikázal mu otec. „Zachrániš sám sebe, abys mohl splnit své sliby. Nepřítel zmizel, ale nedopusť se chyby a zůstaň ostražitý; on se vrátí, aby své dílo dokončil.“

„Máme dost času, otče. Slunce je ještě vysoko a nepřátelé vezli s sebou sudy plné vína. Budou mít těžkou hlavu a před příštím ránem se neobjeví.“

„Pak tedy můžeš ještě chvíli zůstat,“ svolil otec.

„Pošle mě Angus k Euphemii, abych jí řekl, co se stalo?“

„Nepošle. Neřekneš jí nic.“

„Ale je to přece tvoje žena.“

„Moje druhá žena,“ opravil chlapce Donald. „Ženě nikdy nevěř, Connore. Je to nepředložené. Euphemia zjistí, co se stalo, až se vrátí se svým synem Raenem. Chci, abys byl do té doby odtud daleko. Nepřeji si, aby tě vychovávali její příbuzní. Jsou to pijavice.“

Connor přikývl, aby dal otci najevo, že pochopil, a pak se zeptal: „A mé matce jsi důvěřoval?“

Donald postřehl v chlapcově hlase obavy a pomyslel si, že by měl před ním mluvit o matce co nejlaskavěji. Zároveň však chtěl, aby jeho syn slyšel pravdu, a proto odpověděl od srdce.

„Věřil jsem jí a důsledkem toho byla moje muka. Miloval jsem tvou matku. Byla mi ze všeho nejdražší, má milá Isabelle, a čeho jsem se dočkal? Zemřela dříve než já, zlomila mi srdce a nechala mě tu zoufalého a opuštěného. Pouč se z mé pošetilosti a chraň se před bolestí lásky. Nikdy jsem se neměl ženit podruhé – teď si to uvědomuji – ale jsem praktický člověk a věděl jsem, že potřebuji dědice, kteří mě budou následovat, kdyby se snad tobě stalo něco zlého. Byla to však chyba. Euphemia měla už syna z předchozího manželství a další dítě už mít nemohla, i když se o to pokoušela.“

Donald se snažil uspořádat si myšlenky a pokračoval: „Euphemii ani žádnou jinou ženu jsem už nebyl schopen milovat.“

Jak bych mohl, poté, co mi udělala má milá Isabelle? Nemohl jsem ovšem tvoji macechu ignorovat. Nebylo její chybou, že jsem se o ni nedokázal jaksepatří starat. Musíš se snažit napravit moje chyby. Pokus se ji ctít a vycházet s jejím zhýčkaným synem. Nezapomeň však, že především musíš být věrný sám sobě.“

„Nezapomenu. Kam mě pošle Angus? Je čas, abys mi to řekl,“ naléhal chlapec. Otálel, aby mohl ještě chvíli zůstat se svým otcem. „Mohli přece Anguse zabít, než se dostal do lesa.“

„Nic by se nezměnilo. Myslíš, že bych svěřil tak důležité rozkazy jen jedinému člověku? Nejsem blázen. Řekl jsem i ostatním, co je třeba udělat.“

„Dovol mi, ať vyslechnu příkaz přímo od svého zemana.“

Donald se obměkčil. „Je jen jeden člověk, kterému věřím, a právě k němu musíš jít. Pověz mu, co se tu dnes odehrálo.“

„Mám mu říct všechno, cos mi svěřil?“

„Ano.“

„Mohu mu věřit?“

„Můžeš,“ odpověděl Donald. „Bude vědět, co je třeba udělat. Musíš se nejprve dostat pod jeho ochranu. Pak mu přikaž, aby tě vychoval podle svých představ. Vyžaduj jedno právo, chlapče. Být jeho bratrem až do smrti. Nezklame tě. Jdi. Jdi k Alecu Kincaidovi.“

Connora ten příkaz omráčil. „Je to přece tvůj nenáviděný nepřítel. K němu mě nemůžeš poslat.“

„Myslím to vážně,“ odpověděl otec pevným, rozhodným hlasem. „Alec Kincaid se stal nejmocnějším mužem na Vysočině. Je to dobrý a ušlechtilý člověk a ty potřebuješ jeho sílu.“

Connor stále nemohl pochopit, proč mu otec vybral takový osud. Neubránil se, aby nezačal znovu protestovat.

„Ale přece jsi proti němu bojoval.“

Donald se k údivu svého syna usmál. „To je pravda. Nebyl to však boj od srdce. A Kincaid to věděl. Jen jsem ho zkoušel a jsem pyšný na to, že jsem ho pořádně potrápil. Naše půda sousedí na východě s jeho zemí, a tak bylo přirozené, že jsem z ní chtěl kousek získat. On mi to samozřejmě nedovolil. Ale chápal mě. Kdyby ne, byli bychom už všichni po smrti.“

„Je opravdu mocný?“

„Je. Nezapomeň mu ukázat můj meč. A nechej na jeho ostří krev, aby ji Kincaid viděl.“

„Otče, žádný z MacAlisterů mě nebude následovat, když se vypravím k jejich nepříteli.“

„Uděláš, co ti poroučím,“ řekl otec. „Jsi moc mladý, abys to pochopil, a tak musíš věřit mému úsudku. Chci, abys mi slíbil, že ke Kincaidovi půjdeš okamžitě.“

„Ano, otče.“

Donald přikývl. „Přišel čas, aby ses se mnou rozloučil. Otáleli jsme už dost dlouho a svou smrt jsem oddaloval, jak se dalo. I teď se mi zdá, že jen usínám.“

Connor chtěl pustit otcovu ruku, ale nemohl se k tomu odhodlat.

„Budeš mi chybět,“ zašeptal.

„I ty mi budeš chybět.“

„Mám tě rád, otče.“

„Bojovníci o svých citech nemluví. I já tě mám rád, synu, ale nikdy jsem ti to nechtěl říci.“

Stiskl Connorovu ruku, aby zmírnil svá nevrlá slova, a naposledy zavřel oči. Byl smířen se smrtí, protože viděl v Connorových očích hořet plamen nenávisti a věděl, že bude pomstěn. Co víc si mohl otec přát?

Donald MacAlister za chvíli zemřel, avšak ani po smrti nepustil synovu ruku. Zemřel stejně, jak žil, čestně, důstojně a tvrdošíjně lpící na svých zásadách.

Connor setrval po otcově boku, jak dlouho mohl, dokud neuslyšel za sebou něčí šepot. Obrátil se a spatřil mladého bojovníka snažícího se zvednout ze země. Connor si nemohl vzpomenout na jeho jméno a ze vzdálenosti, která je oddělovala, neviděl, jak vážná jsou jeho zranění. Pokynem vyzval vojáka, aby zůstal na místě, a opět se otočil k otci. Pozvedl meč, který mu ležel na hrudi, sklonil hlavu v modlitbě za otcovu duši a pak se s mečem přitisknutým k srdci odvrátil. Snažil se potlačit ostrou bolest, která mu vystřelovala do paží, a zadržel slzy deroucí se mu do očí, když kolem sebe uviděl zkrvavené mrtvolky otcových druhů.

Konečně se dostal k bojovníkovi, který ho volal, a zjistil, že to není dospělý muž. Válečník byl snad jen o dva nebo o tři roky starší než Connor.

Naštěstí si konečně vzpomněl na jeho jméno. „Crispine, myslel jsem, že jsi mrtvý. Obrát se na záda, ať ti mohu ošetřit rány, jinak určitě zemřeš.“

„Na to není čas. Vráť se a zabij tvého otce i tebe, Connore. Ano, to je jejich cílem. Slyšel jsem, jak se tím ti bastardi chvástají. Odejdi, než se vrátí a uvědomí si, že se jim to nepodařilo.“

„Naši nepřátelé teď odpočívají. Nevrátí se, dokud jim nedojde víno, které si vezou s sebou. Udělej, co ti říkám.“

Crispin se pomalu převrátil a podle zkřivené tváře bylo vidět, že mu pohyb způsobuje bolest.

„Je tvůj otec mrtvý?“

„Ano,“ odpověděl Connor. „Zůstal však naživu dost dlouho, aby mi řekl, co musím udělat. Zemřel v pokoji.“

Crispin zanaříkal. „Můj zeman je mrtvý.“

„Ne, Crispine. Tvůj zeman klečí před tebou.“

Connor nepřipustil, aby Crispin proti jeho vychloubání mohl něco namítnout nebo se mu smát, ale poučil ho, co bude nyní jeho povinností, zatímco mu ovazoval rány. Řekl vojákovi, jak by se mohl nepříteli pomstít za jeho ukrutnosti, a když s ošetřováním skončil, byly vojákova mysl i srdce naplněny něčím silnějším než úzkostí. Byla to naděje.

I když Connorovi zbývalo jen velmi málo síly, podařilo se mu nakonec přes všechny obtíže odvléci Crispina do bezpečí. Ukryl ho hluboko v lese, do koutku chráněného hustým větrovím. Pak se vrátil k místu zkázy, aby zachránil další zraněné. Jedním z nich byl Angus, věrný voják, kterému dal otec za úkol odvést syna do bezpečí. Druhý byl chlapec Connorova věku jménem Quinlan, který přijel sotva před týdnem, aby se začal cvičit ve vojenském umění. Jeho zranění byla vážná a tak bolestivá, že prosil, aby ho Connor nechal o samotě zemřít. Connor byl však k jeho prosbám hluchý.

„Já rozhodnu, kdy přijde tvůj čas umřít, Quinlane, ne ty.“

Chlapec přestal protestovat a snažil se být co nejmenší zátěží.

Connor zoufale toužil vrátit se ještě pro další raněné a zachránit je, ale vzápětí spatřil na nedalekém pahorku stíny koní. Nepřítel se přece jen rozhodl vrátit před setměním. Connor věděl, že ho nesmějí spatřit. Potřeboval čas, aby odstranil stopy. Okamžitě se pustil do práce, a jakmile získal jistotu, že ty tři, které zachránil, nikdo neobjeví, slíbil, že přivede pomoc, a vyzval je, aby vydrželi.

Konečně mohl začít plnit přání svého otce. Sedl na svého věrného koně a urazil polovinu vzdálenosti k hranici s Kincaidovým územím. Když se dostal ke strmému skalnímu převisu, nechal koně stát a začal šplhat nahoru na skálu, aby si zkrátil cestu.

Jakmile se opět dostal na rovinu, rozběhl se. Překonával vzdálenost rychlostí mladého jelena, a když mu nakonec vyčerpání oslabilo nohy a už nemohl udržet zničující tempo, vytáhl otcův meč s pochvou, opřel se o něj jako o hůl a pomalu vykročil s nadějí, že opět nabude síly. Nepodařilo se mu to, ale jeho odhodlání vydalo za deset dospělých mužů. Nezklame svého otce.

Connor necítil nic, ani chlad, ani bolest nebo děsivou ztrátu. Soustředil se na jedinou myšlenku. Musí se dostat k Alecu Kincaidovi. Přísaha věrnosti tomuto zemanovi je první krok, který musí učinit, aby splnil otcova přání, a nepřipustí, aby mu v tom cokoliv zabránilo.

Ztratil pojem o čase, viděl jen, že se kvapem blíží tma. Na obloze ještě zářily oranžové pásy, jež provázely slunce klesající mezi dva pahorky přímo před ním, ale i ty rychle pohasínaly. Jeho zoufalství se zvyšovalo s každým dalším krokem. Věděl, že se musí dostat ke Kincaidovi před setměním, protože za tmy k němu nedokáže nalézt cestu. Kdyby pokračoval v cestě v noci, riskoval by, že se bude pohybovat v kruhu nebo, což by bylo ještě horší, se vydá opačným směrem a ztratí vzdálenost, kterou už překonal. Nesmí zklamat. Znovu se rozběhl. Zdálo se mu, že už se blíží hranici mezi pozemky svého otce a územím Kincaidů, ale úplně jistý si nebyl. A pak uslyšel výzvu, aby zůstal stát. Běželo k němu několik vojáků a on si ve zmatku pomyslel, že ho dostihl nepřítel a chce ho zabít, než bude schopen splnit slib daný otci. Zavrával, z posledních sil se držel na nohou, ale nedokázal udělat jediný krok.

Dobrotivý bože, zklamal. Ještě ničeho nedosáhl, a už zklamal. Kincaid znamenal počátek jeho budoucnosti, ale Connor nebyl dost silný, aby se k němu dostal.

„Umíš mluvit, mladíku? Můžeš nám říci, co se ti stalo? Jsi samá krev.“

Vojáci, kteří ho obklopili, byli oděni v barvách Kincaidů. Když si to Connor uvědomil, nohy mu vypověděly poslušnost a on dopadl na kolena. Nejraději by zavřel oči, alespoň na okamžik, ale netroufl si. Ještě ne. Nemůže usnout, dokud nepromluví s Kincaidem. Musí mu vylíčit, co se stalo... Může mu důvěřovat... Musí...

Potrásl hlavou ve snaze vzpamatovat se, pak se zhluboka nadechl a vykřikl. „Odved'te mě k mému bratrovi.“

„Kdo je tvůj bratr, chlapče?“ zeptal se jeden z členů stráže.

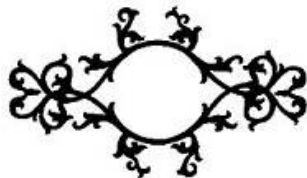
„Podle příkazu mého otce je mým bratrem od dnešního dne Alec Kincaid. Nezapudí mě.“

Ted' už mohl zavřít oči. Splnil první z požadavků svého otce.

Zbytek bude následovat, jen co promluví s Kincaidem. Řekne mu, kam ukryl zraněné vojáky, vyzve ho, aby jel za nimi a přivezl je... a řekne svému bratrovi ještě mnohem víc...

Connorova poslední myšlenka, než upadl do bezvědomí, mu dala klid. Jeho otec bude pomstěn.

A tak všechno začalo.



KAPITOLA 1

Anglie, 1108

Nebyla to láska na první pohled.

Lady Brenna nechtěla být uvedena do společnosti. Měla toho dne před sebou mnohem důležitější věci. Její chuva, rozmrzele se tvářící žena s bohabojnými způsoby a s vyčnívajícími předními zuby, však její námitky nehodlala poslouchat. Odhodlaně zahnila Brennu do zadní části stáje a pak se k ní vrhla. Nedala děvčátku možnost proklouznout kolem sebe, pevně je chytila a vlekla nahoru k zablácenému dvorku a přitom je kárala.

„Přestaň sebou zmítat, Brenno. Jsem silnější než ty a nepustím tě. Už zas jsi ztratila střevíce, že? A neopovaž se mi lhát. Vidím, že ti koukají punčochy. A proč táhneš za sebou tu uzdu?“

Brenna pokrčila rameny. „Zapomněla jsem ji vrátit zpátky.“

„Okamžitě ji pusť. Stále na něco zapomínáš, a víš proč?“

„Nedávám pozor na to, co dělám, jak mi pořád říkáš, Elspeth.“

„Nevěnuješ pozornost ničemu, co ti říkám, v tom je to. Je s tebou víc starostí než se všemi ostatními dohromady. Tvoji starší bratři a sestry mi nezpůsobili ani okamžik takového trápení. I tvoje malá sestřička ví, jak se má chovat, a to si ještě cucá palec a počurává se. Varuji tě, Brenno, pokud nezměníš svoje způsoby a nedopřeješ svým rodičům chvíli klidu, sám Bůh bude muset nechat důležité práce a přijít si s tebou promluvit. A jak se pak budeš cítit? Už teď se ti nelíbí, když si tě tatínek usadí na kolena a hovoří s tebou o tvém hanebném chování, že?“

„Ne, Elspeth, to se mi nelíbí. Pokusím se chovat slušně. Opravdu.“

Pohlédla na chůvu, aby zjistila, jestli věří, že je její kajícnost upřímná. Samozřejmě nebyla, protože si nemyslela, že udělala něco špatného, ale to Elspeth jistě nechápe.

„Nevyvaluj na mne ta svoje modrá kukadla, holčičko. Nevěřím ti ani slovo. Bože, ty ale páchneš. Do čeho jsi šlápla?“

Brenna sklopila hlavu a mlčela. Sotva před hodinou honila selátka, dokud čeledín nezahnal prasnici zpátky do ohrady, a odporný zápach byl jen malou daní za zábavu, kterou si Brenna užila.

Její soužení však teprve začalo. I když se koupala sotva před týdnem, musela se vykoupat znovu a ještě k tomu uprostřed dne. Drhli ji od hlavy k patě tak důkladně, že se bolestí rozplakala. Elspeth její kvílení vůbec nedojalo a Brennu nakonec pláč unavil. Skoro neprotestovala, když ji Elspeth oblékla do modrých šatů a příliš těsných střevíců. Pořádně ji štípala do tváří, aby jí zčervenaly, plavou hřívu vlasů jí upravila do úhledných kadeří a pak ji odvěkla do síně. Bude se muset podrobit ještě důkladné prohlídce své matky, než ji nechají na pokoji.

Její starší sestra Matilda už seděla s matkou u stolu. Byla zde i kuchařka a probírala se svou paní uspořádání večeře.

„Nechci dnes být v žádné společnosti, maminko. Hrozně mě to nudí.“

Elspeth přišla zezadu k Brenně a poklepala jí na rameno. „Mlč už. Nesmíš si stěžovat. Bůh nemá rád ženy, které si neustále stěžují.“

„Tatínek si pořád stěžuje, a přesto ho má Bůh rád,“ prohlásila Brenna. „Proto je tatínek tak veliký. Jenom Bůh je větší než on.“

„Kdes přišla na takový nesmysl?“

„Tatínek to říkal. A teď chci jít ven. Už nebudu honit selátka. Slibuji.“

„Zůstaneš tam, kde tě budu mít na dohled. Dnes se budeš chovat slušně. A když ne, víš, co tě čeká, že?“

Brenna ukázala na podlahu. „Budu muset jít tam dolů,“ opakovala poslušně hrozbu, kterou tak často slyšela.

Děvčátko nemělo tušení, co znamená „tam dole“, vědělo jen, že je to hrozné a že tam jít nechce. Pokud Brenna nezmění své politováníhodné chování, nikdy se nedostane do nebe, říkala Elspeth, a tam se přece chce dostat každý, včetně celé její rodiny.

Brenna věděla, kde je nebe, protože jí je otec ukázal. Bylo nahoře na obloze.

Pomyslela si, že by se jí tam možná líbilo, ale příliš jí na tom nezáleželo. Teď pro ni byla důležitá jediná věc. Nechtěla, aby na ni zapomněli. Pořád mívala alespoň jednou týdně zlý sen z toho, čemu její matka říkala „nešťastné“ náhody. Děsivé vzpomínky stále setrvávaly v koutku mysli, kde, jak každý ví, malé holčičky skrývají své obavy, které čekají na vhodnou příležitost, aby vyskočily a děsily je. Její křik samozřejmě probudil mladší sestru. Zatímco Elspeth měla plno práce s utěšováním malé Faith, Brenna si vzala pokrývku a přemístila se do ložnice rodičů. Když byl její otec mimo domov, což se stávalo v případě, že měl na starost nějaké důležité úkoly, které král mohl svěřit jen někomu tak oddanému a důvěryhodnému jako byl on, vplížila se do veliké postele a schoulila se vedle matky. Jestliže byl otec doma, uložila se na chladnou zem vedle Odvahy, otcova krásného meče se stříbrnou rukojetí, o kterém matka prohlašovala, že ho má otec rád stejně jako své děti. Brenna se cítila nejbezpečněji, byl-li otec doma, protože jeho hlasité chrápání ji vždy uklábalo k spánku. Démoni se nepokoušeli proniknout dovnitř oknem a děsivé představy, že na ni rodiče zapomněli, se nedostavily, byla-li v jejich blízkosti. Přízraky se k ní neodvážily přijít.

„Řekni prosím Brenně, aby mlčela, až přijdou hosté, matko,“ žádala Matilda. „Neumí mluvit potichu. Dělá to schválně. Kdy se už konečně zbaví toho odporného zlovyku?“

„Už brzy, miláčku, brzy,“ odpověděla nepřítomně matka.

Brenna se vtiskla blíž k sestře. Matilda byla od přírody panovačná, ale teď, když bratři opustili domov, aby se učili být prospěšní svému králi stejně jako jejich otec, její chování se ještě zhoršilo. Byla skoro stejně nevrlá jako Elspeth.

„Jsi jako tříška v zadku, Mattie.“

Její matce poznámka neušla. „Brenno, nebudeš používat tak hrubá slova. Rozumíš?“

„Ano, maminko, ale tatínek říká, že ho pořád bolí zadek. A bolest způsobuje přece něco ostrého.“

Její matka zavřela oči. „Nedráždí mě, dítě.“

Brenna svěsila ramena. Pokusila se zatvářít zkroušeně. „Mami, už mě vážně nebaví, když mi všichni v jednom kuse říkají, co mám dělat. Copak mě nikdo nemá rád?“

Její matka neměla náladu dceru teď utěšovat. Mávla rukou ke skupině židlí na druhé straně síně.

„Jdi a posad' se tamhle, Brenno. A už nechci slyšet ani slovo, dokud ti neřeknu, že můžeš mluvit. Udělej, co ti povídám.“

Děvčátko se váhavě vydalo přes síň.

„Nenechej ji tam sedět dlouho, matko. Všechno je následek té nešťastné příhody. Tatínek říká, že je třeba čas, aby se vzpamatovala,“ zastala se jí Mattie.

Brennu projev její oddanosti nepřekvapil. Bylo sestřinou povinností dohlížet na ni, když v domě nebyli její bratři. Ale Brennu zlobilo, že Mattie porušila tabu. Přece ví, že Brenna nesnáší, když jí někdo připomíná, co se stalo.

„Ano, drahoušku,“ odpověděla matka. „Čas a trpělivost.“

Mattie zhluboka povzdechla. „Matko, jak můžeš být tak klidná? Necítíš se ani trochu provinile? Pochopila bych, kdyby se stalo jednou, žes zapomněla na své dítě, ale dvakrát? Je div, že se tu malá nedrží neustále v tvé blízkosti.“

Pak se ozvala Elspeth. „Obávám se, že téhleté nikdy neseženeš manžela, paní.“

Brenna si zacpala uši. Nesnášela, když o ní chůva mluvila jako o „téhleté“. Není přece selátko.

„Já si seženu manžela sama,“ vykřikla Brenna.

Právě když se tak vychloubala, vešla do síně Joan.

„Cos provedla tentokrát, Brenno?“

„Nic.“

„Tak proč sedíš v koutě sama? Obvykle se tiskneš k matce a repetíš, až jí zaléhají uši. Pověz mi, co jsi provedla. Slibuji, že ti nebudu nic vyčítat.“

„Dráždila jsem matku. Sehnal ti tatínek manžela, Joan?“

„Sehnal?“ podivila se Joan. Nezasmála se nahlas, aby Brennu neurazila, ale kradmému úsměvu se neubránila.

„Myslím, že ano,“ přiznala.

„A pomáhala jsi při tom?“

„Ne. Setkala jsem se s manželem až v den našeho sňatku.“

„Nemrzí tě, že je ošklivý?“ zašeptala Brenna.

„Nezáleží na tom, jak vypadá. Tatínek mě ujišťuje, že díky mému sňatku vznikl silný svaz,“ zašeptala odpověď Joan.

„Je to tak dobře?“

„Ach, ano. Král mu dal svůj souhlas.“

„Rachel říká, že člověk musí svého manžela milovat z celého srdce.“

„To je bláhové přání. Až bude dost stará, provdá se za muže jménem MacNare, i když ho ještě nikdy neviděla. On totiž ani nežije v Anglii, ale to otce nezajímá. Dal se zlákat dary a sliby, které mu MacNare dal.“

„Elspeth říká, že mně tatínek nikoho nesežene. Taky říká, že tatínek má příliš mnoho práce, než aby se staral o moje potřeby. Budu si nějakého muset sehnat sama. Pomůžeš mi?“

Joan se usmála. „Vidím, že tě to velice trápí. Ráda ti pomohu.“

„Jak si obstarám takového ženicha?“

Joan chvíli předstírala, že o záležitosti uvažuje, a nakonec odpověděla: „Představuji si to tak, že si vybereš muže, který se ti bude líbit, a pak ho požádáš, aby se s tebou oženil. Pokud bude žít daleko odtud, budeš k němu muset vyslat posla. Ano, tak bys to měla udělat. Víš, Brenno, tatínek by byl nešťastný, kdyby nás slyšel takhle mluvit. Je jeho povinností opatřit ti manžela. Proč vlastně šeptáme?“

„Maminka mi zakázala mluvit.“

Joan se rozesmála. Hluk upoutal pozornost Elspeth a chůva ihned chvátila k nim.

„Prosím nemluv na ni, lady Joan. Brenno, řekli jsme ti, abys mlčela. Nedáš ani na chvíli pokoj?“

„Mrzí mě to, Elspeth.“

Chůva opovržlivě zafuněla. „Ne, vůbec tě to nemrzí.“ Přistoupila blíž, zašermovala Brenně před obličejem prstem a řekla: „Jednoho krásného dne sem sestoupí Bůh a pořádně ti to vytmaví, holčičko. Dej na má slova. Pak budeš litovat. Nemá rád drzé holky.“

Pak ji konečně Elspeth nechala být a Brenna usnula čekajíc na společnost, která se měla sejít. Když hosté přicházeli, Rachel jí zatřásla, probudila ji a odtáhla k jejich starším sestrám.

Brenna se schovávala za Rachel, než zavolali její jméno a vyzvali ji, aby se ukázala. Najednou se styděla na hosty pohlédnout, a jakmile ji otec představil, opět se ukryla za sestřinými zády.

Žádný z cizinců jí nevěnoval pozornost, a tak se rozhodla vykrást se ven ze síně, než si jí někdo všimne. Obrátila se, udělala krok směrem k východu a vzápětí se prudce zastavila.

Dveřmi právě procházeli tři obrové. Užasla tak, že se nemohla hnout. Prostřední z nich bych vyšší než druzí dva a upoutal její zájem nejvíce. Upřeně ho pozorovala, a když její rodiče chvatně zamířili ke dveřím, aby se s novými příchozími přivítali, uvědomila si, že je ještě vyšší než její otec.

Chytila Rachel za ruku a zatahala ji. Sestře trvalo dlouho, než na ni pohlédla.

„Co je?“ zašeptala.

„To není Bůh, že ne?“ zeptala se Brenna a ukázala přitom na prostředního návštěvníka.

Rachel obrátila oči v sloup. „Ne, to určitě není Bůh.“

„Takže mi tatínek lhal? Říkal přece, že jenom Bůh je větší než on, Rachel.“

„Ne, tatínek nelhal. Jen tě škádlil. To je všechno. Nemusíš mít obavy.“

Brenně se ulevilo. Tatínek ji neoklamal a Bůh se zatím neobtěžoval sestoupit z nebes, aby ji pokáral. Ještě má čas, aby napravila to, čemu Elspeth říká hříšný život.

Pak ji zaujal otec, který vybuchl smíchy, Usmála se, protože se tak dobře bavil, a pak se znovu obrátila, aby si prohlédla prostředního obra. Často jí připomínali, že se nesluší na někoho

civět, ale na toto matčino pravidlo teď vůbec nemyslela. Obr ji hypnotizoval a toužila si ho co nejvíc zapamatovat.

Musel ucítit, že se na něho dívá, protože se najednou obrátil a zadíval se přímo na ni.

Brenna se rozhodla postarat se, aby byl na ni tatínek pyšný, a chovala se jako slušně vychovaná mladá dáma. Uchopila do rukou sukni, pozvedla ji a uklonila se. Vzápětí ztratila rovnováhu a málem upadla na nos, ale v poslední chvíli se narovnala, znovu zavravorala a dopadla na zadeček.

Vstala, uvědomila si, že by měla pustit sukni, a pak se zadívala na cizince, aby zjistila, co si o její neobratnosti myslí.

Obr se na ni usmál.

Jakmile se odvrátil, přitiskla se opět k Rachelinu boku.

„Za toho se provdám,“ zašeptala.

Rachel se usmála. „To je hezké.“

Brenna vážně přikývla. Ano, bylo to hezké.

Teď zbývá jen požádat, aby se s ní oženil.

O pár minut později dovolil otec svým dcerám, aby opustily síň. Brenna počkala, až se všichni odeberou nahoru, pak se rozběhla ven. Byla rozhodnuta, že dnes musí chytit jedno ze selátek, aby si opatřila svého mazlíčka. Raději by měla štěně, ale otec všechna štěňata rozdal jejím bratrům a sestrám a na ni žádné nezbylo. Rozhodla se tedy napravit tu strašlivou nespravedlnost tím, že si ochočí nějaké selátko.

Štěstí stálo na její straně. Prasnice znovu opustila ohradu a spala teď v blátivé louži za stájí v polovině cesty z kopce dolů. Brenna se snažila pohybovat se co nejtišeji, ale pak uklouzla na blátě a ozvalo se hlasité šplouchnutí. Mlád'ata zřejmě svou matku k smrti unavila. Ani nezvedla hlavu a neotevřela oči. Brenna uslyšela, jak zaskřípaly přední dveře, pak se otevřely, ale nikdo na ni nezavolal, takže si byla jistá, že zůstala nezpozorována.

Selátka jí její záměr usnadňovala, protože ležela na hromadě a spala. Brenna si jedno z nich uložila do sukně, pevně sevřela její cípy a přitiskla si je k hrudi. Myslela, že poběží do kuchyně a svoji kořist tam ukryje, a byla přesvědčená, že by se jí to povedlo, kdyby její nový mazlíček nezačal vyděšeně kvičet.

Brenna si neuvědomila, jaké nebezpečí jí hrozí, dokud nebyla u východu z ohrady a neuslyšela proti sobě děsivý hluk. Prasata by neměla létat, ale rozzuřená prasnice si to, zdá se, neuvědomovala. S hlavou skloněnou vylétla jako blesk a svůj názor dala jasně najevo zakvičením drásajícím uši, které znělo, jako by se sám ďábel vyřítil z hlubin pekla, aby si Brennu odnesl.

Brenna otevřela ústa a zakvílela skoro stejně jako její protivník. Byla tak vyděšená, že nedokázala rozumně uvažovat, běhala kolem ohrady, vlasy rozčuchané, svírala selátko v náručí a znovu a znovu volala tatínka, aby přišel a zachránil ji. Rodičům se naskytl děsivý pohled. Jejich sladký malý andílek byl od hlavy k patě pokrytý blátem a běhal dokola jako slepice bez hlavy.

Všichni se rozběhli. Tatínek ji nezachránil, protože neběžel dost rychle; zachránil ji obr, který se na ni v síni usmíval. V posledním okamžiku.

Prasnice do ní vrazila rypákem a v okamžiku, kdy se Brenna roztáhla na zemi, ucítila, že ji někdo zvedá do vzduchu. Zavřela oči, uvědomila si, že by měla přestat kvílet, a pak se rozhlédla kolem sebe. Nesla se pořád v náručí, ale už byla venku z ohrady a dost daleko od ní. Nechápala, jak se jejímu zachránci podařilo takovou překážku přeskočit.

Kolem nich nastal zmatek. Všichni běželi k ní. Tatínek se k plotu dostal poslední. Ještě lapal po dechu, když slyšela, jak se ptá svého společníka, jestli neví, co způsobilo, že zvíře zaútočilo na jeho drahou Faith.

Brenna se neurazila. Tatínek si často pletl jejich jména. Do večera si je zas vzpomene. Pohled v jeho očích jí řekl, co bude následovat. Otec si ji posadí na kolena a dobrou hodinu ji bude utěšovat. Nechtěla ani pomyslet na trest, jaký by ji čekal, kdyby zjistil, co ukrývá v sukních. Z hloubi duše doufala, že se to nikdy nedoví.

Věděla, že její zachránce ucítil zmítající se selátko, a nakonec si dodala odvahy pohlédnout na něho, aby zjistila, co bude dělat. Tvářil se překvapeně, a když selátko znovu zakvičelo, usmál se.

Byla šťastná, že se nezlobí, a tak úsměv opětovala, ale pak si uvědomila, že by se měla stydět.

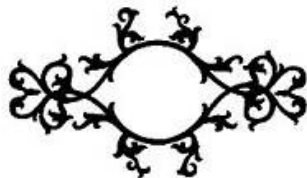
Jeden z jeho přátel přistoupil blíž k plotu. „Connore, je všechno v pořádku?“ Obr se obrátil, aby svému druhovi odpověděl. Brenna mu v tom zabránila. Položila mu dlaň na tvář a přinutila ho, aby se na ni podíval. Pak zašeptala, že si prasátko ochočí místo pejska. Zřejmě ji neslyšel, protože se k ní naklonil, až se jejich čela téměř dotýkala.

„Nikomu to neříkej.“

Obr najednou zvedl hlavu a zařval smíchy. Řekla mu, aby byl zticha, ale on se místo toho rozesmál ještě víc. Ale neprozradil to na ni, a jakmile ji postavil na zem, rozběhla se k otci, než ji mohl znovu chytit.

„Pojď sem, Brenno.“

Dělala, že ho neslyší, a běžela dál. Teprve až byla v bezpečí kuchyně s novým miláčkem, který jí spal v klíně, uvědomila si, že zapoměla toho muže požádat, aby se s ní oženil. Ale to nevádí. Požádá ho zítra, a když ji odmítne, vymyslí jiný plán. Tak nebo tak, mínila dosáhnout svého a ušetřit otci trápení.



KAPITOLA 2

Skotsko 1119

Ke svatebnímu obřadu přišel Connor MacAlister ve válečných barvách.

Náladu měl zrovna tak ponurou, jak ponuře působily temněmodré pruhy na tvářích a na pažích. Zemana netěšil úkol, který měl před sebou, ale byl čestný muž, a tak se rozhodl udělat, co je zapotřebí, aby bylo dosaženo spravedlnosti.

Connor měl v srdci i v mysli pomstu; a myslel si, že na tom není nic neobvyklého. Každý rodák z Vysočiny, který je hoden svého meče, je pomstychtivý. Tak to prostě chodí.

Se zemanem přijíždělo pět jeho vojáků. Muži byli také vystrojeni jako do boje, ale náladu měli o mnoho lepší, protože žádný z nich nebude mít do konce života na krku anglickou manželku.

Quinlan, jeho pobočník, jel po zemanově boku. Connorovi se téměř rovnal výškou, ale neměl tak svalnatá ramena, paže ani stehna, a proto se s ním silou nemohl měřit. To ovšem nebyl důvod, proč Quinlan zůstal v MacAlisterově klanu. V zemanově družině ho držely Connorova inteligence, jeho neúnavná touha po spravedlnosti a neocenitelné vůdcovské schopnosti. Quinlan byl zemanův oddaný stoupenec a obětoval by i svůj život, kdyby měl ochránit jeho bezpečí. Connor mu už život zachránil a Quinlan věděl, že by to zeman bez ohledu na riziko udělal znovu, kdyby bylo třeba. Ostatní muži smýšleli stejně jako Quinlan, protože

Connor jednal se všemi svými druhy jako s rovnocennými členy své rodiny.

Quinlan nebyl jen zemanův oddaný soukmenovec; byl zároveň jeho blízký přítel a stejně jako všichni ostatní MacAlisterové i on měl v srdci nenávisť. Hýčkal ji celá léta jako milenku a měl v úmyslu v tom pokračovat, dokud nenajde způsob, jak napravit zlo, které bylo spácháno na něm a na jeho rodině.

„Ještě není pozdě na to, aby sis to rozmyslel,“ poznamenal Quinlan. „Jsou jiné způsoby, jak se MacNarovi pomstít za mého otce.“

„Ne. Už jsem poslal své nevlastní matce vzkaz, že si přivezu nevěstu, a nic, co mi řekneš, moje rozhodnutí nezvrátí.“

„Myslíš, že se pak konečně Euphemia vrátí?“

„Pravděpodobně ne,“ odpověděl Connor. „Připadá jí příliš těžké vrátit se do naší země, když můj otec odešel na věčnost. Truchlí pro něho ještě dnes.“

„A co Alec? Tvůj bratr ti přikázal, abys sporu učinil konec, a tys slíbil, že to uděláš.“

„Ano, a tohle je moje poslední urážka. MacNara bude jistě dlouho bolet. Musím se s tím na nějaký čas spokojit. Víš, jak ten chamtivec dychtí po spojenectví s Angličany. Využijeme jeho nenasytosti v náš prospěch. Pamatuj, kamaráde, on zostudil a ponižil tvoji rodinu.“

„A my jsme kvůli jeho zradě vytáhli do boje.“

„To nestačí,“ prohlásil Connor. „Až skončím, tvůj otec bude moci opět pozvednout hlavu. Bude prokázána jeho nevina.“

Quinlan se najednou zasmál. „Myslím, že v tom měl prsty Bůh, Connore. Až do dnešního rána jsme neznali jméno dcery, kterou pojmeš za manželku. Pamatuješ si na ni ještě?“

„Není snadné na ni zapomenout. Kromě toho mám alespoň další důvod, jak vysvětlit svůj sňatek Alecovi. To je pro mne důležité.“

„Tvůj bratr bude i tak zuřit.“

„Ne, bude rád, když mu připomenu, že se mi ta Angličanka před lety zaslíbila.“

„A co mu povíš?“

„Pravdu. Požádala mě, abych se s ní oženil. Přece jsi na to nezapomněl. Vždyť ses tomu smál celý týden.“

Quinlan přikývl. „Žádala tě třikrát, ale musím ti připomenout, že to bylo velmi dávno. Určitě na to zapomněla.“

Connor se usmál. „Záleží na tom?“

*

Lady Brennu náhle zachvátil podivný pocit, že ji někdo pozoruje. Klečela na břehu mělkého potoka, otírala si tvář a ruce vyšívaným plátnem, když za sebou ucítila něčí přítomnost.

Neudělala žádný prudký pohyb. Věděla, že by nebylo dobré najednou vyskočit a utíkat zpět do tábora. Kdyby to byl divoký medvěd nebo ještě něco horšího, prudkým pohybem by na sebe jenom strhla pozornost.

Vytáhla dýku, pomalu se obrátila a zároveň se zvedla. Připravovala se čelit nebezpečí, které se možná skrývá v temném houští.

Nebylo tam nic. Čekala chvíli, jestli se hrozba ukáže, ale stále se nic nehýbalo. Jediný zvuk, který slyšela, byl tlukot vlastního srdce.

Bylo od ní pošetilé, že se vydala tak daleko od místa, na kterém se v poledne utábořili otcovi muži. Kdyby se něco stalo, zavinila by si to jen a jen sama, a kdyby tak zoufale netoužila po chvíli samoty, víc by přemýšlela o možných následcích. Samozřejmě že by i v tom případě utekla, protože chvílku soukromí naléhavě potřebovala, ale podnikla by potřebná opatření a vzala by si s sebou luk a šípy.

Zanechala snad své instinkty doma? Pomyslela si, že zřejmě ano, protože stále měla pocit, jako by ji někdo pozoroval, a vůbec to nechápala.

Brenna nakonec dospěla k závěru, že je to bláhová myšlenka. Kdyby byl někdo nablízku, přece by ho uslyšela nebo by se sám objevil. Tatínek jí často říkával, že má mimořádně bystrý sluch, a nevychloubala se snad sama svým přátelům, že uslyší, když na

pole spadne první podzimní list? Samozřejmě přeháněla, ale něco na tom bylo. Obvykle skutečně slyšela každý sebemenší zvuk.

Ted' však neslyšela nic. Brenna usoudila, že za to může její nervozita. Cesta byla pro ni obtížná a uvědomovala si, že je vyčerpaná. Ano, tak je to. Je unavena, a proto si představuje něco, co neexistuje.

Zeman MacNare. Bůh ji ochraňuj, každou chvíli se její mysl vracela k budoucímu manželovi. Pak se jí obvykle udělalo zle. Byla ráda, že dnes nic nejedla, věděla, že by každé jídlo zvrátila.

Naštěstí se s tím mužem nikdy nesetkala. Možná dělá přece jen mylné závěry. Třeba bude docela příjemný. Všechny děsivé historky o něm mohou přehánět. Bože, zoufale v to doufala. Nechtěla se provdat za krutého člověka, nedovedla si představit, jaké by to bylo a, ach, jak se snažila odradit otce od záměru, aby ji za něho provdal! Otec však její argumenty jako obvykle vůbec neposlouchal.

Oznámil jí to mimořádně bezohledným způsobem. Uprostřed noci jí zatřásl, probudil ji a sdělil jí své rozhodnutí. Pak přikázal, aby pomohla matce a služebným připravit zavazadla. Za úsvitu vyrazí na cestu do skotské Nížiny. Vysvětlení, které jí dával cestou ke dveřím, ji neuspokojilo. Sňatek prý mu pomůže rozšířit vliv do Skotska, a protože král rozhodl, že by se Rachel měla provdat za jednoho z jeho oblíbených baronů, Haynesworth dá MacNarovi Brennu. Tím bylo také beze slov řečeno něco pro ni mnohem bolestnějšího; otec ji sice miloval, ale moc a vliv miloval víc.

A také dary, pomyslela si. MacNare na nich nešetřil. Naštěstí se král o zasnubách nedověděl, jinak by se jistě rozhněval, ale na to otec nemyslel. Chamtivost mu naplnila srdce tak, že v něm zbylo málo místa pro obezřetnost nebo strach.

Když Brenna přestala plakat, matka se snažila dát jí radu. Doporučovala, aby se Brenna přestala trápit. Všechno se jistě v dobré obrátí, pokud se svému ženichovi podřídí a zanechá svých dětinských snů.

Pomyšlení na rodiče v ní vyvolalo stesk po domově. Nedovedla si vysvětlit proč, když přece právě rodiče ji přinutili k tomuto nežádoucímu manželství. Ano, chtěla se vrátit domů. Chyběli jí

všichni, dokonce i stará, podivínská chůva, která pořád všechny kolem sebe komandovala.

Dost sebelítosti. Brenna věděla, že kdyby na ně dál myslela, rozplakala by se jako dítě. Její budoucnost byla rozhodnuta a jediný, kdo může změnit její osud, je Bůh.

Zdálo se, že se vojáci nemohou dočkat, aby už zase vyjeli. Myslela, že by už mohli být na MacNarově území, ale věděla, že před sebou mají ještě celý den cesty, než dorazí k jeho tvrzi.

Brenna se chvatně snažila upravit si cop. Rozpletl se jí, když se skláněla nad vodou, aby si opláchla obličej. Začala si ho znovu splétat, pak si to však rozmyslela. Proč se stará, jak vypadá, až se setká se zemanem? Zatáhla za stuhu, prohrábla prsty uvolněné vlasy a přitom jí stuha i dýka upadly na zem.

V okamžiku, kdy dýku zvedala, uslyšela ostrý výkřik Harolda, vojáka, který vedl její doprovod.

Vykasala si sukně a rozběhla se k táboru, aby zjistila, co se děje. Srazila se se svou komornou Beatricí. Mohutná žena se hnala dolů po úzké pěšině, chytila Brennu za loket a snažila se někam ji odvléci. Při pohledu na výraz děsu v Beatriciných očích Brennu zamrazilo v páteři.

„Utíkej, paní,“ vykřikla. „Zaútočili na nás ďáblové. Ukryj se, než bude pozdě. Chystají se zabít naše vojáky, ale především chtějí dostat tebe. Musíš se schovat, než bude pozdě. Nesmějí tě najít. Rychle.“

„Kdo je to?“ vyděšeně zašeptala Brenna.

„Myslím, že psanci, a je jich tolik, že je není možné spočítat. Všichni mají modré tváře a ďábelské oči. Jsou obrovití jako sám Satan. Jeden se už chvástá, že zabije Harolda, pokud mu nepoví, kde se ukrýváš.“

„Harold mu nic neřekne.“

„Už řekl,“ vykřikla služebná a prudce přitom kývla hlavou. „Odhodil meč a řekl jim, kam jsi odešla, a v té chvíli jsem využila šance utéci. Muži tvého otce jistě zahynou. Ti barbaři jen čekají, až se k nim připojí jejich velitel, a pak začnou vraždit. A budou pít krev mrtvých a pojídat jejich maso.“

Beatrice mlela strachy páté přes deváté. Ve snaze přimět svou paní k většímu spěchu sevřela pevně Brenninu paži a zaryla jí nehty do kůže.

Brenna se snažila vyprostit z jejího sevření. „Vojáci byli ještě naživu, když jsi utekla?“ zeptala se.

„Ano, ale je jen otázkou času, než je zabijí. Pro lásku boží, utíkej, paní.“

„Nemohu tam vojáky nechat. Běž sama.“

„Zešlela jsi?“

„Pokud chtějí mě, možná vyslechnou mé prosby a nechají otcovy vojáky odejít. Je to ubohá náhrada, nabízet jeden život za dvanáct. Vím, že uvažuji ztřeštěně, ale musím to zkusit.“

„Kvůli své hlouposti zemřeš,“ zamumlala komorná, pustila Brennu a rozběhla se do lesa.

Brenna, ochromená hrůzou, by nejraději následovala svou služebnou, ale nemohla. Musela sebrat veškerou odvalu, aby nutkání nepodlehla, protože pokud služka mluvila pravdu, za chvíli ji zřejmě čeká smrt. Milosrdný bože, jak se bála! Zemřít vyžaduje statečnost, ušlechtilou vlastnost, kterou, pomyslela si, zřejmě zanechala doma, ale nemůže přece kvůli své zbabělosti nechat zemřít Harolda a ostatní. I kdyby možnost, že snad přesvědčí ty pohany, aby nechali vojáky odejít, byla sebenepatrnější, musí se pokusit je zachránit bez ohledu na svůj strach.

Rozběhla se k mýtině a začala se naposledy modlit k Bohu. Nemarnila čas žádostí o odpuštění jednotlivých prohřešků. Trvalo by jí měsíc, než by si na všechny vzpomněla, roztřídila je a přiznala, a tak prostě poprosila za odpuštění všech hříchů. Skončila úpěnlivou žádostí, aby jí Bůh dal dost chytrosti a pomohl najít způsob, jak přežít.

Pak začala bezmyšlenkovitě opakovat Bože, Bože, Bože...

Ve chvíli, kdy se dostala k ohybu pěšiny těsně před tábořištěm, třásla se tak prudce, že byla sotva schopna chůze. Vzpomněla si na dýku, kterou svírala v pravé ruce, ukryla ji do záhybů šatů a přinutila se začít zhluboka dýchat.

Bude nesmírně těžké přimět divochy, aby naslouchali ženě. Kdyby koktala nebo se tvářila ustrašeně, byla by jakákoliv šance na záchranu ztracena. Musí se chovat směle, připomínala si.

Konečně byla připravena. Zopakovala svou modlitbičku k Bohu, aby jí pomohl vyvážnout z nebezpečí, pak dodala, že kdyby neměl chuť zachovat ji při životě, ať alespoň zařídí, aby měla rychlou smrt. Přidala slovo *bezbolestnou* a všechny své prosby zakončila úpěním: „Ach Bože, ach Bože, ach Bože.“ V srdci byla přesvědčena, že Bůh ví, o co ho žádá.

Čekali na ni. Zdálo se jí, že omdlí, když je spatřila. Uslyšela několik prudkých nadechnutí a věděla, že zvuk vydali ti barbaři. Při pohledu na ni zůstali uchvácení – bylo to zřejmé z výrazů jejich tváří – a ona jejich reakci nechápala. Očividně čekali, že se objeví, protože všichni stáli čelem k ní, když kráčela k jejich skupině.

Nebylo jich tolik, že by se nedali spočítat. Beatrice přeháněla. Na mýtině bylo pouze pět divochů stojících v půlkruhu za vojáky jejího otce. Přesto však tato pětice způsobila, že se jí roztřásla kolena a sevřel žaludek. Věnovala psancům sotva letmý pohled, jejím prvotním zájmem byli vojáci. Harold i jeho druhové klečeli na kolenou uprostřed paseky. Hlavy skloněné, ruce založené za zády, ale jakmile přistoupila blíže, zpozorovala, že nikdo z nich není svázán. Prohlédla si je, aby zjistila, nakolik vážná jsou jejich zranění. Překvapilo ji a zároveň se jí ulevilo, když shledala, že nevypadají o nic hůř než obvykle.

Musela se přinutit znovu na psance pohlédnout. Bože, skutečně vypadali dost děsivě! Ale nebyli to žádní démoni. Ne, jsou to opravdu lidé, pomyslela si užasle. Obrovití muži. Beatrice je také nazvala divochy a s tím označením Brenna vřele souhlasila. V té jediné věci měla zřejmě bláhová žena pravdu. Ano, divoši. Ten popis byl výstižný, protože měli tváře pomalované modrou barvou. Krášlení tak podivným způsobem musí být součástí nějakého prastarého rituálu. Napadlo ji, jestli snad další součástí rituálu nebude lidská oběť, a ihned děsivou představu potlačila.

Jejich oděv byl také primitivní, ale připadal jí známý. Měli na sobě plédy, na kterých se prolínala hnědá, žlutá a zelená barva.

Jejich kolena byla odhalená a na nohou měli boty z losí kůže, nad lýtky upevněné koženými řemínky.

Byli to Skotové. Že by se snad jednalo o MacNarovi nepřátele? Překročili hranice jeho území. Chystají se ji snad zabít, aby pomstili nějaké hříchy jejího nastávajícího?

Nelíbila se jí představa, že by měla zemřít kvůli muži, kterého nikdy neviděla, ale vlastně se jí vůbec nelíbilo pomyšlení na smrt, uvědomila si. Copak záleží na důvodu?

Proč na ni ještě nepromluvili? Cítila se, jako by na ni zírali přinejmenším hodinu, třebaže uplynula snad pouhá minuta.

Jen žádný strach, připomínala si. Nesmí být na ní vidět strach.

Ach Bože, ach Bože, ach Bože...

„Jsem lady Brenna.“

Čekala, že ji některý z nich napadne. Nikdo se nepohnul. A pak, právě když je chtěla požádat, aby jí řekli, jaké jsou jejich záměry, Skotové ji překvapili tak, až jí vyrazili dech. Jako jeden muž klesli na kolena, pozvedli ruku k srdci a sklonili hlavy. Jejich sborový projev úcty ji omráčil. Ne, není to úcta, pomyslela si. Žertují snad s ní? Netušila.

Počkala, až se všichni opět zvednou, a snažila se rozpoznat jejich vůdce, aby ho mohla oslovit. Nikdo z nich jí nijak nenaznačil, na koho se má obrátit. Modrá barva ji mátla ještě víc. Tváře pod ní působily jako ponuré masky.

Její pohled se zastavil u tmavovlasého Skota s šedýma očima, nejvyššího z nich. Zadívala se mu do očí a přála si, aby na ni promluvil, ale on neřekl jediné slovo.

Ach Bože, ach Bože...

„Proč se mnou nepromluvíš?“

Ten, na něhož upřeně hleděla, se na ni usmál. „Čekali jsme, paní,“ vysvětloval hlubokým, přesvědčivým hlasem.

Zamračila se jeho vyhýbavé odpovědi. Vzhledem k tomu, že promluvil gaelsky, rozhodla se mu odpovědět stejným jazykem. Ona i její sestry si gaelštinu osvojily na otcův nátlak, a teď byla ráda, že se mu podřídila. Psancova výslovnost byla sice jiná než ta, které se učila, ale přesto byla schopná pochytit tolik, aby rozuměla, co jí říká.

„Na co jste čekali?“ zeptala se gaelsky.

Skot se zatvářil překvapeně. Rychle však zakryl údiv tím, že se zadíval do dálky.

„Čekali jsme, až dokončíš svoji modlitbu.“

„Modlitbu?“ opakovala naprosto zmatená.

„Zdá se, že ses na jejím začátku zarazila. Nemůžeš si vzpomenout na další slova?“ zeptal se jí jiný Skot.

„Ach Bože, ach Bože, ach Bože...“

„Už zas začíná,“ zašeptal další válečník.

Všemohoucí bože, vždyť se modlila nahlas!

„Prosila jsem o trpělivost,“ prohlásila tak důstojně, jak dokázala. „Kdo jste?“

„MacAlisterova družina.“

„To jméno mi nic neříká. Měla bych je znát?“

Postoupil k ní bojovník s ohyzdně vyhlížející jizvou přes obočí a po straně nosu.

„Našeho zemana znáš velmi dobře, paní.“

„Mýlíš se, pane.“

„Říkej mi prosím jménem, paní, velmi by mě to potěšilo. Jmenuji se Owen.“

Nemohla pochopit, proč se k ní barbar chová tak zdvořile, když uvážila svoji bezútěšnou situaci. Chystají se ji vůbec zabít? Nebo ne?

„Dobře, budu ti říkat Owene.“

Zdálo se, že válečník je jejím souhlasem nadšen. Ona by nejraději zoufalstvím rozhodila ruce. „Owene, hodláte mě a věrné vojáky mého otce zabít?“

Zdálo se, že všechny její otázky šokovala. Odpověděl jí válečník s šedýma očima. „Ne, lady Brenno. Nikdy bychom ti neublížili. Všichni jsme přísahali, že tě budeme až do smrti chránit.“

Ostatní bojovníci rychle přikyvovali na souhlas.

Usoudila, že se snad zbláznili. „Proč mě propána chcete ochraňovat?“

„Kvůli našemu zemanovi,“ odpověděl Owen.

Rozhodli se tedy hovořit o svém vůdci, což bylo jen dobře, protože zatím nebyla schopná věnovat pozornost tomu, co říkali. Zachvátila ji vlna úlevy. Pokud šedooký válečník mluví pravdu, nikdo nezemře a všichni její strach byl zbytečný. Díky, Bože.

Nemůže se však ještě radovat, protože jí vetřelci dosud nevysvětlili, proč sem vtrhli. Nevypadali jako lidé, kteří jedou na společenskou návštěvu, a ona věděla, že bude muset zjistit jejich skutečný motiv, než si bude moci dělat naděje, že se jich zbaví.

Raději bude stále ve střehu a pokusí se něco se od nich dovědět.

„Vím, že jste Skotové,“ začala a překvapilo ji, že její hlas zní tak slabě. „Ale z které části Skotska vlastně pocházíte?“

Šedooký barbar se zatvářil pobouřeně. „Jmenuji se Quinlan, paní, a nepovažujeme se za Skoty. Pocházíme z Vysočiny.“

Ostatní muži souhlasně přikyvovali.

Právě se dověděla zajímavou skutečnost. Muži z Vysočiny se nechtěli vzdát starých, podivných zvyků svých předků. Svědčil o tom jejich primitivní způsob odívání, a kdyby nebyla tak vyplašená, uvědomila by si, jak smýšlejí, ještě než se pokusila je oslovit.

Nedovedla si představit, jak mohou být tak zaostalí, ale neohodlala je rozzlobit tím, že by jim to řekla. Když se chtějí chovat jako divoši, ať je po jejich.

„Pocházíte z Vysočiny. Děkuji, Quinlane, žes mi to objasnil.“

Naklonil k ní hlavu. „Já bych chtěl poděkovat tobě, paní, za to, že hledáš poučení u svého poníženého následovníka.“

Zděšeně zaúpěla. „Nezlob se prosím, ale opravdu nechci, abys mě kamkoli následoval.“

Usmál se na ni.

„Nemáte v úmyslu brzy odejít, že?“ Její hlas zněl žalostně.

V očích mu ďábelsky zajiskřilo. „Ne, paní, nemáme.“

„Opravdu si nepamatuješ na našeho zemana?“ zeptal se Owen.

„Proč bych si na něho měla pamatovat? Nikdy jsem se s ním nesetkala.“

„Požádala jsi ho, aby se s tebou oženil.“

„Mýlíš se, Owene. Nic takového jsem neudělala.“

„Ale, paní, dověděl jsem se, žeš svoji žádost dokonce třikrát opakovala.“

„Třikrát? Žádala jsem ho...“

Náhle se zarazila. Třikrát. Dobrotivý bože, nemůže přece mluvit o... Nevěřicně potřásla hlavou. Ne, ne, to se stalo před lety a on přece nemůže vědět, jakou hloupost tehdy udělala.

O jejím plánu najít si manžela věděla pouze Joan, a ta by o něm nikdy nikomu mimo rodinu neřekla. Brenna si už nevzpomínala na podrobnosti svého návrhu – byla tehdy příliš malá, aby si to pamatovala – ale její sestra jí historku tolikrát vyprávěla, že měla pocit, jako by se všechno přihodila teprve včera.

Jako každá sestra, i Joan ráda škodolibě připomínala Brenně její nestoudné chování. Zvláště si libovala v podrobném líčení příhody se selátkem.

Proč si chtěla najít manžela nebo chytit prasátko jako svého mazlíčka, Brenna už dnes nevěděla a jedinou výmluvou, na jakou přišla, bylo to, že tehdy byla ještě velmi, velmi malá holčička.

„Stalo se to velmi dávno, paní,“ řekl Owen.

Věděli o tom. Nedovedla si představit odkud, ale zmátlo ji to tak, že sotva dokázala rozumně uvažovat.

„Ten muž moji žádost přece odmítl... nebo ne?“

Quinlan zavrtěl hlavou. „Dvakrát na ni odpověděl odmítavě, ale jak jsme pochopili, na svoji poslední žádost ještě odpověď očekáváš.“

„Neočekávám jeho odpověď,“ odpověděla důrazně.

„Zdalo se nám, že ano,“ trval na svém Quinlan.

Nepřipadalo jí, že by s ní některý z mužů žertoval. Namouvěru, tvářili se upřímně. Co s tím k čertu má dělat?

„Myslela jsem, že se mému dětinskému přání budeš smát, Quinlane, ale zmýlila jsem se, že?“

Neodpověděl. Jako by všichni byli docela spokojení s tím, že tam stojí a hovoří s ní. Jejich chování jí připadalo podivné. Nemyslela si, že válečníci jsou lidé, kteří rádi otálejí, ale teď si skutečně dávali na čas. Čekali snad, že se něco stane, a pokud ano, tak co?

Brenně se nikdy nelíbilo, když musela být trpělivá. Ted' však měla nepříjemný pocit, že na jejich plány nepříjde, dokud jí je sami nebudou chtít vysvětlit.

Odmítala uvěřit, že vážili tak dalekou cestu, jen aby jí připomněli návrh, který pronesla před lety a o němž přece nemohli předpokládat, že ho bude dnes brát vážně. Nevěřila ani hloupému tvrzení, že jsou její ponížení následovníci.

I když je to zřejmě marné, rozhodla se usvědčit je ze lži.

„Říkal jsi, že jsi můj ponížený následovník. Mluvil jsi pravdu, Quinlane?“

Válečník se zahleděl někam za ni, směrem k lesu, než odpověděl. A přitom se usmál.

„Jsem zde, abych tě chránil a abych ti sloužil, paní. Všichni jsme tu proto.“

Brenna úsměv opětovala. „Takže uděláte, o co vás požádám?“

„Zajisté.“

„Výborně. Žádám vás, abyste odešli.“

Ani se nepohnul. Vůbec ji to nepřekvapilo.

„Nemohu si pomoci, ale zjišťuji, že jsi stále zde, Quinlane. Rozuměl jsi mi snad špatně?“

Obr se tvářil, jako by mu bylo do smíchu. Potřásl hlavou a řekl: „Nemohl bych ti sloužit, kdybych odešel. To jistě chápeš.“

Vůbec nechápala. Chtěla se ho zeptat, jestli by tedy mohla odejít ona, aniž by se musela bát, že ji bude následovat, ale dříve než promluvila, ozval se Owen.

„Paní, co se týče tvého návrhu...“

„Už o tom zase začínáš?“

Owen přikývl. „Žádala jsi přece,“ umíněně trval na svém. „Ano, žádala. Ale od té doby jsem změnila názor. Ten muž dosud žije? Musí už být hrozně starý. To on vás za mnou poslal?“

Quinlan přikývl. „Ano.“

„Kde je?“

Quinlan se na ni opět usmál. I ostatní se usmívali.

„Stojí přímo za mnou, že?“ Pomyslela si, že je zřejmě velmi nervózní, když ho neuslyšela.

Psanci přikývli. „Celou dobu?“ zašeptala.

„Jen pár okamžiků,“ odpověděl Quinlan.

Čekali tedy na něho. Měla si to uvědomit. Kdyby se tak usilovně nesnažila přimět je, aby ji opustili, jistě by ji napadlo, že jejich velitel zřejmě přišel s nimi.

Nechtěla se jí obrátit, ale pýcha nakonec zvítězila nad touhou uprchnout. Sevřela dýku ještě pevněji, připravila se na to, co uvidí, a konečně se otočila.

Ach, ano, stál přímo za ní. Mohla to přece tušit. Válečník urostlý jako sosna. Kdyby vztáhla ruku, mohla by se ho dotknout. Hleděla na jeho mohutnou hrud' a bála se zvednout oči. Jeho výška byla ohromující. Vždyť mu temenem hlavy sahala sotva po bradu. Stál od ní na krok, a když instinktivně ustoupila, on udělal krok vpřed.

Přece jen se mu bude muset podívat do tváře, pomyslela si. Považoval by za zbabělost, kdyby to neudělala, a kdyby se pokusila o útěk, pravděpodobně by si uvědomil, že jí připadá děsivý. Proč, ach, proč není schopna najít odvahu? Vždyť před několika okamžiky ji ještě měla.

Connorovi už docházela trpělivost, když se mu zahleděla do očí. Její krása mu vzala dech. Považoval ji za hezkou před chvílí u potoka, líbilo se mu, jak zatáhla za stuhu a rozpustila si cop, ale neměl možnost postřehnout, že je skutečně krásná. Nebyl dost blízko nebo dost zvědavý.

Ta žena byla vskutku mimořádná. Zdálo se mu, že od ní nemůže odtrhnout oči. Síla její krásy ho uchvacovala a náhle si uvědomil, že sám není o nic lepší než jeho muži. Vztek se, když viděl, jak jsou posedlí ženami, a teď si musel přiznat, že je téměř stejný.

Jak si mohl nevšimnout takové dokonalosti? Její plet' byla bez poskvrny; oči měly čistou, jiskřivou barvu modři a její růžová plná ústa v něm probouzela myšlenky na všechny smyslné radosti, které mu mohla poskytnout. Jakmile si uvědomil, na co myslí, zadíval se jí na čelo, aby se mohl dál soustředit.

Chvíli mu trvalo, než se vzpamatoval natolik, že mohl opět dýchat. Nakonec mu pomohla jeho disciplína, a i když věděl, že Brenna bude znamenat vážné nebezpečí pro klid jeho mysli,

nesmírně ho přitahovala. Její půvab také znamená, že ten proradný chamtivec MacNare pocítí osten urážky ještě bolestněji. V Anglii člověk nepotká mnoho krásných žen a tento vzácný poklad mu doslova spadl do klína.

Bylo to skutečně až příliš snadné. Žádný z jejích vojáků nekladl sebemenší odpor. Nemusel je ani udeřit. Prostě vstoupil do jejich tábora, poručil, aby poklekli, a u všech svatých, oni poslechli! Byli poddajní jako ovce a zrovna tak ustrašení. Několik slabochů dokonce odhodilo zbraně.

Pouze jediný z vojáků se zmohl na pokus o odpor, třebaže chabý, tím, že varovným výkřikem upozornil svou paní. Connor ho slyšel, když sledoval lady Brennu a dohlížel, aby se jí na výpravě k potoku nic nestalo. Vzápětí někdo z jeho mužů – bezpochyby Quinlan – vojáka umlčel. Lady Brenna také uslyšela křik a právě v tom okamžiku upustila stuhu i šátek a vydala se zpátky k táboru. Zvědavost ji nutila ke spěchu, ale jakmile ji popadla ta druhá Angličanka a začala jí vtoukat do hlavy nehorázný nesmysl o ďáblech, musela mít skutečnou odvahu, aby pokračovala v cestě.

Věděl, že uvěřila, že jde vstříc vlastní smrti. Svědčil o tom výraz strachu v její tváři. Jeden život za dvanáct. Nebyla to snad její slova? Connora její chování zcela zmátlo. Je přece Haynesworthova dcera. Ano, nebyla jako žádná jiná Angličanka, kterou doposud poznal. Za celá léta se nikdy nesetkal u žádného Angličana ani u Angličanky s jediným projevem odvahy... až dnes. Napadlo ho, že jí tu pozoruhodnou skutečnost musí sdělit, ale pak si to rozmyslel. Nemyslel si, že by byl dobrý nápad začít s ní teď mluvit. Bude muset překonat svůj strach z něho, než bude schopná pochopit, co jí řekne. Ano, prozíravé bude mlčet.

Založil ruce za zády a trpělivě čekal, až se vzpamatuje. Napadlo ho, jestli stále věří, že je ďábel. Výraz v jejích očích mu říkal, že možná ano, a musel vynaložit značnou námahu, aby potlačil touhu usmát se, tak směšné mu to pomyšlení připadlo.

Nezbude jí nic jiného než zvyknout si na to, že ho bude mít kolem sebe. Hrome, měl v úmyslu svést ji hned dnešního večera, ale nehodlal se jí se svým plánem svěřit. Stane se jeho ženou bez ohledu na to, jak dlouho mu potrvá, než ji přiměje, aby to slíbila

tváří v tvář duchovnímu. Bude-li nutné, promrhá zbytek dne čekáním, dokud se neuklidní tak, že mu bude schopná naslouchat.

Brenna byla rozhodnuta nedat najevo svůj strach a myslela si, že zatím se jí to daří. Nevěděla, jestli je ten pekelník hezký, nebo ošklivý. Pořád se nedokázala smířit s modře pomalovanou tváří. Rozhodně si však všimla jeho očí, ale jen proto, že měly barvu temnoty a byly hřejivé a konejšivé asi jako hrozící pěst. Jeho tělo bylo dokonale stavěné. Měl rovný nos, výrazné lícní kosti a ústa s tvrdým výrazem. Jeho vlasy byly dlouhé, sahaly mu téměř po ramena a měly barvu temné noci. Připadalo jí zvláštní, že vypadá čistě.

Neměla tušení, jak dlouho se na něho dívala, a také nepostřehla žádný jeho pohyb, ale náhle ucítla, že jeho ruka spočinula na její.

Poplašeně sklopila oči, když uchopil její ruku za zády, a sledovala, jak jí rozevívá prsty, aby z nich vyprostil dýku.

Domnívala se, že si zbraň buď nechá, nebo ji odhodí, aby jí ukázal tělesnou převahu, a proto ji překvapilo, že zasunul dýku do kožené pochvy pohupující se na zdobeném opasku kolem jejích boků.

„Děkuji,“ zašeptala, než si to stačila rozmyslet.

Co se s ní, u sta hromů, děje? Proč mu děkuje? Vždyť ji vyděsil tak, že jí vstávaly vlasy hrůzou. Neměla by mu vyčinit za strach, který v ní vyvolal?

Bože, asi přišla o rozum, když si myslí, že mu dokáže něco vyčítat. Jak by na něho mohla křičet, vždyť není schopna ani promluvit. Kromě toho její malá dýka by mu přece nemohla ublížit. To byl pravděpodobně důvod, proč nebránil, aby si ji nechala. Síla, sálající z tohoto obra, naznačovala, že by se ani nezachvěl, kdyby se ho pokusila zranit.

Ale obr nebyl bůh ani ďábel. Byl to jen člověk, velmi primitivní a děsuplný, ale přece jen člověk. Kromě toho každý, kdo má jen špetku rozumu, ví, že ženy jsou chytřejší než muži. Její matka se mnohokrát o kousek moudrosti podělila se svými dcerami, třebaže nikdy v přítomnosti jejich otce. Matka bývala vždy čestná, někdy až příliš. Byla také velmi laskavá a nikdy by neřekla něco, čím by zranila city jakéhokoliv člověka.

Brenna se nebude řídit jejím příkladem. Bude se snažit být trochu laskavá, ale zcela čestná ne. Nikdy by se z téhle polízanice nedostala, kdyby mluvila pravdu.

„Nepamatuji si na tebe.“

Pokrčil rameny. Zjevně mu nezáleželo na tom, vzpomíná-li si na něho, nebo ne.

„Zdá se, že se jedná o nedorozumění,“ začala znovu. „Nečekala jsem, že odpovíš na můj návrh.“ Její hlas zněl už poněkud rozhodněji. „Tehdy jsem byla ještě dítě. Jistě jsi neměl moji žádost celá léta v paměti.“ Byla přesvědčena, že je to tak, jak říká. „Tvoji muži se mnou jen žertovali, že?“

Zavrtěl hlavou. Začalo ji bolet hrdlo, jak se přemáhala, aby na něho nezačala křičet. Zjevně byl stejně hloupý jako jeho přívrženci, třebaže ne tak veselý. Jak se jí ho podaří přesvědčit?

Otec by ji zabil, kdyby se dověděl, že mu nabízela manželství. Ta myšlenka ji trápila jen okamžik, než si uvědomila, jak je směšná. Tatínek se k ní jen tak nedostane, má před sebou válečníka mlčícího jako kámen, jeho družinu... a MacNara. Bože, úplně na něho zapomněla. MacNare bude jistě zuřit, až se doví o opovázlivosti své nastávající.

Brenna viděla jen jednu cestu, jak se z nepříjemné situace dostat. Bude muset toho barbara přesvědčit, aby pochopil.

„Musím už jít. Zemanu MacNarovi by se jistě nelíbilo, kdybych se opozdila. Má mi poslat naproti svoji družinu. Nerada bych viděla, aby někomu z vás kvůli drobnému nedorozumění ublížil.“

Barbar konečně vztáhl ruku a dotkl se jí. Jeho veliké ruce jí spočinuly na ramenou. Pevně je stiskl a beze slov jí dal najevo, že nepůjde nikam, dokud jí nedovolí. Ale nesvíral ji bolestivě; ve skutečnosti byl nesmírně jemný.

Zamračila se na něho a pokoušela se udělat si jasno ve zmatku, který ji obklopoval.

„Tvůj příjezd nemá vůbec nic společného s návrhem, který jsem ti předložila, že? Máš jistě na mysli jiný důvod.“

Nic. Ani slovo, ani přikývnutí, ani zamrknutí. Hovoří snad s balvanem?

Cítila, že jí stoupá horkost do tváří, věděla, že důvodem jejího ruměnce je zoufalství, a hlasitě povzdechla, což znělo téměř jako zaúpění.

„Dobře, předpokládejme, že jsi zde kvůli mým návrhům. Jak jsem ti před chvílí vysvětlila, nevzpomínám si, že bychom se my dva setkali. Ale jedna z mých sester, Joan, ví všechno o mých hloupých kouscích. Řekla mi, že jsem se trápila, že nikdy nenajdu manžela, i když pochybuji, že jsem tehdy věděla, k čemu manželé jsou. A tak, aby mě zbavila starostí, navrhla mi, co mám udělat. Nikdy ovšem nepředpokládala, že to skutečně udělám; ale teď, když o tom přemýšlím, je to chyba mého otce, protože on sám mi říkal, že nebude schopen najít mi manžela, a také tvoje chyba, pane, protože ses na mne usmál. Na to si vzpomínám. Musíš pochopit, že v Anglii slušně vychované dámy nežádají muže, aby se s nimi oženili. To se prostě nedělá,“ dodala a málem přitom křičela. „Jako že je Bůh nade mnou, opravdu nemám dost síly, abych to vysvětlila ještě jednou.“

„Cos řekla poslovi, paní? Vzpomínáš si na slova svého posledního návrhu?“ Poznala za sebou Quinlanův hlas.

Jak by si hrome na to mohla vzpomenout? Copak ji nikdo z nich neposlouchal?

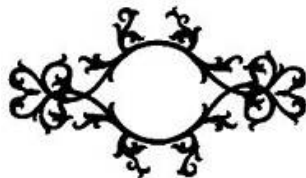
Nemohla se obrátit ke Quinlanovi, protože velitel barbarů ji stále držel, a nezdálo se, že by ji mínil pustit.

„Zřejmě jsem řekla: ‚Oženíš se se mnou?‘“

Connor se usmál. Přitáhl si ji k sobě, sklonil hlavu a políbil ji tak dlouze, že ji to omráčilo.

Pak znovu zvedl hlavu, zadíval se jí do očí a konečně na ni promluvil.

„Ano, Brenno. Ožením se s tebou.“



KAPITOLA 3

Ten člověk se prostě zbláznil. Byl rozhodnutý se s ní oženit. Zdálo se, že její námitky proti sňatku jsou pro něho zcela bezvýznamné. Bůh ví, že vyzkoušela všechno kromě fyzického nátlaku, aby ho přiměla k rozumu. Namítala, prosila, modlila se.

Všechno bylo k ničemu. Pak se uchýlila k nečestným prostředkům. Tvrdě mu šlápla na nohu, aby zdůraznila své stanovisko. Ani nemrkl. Zavravorala, protože jí z nártu vystřelila silná bolest a musela se chytit jeho paže, aby se zcela neztrapnila a neupadla. Naštěstí netrvalo dlouho a podařilo se jí sebrat poslední zbytky důstojnosti, které jí zbyly, a pustila se ho. Pak všechno začalo znovu. Byla na sebe vsutku pyšná. Ani jednou nezvýšila hlas, když klidným hlasem vypočítala alespoň stovku pádných důvodů, proč není možné, aby se za něho provdala. Jako by mluvila do větru. S tím barbarem to ani nehnulo. Nakonec začala pochybovat, jestli vůbec dýchá. Jen stál s pažemi zkříženými na prsou a se znuřeným výrazem na tváři, a když už vyčerpala líčení veškerých strašlivých následků, které by ho čekaly, kdyby svůj šílený plán uskutečnil, klidně ji vzal za ruku a vlekl za sebou ke koním.

U všech svatých, musí z toho přece nějak vyváznout! Snažila se přijít na nějaký nápad, neustále prosila Boha o pomoc. Její myšlenky a modlitby přerušil svým zvoláním Quinlan.

„Co s nimi?“

Ukazoval přitom na anglické vojáky.

Muž z Vysočiny nemusel o té záležitosti přemýšlet. Ani se nezastavil, jen zavolal přes rameno bezcitný příkaz: „Zabít.“

„Ne!“ vykřikla Brenna a hlas se jí chvěl hrůzou. Její úlek ho překvapil. „Ne?“

„Ne,“ vykřikla znovu.

„Proč ne?“

Můj bože, jaký to musí být člověk, že klade takovou otázku? Konečně jí začal věnovat pozornost. Obrátil se k ní a čekal, až mu odpoví.

Všimla si, že nepustil její ruku. „Jsou bezbranní,“ začala. „Vzali jste jim zbraně.“

„Ne, nikdo jim zbraně nevzal. Sami je odhodili, když jsme vešli do tábora. Pověz mi, proč by měli zůstat naživu,“ pronesl hlasem, který zněl za daných okolností nebývale vesele. „Jaká je jejich základní povinnost? Jejich jediná povinnost? Posvátná povinnost?“

Bylo jí jasné, že se začíná zlobit. Jeho hlas byl při každé další otázce hněvivější a hněvivější. Tiskl jí přitom prsty, až ji začaly bolet. „Jeich základní povinnost je bránit.“

Povolil sevření. „A koho mají bránit?“ ptal se dál.

„Na prvním místě krále, pak barony, kterým přísahali věrnost.“

„A dál?“ pobídl ji.

Příliš pozdě si uvědomila, kam míří. Bůh jí pomáhej, nemohla přijít na nic, čím by odvedla hovor jinam. „Mě.“

„A bránili?“

„Co dělali nebo nedělali, není vaše starost.“

„Je to moje starost,“ opravil ji. „Ti muži nemají čest. Zasluhují si smrt.“

„Nemáš právo činit takové rozhodnutí.“

„Ovšemže mám,“ odpověděl. „Budeš moje žena.“

„To říkáš ty.“

„To vím,“ odsekl hlasem tvrdým jako ocel. „Nemohu připustit, aby zbabělci zůstali naživu.“

„To je další důvod, proč je nemůžeš zabít,“ koktala. Bože, prosím pomoz mi něco vymyslet, říkala si. Sklonila hlavu a zoufale se snažila přijít na pádný argument, kterým by ho přesvědčila.

„Čekám.“

I ona čekala, ale Bůh zřejmě neměl chuť podat jí pomocnou ruku. „Nebudeš tomu rozumět,“ zašeptala. „Čemu nebudu rozumět?“

„Kdybys zabil vojáky mého otce, nemohla bych se za tebe provdat.“

„Opravdu?“

Připadalo jí, že přemáhá smích. Zvedla hlavu, aby se přesvědčila, a byla ráda, že se mýlila. Tvářil se zrovna tak vážně jako předtím.

„Ano, opravdu. Říkala jsem, že tomu nebudeš rozumět. Kdybys nebyl pohan...“

„Nejsem pohan.“

Nevěřila mu. Byl přece pomalovaný barvou. Jenom pohané zachovávají tak barbarské zvyky.

Connor už promarnil rozhovorem o této záležitosti dost času. Pohlédl na Quinlana a chtěl mu říci, ať nechá vojáky jít, i když ne kvůli jejímu chabému protestu. Ne, ke změně názoru ho přivedl její strach. Strach má své místo především v srdci nepřátel, ale nebylo by dobré, kdyby se žena bála svého manžela.

Nedala mu čas, aby se mohl zachovat velkodušně. „Počkej,“ vykřikla. „Je pro tebe důležité, aby ses se mnou oženil?“

Pokrčil rameny. Vysvětlila si jeho nezdvořilé gesto jako souhlas. „A nechceš mi vysvětlit své důvody?“

„Nemusím ti je vysvětlovat.“

„Takže pak by bylo nejlepší, kdybys ti já vysvětlila svoje záměry,“ odpověděla. „Doufám, že pak pochopíš. Jestli nejsi pohan, jak mě chceš pojmut za manželku? Tak, že prostě oznámíš své rodině, že ses se mnou oženil? Nebo chceš mít obřad s knězem, který vyslechne naše manželské sliby a požehná našemu svazku?“

„Budeme mít i kněze.“

Zamračila se. „Kněze, který je řádným příslušníkem církve?“ Usmál se. Nemohl se už ubránit. Bože, jak je podezíravá! „Řádného kněze,“ sliboval.

Vítězství bylo náhle na dosah. Rychle zašeptala slova díkůvzdání za pomoc, kterou jí Bůh seslal, slíbila, že později na

kolenou poprosí za odpuštění, protože zpočátku nevěřila, že jí pomůže, a pak řekla: „Jak mě vlastně chceš přimět, abych ti slíbila manželství před duchovním?“

„Uděláš to.“

„Myslíš?“

Dostala ho. Nemohla vědět, jak je pro něho důležité, aby souhlasila, že se za něho provdá. Nedělal si starosti kvůli chování Brenny nebo kněze během obřadu. Dovedl člověka zastrašit, když bylo třeba. Byl to Alec Kincaid, kdo ho přiměl k zamyšlení. Connor stál na nejisté půdě, co se týče dohody s bratrem o svém sňatku, a kdyby Brenna Alecovi řekla, že se sňatkem nesouhlasí, odnesl by si to. Musel by si s tím poradit, ale kdyby si Alec přál, aby ji přece jen dostal ten bastard MacNare, postavil by se Connor na odpor.

Potěšilo ji, že se přestal usmívat. „Ted' myslím, že chápeš,“ řekla. „Byla bych ráda, kdybys nechal vojáky odejít v pokoji. Ať jdou k MacNarovi nebo ať se vrátí k mému otci.“

Nevinná žena si myslela, že jim právě zachránila životy. Connor věděl své. MacNare jistě nenechá ty muže beztrestně odejít, a přestože její otec je zřejmě méně krutý, Connor přece jen předpokládal, že by vojáky mohl i zabít, protože ho zneuctili.

„A kdybych přistoupil na tak nevýhodnou úmluvu?“ zeptal se a snažil se mluvit vážně. „Budeš souhlasit se sňatkem? Chci slyšet, že s ním souhlasíš a že se za mne provdáš z vlastní vůle.“

„Je v tom nějaký rozdíl?“

„Je,“ odpověděl. „Za čas pochopíš.“

„Očekáváš, že ti dám svůj slib, aniž bych věděla, co slibuji?“

„Očekáváš, že nechám naživu dvanáct zbabělců otravujících vzduch, který dýchám?“

Mračil se na ni tak, že si nemohla pomoci a začala se bát, že si to rozmyslí. Rozhodla se nepokoušet osud. Dosáhla přece významného vítězství, ne?

Přesto jí však nebylo veselo. „Souhlasím se sňatkem a provdám se za tebe z vlastní vůle.“

„Máš laskavé srdce.“

Jeho ocenění ji překvapilo. „Děkuji.“

„Nebyla to chvála,“ vyštěkl. „Chci, aby ses zbavila takové slabosti.“

Zůstala bez dechu. Jak může něco namítat proti laskavosti?

Jeho soukmenovci byli stejně podivní jako on. Když dostali příkaz, aby nechali vojáky v pokoji odejít, ani se nepokoušeli skrýt zklamání. Ošklíbali se jako malé děti. Hněvivě se na muže z Vysočiny zadívala a nechala se dál vléci jejich vůdcem. Quinlan měl tu drzost se na ni usmát. Málem se přestala ovládat a násilím se nutila ke klidu. Musí si zachovat čistou hlavu, aby dokázala najít způsob, jak se zbavit tohoto zlého snu. Ach bože, do čeho se to dostala?

Zatraceně, nic z toho přece nebyla její chyba. Nemohla za to, i když pochybovala, že by jí kdokoliv z rodiny uvěřil, především otec. Nevyhrožovala snad, když vycházela z domu před cestou k MacNarovi, že udělá něco nepředloženého? Tatínek si jistě bude myslet, že je to její dílo.

„Jestli otec bude z tohoto manželství vinit mě, budeš mu to muset vysvětlit. Neplánovala jsem je a to mu řekni. Slibuješ?“

Neodpověděl. Věděla však, že slyšel každé její slovo, protože bezostyšně zvýšila hlas. „Slib mi to,“ opakovala.

Vysadil ji na jejího koně, a třebaže to bylo od něho velmi galantní, nepoděkovala mu.

Když ji pustil z objetí, vzala ho za ruku. „Slib mi to,“ naléhala znovu.

„Pochybuji, že svoji rodinu ještě někdy uvidíš. Tvoje starost je pošetílá.“

Myslel si, že promluvil velmi moudře.

Ona si myslela, že se zachoval velmi krutě. Při pomýšlení, že by své blízké už nikdy nespatriila, se jí oči zalily slzami.

Odsunula jeho ruku. „Uvidím je. Nemůžeš ode mne čekat, že... Copak ti tvoje matka neříkala, že je nezdvořilé odcházet od člověka, který s tebou mluví?“

Connor nemohl uvěřit tomu, co slyšel. Dovolila si ho kritizovat. Ještě nikdy si nikdo nedovolil otevřeně s ním nesouhlasit, a to, že se k němu takovým způsobem zachovala žena, už vůbec nedovedl pochopit.

Nevěděl, jak má reagovat. Kdyby byla muž, věděl samozřejmě naprosto přesně, co by udělal, ale Brenna byla žena, a proto byl zmatený. Nebyla rozhodně jako žádná z žen, které znal. Většina z nich se mu vyhýbala a ty, které měly víc odvahy, klopily před ním hlavu a v jeho přítomnosti se chovaly ponížene.

Mátlo ho, jak se sám k Brenně chová. Bylo mu do smíchu, i když se na něho mračila. Ve skutečnosti to považoval za příjemnou změnu ve srovnání s ostatními dívkami. Nedovedl si ani představit, že by se před ním krčila strachy, ale přestože ho její bizarní chování těšilo, věděl, že by byla chyba dávat jí to najevo, protože by si mohla myslet, že jí vzdor vždycky projde. To by byl přinejmenším špatný začátek. Bude jejím zemanem a ona musí pochopit, co to znamená. Ocení to později. Rozhodl se, že teď projeví porozumění, a tak jí položil ruku na stehno, jemně stiskl a zadíval se jí do očí.

„Ještě nechápeš, a proto budu mít s tebou trpělivost.“

„Co vlastně nechápu?“

„Svoje postavení v mé domácnosti. Brzy oceníš velkou čest, kterou jsem ti prokázal, že jsem se s tebou oženil.“

Její oči dostaly barvu temné modři. Bože, jak jí to slušelo, když se zlobila!

„Ano?“ zeptala se.

„Ano.“

Položila dlaň na jeho ruku a stiskla. Nechovala se ani trochu jemně.

„Možná bys měl tu čest prokázat někomu, kdo ji chápe,“ navrhla.

Nedbal na její poznámku a pokračoval s vysvětlováním. „Až se naučíš oceňovat dar, který ti dávám, očekávám, že budeš projevovat své názory, jen když tě o to požádám. Nebudu tolerovat drzost. Slib mi to.“

Jeho příkrá výzva ji nijak neohromila ani nezastrašila. Žena koneckonců snese dost, i když tohle se už blížilo hranici. Jistě se ze zlého snu každým okamžikem probudí.

„Nikdy nebudu smět vyjádřit svůj názor?“ zeptala se.

„Když budou přítomni moji soukmenovci, tak ne,“ prohlásil.
„Když budeme sami, můžeš si dělat, co chceš.“

„Chci jet domů.“

„To nejde.“

Povzdechla si. Domů znamenalo setkat se s otcem, a dokud mu někdo nevysvětlí, jak se všechno skutečně seběhlo, nemůže ho chtít vidět.

„Slíbím ti to, jakmile mi slíbíš ty, že všechno mému otci vysvětlíš.“

„Nikdy se ti nepodrobím.“

„Ani já tobě ne.“

Ignoroval její nehorázné vychloubání. „Ovšem, protože se mě zjevně bojíš a děláš si starosti o svoji budoucnost, rozhodl jsem se, že tentokrát udělám výjimku. Jestli se někdy setkám s tvým otcem, vysvětlím mu, co se stalo.“

Chtěla to upřesnit. „Ale nebudeš zacházet do podrobností, co se týče mého návrhu. Přestože jsem tehdy byla ještě dítě, otec by to nepochopil.“

„Nebudu se o tvém návrhu zmiňovat.“

Rozzářila se. „Děkuji.“

Pohlédla na její ruku spočívající na jeho. Vděčně ho pohladila. Nemohl odolat, aby si ji nezačal dobírat. „Nehodí se, abys mi projevovala přízeň před anglickými vojáky.“

Rychle ruku odtáhla. „Neprojevovala jsem ti žádnou přízeň.“

„Ale ano, projevovala.“

Chtěl mít vždy poslední slovo. Zahlédla jeho úsměv, když se od ní odvracel. Měl zvláštní smysl pro humor. Jsou snad všichni lidé na Vysočině tak divní jako on? Brenna ze srdce doufala, že ne. Jak by se mohla naučit s takovými podivnými vycházet?

Dobrotivý bože, vždyť už začíná myslet na budoucnost s tím barbarem! Co se to s ní děje? Měla by se přece snažit vymyslet něco, jak se ho zbavit, a ne uvažovat, jaké by to bylo, kdyby s ním žila.

Jí samotné připadalo záhadné, jak se k němu chová. Cítila úlevu a skutečně si oddechla, když jí slíbil, že promluví s jejím

otcem, a přece neměla naprosto žádný důvod věřit, že své slovo dodrží.

Je jen jediné vysvětlení jejího podivného chování, usoudila. Přeskočilo jí. „Popletl mi hlavu jako Beatrici... můj bože, Beatrice...“

Úplně na svoji služebnou zapomněla. Ubohá žena se jistě třásla strachy někde v houštích.

Brenna sesedla z koně a rozběhla se k otcovým vojákům. Už zase stáli na nohou a mlčky si sbírali své zbraně. Žádný z nich se na ni nepodíval, když na ně zavolala, a tak k nim popošla blíž.

Quinlan jí zastoupil cestu. Nedotkl se jí, jen stál před ní a bránil jí udělat další krok. Ostatní muži z Vysočiny také postoupili kupředu, aby se postavili mezi ni a otcovu družinu.

Kdyby to nebyl bláhový nápad, myslela by si, že se ji snaží chránit před jejím vlastním doprovodem. Myšlenka byla samozřejmě směšná, a tak nakonec dospěla k názoru, že jsou prostě neomalení.

„Ráda bych mluvila s vojáky svého otce.“ Quinlan zakroutil hlavou. „Tvému zemanovi by se to nelíbilo.“

Nemá žádného svého zemana, je přece Angličanka, pro lásku boží; ale věděla, že se nedostane, kam chce, začne-li se pýt. Potřebovala, aby jí vyhověl, ne aby se rozzlobil.

„Pochybuji, že by to zemanovi vadilo,“ řekla. „Bude to trvat jen okamžik. Slibuji.“

Quinlan váhavě svolil. Vykročil po jejím boku, založil si ruce za záda a řekl: „Můžeš s nimi mluvit odtud.“

Neztrácela čas. „Harolde, nezapomeň prosím na Beatrici. Schovává se někde u potoka. Byla bych ráda, kdybys ji vzal s sebou domů.“

Přestože na ni Harold nepohlédl, přikývl na souhlas.

„Řekneš mým rodičům, aby si nedělali starosti?“

Harold zamumlal pod vousy něco, čemu nerozuměla. Pokusila se dostat se k němu blíž, aby slyšela, co říká, ale Quinlan vztáhl paži a zadržel ji.

Řádně se na něho zamračila, aby mu dala najevo, co si myslí o jeho panovačném chování, a pak se znovu obrátila k Haroldovi.

„Co jsi říkal?“ zeptala se. „Nerozuměla jsem ti.“

Voják na ni konečně pohlédl. „Tvůj otec vytáhne do boje, aby pomstil takovou ukrutnost, paní. To jsem říkal.“

Srdce se jí málem zastavilo.

„Ne, ne, nesmí kvůli mně válčit. Musíš mu to vymluvit, Harolde.“

Zarazila se, když si uvědomila, že v jejím hlase zaznívá úzkost, zhluboka se nadechla a zašeptala: „Nechci, aby někdo kvůli mně bojoval. Řekni otci, že jsem si toto manželství přála. Že jsem toho muže z Vysočiny požádala, aby pro mne přijel.“

„Nechtěla ses provdat za MacNara?“ zeptal se Harold naprosto zmaten.

„Ne, ne, žádného MacNara jsem nechtěla. Chtěla jsem...“

Dobrotivý bože, byla tak zmatená, že si nemohla vzpomenout na zemanovo jméno. „Chtěla jsem...“

Vrhla zoufalý pohled na Quinlana. „Jak se jmenuje tvůj zeman?“ zašeptala.

„Connor MacAlister.“

„MacAlistera,“ vykřikla. „Chtěla jsem MacAlistera. Připomeň prosím mému otci, že jsem se se svým budoucím manželem setkala už před lety.“

„Je čas jít, paní,“ připomněl jí Quinlan, protože právě zjistil, že je z okraje mýtiny pozoruje Connor. Zeman se netvářil ani trochu příjemně.

„Jen poslední požadavek,“ prosila.

Neumožnila Quinlanovi, aby něco namítl. „Harolde, vyříd' mému otci, aby za mnou nejezdil. Chci, aby se těšil z mého...“

„Z čeho, paní?“

Málem nedokázala ta slova souvisle vyslovit. „Z mého štěstí.“

Rozběhla se zpátky ke svému koni, a než se k ní dostal Connor, seděla v sedle. On se vyhoupl na mohutného černého hřebce, který vyhlížel stejně hrozivě jako jeho pán.

Dopustila se chyby, když na něho pohlédla. Vzápětí upustila otěže, protože se lekla hněvu, který spatřila v jeho očích. Hned zase hlavu sklonila a předstírala, že má starost, jak se usadit co

nejpohodlněji, aby nepoznal, že se snaží obrnit se před jeho výbuchem.

Jeho neoklame. Copak skutečně chtěla, aby uvěřil, že se ho pokouší chránit před otcovým hněvem? To pomyšlení bylo jednak urážející, a zároveň směšné.

Popohnal svého koně blíž k Brenně, až se přitiskl k její noze, a pak si vyžádal její pozornost tím, že ji vzal za bradu a přinutil, aby se na něho podívala.

„Proč?“

Věděla, na co se jí ptá, a ani se nesnažila předstírat, že nechápe. „Válka znamená smrt,“ odpověděla.

Pokrčil rameny. „Pro někoho ano,“ přisvědčil.

„I kdyby zemřel jediný člověk, je to příliš mnoho,“ vysvětlovala. „Nechci, aby kvůli mně někdo bojoval. Otec má početné vojsko, ale způsobilo by mu útrapy a mrzutosti, kdyby měl pro mne jet. Musel by sám vést své vojáky a já si nemohu pomoci, ale bojím se, že bys ho mohl...“

„Co bych mohl?“

„Zabít.“

Uklidnil se. Přála si mít takovou sílu, aby ho mohla shodit z koně. Byl pyšný a samolibý a ona využila obou jeho chyb, aby v něm vzbudila dojem, že by byl na válečném poli nejudatnější bojovník. I když byla pravda, že on je fyzicky mnohem zdatnější – její otec by získal převahu ohromujícím počtem vojáků na své straně. Byla by to jatka a Connor MacAlister by pravděpodobně skončil na hromadě raněných.

Proč tedy Haroldovi lhala? Opravdu nevěděla. Snažila se zabránit, aby otec nejednal ukvapeně. Věděla, že jakmile by vazal otci předal zprávu, otec by se rozzuřil. Nebyl by vůbec rozumný, ani by se neobtěžoval počkat a celou věc promyslet, než by si uvědomil, že takovou lest nebylo možné naplánovat. Nejenže by na to neměla srdce, neměla by ani čas.

Otec ji bude jistě vinit a pak se k ní obrátí zády a už nikdy ji nebude považovat za svoji dceru. Zůstane naživu a bude ji nenávidět. Ale nikdo nezemře.

„Nechci svého otce obtěžovat. Ale když o tom uvažuji, uvědomuji si, že na mých přáních nezáleží. Zeman MacNare mi posílá naproti svou eskortu a jsem přesvědčena, že jeho muži mnohé z vás pobijí. Očekávám, že by se měli objevit každým okamžikem.“

„Ne, nikdo si pro tebe nepřijde.“

Řekl to s neochvějnou jistotou. Musela by vynaložit velké úsilí, aby mu odporovala, a přece jen se cítila příliš vyčerpaná, než aby se tím trápila. Stesk po rodině byl tak silný, že sotva zadržovala pláč.

Naneštěstí měla dost času, aby mohla litovat samu sebe. Zakrátko opustili mýtinu a až do pozdního večera nikdo nepromluvil. Byla nucena jet mezi dvěma bojovníky s kamennými tvářemi, kteří se na ni ani nepodívali. Gilly, její mírumilovné klisně, se jejich blízkost nelíbila o nic víc než jí.

Connora nebylo nikde vidět. Víc než před hodinou zmizel vpředu před ostatními a dosud se nevrátil.

Konverzace by monotónní jízdu jistě oživila, ale nikdo se do ní nemínil pustit. Když ty dva vedle sebe chvíli pozorovala, uvědomila si, že jsou plně zaměstnáni tím, že na ni dávají pozor, a navíc neustále projíždějí očima les, jestli se v jeho šeru nevyskytuje nějaké nebezpečí.

I když to bylo zvláštní, jejich ostražitost ji uklidňovala. Tělo už měla jízdu celé rozbolavělé, a tak zkusila, jak jí často radila matka, nabídnout své utrpení nebesům za všechny ubohé, ztracené duše odsouzené do pekla. Nechápala sice, jak by jim její bolest mohla pomoci nalézt správnou cestu, ale pravidla jsou pravidla a ona se rozhodla se jich držet.

Ano, trpěla. Trest za minulé hříchy bude blahodárně působit na její duši. Gilly by však trpět neměla. Její klisna zpomalila krok, čím výš stoupali do strmého kopce. Kůň nebyl zvyklý na namáhavou cestu. Ubohé stvoření bylo vyčerpané a docházely mu síly.

Brenna nevěděla, koho má požádat, aby zastavili. Nejprve by se samozřejmě zeptala Connora, ale ten tu nebyl, takže by mohla jen zakřičet a doufat, že ji snad uslyší.

Nemyslela si, že je dobrý nápad ozývat se. Vážné tváře vojáků a jejich zjevné napětí svědčilo o tom, že projíždějí nepřátelským územím.

Zjistila, že ji zajímá, jestli má Connor nějaké přátele. Když o tom chvíli uvažovala, dospěla k závěru, že asi ne. Jistě si za to může sám. Pomyslela si, že zeman je příjemný asi jako raněný medvěd v útoku.

To srovnání ji přimělo k úsměvu. Pak si vzpomněla na ubohou Gilly. Rozhodla se, že o svých obavách promluví s Quinlanem, a vztáhla ruku, aby se dotkla jeho paže a upoutala jeho pozornost.

Škubl sebou, jako by ho píchla špendlíkem. Trhl ramenem a zamračeně se k ní obrátil, proč ho obtěžuje. Než mohla zašeptat svou prosbu, přitiskl si ruku k ústům a naznačil, že má mlčet. Rychle ukázala na Gilly.

Válečník nebyl slepý. Musel si všimnout, jak je klisna zpěněná a vyčerpaná.

Quinlan však její žádost nevyslyšel. Pobídl koně do cvalu a hnál se dál. Dívala se za ním, dokud nezmizel za stromy.

Bez ochrany ovšem nezůstala. Jakmile Quinlan opustil své místo, popojel kupředu jiný bojovník a zaujal jeho pozici.

Pokračovali v jízdě. Brenna byla na pokraji svých sil. Domnívala se, že Quinlan vyrazil za Connorem, ale oba muži si s návratem dávali načas. Zavřela na krátký okamžik oči, a když je opět otevřela, byl vedle ní Connor, zvedl ji ze sedla a uložil si ji do klína. Byla tak unavená, že se ani nevzpírala, jen si těsně předtím, než usnula, pomyslela, že se o něho nesmí opírat ani se k němu tisknout.

Probudila se s otevřenými ústy, ze kterých jí stékala slina. Ve spánku se k němu obrátila, objala ho kolem pasu, až se prsty dotkla jeho teplé kůže, a posunula se tak, že mu seděla v klíně. Tváří se mu tiskla ke krku. Teplo, které z něho vyzařovalo, ji hrálo mnohem víc než tucet vlněných pokrývek. Byl to nádherný pocit.

Bylo to však zároveň ponížující. Navíc se k němu tiskla otevřenými ústy, což jí připadalo ještě ohavnější. Naštěstí si vzpomněla na Gilly a dokázala potlačit rozpaky. Jak dlouho může ještě trvat, než se její kůň zhroutí? Brenna se pokusila odtáhnout se

od Connora a požádat ho, aby zastavili, než si její klisna ublíží, ale on ji objal kolem pasu a přinutil ji zůstat, kde byla.

Štípla ho, aby upoutala jeho pozornost. Odpověděl tak, že ji stiskl, až jí málem vyrazil dech, což jí nepochybně mělo připomenout, aby se chovala jaksepatří. Byla si jistá, že kdyby mu mohla pohlédnout do obličeje, viděla by, jak se mračí. Ten muž přece nedělal skoro nic jiného.

Mýlila se. Connor se usmíval, protože ho její smělost velice pobavila. Věděl, že ji vyděsil; viděl obavy v jejích očích, musel s lítostí přiznat, že nejednou, a přece ho štípla. Jak je rozporuplná! Jestli se ho bojí, proč se ho pokouší provokovat? Bude se jí na to muset někdy zeptat, až nebude mít v hlavě důležitější starosti.

Právě se rozhodla, že jí nezbývá než křičet jako šílená, ale v následujícím okamžiku si to rozmyslela. Connor se konečně rozhodl zastavit na noc. Byla tak ráda, že mu zapomněla vyčinit za to, jaké trápení připravil Gilly. Zhýčkané klisně bude trvat celý týden, než se zotaví.

Connor sesedl z koně a obrátil se k ní. Zachytil ji, když klouzala dolů z koňského hřbetu.

„Nemáš sedlo.“

„Nikdo z nás nepoužívá sedlo.“

Protáhla se kolem něho a rozběhla se ke svému koni. Nohy ji při každém kroku ukrutně bolely, a tak si dovedla představit, jak se cítí Gilly. Všimla si, že její klisna už nemá sedlo, a předpokládala, že jí je stáhl některý z Connorových mužů. Taková ohleduplnost ji potěšila.

Connor ji nenechal, aby pečovala o svou klisnu. Svěřil ten úkol Owenovi, vojákově se zjizvenou tváří a s úsměvem, který jí připadal okouzlující. Zasypávala ho radami, co má s jejím koněm dělat, děkovala mu za pomoc a pak se jako starostlivá matka dívala, jak vedl Gilly k místu, kde mezi stromy prosvítalo měsíční světlo. Kůň poslouchal, což byla jistá známka toho, že chystá nějakou rošťárnu, protože už několikrát v minulosti při podobné příležitosti kousl nic netušícího podkoního. Brenna na to Owena výkřikem upozornila a pak začala hledat svá zavazadla.

Údolí, které Connor vybral k odpočinku, bylo obklopeno hustým lesem. Na travnatém koberci i ve stromoví se prolínaly odstíny hnědi a zeleně a tu a tam zářily purpurové kvítky právě probuzené ze zimního spánku. Vysoko nad ní se klenuly koruny těžkých zlatohnědých větví. Proužky slabého světla pronikající stromovím poskytovaly dostatečné osvětlení pro krátkou procházku k jezeru, které, jak jí vysvětlil Quinlan, ohraničovalo jižní konec údolí.

Brenna měla dostatek soukromí, aby se mohla postarat o sebe. Po chvíli Connor usoudil, že měla samoty dost, a vydal se za ní. Nalezl ji, jak klečí nad svým vakem, něco si pro sebe mumlá a prohledává své věci. Kolem ní leželo na zemi pohozeno několik kousků oblečení.

Vůbec se nesoustředila na to, co dělala. Její mysl se upínala k tomu, jak se z celé situace vyvléknout. Naštěstí čas hraje pro ni, pomyslela si, a když dá rozum dohromady, určitě na něco přijde.

Connor se tyčil nad ní a čekal, až si ho všimne. Po několika minutách ho přešla trpělivost a podal jí kousek plátna, který sebral před mnoha hodinami u potoka.

„Nehledáš tohle?“

„Ano, děkuji,“ odpověděla téměř bezmyšlenkovitě. „Musela jsem je upustit před chvílí, jinak bych si ho všimla. Jsem velmi pozorná.“

Neopravil ji. Ani jí nepodal modrou stuhu, kterou také nechala ležet u potoka. Rozhodl se, že si ji ještě chvíli nechá jako připomínku, že skutečně má manželku. Jinak by možná na tak bezvýznamnou věc zapomněl.

„Umyj si obličej, Brenno. Máš ústa od barvy.“

Napřímila se tak rychle, že málem zavravorala. „Já si tvář nemaluji.“ Zdálo se, jako by se té představy zhrozila. Jen ženy na cestě do pekel dělají tak ďábelské věci.

„To je moje barva.“

„Jak se mi dostala...? Už si vzpomínám. Když jsi mě přemluvil, abych se tě znovu zeptala, jestli si mě chceš vzít za ženu, a odpověděl jsi, že ano, bez dovolení jsi mě políbil.“

„Ano,“ souhlasil, jen aby ji přiměl k pohybu. Podle jeho mínění se letmému doteku úst nedalo říkat polibek, bylo to symbolické gesto, nic víc.

„Kněz už na nás čeká. Pospěš si, ať je to hotovo.“

Nemohla věřit svým uším. Vyskočila. „Tady? Že na nás čeká kněz? Proč na nás čeká?“

Connora její chování udivilo. Tvářila se, jako by jí právě vyrazil dech. „Je tady, aby vykonal, co je třeba,“ vysvětloval.

Chtěla vědět víc. „Co má vykonat?“

„Přece jsi na to nemohla zapomenout,“ odpověděl užasle. „Svatební obřad.“

„Hned?“ vykřikla. „Chceš se se mnou oženit už teď?“

Prohrábla si vlasy, pak si začala mnout ruce a uvědomila si, že na něho křičí, ale zdálo se jí, že nemůže jinak. Connor byl přitom ledově klidný. Musel se zbláznit, když si myslí, že se za něho provdá okamžitě.

„Co jsi očekávala?“

Byla příliš ohromena, než aby ji napadla jakákoliv odpověď. „Co jsem očekávala? Očekávala jsem čas.“

„K čemu?“

Čas k tomu, abych našla cestu ven z hrozného situace, chtěla zaječet

„Čas k tomu... abys mě zavezl k sobě domů, to jsem čekala. Potřebuji čas, abych mohla naplánovat řádnou svatbu.“

„Pak jsem ti tedy ušetřil starosti. Poděkovat mi můžeš později.“

„A čas, abys dostal rozum,“ vyhrkla.

„Vím, co dělám.“

Najednou se jí zatočila hlava a uvědomila si, že poprvé v životě snad omdlí. Obrátila se a udělala pár kroků k jezeru, aby se posadila na břehu. Zavřela oči a pokusila se přemýšlet, zatímco se svět kolem ní převracel vzhůru nohama. Ano, musí vymyslet plán. Jakýkoliv. Zmocnila se jí taková panika, že ji mysl nechtěla poslouchat. Měla by přivítat kněze, ano, to by měla, a měla by si s ním promluvit, vysvětlit mu, že se s ním ráda podělí dnes večer o jídlo, a pak mu popřát dobrou noc. Může ji přece s tím medvědem oddat až ráno. A také zkusí navrhnout, třeba i poprosit, aby počkal

trochu déle, měsíc nebo dva nebo deset, protože svátost manželská je přece vážná věc. A jestli si do té doby Connor neuvědomí svoji chybu, začne si šít svatební šaty.

Connorovi rychle došla trpělivost. Co si vlastně myslí? Všechno má své meze a její odpor už byl zcela nesnesitelný. Rozhodl se, že s tím udělá pořádek. Namočil její ubrousek do vody a vyždímal ho. Než mohla ucouvnout, vzal ji za bradu a začal ji drhnout obličej.

Nechoval se k ní jemně. Když skončil, měla tvář rudou jako rak a nevěděla, jestli to způsobilo jeho drsné umývání, nebo jestli jí naskočil ruměnec.

„Ať už jsi hotová,“ poručil jí.

Zvedl ji na nohy a doslova vlekl za sebou. „Konečně jsem pochopila. Jsem mrtvá, že? Zemřela jsem strachy, když jsem tě poprvé uviděla, a teď trpím za své hříchy. Bože, byla jsem opravdu tak špatná?“

Connor předstíral, že její blábolení neposlouchá, a musel se namáhat, aby zakryl úsměv. Bože, jak s ní cloumají city! Ale slzy u ní neviděl. Kněz by si mohl pomyslet, že byla k manželství přinucena, kdyby během obřadu plakala. I když to byla pravda, nechtěl, aby se to otec Sinclair dověděl. Byla tu také skutečnost, že Connor neměl rád ženy, které v jednom kuse plakaly. Znervózňovaly ho a spíš by dal přednost hádavé manželce, než by se oženil s uplakanou.

Brenně se nechtělo plakat. Raději by někoho zabila: Connora v první řadě. A co hříšného vlastně udělala? Chtěla vejít do posvěceného svazku manželského, pro lásku boží.

Její svatba. Nepodobalo se to ani trochu svatbě, o jaké snila v letech dospívání. Předpokládala, že bude oddána v kapli svého otce, obklopena rodinou a přáteli. A zatím ji čeká družina hulvátských válečníků a kněz, který nevypadá ani tak starý, aby mohl být vysvěcený.

Pýcha jí bránila ztropit scénu. Protože všichni čekali, jak se zachová, vykročila kupředu, aby se zařadila po Connorově boku, a jakmile spolu došli k duchovnímu, pozvedla lem sukně a dvorně se uklonila.

„Začneme?“ řekl kněz poté, co vrhl starostlivý pohled na Connorovu tvář.

„Hned?“ vykřikla.

Connor hlasitě povzdechl. „Přestaneš už s tím?“

„Něco není v pořádku?“ zeptal se duchovní a bylo vidět jeho zmatek. Se svou otázkou se obrátil k Connorovi a opovážil se na něho zamračit. „Musím ti, zemane, říci, že mě netěší, že přicházíš k této svátosti ve válečných barvách. Budu muset podat zprávu svým představeným a také Alecu Kincaidovi. Co jim mám říci?“

„Řekni jim, co chceš, otče. Můj bratr jistě pochopí.“

Kněz přikývl. „Výborně. Paní, přicházíš sem z vlastní vůle? Bereš si dobrovolně zemana Connora MacAlistera?“

Všichni se na ni dívali, zatímco uvažovala o odpovědi. Dala mu své slovo, bůh jí pomáhej, všichni vojáci jejího otce byli živi a zdraví, když ji opouštěli, což znamenalo, že Connor svoji část dohody dodržel. Teď je řada na ní.

Duchovní si nedělal starosti s nevěstíným zmatkem. Byl zvyklý na nervózní nevěsty, protože oddal už pěknou řádku párů, a za krátký čas, co působil jako kněz, věděl, že může očekávat cokoliv.

„Kněz čeká na tvoji odpověď, Brenno,“ připomněl jí Connor hlasem, ve kterém zazníval hrozivý tón.

„Ano, děvče, čeká,“ vyhrkl Quinlan a snažil se mluvit konejšivě, protože doufal, že ji snad uklidní.

Konečně podlehl nevyhnutelnému. „Ano, otče, ovšem, ale...“

„Musíš opakovat přesně, paní. Církev žádá, abych vyslechl, že prohlašuješ, že si bereš Connora MacAlistera z vlastní, svobodné vůle.“

„Hned teď?“

„Brenno, přísahám, že jestli to ještě jednou uslyším...“ začal Connor.

Brenna si v zoufalství vzpomněla na chatrný plán, který před chvílí vymyslela.

„Otče, nebyli jsme řádně představeni. Neznám ani tvoje jméno. A to bych přece měla, že? Myslím, že bychom spolu měli povečeřet a trochu se seznámit, pak bychom si měli řádně odpočinout a zítra bychom mohli jít do kaple k obřadu. Pokud

kapli nemáš, pak bychom měli nějakou najít. Tam bys mi dal svá ponaučení, abych byla náležitě připravena na svátost manželskou, a já...”

Náhle zmlkla. „Válečné barvy, otče? Říkal jsi válečné barvy? Connor MacAlister přišel na svatbu ve válečných barvách?“

Neměla v úmyslu na duchovního křičet, ale skutečně jí došla trpělivost. Už to nebylo k vydržení. Bylo jí jedno, kdo zůstane naživu a kdo ne, i kdyby měla být jedinou padlou na bitevním poli ona. Záleželo jí teď na jediném. Na válečných barvách.

Obrátila svůj hněv proti Connorovi. Zlobila se na něho tak, že jí vstoupily do očí slzy. „To nesnesu.“

Duchovnímu poklesla čelist. Ještě nikdy neslyšel, aby s MacAlisterem někdo tak hovořil, samozřejmě s výjimkou Aleca Kincaida – ale ten s ním mohl mluvit, jak se mu zachtělo – a na takovou drobnou ženu to bylo neuvěřitelné a odvážné. Jestli ten očištěc přežije, musí si zapamatovat každé slovo, aby je mohl opakovat svým přátelům.

Connor zamýšlel vzbudit v ní strach z Boha, aby ji přiměl k poslušnosti, ale její slzy ho obměkčily. Proč ji jeho válečné barvy tak rozčílily, nedovedl pochopit, ale rozčilená byla a on věděl, že duchovní nebude moci vykonat obřad, dokud ji nepřiměje ke spolupráci.

Bože, to bylo trápení.

„Brenno, nezvyšuj hlas.“ Snažil se mluvit rozvážně. Výhruzně, ale rozvážně.

„Na naší svatbě nebudeš mít na sobě válečné barvy!“

Namouvěru, promluvila stejně výhruzně jako on. Zapůsobilo to na něho. „Chci to mít za sebou.“

Pustila jeho paži a zkřížila paže na prsou. „Počkáme.“

„Jestli si myslíš...”

„Nebudu od tebe nic víc chtít.“

Zatraceně, vypadá, jako by se chtěla rozplakat. Neuvědomuje si snad, že se stane jeho ženou? Je to přece pro ni čest, ne rozsudek smrti.

Zdalo se však, že jeho nevěsta to nechápe. Jeden z nich bude muset mít rozum a on usoudil, že je řada na něm. „Opravdu ti to vadí?“

Nemohla uvěřit, že jí může klást tak směšnou otázku. Svátost manželská je blahoslavená událost, to přece každý ví, a přijít ke knězi vystrojen jako do války je urážkou Boha, církve, duchovního i jí.

„Je to pro mne velmi důležité.“

„Dobrá, ale to je naposled, co se podřizuji tvým požadavkům.“

Connor se odmlčel, zlobným pohledem přešel svou družinu a všiml si, že souhlasně přikyvují. Pak se obrátil k váhající nevěstě. „Ujasnil jsem ti to jaksepatří?“

„Ano, a vřele ti za to děkuji.“

Najednou měla chuť se usmát, ale zachovala vážný výraz, dokud od ní Connor neodstoupil. Povzdechl si, ale jeho povzdech trochu připomínal vzteklé zamručení. Pak se přece jen usmála; nemohla se udržet. Poprvé za velmi dlouhý čas neměla obavy z budoucnosti, ale to je zřejmě tím, že jí opravdu přeskočilo, připomněla si, a asi už vůbec neuvažuje rozumně. Connor jí vyhověl, což znamenalo, že není naprostý barbar. Nebylo to jako základ pro manželství mnoho, ale ona mínila setrvat s tím mužem po celý zbytek života. Spokojí se s tím, co může dostat, i kdyby to bylo pouhé stéblo naděje.

Usmívala se. Vtom si vzpomněla na modře pomalované pohany, kteří přijeli s ženichem.

Otočila se k nim a rozhořčeně se zamračila. „Chcete se zúčastnit svatby?“

Nemusela říkat nic víc. Quinlan a ostatní se uklonili a chvatně vykročili za svým zemanem.

Nevzpírali se tak jako Connor. Někteří z nich se dokonce ohlédlí a usmáli. Zdalo se, že jí chtějí udělat radost. Nevěřila samozřejmě žádnému z nich, ale rozhodla se, že to na sobě nedá znát, jen aby měla jistotu, že si umytí v posledním okamžiku nerozmyslí. Podezírala je z toho, když se všichni seřadili na břehu, váhavě postávali a mluvili spolu.

Protože měla v hlavě důležitější záležitosti, nenapadlo ji, že se muži musí svléknout, než vejdou do vody. Je ovšem pravda, že zároveň vychutnávala své malé vítězství a nemyslela na nic jiného.

Nejprve sklouzly k zemi jejich opasky. Zkameněla a zavřela oči. Neudělala to však dost rychle, a tak přece jen zahlédla nahé zadnice, než vklouzli do jezera.

Ozval se jejich smích. Nevadilo jí to, i když si byla jistá, že vědí, že je celou dobu sledovala, a smějí se jí.

Přistoupil k ní kněz. „Nebyli jsme představeni, paní. Jsem otec Kevin Sinclair, syn Anguse Sinclaira z Neatherhills.“

„Těší mě, že tě poznávám, otče. Já se jmenuji Brenna. Můj otec je baron Haynesworth, i když pochybuji, že jsi o něm slyšel. Pocházím z Anglie.“

„To jsem předpokládal.“

„Svědčí o tom moje šaty a moje řeč, nemám pravdu, otče?“

„Ano, máš,“ přisvědčil a usmál se úsměvem stejně milým, za jaký považovala jeho přízvuk.

Z duchovního vyzařovala srdečnost a laskavost a poprvé po dlouhé době se Brenna začala cítit uvolněně.

„Musím ti vyslovit obdiv, lady Brenno. Tvoje znalost našeho jazyka je na začátečnici obdivuhodná.“

„Ale otče, já se gaelsky učím už řadu let.“

Zděšeně koktal slova omluvy. „Odpust'. Chtěl jsem tě pochválit, ne urazit.“

„Neurazil jsi mě, jenom překvapil,“ ujistila ho.

Usmál se na ni. „Uvědomuješ si, že přecházíš z jednoho jazyka do druhého, když se hněváš?“

„Ne, nevěděla jsem o tom. Kdy jsi zpozoroval můj zlovyk?“

„Když ses rozzlobila kvůli válečným barvám. Já jsem se také zlobil, ale ne dlouho. Zapůsobilo na mne, jak ses postavila Connorovi... i na něho to zapůsobilo, řekl bych. Nemyslím, že s ním dosud někdo promluvil s takovou vášní a zlostí. Bylo se na co dívat, to je pravda.“

„Neměla jsem dělat problémy. Na ženu se to nehodí, já vím. Zvítězila moje prchlivost a to je chyba, kterou musím napravit.“

Kdyby byl čas, poprosila bych tě, abys vyslechl před obřadem moji zpověď.“

„Rád si na ni čas udělám, paní.“

„Takže je tady nablízku kaple?“

„Máme zde málo kaplí, ale pokud nebudeme stát při zpovědi tváří v tvář, není to nic proti zásadám církve.“

Duchovní měl na sobě už štolu, kterou si oblékal při zpovědích. Pruh látky s trásněmi mu splýval přes ramena. Jakmile vstoupili na paseku, uvolnil opasek z provazu, který stahoval v pase jeho hnědé roucho, a obrátil se, aby vyhledal vhodné místo.

Nakonec zvolil mohutný pařez, posadil se na něj a pak vyzval Brennu, aby poklekla na zem vedle něho.

Sklonila hlavu a zavřela oči. Díval se na druhou stranu paseky, rozmáchlým gestem se pokřižoval a řekl jí, aby začala.

Rychle probrala své prohřešky, a když skončila, začala mu klást otázky ve snaze zdržet nevyhnutelné.

„Je ode mne hřích, že se bojím budoucnosti? Neznám Connora moc dobře. Děsí mě, otče. Jsem bláhová?“

Duchovní nechtěl přiznat, že Connor děsí i jeho. Nestyděl se za to, protože stejný pocit měli všichni v jeho okolí. Věděl však, že by jí měl nabídnout útěchu, a ne ji přiznáním pravdy děsit ještě víc.

„Ani já ho dobře neznám, ale hodně jsem slyšel o něm i o jeho minulosti a chápu, proč je tak tvrdý. Otec mu zemřel, když byl ještě malý, a pak ho vychovával Alec Kincaid, který dokončil, co jeho otec začal. Ti dva se považují za bratry.“

„Jsem si jistá, že se mi jeho bratr bude líbit,“ zašeptala Brenna a doufala, že bude mít pravdu.

Kněz si byl zrovna tak jistý, že se bude děsit i jeho. Bůh ví, že se Kincaida bál i on, ale ani v tomto případě se jí k tomu nemínil přiznat. „Nikdy jsem necítil potřebu dávat si pozor na svá slova nebo obcházet ho širokým obloukem. Věk naučil Kincaida vyslechnout člověka dřív, než zaútočí – tak jsem to alespoň slyšel, a proto mě už neděsí tak jako...“

„Connor?“

„Ale děvče, nesnaž se domýšlet si, co jsem neřekl. Muži, které znám, se ke Connorovi chovají tak, že... mě nutí být stejně

obezřetný jako oni. Mysli na to, že Bůh tě ochrání. Jeho plány jsou často tak komplikované, že jim neporozumíme.“

„Zůstanu sama, otče,“ zašeptala.

„Ne, děvče, nezůstaneš. Bůh bude stále s tebou a já budu nablízku. Byl jsem pověřen, abych sloužil zemanu Kincaidovi, protože jeho zpovědník před třemi měsíci zemřel a celá oblast naléhavě potřebuje moje služby. Ale nikdy nebudu mít tolik práce, abych si neudělal čas pro tebe, paní, a kdykoli mě budeš potřebovat, stačí, abys mě požádala.“

Jeho slib ji uklidnil a chvatně ho ujistila, že jeho přátelství a rady uvítá.

Connor a jeho muži přihlíželi z blízké vzdálenosti. Quinlan přecházel sem a tam. Connor se opíral o strom s pažemi zkříženými na hrudi a urputně se mračil.

„Nevypadá to, že budou brzy hotovi,“ podotkl Quinlan. „Myslím, že bych se měl jít najíst. Budeme mít před sebou dlouhý den.“

„Počkáme, ať to trvá jakkoli dlouho. Vážně mi dochází trpělivost. Nikdo přece nemůže mít tolik hříchů. Ksakru, vždyť je tak mladá!“

„Možná se přiznává i ke tvým hříchům,“ prohodil s úšklebkem Quinlan. „Jestli je to pravda, mohli bychom tady zůstat celý měsíc.“

Válečníka vlastní vtip tak pobavil, že se hlasitě rozesmál. Zvuk jeho smíchu vyvolal nesouhlasnou vrásku na čele otce Sinclaira.

„Zemane, nemohla by přemýšlet o útěku?“ zeptal se Owen. „Možná schválně zdržuje.“

Quinlan obrátil oči v sloup. „Ovšemže zdržuje.“

Po několika minutách Sinclair skončil. Chtěl dát Brenně rozhřešení, ale ona ho zarazila.

„Smím ti položit poslední otázku?“

Mnula si ruce a čekala na odpověď. Sinclair si všiml její nervozity a rychle ji uklidňoval. „Můžeš se ptát, jak dlouho chceš. Není třeba spěchat.“

„Pozorují nás? Pozorují, že?“

„Ano, pozorují.“

„Měla jsem zavřené oči, jak jsi mi přikázal, ale vím, že se Connor mračí, je to tak?“

„Ne, sotva nám věnuje pozornost,“ zalhal duchovní.

Povzdechla si. „Udělám to nejlepší. Jsem rozhodnuta být dobrou manželkou. Děkuji, otče, za poučení. Cení si času, který jsi mi věnoval. Jsem hotova.“

Otec Sinclair zastrčil konce štolý za opasek a vstal. Obrátil se, aby pomohl na nohy Brenně, ale ta jeho pomoc nepotřebovala. Connor už stál u své nevěsty a táhl ji k sobě.

„Budeš chtít svěřit se mi se svými hříchy, zemane?“

„Ne.“

Při pohledu na jeho zachmuřenou tvář sebou otec Sinclair trhl. Rychle se vzdálil pod záminkou, že se přivítá s jeho muži.

Connor si neuvědomoval, jak příkře promluvil. Upíral oči na Brennu a čekal, až na něho pohlédne. Pomyslel si, že by měl do té ženy natlouci trochu ohleduplnosti. Bůh ví, že by se cítil lépe, kdyby podlehl tomu dětinskému nutkání, a také by to udělal, kdyby se na něho nedívala tak překvapeně.

„Connore, ty jsi skutečně hezký člověk.“

„Proč mám poslouchat takové věci? Proč mi to říkáš?“

„Nemusíš je poslouchat, ale já mám potřebu ti to říci. Na tom nezáleží. Hezký nehezký, provdám se za tebe tak jako tak. Chci, abys mi něco slíbil.“

„Ne.“

Nevěřicně vytřeštila oči. „Ale vždyť jsi ještě nevyslechl moji žádost. Jak ji můžeš odmítat předem?“

„Kněz čeká.“

Nutila se k trpělivosti, protože zde bylo víc důležitých starostí. „Jakmile kněz požehná našemu manželství, vysvětlíš mi prosím, proč ses rozhodl oženit se se mnou a ne s žádnou jinou?“

Neviděl nic špatného na tom, že by měl uspokojit její zvědavost, i když ji považoval za zvláštní. „Ano,“ přisvědčil. „Jsi vždycky tak umíněná a svéhlavá?“

„Neuvědomila jsem si to.“ Rychle změnila téma, než ji začne dál kritizovat. „Děkuji, žes dovolil otci Sinclairovi, aby mě vyzpovídal. Oba oceňujeme tvoji trpělivost.“

Zdalo se, že ho její vděčnost překvapila. „Naši duchovní jsou nejmocnější lidé na Vysočině, děvče. Neopovážil bych se ho vyrušit, i kdybych chtěl.“

Všimla si, že kněz na ně mává, a dotkla se Connorovy paže. „Otec by rád začal. Jsi připraven? Musím přiznat, že jsem velmi nervózní,“ dodala šeptem.

„Není třeba být nervózní. Okamžitě se uklidni.“

„Mám se uklidnit?“ divila se, protože nevěděla, jak by se jí něco takového mohlo podařit.

„Ano, uklidniš se, protože si konečně uvědomíš, že ti bude se mnou dobře. Žádná žena, která má zdravý rozum, by si nepřála být manželkou toho bastarda MacNara.“

Znělo to, jako by věděl, o čem mluví. Rozhodla se uvěřit mu z prostého důvodu, že nemá jinou možnost. Přála si však mít něco z jeho jistoty a chtěla se o něho opřít, aby pocítila něco z jeho síly. Nepodlehla své touze, protože usoudila, že by mu připadala slabá, a ona přece slabá není. Ne, ne, je jen nervózní. Nic víc.

Jakmile si uvědomila, že se na ni dívá, přinutila se k úsměvu a napřímila se. „Doufám, že ta slova nespletu. Neměla jsem čas si promyslet, co bych ti měla říci. Zajímalo by mě...“

„Ne, už nebudeme čekat. Bude ti dobře.“

„Ale já...“

Když slyšel obavu v jejím hlase, znovu ji přerušil, než mohla pokračovat v námitkách. „Bude to za tebou, než si to uvědomíš.“

Věděla, že si myslí, že mluvila o obřadu, a neopravila ho. Bála se, že poplete svůj manželský slib, ale věděla, že nezbývá, než jej vyslovit. Byla to budoucnost, která jí dělala starosti. Nezná Connora. Ovšem MacNara také ne, připomínala si. Znepokojovala by se i kvůli němu?

Dívala se přímo před sebe a stála chvíli na místě, aniž řekla jediné slovo, jen znovu uvažovala o všech důsledcích toho, co se chystala udělat.

Nakonec se rozhodla, že bude muset svěřit svůj osud do rukou božích.

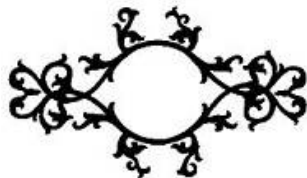
„Není cesty zpátky, Connore MacAlistere.“

Přikývl, protože slyšel v jejím hlase přesvědčení, a věděl, že se konečně rozhodla. „Ne, není.“

Kráčela teď před ním, s hlavou vztyčenou a s velkým odhodláním. „Mělo by to být jednoduché.“

Mělo by to být opravdu jednoduché, protože věřil, že se konečně umoudřila a bude se chovat rozumně.

Mýlil se.



KAPITOLA 4

S tou ženou nebylo nic jednoduché. Nakonec byli sice oddáni, ale od zahájení obřadu do jeho konce uplynula snad celá věčnost. Mohla za to samozřejmě jeho nevěsta. Během dlouhého a květnatého výkladu o významu svátosti manželské byla tak rozrušená, že nedokázala klidně stát na místě. Connor se přinutil být trpělivý a ani jednou na sobě nedal znát rozmrzelost, nebo dokonce hněv.

Ale točila se mu z toho hlava. Dva z jeho mužů měli zavřené oči, aby udrželi rovnováhu. Sinclair se cítil skoro stejně, a to všechno proto, že udělal chybu a snažil se vyhovět nevěstě.

Začalo to docela nenápadně. Když kněz vyzval dvojici, aby se postavila sobě po boku a čelem k němu, Brenna chtěla rychle uposlechnout. Zdálo se, že mu chce ochotně vyhovět, a Connor přirozeně předpokládal, že tak spěchá proto, aby měla všechno rychle za sebou.

Spletl se.

„Zemane, když tvoji muži utvoří za tebou půlkruh, mohou moci být i oni svědky této radostné události.“

„Takže,“ řekl otec Sinclair, jakmile muži byli tam, kde měli být, „lady Brenno, jsi připravena?“

„Ano, otče.“

Kněz se usmál. „Tváříš se radostně, děvče,“ zašeptal. Neudržel se a musel ji alespoň trochu pochválit, ale vzápětí zachytil zamračené pohledy vojáků a vzpomněl si, že muži z Vysočiny jsou

nedůtkliví, když se jejich ženám dostává pozornosti jiných mužů. Pozdě si uvědomil, že tato zvláštnost se vztahuje i na duchovní.

Rychle se snažil napravit chybu, které se snad dopustil. „Tvoje nevěsta si uvědomuje, jaký šťastný osud ji potkal, zemané, a proto tak září. To jsem mínil svou poznámkou.“

Connor nechápal, proč je kněz najednou nevrlý. Kývl, aby ho uklidnil, a duchovní mohl zahájit obřad.

Sinclair si odkašlal, udělal kříž a začal s kázáním o zodpovědnosti, kterou na sebe muž a žena v manželství berou.

Brenna zvažněla a zaujala uvolněný postoj s rukama u boků. Connor měl knězova kázání brzy dost. Ona visela na každém jeho slovu. Ale po chvíli začala přešlapovat a Connor usoudil, že se nudí stejně jako on. Pak si začala mnout ruce, což bylo neklamné znamení, že se blíží potíže.

„Lady Brenno, obrať se prosím k zemanovi a prones svůj slib.“

Bez váhání se k němu otočila, ale v okamžiku, kdy na něho pohlédla, spatřil Connor v jejích očích paniku. Z tváří jí vyprchala barva a ona jen doufala, že neomdlí dříve, než kněz ukončí obřad.

Čekal, že promluví, ale po chvíli ticha se rozhodl, že vysloví slib sám. Rychle odříkal, že ji bude chránit a ctít.

Několik jeho mužů souhlasně zamručelo.

Byl se slibem hotov jedna dvě. Jí to trvalo celý večer.

„Je řada na tobě,“ připomněl jí kněz, když stále mlčela. „Musíš pronést svůj slib. Tvoje otálení mě vede k myšlence, že jsi snad změnila názor. Je to pravda?“

Energicky potřásla hlavou. „Chci se za něho provdat, otče. Jen hledám patřičná slova,“ vysvětlovala. „Je důležité, abych promluvila správně.“

To byla poslední souvislá věta, kterou za dlouhou, dlouhou chvíli vyslovila. Začala se procházet a přitom promýšlela každé slovo, které hodlala říci. Několikrát obešla duchovního, pak se její kruh rozšířil, až obcházela kolem všech ostatních. Nikdo z nich nemusel hádat, na co myslí, protože každou svoji zmatenou myšlenku vyslovila nahlas. Connor věděl, že si neuvědomuje, co dělá, a jakmile ji přestal pozorovat, jeho závrať zmizela.

Chodila pořád kolem dokola, až se i otci Sinclairovi zatočila hlava, jak se ji snažil neustále sledovat pohledem. Vysvětlovala, že i ona hodlá chránit a ctít Connora tak, jak slíbil on jí, ale na rozdíl od svého nastávajícího cítila potřebu každý slib podrobně vyložit; nikdy však souvisle nedokončila myšlenku.

Bylo zřejmé, že neskončí, dokud nevypoví, co má na srdci, a Connor se ani nesnažil zasáhnout. Postavil se uvolněně, založil si paže na prsou a zavřel oči.

Kněz si pomyslel, že zeman vypadá znuděně, ale občas se na jeho tváři mihl úsměv, a tak si Sinclair uvědomil, že Connorovi připadá směšné, co jeho nevěsta právě říká.

Konečně domluvila. V té chvíli Connor otevřel oči a málem se nahlas rozesmál. Jeho jemná nevěsta stála teď vedle duchovního a zdálo se, že je spokojena sama se sebou.

Sinclair využil příležitosti. Zavěsil se do její paže, aby neupadl, ale i poté, co se mu přestala točit hlava, ji nepustil. Chtěl jí zabránit v dalším pochodování.

„Už jsi skončila?“ zeptal se.

„Ano, otče.“

Sinclair vrhl na zemana zmatený pohled. „Takže opravdu řekla, co bylo třeba?“

„Mám to zopakovat, otče?“ zeptala se.

Všichni kromě Connora vykřikli současně ne. Jejich nadšená odpověď ji tak vyplašila, že vytřeštila oči a o krok ustoupila.

Duchovní byl jediný, kdo cítil potřebu se omluvit. „Odpusť mi, že zvyšuji hlas, drahá paní. Nechápu, co to do mne vjelo. Jsem si jistý, že zeman mi na otázku odpoví.“

Connor jí nedopřál čas na žádné protesty. Pohledem ji varoval, aby mlčela, a shrnul její slib místo ní.

„Bude mě ctít, chránit, poslouchat jen tehdy, bude-li si myslet, že to, co chci, je rozumné – ale neměl bych si myslet, že ten den musí nastat – pokusí se mě milovat, než zestárne, a měl bych si raději ujasnit, že mě bude respektovat, jen pokud neudělám něco, co mě není hodno, a pak mě chraň Bůh. Vynechal jsem něco, Brenno?“

„Ne, Connore,“ odpověděla. „Udělal sis v mých slibech víc jasno než já sama.“

Duchovní se zarazil a setřel si pot z čela, protože oddat tento pár byla činnost nesmírně vyčerpávající. Pak se snažil přijít na to, jak jim má požehnat, když nevěsta stojí krok za ním a ženich pěkný kus před ním. Nakonec dilema vyřešil tak, že mávl rukou v širokém oblouku a požehnal všem.

„Nyní jste manželé,“ prohlásil.

Počkal, až dozní sborové provolávání slávy, a pak navrhl zemanovi, aby políbil nevěstu. Uvažoval, kdo z nich se vydá ke svému partnerovi. Bylo samozřejmě na nevěstě, aby se zařadila manželovi po boku, ale zdálo se, že Brenna je vším jaksi omámená, a Sinclair pochyboval, že si uvědomí, co je její povinnost.

Překvapila ho však. Pomyslel si, že se konečně vzpamatovala, když chvatně vykročila k Connorovi.

Duchovnímu se ulevilo, že jeho utrpení je u konce a že se zeman nerozzlobil a nezranil city té milé dívky, a požehnal podruhé jen jim dvěma.

Connor se sklonil, objal nevěstu kolem pasu, aby se mu nemohla vytrhnout, a jaksepatří ji políbil.

Neodporovala. Dokonce ho objala kolem krku a vyšla mu na půl cesty vstříc. Pomyslel si, že i andělé se musí usmívat, když viděl, že na tváři má výraz plný radosti. Znamená to tedy, že je šťastná? Connor se jí zadíval do očí a snažil se přijít na důvod prudkého obratu.

Měla v úmyslu mu připomenout jeho povinnost, když ji políbil. Ucítila na rtech teplo jeho úst sotva na okamžik, než zvedl hlavu a řekl svým mužům, že je čas na večeři.

Polibek byl tak hezký, že zatoužila po dalším, a protože ji Connor stále držel kolem pasu, myslela si, že i on po něm touží.

Mýlila se. Věnoval jí plnou pozornost z úplně jiného důvodu. „Teď už to bude jednoduché, nemám pravdu, Brenno?“

Ačkoliv si nebyla jistá, co tím myslí, souhlasila, aby mu udělala radost. „Ano, bude. Budu dobrou manželkou, Connore.“

Netvářil se, jako by jí věřil, ale jeho výraz ji neurazil. Za čas si uvědomí, jaké měl štěstí, že se stala jeho ženou.

„Takže už nebudou žádné komplikace, ano?“

„Už žádné komplikace,“ souhlasila. „Budeš se snažit být dobrým manželem?“

Místo odpovědi pokrčil rameny. Usoudila, že to znamená ano, a pro jistotu mu poděkovala, aby si uvědomil, že právě souhlasil.

„Co bude teď?“ zeptala se.

„Máš hlad?“

„Ano.“

„Tak budeme jíst.“

Konečně ji pustil. Poděkovala knězi a pozvala ho, aby s nimi povečeřel. Sinclair však její nabídku odmítl a vysvětlil jí, že by měl dojet do domu svého otce a přenocovat tam, protože měsíc svítí dost jasně.

Snažila se zbavit pocitu, že ji opouští starý přítel. Stále se usmívala, ještě jednou mu poděkovala a pak zůstala stát na místě, dokud neodjel.

Connor od ní neodešel. Obrátila se k němu a najednou si uvědomila, že ho drží za ruku. Okamžitě ho pustila a vydala se s ním přes mýtinu.

Jeho muži na ně nečekali. Tak si tedy představují svatební hostinu, pomyslela si. Muži z Vysočiny se ani při jídle neposadili. Stáli v kruhu kolem mohutného balvanu, smáli se a s chutí jedli. Jeden z nich před chvílí uložil pokrmy na kus hrubého plátna rozprostřený přes balvan.

Byla to přinejlepším neutěšená situace. V okamžiku, kdy se k nim připojila, zavládlo v hloučku tíživé mlčení. Žádný z mužů na ni ani nepohlédl, což jen zvýšilo její nepříjemný pocit.

Cítila se jako malomocná. Jak si přála, aby mohla večeřet doma! Představila si svoji rodinu, jak sedí u masivního dlouhého stolu, jak se všichni usmívají a žertují a rozdělují si jídlo. Mívali k večeři holoubata a ryby, někdy kousek dušeného skopového a velmi často ovocný koláč.

Brenna věděla, že brzy podlehne sebelítosti, pokud nepřestane myslet na lidi, které milovala, a začala se věnovat přítomnosti. Má hlad, připomněla si, a jestliže okamžitě něco nesní, nebude mít až do zítřka možnost se najíst.

Nebylo toho moc, z čeho mohla vybírat. Byl zde jen žlutý sýr, tmavý chléb a ovesné placky. Muži z Vysočiny jí nenechali dost místa kolem balvanu, a tak se vtiskla mezi Connora a Quinlana. Její manžel se zatím neobtěžoval představit jí ostatní členy své družiny. Protože nevěděla, zda považuje za správné, aby se ptala na jejich jména, řídila se jejich příkladem a nemluvila na ně. Věnovala se jídlu a snažila se nemyslet na to, jak bídně se cítí.

Ovesné placky chutnaly hořce. Nakrčila nos a zhluboka se napila vody, aby se zbavila nepříjemné chuti v ústech, a protože by se nehodilo zbytek placky odložit nebo zahodit, nakonec se přinutila ho sníst.

Byla tak nervózní, že si vzala další, než si uvědomila, co dělá. Musela pak samozřejmě placku sníst a zvláštní bylo, že chuť jí připadala mnohem lepší, zvlášť když ji zajedla sladkým chlebem.

Brenna si nevšimla, že ostatní už s večeří skončili. Snědla dobré čtyři porce, než utišila hlad. Zvedla hlavu, aby zjistila, co se bude dít dál, a zjistila, že ji všichni pozorují.

Jejich pozornost ji zarazila... a také jejich úsměvy. „Není něco v pořádku?“

Quinlan rychle zavrtěl hlavou. „Chtěla bys zbytek chleba? Je tu ještě poslední ovesná placka. Posluž si, paní.“

Brenna přikývla. „Když si nevezme nikdo jiný,“ řekla. Vzala si zbylý chléb i placku, rozlomila obojí na dvě poloviny a nabídla jednu ostatním vojákům.

Všichni odmítli. Dál na ni upřeně hleděli, zatímco jedla, a ona zjistila, že se jí nelíbí být středem jejich pozornosti o nic víc, než když ji zcela ignorovali.

„Komu bych měla za jídlo poděkovat?“ zeptala se, když dojedla.

Nikdo jí neodpověděl, ale několik mužů neurčitě pokrčilo rameny. Jejich úšklebky ji začaly zlobit. Cítila se, jako by byla jediná, kdo neporozuměl nějakému žertu.

Uvažovala, že mužům řekne, jak neomalené je takhle civět, ale rychle si to rozmyslela. Nemohla by ani použít slova jako *ztraceně*, připomněla si, jinak by se musela za trest přinejmenším celý den postit. Nic krutějšího si nedovedla představit.

„Povězte mi prosím, proč se smějete,“ vyzvala je.

„Zapůsobila jsi na mé muže,“ prohlásil Connor.

„Jak jsem na ně zapůsobila?“ zeptala se, potěšena, že na ni Connor konečně promluvil.

Napřímila se a čekala na pochvalu. Pravděpodobně si všimli, jak se mezi ně vmísila, a zapůsobilo na ně, že se snažila chovat se jako jedna z nich. Možná si také konečně uvědomili, jak je zdvořilá. Ano, jistě si všimli jejího vybraného chování.

„Snědla jsi víc než Quinlan. Vlastně víc než všichni muži.“

To nebyla odpověď, jakou očekávala. Říkat ženě, že snědla víc než voják, není žádná poklona, je to urážka. Copak to nechápe? „Quinlan a ostatní určitě neměli příliš velký hlad,“ bránila se. „Kromě toho, kolik jsem toho snědla, by nemělo na nikoho působit... ani by si toho neměl nikdo všimnout.“

Usmál se. Bože, je opravdu docela hezký, když se na ni nemračí. „Myslíme, že ano.“

Ucítila, že se červená. Uvažovala, že zalže, aby si ostatní nemysleli, že je nenasytá, pak se však rozhodla být upřímná. Bude přece muset s těmi barbary jíst ještě mnohokrát a jistě by si všimli, kdyby teď lhala, a příště se zase přecpávala.

„Nesnědla jsem tolik jako obvykle,“ přiznala nakonec.

„Ty sníš někdy i víc, paní?“ zeptal se jeden z vojáků.

Tvářil se nevěřičně. Vrhla na něho káravý pohled, aby mu dala najevo, co si o jeho poznámce myslí. „Je to tak.“

Quinlan byl první, kdo se rozesmál. Ostatní vzápětí následovali jeho hříšného příkladu. Brenniny rozpaky samozřejmě vzrostly a zoufale uvažovala, jak by odvrátila jejich pozornost od svých zvyků.

Nikdo z nich však nechtěl změnit téma.

„Není dnes nádherný jarní večer?“ zeptala se.

„Jídáš víc, když jsi nervózní?“ zeptal se Quinlan.

Jaká podivná otázka! „Ne.“ odpověděla.

Nevycvální muži se opět rozesmáli. Počkala, až se utiší, a znovu se pokusila zavést řeč jinam.

„Connore, mohl bys mě představit svým vojákům?“

„Představí se sami.“

Podle jména už samozřejmě znala Owena a Quinlana, a když pohlédla na další tři válečníky, řekli jí postupně svá jména.

Aeden byl z nich nejštíhlejší, i když podle anglických měřítek nemohl být považován za drobného, a voják s velkýma hnědýma očima, které jí připomínaly laň, se jmenoval Donald.

Nejostýchavější ze všech byl Giric. Sotva se na ni dokázal podívat, když vyslovoval své jméno.

„Těší mě, že jsem vás všechny poznala,“ prohlásila, jakmile skončili.

„Smím ti položit jednu otázku, paní?“ zeptal se Quinlan.

„Ano,“ odpověděla.

„Když jsi nás poprvé uviděla, měla jsi strach. Zajímalo by nás proč.“

„Myslela sis, že ti chceme ublížit?“ zeptal se Aeden. Usmál se, což svědčilo o tom, že mu taková možnost připadá směšná. „Modlila ses.“

„Ano, modlila jsem se, protože jsem myslela, že mi chcete ublížit.“

„Ale co potom, paní?“ řekl Owen. „Třebaže ses dověděla, že ti nechceme ublížit, bála ses dál. Chtěl bych vědět proč.“

Copak se ještě nikdo z nich neviděl v zrcadle? Mají vůbec tak přepychový předmět tam, kde žijí?

Usoudila, že by jim nebylo příjemné, kdyby poukazovala na jejich zevnějšek, tak jen pokrčila rameny a neřekla nic.

Nikdo z nich však rozmluvy nechtěl nechat. „Polekala ses našich válečných barev?“ zeptal se Quinlan.

„Opravdu nemám chuť odpovídat, protože bych nerada zranila vaše city.“

Z nějakého důvodu její upřímná odpověď přiměla muže k smíchu. Tehdy se rozhodla být trochu neomalená. „Ovšem přiznám se, že vaše barvy mě nutily k ostražitosti. Ano, tak to bylo,“ dodala a kývla hlavou. „A vaše postavy a oděv a hrozivé výrazy a to, jak se vás pěti zděsilo dvanáct vojáků mého otce... Mám pokračovat?“

Mohla říci, že vzali její tvrzení jako poklonu. Měla by to zřejmě uvést na pravou míru, pomyslela si, a vysvětlit jim, že na ni žádný příznivý dojem neudělali – neudělali by jej na žádnou

slušnou anglickou ženu – ale pak se jí do hlavy vloudila nová obava a ona pohlédla na Connora.

„Já na sobě nemám válečné barvy. Mohl jsi pochopit v prvním okamžiku, že mi to připadá barbarské, Connore, a nemůžeš ode mne očekávat, že...“

Muži její protest zastavili smíchem. Connor se nezasmál nahlas; ten člověk se zřejmě nikdy nesmál, ale alespoň se pousmál. Uvědomila si, že se jí prudce rozbušilo srdce. Měl nádherné bílé zuby stejně jako všichni ostatní a napadlo ji, jak je možné, že si mohou pomalovat obličej ošklivými barvami, a zároveň se tak dobře starat o své zuby. Byli opravdu zvláštní cháska. Dokáže jim někdy porozumět nebo si mezi nimi najít místo?

„Ženám je taková čest odepřena.“

Nechápala, o čem mluví. „Jaká čest?“

„Malovat se barvami,“ vysvětloval. „Je to zvyk, který je vyhrazen pouze válečníkům.“

Nezdálo se, že Connor žertuje, a tak se nedovázila rozesmát.

Musela na to vynaložit velké úsilí. Ze samé snahy chovat se zdvořile ji rozbolelo hrdlo.

„Ještě nikdy jsi neviděla člověka z Vysočiny, paní? Víš o nás vůbec něco?“ zeptal se Giric šeptem. Červenal se až ke kořínkům vlasů a v ostychu klopil hlavu k zemi.

„Když jsem byla mladší, myslela jsem si, že o vás vím všechno. Věděla jsem, i kde žijete.“

„Kde sis myslela, že žijeme?“ zeptal se Douglas a usmál se, když spatřil jiskřičky v očích své paní.

„Pod mojí postelí. Přicházeli jste jen v noci, když jsem spala. Vždycky jsem se probouzela s pláčem a utíkala jako blesk do ložnice svých rodičů.“

Očekávala, že se muži jejímu žertu zasmějí nebo se alespoň pousmějí. Ovšem zdálo se, že žádný z nich nepochopil, že je škádlí. Tři se tvářili zmateně; další dva užasle.

„Urazila jsi nás?“ zeptal se Owen. Jeho hlas zněl tak, jako by nemohl uvěřit, že je taková ukrutnost možná.

„Ne, jen jsem žertovala. Proboha, copak jste to nepoznali?“

Všichni zavrtěli hlavami. Quinlanovi se nepodařilo utajit úsměv. „Zdá se, že tvoje nevěsta o tobě snila celé roky, zemane,“ prohlásil.

„Vypadá to tak,“ přisvědčil Connor.

Ani se nesnažila zakrýt pobouření. Ze samé snahy vést s nimi rozumný hovor ji rozbolela hlava a zdvořilé chování považovala za ztracenou věc.

Vzdala to. „Connore, omluvíš mě?“

Pozdravila muže úklonou hlavy a vzdálila se. Zamířila k jezeru, vzala si s sebou kartáč na vlasy, čisté šaty a pokrývku, ještě než jí Connor dal svolení. Došla k okraji lesa, zastavila se a ohlédla zpět.

„Quinlane?“

„Ano, paní?“

„To nebyly sny. Byly to noční můry.“

Nezasmáli se, dokud byla v dohledu, ale pak se projev jejich veselí ozýval tak hlasitě, že jej bylo slyšet jistě přes celé jezero. Nevěřila však, že vojáci konečně pochopili její žert; zdálo se jí, že myslí poněkud těžkopádně. Předpokládala, že Connor prohodil nějakou nehoráznou poznámku, která jeho mužům připadala směšná, možná řekl něco o zabíjení a drancování. Zdálo se jí, že všichni mají zvrácený smysl pro humor. Došla k tomuto názoru, když viděla, že se usmívají jako pohan, když jim Connor řekl, že mohou zabít anglické vojáky. A neošklíbalí se jako malí kluci, jakmile rozkaz později zrušil?

Brenna okamžitě pocítila osten viny. Věděla, že by neměla Connora tak příkře odsuzovat. Mohl se zachovat jinak, jestliže je barbar, nebo když byl vychován jako divoch? Ne, jistěže nemohl. Bude k němu připoutána po celý zbytek života: neměla by se tedy alespoň pokusit mít ho ráda?

Počítá, že s ní bude dnes v noci spát? Snažila se na tak děsivou možnost zapomenout, sotva jí přišla na mysl. Ovšem lépe se to řeklo, než udělalo; Bůh jí pomáhej, nemohla ani pomyslet na to, že by se jí Connor dotkl, aniž by se roztrásla panikou.

Věděla, že její obava je zcela nerozumná. Je přece už dospělá žena, žádné dítě, a chápe, co se od ní očekává. Matka jí často

vysvětlovala, že manželé se chtějí zmocnit svých žen okamžitě po skončení svatebního veselí. Ale neuvedla své dceři žádné podrobnosti, a i když Brenna chápala to základní, nebo alespoň si myslela, že chápe, zbyla ještě spousta nejasností. Všechno jí připadalo nesmírně trapné a zmatené.

Brenna se toho však nebála. Pokud se Connor rozhodne, že se jí zmocní, možná se nad ní slituje Bůh a nechá ji během těch muk spát.

Usmála se své bláhové myšlence, když si svlékala šaty. Vběhla do vody, než si to mohla rozmyslet, zaťala zuby, aby se obrnila proti chladu, a rychle se začala umývat.

Právě když vylézala z jezera, uslyšela, že někdo přichází. Couvla zpátky do vody, ponořila se až po bradu a čekala.

Za okamžik se objevil Connor. Přes loket měl přehozený pléd.

„Je načase, abys vylezla.“

„Potřebuji být sama, abych to udělala.“

„Proč?“

Nemohla uvěřit, že se může tak ptát. „Protože to chci.“

„Vždyť zmrzneš. Pojd' ven. Okamžitě.“ Jeho strohý příkaz nedával prostor námitkám.

„Nevylezu. Nic na sobě nemám. Opravdu potřebuji soukromí.“

Předstíral, že si nevšímá, že na něho křičí. „Nikdo tu není,“ řekl.

„Jsi tady ty a stojíš přímo ve světle měsíce. Nevylezu, dokud neodejdeš.“

Jeho nevěsta se na něho opět opovážila křičet. Potřásl hlavou nad její smělostí. „Nezvyšuj hlas.“

Zdálo se, že mu dochází trpělivost. Připomínala si, že si slibovala, že s ním bude vycházet po dobrém, a myslela, že kdyby mu vyhověla, jistě by se jí odvděčil svou laskavostí.

Ve studené vodě jí už tuhly rty a zuby jí začaly drkotat, že sotva mohla promluvit. „Tak dobře. Nebudu křičet. A teď už bys mohl odejít?“

„Ne.“

Její manžel zřejmě nechápal, jak projevit vstřícnost. Bude mu to muset později vysvětlit. Na těle už cítila husí kůži a věděla, že jestli se z vody brzy nedostane, opravdu zmrzne na kost.

Její pýcha jí zabije. „Nemohu vylézt.“

„Proč? Stydíš se?“

Zdálo se, že ho taková možnost překvapila. Zavřela oči, zašeptala krátkou modlitbičku, ve které žádala o trpělivost, a odpověděla: „Ovšemže se stydím.“

„Stud nemá mezi námi místo. Chceš, abych pro tebe přišel?“

„Utopila bych tě, kdybys to udělal.“

Její směšná hrozba vyvolala jeho úsměv. „Pomohlo by, kdybys se svlékl?“

„Ne.“

Neuvědomila si, že si ji dobírá, a strchovala se, že si opravdu pro ni půjde, jestli na něho ještě jednou zakřičí.

„Connore, byl bys tak laskav a obrátil se konečně zády, abych se mohla obléci?“

Povzdechl tak silně, že ji málem zahnal ještě dál do vody. „Jsi bláhová.“

Jeho kritika jí nevadila. Dostala koneckonců, co chtěla. Konečně se otočil. Rychle vylezla na břeh, a co nejrychleji se osušila. Ze strachu, že nebude mít dost času a že se její netrpělivý manžel zas na ni podívá, si neoblékla živůtek, ale ihned vklouzla do bílé bavlněné spodní košile.

Na tenké látce bylo třeba uvázat řadu stužek. Měla pocit, jako by ji do prstů píchaly tisíce ostrých špendlíků, cítila, že je má neobratné, a i když se snažila, jak chtěla, nedokázala jemné stužky pořádně zavázat.

Na okamžik toho nechala. Těžká halena, kterou si chtěla navléknout na košili, jí dostatečně zakryje nahou hrud'. Problém bylo dostat se k ní. Přehodila si ji přes nízkou větev, aby ji neušpinila, ale aby se k haleně dostala, musela by projít kolem Connora. Nemůže připustit, aby ji viděl tak nevhodně oděnou, a bude nucena požádat ho, aby jí ji podal.

Místo aby jí vyhověl, obrátil se k ní. Ve zmatku se odvrátila, myslěla si, že se od něho o kousek vzdálí, ale najednou ucítila, jak

jí kluzká, svažující se půda ujíždí pod nohama. Upadla by nebo sklouzla zpátky do vody, ale Connor ji naštěstí včas zachytil a přitáhl na pevnou zem.

Kdyby se netvářil tak rozmrzele, byla by mu za pomoc poděkovala.

Přitáhla si přes prsa košili a zamračila se.

„Chci, abys pochopila, že se mě nemusíš bát. Mojí povinností je chránit tě, ne ubližovat ti.“

„Nebojím se tě.“

„Odvrátila ses ode mne,“ připomněl jí suše. „Očividně ses mě před chvílí bála.“

Potrásla hlavou. Stuha, která jí nesouměrnou mašlí svazovala vlasy na temeni hlavy, sklouzla do vody, vzápětí se uvolnila hustá kadeřavá hříva a pokryla jí ramena.

Pohled na ni, tak neupravenou, ho náhle naplnil radostí. Byla nejsvůdnější stvoření, jaké kdy viděl. Kouzlu těch velkých modrých očí by mohl podlehnout každý muž, a kdyby jen zíral a obdivoval smyslný půvab její chůze, byl by schopen i zapomenout na všechny své povinnosti.

Co se to s ním k čertu děje? Brenna ho přece neočarovala, ale on se chová, jako by to udělala. Okamžitě se rozčilil. Nepřipustí, aby ho zbavila sebeovládání, ale, zatraceně, zažije s ní trápení.

A pokušení. Jediné, na co toužil myslet, bylo, jak jí slíbat vrásku z čela a jak se s ní prudce, vášnivě milovat.

Zřejmě by zemřela hrůzou, kdyby tušila, na co myslí. Nemůže přece vědět, jak je svůdná, ani jak na ni reaguje jeho tělo, když ji vidí téměř nahou. Nemračila by se na něho tak zarputile, kdyby si uvědomila, jak blízko byla tomu, aby ji hodil na nejbližší pokrývku.

„Nekruť hlavou,“ přikázal jí nevrlym hlasem.

„Jen jsem chtěla, abys věděl, že se tě rozhodně nebojím. Neočekávala jsem, že se otočíš, a překvapilo mě to. Tvoje chování mě přivede do hrobu.“

Usmál se. Nevěřicně vytřeštila oči. „Chování pro tebe nic neznamená?“

„Ne.“

„Ne? Ale měl bys vědět, že je důležité.“

„Proč?“

„Proč?“ opakovala. Mysl jí otupěla. Nebesa, nemohla přijít na žádný důvod. Vroucný pohled plný něhy, který na ni teď Connor upíral, způsobil, že zapomněla, o čem vlastně mluvili.

Udělal krok směrem k němu. „Jsi velmi rozporuplný muž,“ zašeptala. „Ale já si uchovám zdravý rozum. Myslím, že by ses měl snažit to pochopit. Bylo by lepší, kdyby sis to uvědomil, Connore.“

Téměř jakoby mimochodem dodala: „Teď mě můžeš pustit.“

Neměl chuť ji pouštět, a protože si zvykl dělat přesně to, co chtěl, nedbal na její přání. Její hebká pleť, jemná jako pleť anděla, v měsíčním světle nazlátlá, vyvolávala na jeho drsných, mozolnatých dlaních příjemný pocit.

Jak tento poklad mohl uniknout jiným mužům?

„Dvořili se ti někdy jiní muži?“

„Byla jsem zaslíbena jednomu baronovi, ale umřel, než jsem byla dost velká, abych se za něho mohla provdat. Vlastně jsem se s ním nikdy nesetkala, ani s žádným jiným, který by připadal v úvahu. Otec nedovolil, aby se kolem jeho dcer točili nějací muži, zvláště kolem Rachel,“ vysvětlovala. „Je moc hezká.“

„Zemřel baron, kterému jsi byla zaslíbena, v boji?“

„V posteli.“

„Zemřel v posteli?“

„To je smutné,“ vyhrkla. „Ne směšné.“

„V posteli může umřít jenom Angličan.“

Pomyslela si, že jeho názor je příliš hloupý, než aby mu oponovala. „Mohl bys mi přestat tisknout paži?“

Zmírnil sevření. „Pořád se stydíš?“

„Jenom trochu.“

„Chci, aby ses vůbec nestyděla. Nechej toho.“

Rozesmála se a teprve pak si uvědomila, že to myslí naprosto vážně. „Uvědomuješ si, že mluvíš samolibě?“

Nečekala, až jí odpoví. „Je mi zase chladno. Když mě pustíš, obléknu se pořádně.“

„Nemusíš se oblékat. Půjdeme do postele.“

Nebyla to jeho slova, ale způsob, jakým je vyslovil, co v ní vyvolalo paniku. Vyzařovala z něho autorita a vypadal odhodlaně jako rytíř chystající se do boje.

Záměrně předstírala, že nepochopila. „Spolu?“

„Ovšem.“

„Ted? Ty chceš jít teď do postele?“

Už se mu to slovo začínalo protivit. „Ano, teď hned.“

„Já ne.“

„Já ano.“

„Mohlo by tě napadnout, že se toho bojím, Connore. Nechci zranit tvé city, ale musím být upřímná. Jistě nechceš nutit někoho, kdo si nepřeje... Co to děláš?“

„Dávám na tebe pléd MacAlisterů. Přestaneš se už konečně ode mne odvracet, když na tebe sáhnou? Rozčiluje mě to. Odhrň si vlasy.“

„Byla bych raději, kdybys mě nechal být.“

„Pokoušíš moji trpělivost.“

Proč ji nechápe? Ještě jednou se pokusila o vysvětlení.

„Connore, nemám vůbec žádné zkušenosti.“

Byla přesvědčena, že nemusí nic víc dodávat. Musel přece slyšet obavy v jejím hlase, vidět jí je na očích a cítit je, protože se celá chvěla. Každý slušný, pozorný muž by se okamžitě snažil ji ukonejšit.

„Já mám.“

„Cože?“ vykřikla. „Má mě uklidnit, že ty máš nějaké zkušenosti?“

„Ty chceš, abych tě uklidňoval?“ Zdálo se, že ho ta myšlenka šokuje.

Jeho otázka ji příliš nepotěšila. Její zoufalství vzrostlo tak, že se jí chtělo plakat. Raději se pomalu a zhluboka nadechla, aby se uklidnila.

Nepomohlo to. „Ano, nejspíš bych chtěla, abys mě uklidnil.“

Obával se, že to řekne. Poprvé za velmi dlouhou dobu se mu nedostávalo slov. Žádná jiná žena po něm nikdy nic tak zvláštního nežádala. V minulosti k němu ženy vždy přicházely z vlastní vůle a nabízely mu svá těla, a když měl náladu jim vyhovět – což, musel

přiznat, bylo ve většině případů – miloval se s nimi. Byl si samozřejmě vědom toho, že by se k nim měl chovat jemně, a připadalo mu, že jejich potěšení je stejně velké jako jeho. Žádná z nich však nebyla panna; v takovém případě by s ní nespál, a jakmile o tom teď začal přemýšlet, uvědomil si, že skoro každá velmi dobře ovládala umění potěšit muže. Dalo se říci, že měly víc zkušeností než on.

Ale všechny odcházely s úsměvem.

Ušlechtilá žena před ním však nebyla jako ostatní. Je to jeho manželka, patří jí jeho jméno a bude mu rodit děti. Měl by jí projevit úctu tím, že udělá, co bude od něho vyžadovat, aby ji zbavil strachu. Musel však přiznat, že nemá vůbec žádné zkušenosti, jak uspokojit citové potřeby žen, ale říkal si, že pokud se nad tím zamyslí, snad si vzpomene, jak se k ženám chovali jiní.

Ne, ne, v tom se mýlí, uvědomil si Connor, když o dilematu chvíli uvažoval. Usoudil, že nikdy neměl čas všimnout si, jak jednali se svými ženami jiní muži, dokonce ani jeho bratr Alec ne.

Co teď? Nehodlal jí přiznat, že ji zřejmě v tomto ohledu zklame. Asi by se rozplakala a on by vůbec neměl tušení, jak ji utišit. Jeho bratr vždy odcházel ze síně, když se jeho žena rozplakala, a vracel se, až se uklidnila natolik, že byla schopná vyslechnout rozumnou řeč. On však neměl v úmyslu řídit se Alecovým příkladem. Nikdy by se jí nezmocnil, kdyby se teď od ní vzdálil. Hrome, myslela by si, že jí dopřává odklad.

Zdálo se, že z tohoto bludného kruhu je jen jediná cesta ven. Bude se muset pokusit pomoci jí překonat bláhové obavy bez ohledu na to, jak dlouho to bude trvat.

Modlil se za nepředstavitelné – za pochopení. „Rozhodl jsem se, že tě uklidním.“

„Ano?“ ozvala se nadšeně.

„Ano. Budeš mi ovšem muset nejprve vysvětlit, co bych pro to měl udělat. Můžeš začít.“

„Teď není čas na žerty.“

„To nebyl žert.“

„Opravdu?“

Vráska na jeho tváři jí naznačovala, že se mu nelíbí, že o jeho slovech pochybuje. Rychle se snažila ho uklidnit. „Ano, ovšemže říkáš pravdu. Jsi přece zeman. Nikdy bys nelhal.“

„Budeš pokračovat?“

Přikývla, ale dál už neřekla nic.

„Brenno...“

„Přemýšlím,“ vykřikla. „Tvoje netrpělivost mě znervózňuje. Je těžké vysvětlit, jak můžeš někoho uklidnit. Nechci to poplést.“

Znovu se odmlčela a nepromluvila snad celou hodinu. Nemohl pochopit, proč jí to trvá tak dlouho. Nepožádal ji přece, aby vyřešila obtížnou hádanku. Proč se chová, jako by po ní chtěl něco takového? Opravdu nevěděl, jak dlouho bude schopen stát na místě a nedotknout se jí. Copak nevidí, co se s ním děje? Ne, jistě nevidí. Je plně zaujata myšlenkami o utěšování. Zapomněla, že je polonahá, ale on ne. V okamžiku, kdy si přestala přidržovat látku spodní košile na prsou, výstřih se uvolnil a on spatřil oblé křivky jejích ňader.

Málem ho to zabilo a musel se odvrátit. Náhle si uvědomil, že jestli ji okamžitě celou nezahalí, přestane se ovládat. Pocítil neodolatelnou touhu dotknout se její hladké, hebké kůže a strhnout z ní tenoučký oděv.

Pak by jistě přestala uvažovat o utěšování.

Connor ji rychle zabalil do plédu. Přehodil jí jeden dlouhý konec přes rameno, roztáhl látku, přikryl jí ňadra a upevnil vlněnou látku opaskem z provazu, který měl s sebou. Rukou záměrně přešel po její nahé kůži, když ji oblékal, nejednou, ale dvakrát, a ať je proklet, jestli se necítil, jako by ho zasáhl blesk.

To, že ji zakryl, ho nezbavilo jeho primitivní žádosti. Jediné, po čem teď stále toužil, bylo strhnout z ní pléd i košili.

Místo toho se zadíval do dálky.

„Jsem ráda, že na to myslíš.“

„Opravdu?“

„Opravdu.“

Ostře se na ni podíval. „Víš vůbec, na co myslím?“

„Na utěšování.“

Nezasmál se. Nepochopila by, co ho tak pobavilo, a bůh mu pomáhej, asi by jí to řekl.

„Pořád jsi mi ještě nevysvětlila, co ode mne chceš.“

„Když jsi byl mladší, neříkala ti tvoje matka...“

„Moje matka nežije.“

„To je mi líto.“

„Proč?“

„Protože zemřela. A co otec? Ten tě nikdy neutěšoval?“

„Ne.“

„Proč ne?“

„I on zemřel.“

„Connore, nebyl v tvé blízkosti někdo, na koho ses mohl obrátit, když jsi byl malý?“

Pokrčil rameny. „Můj bratr Alec.“

„A ten tě někdy utěšoval?“

„Hrome, to ne.“ Popudila ho pouhá představa.

„Takže opravdu nebyl nikdo, kdo by se o tebe staral?“

Opět pokrčil rameny. „Moje nevlastní matka Euphemia, ale ta nedovedla utěšit ani mě, ani svého vlastního syna Raena. Náhlá smrt mého otce ji zdrtila tak, že pro něho truchlí ještě teď. Není schopna vrátit se do mé země. Její bolest je ukrutná.“

„Musela tvého otce velice milovat.“

„Jistěže ho milovala,“ odpověděl netrpělivě. „Trvá utěšování dlouho?“

Jak mu má proboha na takovou otázku odpovědět?

„Nemyslím,“ prohlásila. „Někteří manželé prostě pohladí svou ženu po ramenou, když kolem ní procházejí, aby jí dali najevo, že jim její pocity nejsou lhostejné. Můj otec to dělal v jednom kuse, ale teď, když o tom přemýšlím, musím přiznat, že nevím, jestli moji matku utěšoval, nebo jí dával najevo zalíbení.“

Lehce pokrčila rameny. Snaha přimět ho, aby pochopil, se ukázala být složitější, než očekávala. Pokusila se uvést mu další příklad. „Jiní manželé možná svoji ženu obejmou a...“

„Čemu bys dala přednost ty?“

„Prosím?“

Opakoval otázku naléhavým hlasem vybízejícím k okamžité odpovědi. „Mám tě pohladit, nebo bys byla raději, kdybych tě objal?“

Byl bezradný. Útěcha musí vycházet ze srdce a Connor potřebuje napřed pocítit její potřebu, než ji dá najevo. Usoudila, že i toto umění získá člověk až časem, během let, kdy ho milují a laskají členové rodiny. Kdyby nebyla tak vyplašená z toho, co se s ní dnes v noci bude dít, asi by byla schopná vysvětlit všechno lépe.

Ted' si však nemohla vzpomenout ani na své nové jméno. „To není lekce šermu. Musíš být upřímný, spontánní... a...“

Nemohla mluvit dál, protože už nevěděla, co vymyslet.

„Ty ani nevíš, o čem mluvíš, že?“

Dlouze si povzdechla. „Ne, vlastně ne.“

Nepobavilo ho to. „Tak proč tu proboha stojíme?“

„Neuvědomila jsem si, jak jsi netrpělivý a... Co to děláš?“

„Vytahuji ti vlasy zpod plédu.“

„Proč?“

„Protože chci.“

„Děláš vždycky to, co si zamaneš? Je to tak, že?“

„Už bys ležela na zádech, kdybych vždycky udělal to, co chci.“

Přestala ho od sebe odstrkovat. Zdálo se jí, že vlastně nemá důvod pokračovat s ním ve sporu. Je třeba přiznat, že mu nemohla zabránit, aby se jí dotýkal – byl mnohem vyšší než ona a měl dvojnásobnou sílu – ale chránila střípky své pýchy alespoň tím, že předstírala, že to, co se s ní děje, není proti její vůli.

Rychle pokračoval s uskutečňováním svého záměru a jeho ruce byly překvapivě jemné, když se dotkl jejího krku. Celým tělem jí proběhl záchvěv slasti, a třebaže to byl hezký pocit, ještě příjemnější a překvapivější pro ni bylo, že sám napravil, co se mu nelíbilo, místo aby ji kritizoval. Když vyrůstala, neustále jí připomínali, co dělá špatně – bůhví, že vždycky bylo něco v nepořádku – a pak jí přikazovali, aby svoji chybu napravila. Věděla, že Connor nebude jiný. Je jenom otázka času, než s tím začne a než upadne do stejné rutiny jako její rodiče, bratři a sestry.

Connor už nemínil déle čekat. Vzal Brennu za ruku a vykročil s ní k lůžku, které připravil. Trochu ho překvapilo, že se nevzpírala.

„Mohla bych tě varovat, že jsem se ani neupravila,“ vyhrkla najednou.

„Tvůj zevnějšek mě nezajímá.“

„Nezajímá?“

„Jistěže ne.“

Chvilí o tom přemýšlela a pak si uvědomila, že spolu míří zpátky k táboru.

„Kam jdeme?“

Z jejího hlasu zaznívala panika. Bože, jak byl netrpělivý. Jsou snad všechny panny tak hrozné?

„Co mám udělat, abych tě zbavil tvého směšného strachu?“

„Mohl bys začít tím, že bys na mne mluvil mírněji. A můj strach není směšný.“

„Odpověz mi.“

„Mohl bys říci něco, co by mi připadalo... příjemné a konejšivé... o...“

„Milování?“

Probral si snad tisíce odpovědí, které by jí mohl dát, ale všechny se týkaly toho, jak se teď cítil.

„Tvoje váhání mě znepokojuje,“ zašeptala.

„Nezabije tě to.“

„Nezabije? To je vše?“

Usmál se, když slyšel její pohoršený tón. „Bude se ti to líbit. Nakonec určitě.“

Pohlédla na něho, jako by mu nevěřila. Kráčela však dál a to bylo jediné, na čem mu v tomto okamžiku záleželo.

„Je to nepříjemné, že?“

„Ne, není.“

„Pochybuji, že se mi to bude líbit,“ zašeptala, protože se přiblížili k místu, kde se uložili na noc jeho vojáci, a ona nechtěla, aby ji slyšeli. „Ale přece jen chci mít děti.“

„Jak si vlastně myslíš, že k nim přijdeš?“

Nedbala na sarkasmus v jeho hlase. „Chceš mít také děti?“

„Ovšem. Proč myslíš, že jsem se s tebou oženil?“

„Nevím. Slíbil jsi mi, že mi to po svatbě vysvětlíš.“

„Později,“ sliboval znovu.

„Děti by ti mohla dát každá žena. Proč sis vybral právě mě?“

Při řeči se zastavili a stáli teď tváří v tvář uprostřed paseky. Rozhlédla se kolem sebe a zjistila, že na pasece spí na svých přikrývkách vojáci a uprostřed kruhu je prázdné lože upravené z plédu.

Zděsila se. Copak skutečně očekává, že bude spát zde mezi ostatními? Ano, očekává, uvědomila si. Opravdu nemá tušení o potřebách žen.

Nemohla ztropit scénu. Jeho muži by uslyšeli, kdyby začala na jejich zemana křičet, a to by jen vyvolalo její rozpaky a jeho zlost.

Co bude dělat? Nedovolí přece, aby se jí dotýkal před svými muži, předstírajícími o pět stop dál, že spí. Ale jak mu v tom zabráni? Nezdálo se jí, že Connor vydrží být dlouho rozumný. Stál teď v rozhodném postoji, zarputile se mračil, a když se nad vším zamyslela, copak jí nevěnoval dost času, aby utišil její obavy? Chtěl ji přece uklidnit nebo se alespoň pokusil dát jí, co chtěla, a ona si nedovedla představit, že by se jiný muž namáhal tak jako on, aby jí vyšel vstříc.

Při tom pomyšlení se usmála. Dobrotivý bože, vždyť ji skutečně uklidnil, a ona si to ani neuvědomila. Povzdechla si. Její manžel není koneckonců tak špatný.

Nebylo by od ní správné, kdyby se s ním začala hádat. Ne, raději se pokusí jednat diplomaticky. Jestli bude dost chytrá, on si možná ani neuvědomí, že prosadila svou. Dotkla se jeho ruky právě v okamžiku, kdy si chtěl stáhnout boty, zvedla pokrývku ze země a zašeptala: „Pojď se mnou prosím.“

„Co se děje?“ ozval se podrážděně.

„Svatební lože vždy připravuje nevěsta. V Anglii je alespoň takový zvyk.“

Připadalo jí, že si nemyslí, že lže. Odcházela, aniž ji zastavil, na konci paseky se zastavila, aby na něho vrhla podle svého mínění vábivý úsměv, a zas pokračovala v cestě.

Connor se nehýbal. Stál na místě s nohama pevně rozkročenýma, s rukama opřenýma v bok a pohledem sledoval její boky jemně se vlnící při chůzi. Pak začal počítat do deseti. Až

skončí, nechá tu nemožnou ženu jít, nebo se vydá za ní a bude se s ní vášnivě milovat.

„O takovém zvyku jsem nikdy neslyšel,“ ozval se Quinlan. Voják seděl na zemi, zády se opíral o kmen stromu a paže měl zkřížené na hrudi.

Connor si svůj vztek vylil na něm. „Jestli řekneš ještě jediné slovo, přísahám, že tě zabiji.“

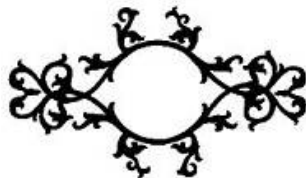
Quinlan si jeho výhrůžky nevšímal. „Nemyslíš, že bys měl jít do postele, než bude čas vstávat?“

Connor výhružně postoupil ke svému příteli. Quinlan se okamžitě napřímil. „Touží jen po soukromí, Connore. Proto odnesla tvé pokrývky.“

„Uvědomil jsem si to,“ řekl Connor. Samozřejmě že si to neuvědomil, ale nechtěl se k tomu příteli přiznat.

Odešel bez jediného slova a dostihl Brennu u jezera. Vůbec ho nerozveselilo, že obešli téměř celý kruh a dostali se skoro na stejné místo, odkud vyšli.

„Měla jsi v plánu připravit nám lože v Anglii?“



KAPITOLA 5

„To bude stačit,“ odpověděla.

Osamělé místo, které vybrala, byla rovná plocha bez porostu mezi borovicemi. Měl sotva tolik místa, aby se mohl obrátit. Zdálo se, že se jí tu líbí, a proto si sliboval, že tentokrát ji naposledy nechá, aby prosadila svou. Zastavil se za ní, stahoval si boty a celou dobu krotil svoji vznětlivost.

Začala roztahovat pokrývku na zemi, a protože si byl jistý, že se pokusí, aby jí ta jednoduchá činnost trvala hodinu, překvapilo ho, že byla brzy hotova.

Jakmile skončila, odložila si střevice a pak se obrátila k němu. Přistoupila blíž, až se ho dotkla špičkami, zadívala se mu do očí, zadržela dech a čekala, až k ní vztáhne ruce.

Nehýbal se. Vzduch mezi nimi se naplnil napětím, a když se zadívala do jeho temných, neproniknutelných očí, vyjadřujících první známky nespokojenosti, její úzkost vzrostla. Bože, už nemohla snést ani chvíli mlčení.

„Myslela jsem, že si na sobě ponechám šaty.“

Pomalou potrásl hlavou. „Ale pak jsem si řekla, že si je svléknu,“ zašeptala.

Pořád čekal. Uvědomila si, že něco slíbila a teď je na ní, aby dodržela slovo. Ruce se jí třásly, když si rozvazovala pás, a vlněná látka, kterou měla na sobě, se svezla se zašustěním k zemi.

Napadlo ji, že ustoupí o kousek stranou, než se svlékne, tam, kde měsíční světlo clonily větve stromů a stín by mohl skrýt její nahotu, ale pak se rozhodla, že se neuchýlí k takové zbabělosti.

Měla by mu říci, že na sobě nemá žádné spodní prádlo? Ne, usoudila, stejně by na to brzy přišel. Srdce jí divoce tlouklo, ale její úzkost poněkud polevila – zřejmě proto, že se na ni hned nevrhl. Předpokládala – a někde v koutku její zmatené mysli se objevilo tušení, že by jí Connor záměrně neublížil. Nemohla pochopit, proč má takový pocit, ale měla ho a ruce se jí kupodivu už tolik netřáslly.

Cítila, že je sama zodpovědná za to, co se s ní stane, a v tom to bylo.

Tvářila se vážně, když sbírala odvalu a začala si pomalu stahovat noční košili. Nespouštěla přitom z Connora oči, hledala v nich náznak nespokojenosti nebo odporu, protože má tak nedokonalé tělo. Byla si plně vědoma svých nedostatků. Ľadra měla příliš velká, boky příliš úzké a nohy ve srovnání s proporcerami těla příliš dlouhé. Musí si toho všimnout, říkala si, a kdyby se nespokojeně zamračil, nejspíš by zavřela oči a zemřela hanbou.

Vychutnával pohled na ni. Jeho oči spočinuly na pootevřených rtech, plných Ľadrech, úzkém pasu, na plavých chloupcích, zakrývājících její panenství, na krásných dlouhých nohách a při tom všem zapomínal dýchat. Můj bože, neočekával takovou krásu. Omámila ho, protože si nikdy nepředstavoval, že taková žena může existovat, a kdyby nebyl střízlivě uvažující muž, pomyslel by si, že není žádná Angličanka, ale bohyně seslaná z nebes, aby ho odměnila za pomstu, kterou vykonal ve jménu svého blahoslaveného otce.

Zoufale zatoužil obejmout ji a proniknout do jejího nitra. Nepodlehł však ještě žádosti svého těla, stál na místě a nechal ji, aby dělala, co chce. Z jakéhosi důvodu, který nechápal, si vzala do hlavy, že by dnes večer měla všechno dění řídit ona. Dospěl k tomu znepokojujícímu závěru, když zaváhal, místo aby jí přikázal, ať si svlékne šaty a zatraceně rychle si pospíší. Potřásl hlavou, aby jí dal najevo, že je mu jedno, jak se ohledně šatů rozhodla, ale než mohl cokoli dodat, vysvětlila mu, že změnila názor.

A pak udělala přesně to, co chtěl.

Ruměncem na tvářích svědčil o jejích rozpacích. Pokoušela se tvářit vyzývavě a odhodlaně, ale přece jenom se bála. Viděl jí to na

očíh, na způsobu, jak stála, vzpřímená jako svíčka, jak svírala ruce v pěst a zase je rozevírala. Ach, byla vskutku dokonalá.

Zřejmě si myslela, že se na ni vrhne, a když to neudělal, pomalu se uklidňovala.

Proč si nesvlékl šaty on? Chvíli o tom uvažovala a pak se rozhodla, že mu nabídne svoji pomoc.

„Myslela jsem, že si odložíš oděv, ale pak jsem si řekla, že bys možná chtěl, abych ti pomohla. Některé manželky v Anglii pomáhají manželům při svlékání.“

Vědomě dělala všechno, aby mu vyšla vstříc. Jestli to pomůže odstranit její strach, ať je po jejím.

„Chceš, abych tě svlékla, Connore?“

Uvažoval, že jí odpoví, pak se rozhodl, že co zapůsobilo předtím, zapůsobí i teď, a prostě přikývl na souhlas.

Rozechvěle se nadechla. Nepochybně se připravovala na to, co uvidí, chvíli sbírala odvalu a pak mu sáhla na opasek. Její špičky, lehké jako motýlí křídla, se dotkly jeho nohou a v okamžiku, kdy rozvázala uzel a jeho pléd začal padat k zemi, rychle o krok ustoupila.

Neměl na sobě žádné spodní prádlo. Okamžitě si toho všimla. Bůh jí pomáhej, už zas se na něho bála pohlédnout a záměrně zvedla oči k jeho bradě, než se její srdce uklidnilo. Jen letmým pohledem zavadila o jeho nahé tělo, než se přinutí odvrátit zrak. Přesto to bylo víc než dost, aby dostala chuť utéci nejraději zpátky do Anglie.

„Connore, víš jistě, že to půjde?“

Zmatek v jejím hlase ho pobavil. Bože, byla tak nevinná. A mladá.

Jemně si ji přitáhl do náruče a pevně ji k sobě přitiskl. Hlavu opřel o její temeno. „Ano,“ sliboval.

Trochu ho překvapilo, že není schopen mluvit dál. Její měkká ňadra tisknoucí se mu k hrudi ho zbavovala soustředění a, namouvěru, začínal věřit, že nesnesitelné čekání za tu nádheru stálo.

Už nemohl čekat ani okamžik. Ani jeho tělo, ani mysl nemohly připustit, aby uplynula další minuta, aniž by uspokojil svou žádost.

Connor očekával další překvapení a také se ho dočkal, protože jakmile ji přesvědčil, aby se přestala schovávat pod jeho bradu, a zvedl jí hlavu k sobě, dovolila mu, aby ji políbil. Nevěděla samozřejmě, co ji čeká. Rty měla pevně sevřené, když se jí dotkl, ale něžným vábením ji přiměl, aby je uvolnila. Pak jí řekl, co s ní touží udělat. Ne protestovala, jen na něho vrhla pohled, který svědčil o tom, že ho považuje za blázna, když uvažuje o takových věcech, a teprve když svoji žádost opakoval, vyhověla mu a otevřela ústa.

A pak ji políbil tak, jak si představoval od prvního okamžiku, kdy ji dnešního dne spatřil. Jeho jazyk se divoce zmítal v sladkém teple jejích úst, aby je dráždil a dobýval. Bylo to mnohem, mnohem krásnější, než si představoval. Bože, jak se mu líbilo ji líbat!

Líbilo se to i jí. Ovinula mu paže kolem krku a začala ho hladit, zpočátku plaše, pak směleji, až se zdálo, že dychtí přinejmenším stejně jako on získat v této smyslné hře další zkušenosti.

Nakonec začala tiše sténat a neklidně se v jeho objetí pohnula.

Pokušení se zdálo být nesnesitelné. Nejrady by do ní pronikl okamžitě a musel vynaložit veškeré své sebeovládání, aby chtíči nepodleh. Vyděsil by ji, kdyby se jí teď zmocnil, udělal by jí bolest mnohem větší, než bylo třeba, protože na to nebyla připravená. Ale brzy bude, sliboval si, i kdyby ho muka přede hry měla zabít.

Začal postupovat velmi promyšleně. Neustále jemně útočil na její smysly, odhodlán znemožnit jí, aby myslela na to, co bude následovat. Až se oddá touze, která se v ní začne vznášet, bude schopná přijmout jeho útok bez pocitu větší bolesti. Snažil se ji omámit, okouzlit její smysly svými doteky, chutí, svým pachem. Jeho ústa znovu a znovu útočila na její, až všechny ostatní myšlenky potlačila touha zanořit se do jejího těla. Ovládání ho opouštělo s každým dalším polibkem a s každým jejím tichým záupěním.

Hořel vzrušením. Nedal jí čas protestovat, nutil ji, aby vnímala jen jeho polibky, když ji zvedl do náruče a nesl k loži. Snažil se být

jemný, alespoň si myslel, že se pokouší, dokonce se nezapomněl zvednout na lokty, aby ji nerozdrtil, když na ni dopadl. Přikryl svým tělem každý kousek jejího těla a, bože, jak překrásně voněla a jak nádherné bylo cítit ji ve svých pažích. Zabořil jí tvář pod bradu, vdechoval její čistou vůni, až bezděčně zamručel smyslnou rozkoší.

Byla ohromena tím, co se s ní děje. Očekávala, že v té době už bude mít všechno za sebou a že bude trpět krutou bolestí. Nepočítala s tím, že se jí milování bude líbit nebo že budou celým jejím tělem probíhat tak nádherné pocity. Ale toužila od něho získat ještě víc a to ji mátl. Nevěděla, jestli mu působí radost – doufala, že ano – a chtěla ho požádat, aby jí řekl, co má dělat, aby se po jejím laskání třásl stejně jako ona.

Jakmile na ni dopadlo jeho pevné tělo, nebyla schopna na cokoli myslet. Šeptal jí do ucha vášnivá, smyslná slova, po nichž byla touha šířící se v jejím nitru ještě naléhavější.

Jeho ruce byly všude. Nechtěla ho nechat, aby se dotkl jejích nader, měla v úmyslu ho zastavit, i když se proti němu vzepjala v tichém gestu žádajícím víc a víc.

Pokusila se ho zarazit, jakmile jí vsunul ruce mezi stehna. On se však nedal zastavit. Na to bylo příliš pozdě. Potřeboval vědět, bůh mu pomáhej, zda je připravená na jeho vpád, a jakmile ucítil vlhký otvor, na který nejvíc toužil zaútočit, ovládl ho chtíč.

Snažil se, aby byl jeho útok rychlý. Posunul se mezi její stehna a jedním prudkým pohybem pronikl do jejího nitra. Vykřikla, když ucítila ostrou bolest, a ozvěna jejího výkřiku se rozléhala mezi borovicemi. Až byl pevně vklíněn mezi jejími pevnými stěnami, přinutil se zastavit a umožnit jí, aby překonala bolest. Nedokázal potlačit zasténání ryze mužského uspokojení, nebo to byl výkřik? Příliš ho rozrušovala, než aby věděl přesně, co dělá. Jen cítil a, milosrdný bože, připadal si jako v ráji, tak nádherný byl každý jeho pocit. A nový. Poprvé od doby, kdy začal k sobě do postele brát ženy, byl stravován opravdovou vášní.

Ji stravovala bolest. Vzpírala se mu a žádala, aby okamžitě přestal, a neustále plakala. Pak Connor vykřikl a vzápětí zmlkl a ona si nebyla jistá, jestli se zlobí, nebo je stejně zklamán jako ona.

Connor si konečně uvědomil, že pláče. Ihned se zarazil a snažil se ji uklidnit. „Bude to v pořádku. Bolest poleví.“

„Jak to víš?“

„Vím to.“

Mluvil naprosto přesvědčeně. Rozhodla se, že mu bude věřit, přiznávala, že bolest už není tak intenzivní. Pořád se jí to příliš nelíbilo a doufala, že všechno brzy skončí. Chtěla ho požádat, aby si pospíšil, ale on ji znovu a znovu líbal a najednou ji začalo zajímat víc líbání než jakýkoliv hovor.

Dál ji hladil a líbal, až ucítil, že její křečovitě sevření povolilo.

Pak se pohnul, zprvu pomalu, sliboval si, že přestane, požádá-li ho, i kdyby to mělo znamenat jeho smrt. Ale místo vzpírání nebo neuskutečnitelných požadavků mu opět ovinula ruce kolem krku.

On však chtěl víc než odevzdání, protože předtím, než jí způsobil bolest, ucítil její vášeň a toužil, aby ji pocítila znovu. Mezi žhavými polibky jí šeptal smyslné sliby a lichotky, z nichž většina nedávala vůbec smysl, ale zdálo se, že jí to nevadí. Jeho trpělivost byla odměněna, když se začala zvedat proti němu.

Connor se opřel o lokty a zadíval se jí do očí. Byly v nich slzy, ale zároveň vášeň, nebo snad ne? Bože, doufal, že ji tam vidí. Nechtěl ji dál zraňovat, znovu si sliboval, že akt ukončí jediným rychlým pohybem, vyroní do jejího nitra semeno, pokud bude její bolest přetrvávat, i když zároveň přemýšlel, jestli sebere tolik ovládní, aby se od ní dokázal odtrhnout.

„Mám přestat?“ Jeho hlas byl ochraptělý vzrušením.

Zdálo se jí, že promluvil hněvivě. Pohlédla mu do tváře a všimla si, že pevně zatíná zuby a že se mu na čele lesknou kapky potu. Udělala něco špatně? Sotva byla schopná uvažovat, tepání v jejím těle ještě přetrvávalo, ale kupodivu se jí zdálo být docela příjemné. Posunula se pod ním, zvedla kolena, aby mu umožnila zabořit se do jejího těla ještě hlouběji, a ucítila explozi, která byla mnohem víc než pouze příjemná. Bezděčně se proti němu ještě jednou prohnula.

Tiše zamručel. „Zlobíš se?“ zašeptala.

Zavrtěl hlavou, než zopakoval svoji otázku. „Chceš, abych skončil?“

„Ne,“ řekla.

Pomalů se povytáhl, usmál se, protože ho instinktivně objala nohama ještě pevněji a snažila se udržet ho v sobě. Pak začal pronikat dál a zároveň ji pozoroval, jestli nespátří známky její nespokojenosti.

Zavřela oči, slastně záúpěla a vyzvala ho, aby to udělal ještě jednou.

Bylo to jediné povzbuzení, které potřeboval. Pohyboval se znovu a znovu, s každým pohybem silněji a silněji a, ach, tak se mu líbilo, jak na něm visela a jak se jí z hrdla ozývaly tiché smyslné zvuky.

Pořád věřil, že všechno řídí on. Věděl přesně, co se s ní děje; brzy mu dá všechno, svou duši i své srdce. Orgasmus ji zcela zachvátí, a jakmile bude prožívat extázi, vyroní do ní své semeno.

Bude mu dobře. Bude spokojený. Jako vždycky.

Pokračoval ve stejných pohybech, až se mu začala svíjet v objetí. Boky se k němu instinktivně přivinula, žádala, aby zrychlil tempo, a pak začal žádat víc i on.

Dala mu najevo, jak velice se jí líbí, co dělá, zaryla mu nehty do zad a vykřikla radostí.

„Ach bože.“

„Ne, děvče. Connore.“

Nechápala, co říká, protože pocity zalévající její smysly byly neskutečně nádherné; chtěla mu to říci, ale její slova se rozplynula ve výkřících, kterými dávala najevo stupňující se vášeň.

Její žádost podporovala jeho. Náhle se stala dobyvatelem ona, nikoliv on, hladila ho a laskala, dotýkala se ho tak, jak se ho nikdy předtím žádná žena nedotýkala.

Připoutala ho k sobě dlouhým, vlhkým, žhavým polibkem, plným divoké, neovladatelné touhy, nutila ho svou odezvou bez zábran, aby jí dal všechno, a on nebyl schopen zabránit tomu, co se s ním právě dělo. Její vášeň ho rozněcovala tak, že jí ochotně dával všechno, i tu část mysli, kterou si vždy uchovával jen pro sebe.

Jeho svět se roztránil na tisíce kousků. Zanořil se hluboko a prudce, pak znovu a znovu, jeho pohyby už byly nekontrolovatelné, protože ho zcela omámila, a při posledním

mocném náporu, při kterém z jeho údu vyprýštilo semeno, vykřikl její jméno, opakoval je, přijímal ji a odevzdával se jí. V tom okamžiku se zdálo, že jejich srdce tloučou jako jedno, jejich duše měly pocit, jako by byly spolu spojeny, a ona dospěla k nádhernému vyvrcholení.

Visela na svém manželovi, jako by na tom závisel celý její život, zděšena tím, co se s ní dělo, uslyšela, jak volá její jméno, cítila ho v sobě a pak se přestala vzpírat vlastnímu naplnění. Jejím tělem začaly otřásat výbuchy extáze, a Connor byl stále u ní, pevně ji držel a říkal, že je všechno v pořádku, jen tím, že opakoval její jméno.

Zdálo se, že její orgasmus potrvá věčně, a přesto skončil příliš brzy. Tiše vzlykala s tváří na jeho rameni, protože všechno bylo tak neuvěřitelně krásné, a cítila se vyčerpaná, naplněná a velmi pyšná sama na sebe.

Několik minut trvalo, než se přestala třást a byla schopná nadechnout se. Všimla si, že Connor dýchá stále zhluboka a přerývaně. Celý zážitek byl pro něho náročnější než pro ni, pomyslela si, než si uvědomila, že i ona ještě lapá po dechu.

Držel ji dál, dokud v jeho pažích nezmalátněla a dokud mu její nohy neklesly podél boků; pak se pokusil vzdálit se od ní a převálet se na bok. Nepustila ho. Napadlo ho, že jí odsune paže, kterými ho objímá kolem krku, aby se mohl zvednout, protože věděl, že potřebuje čas, aby si uvědomil, co se s ním právě stalo. A pak ucítil na kůži její slzy a rozhodl se ještě chvíli počkat.

Způsobil jí bolest, ano, samozřejmě. Byla panna, a nemohl tedy zabránit potížím, když pronikal do jejího nitra, ale jakmile první nápor její bolesti pominul, musel pokračovat ve svém násilném plenění? Hrome, choval se k ní dost neurvale; měl se přece jen víc ovládat, a kdyby nebyla tak žhavá a pevná, možná by to dokázal. Co očekávala? Vždyť se mu oddala celým srdcem.

Byla dokonalá. Connor si najednou uvědomil, co udělal, a musel potřást hlavou nad svými myšlenkami. Co se to s ním děje? Teď se dokonce pokouší svalovat na ni vinu za to, že ho opustilo sebeovládání a že se pokusila zmocnit se jeho srdce, Bůh mu pomáhej, když jí před chvílí dobrovolně dal obojí.

Skutečně potřeboval čas, aby se vzpamatoval. Nemínila ho však pustit, a tak usoudil, že bude muset počkat do příštího dne, než si všechno probere. Možná se mu do té doby část jeho disciplíny vrátí. I tu nyní postrádal. Není divu, že se cítí tak zranitelný. Připadalo mu to děsivé. Jeho síla byla ta tam a najednou si připadal tak vyčerpaný, že nemohl myslet na nic důležitého. Vdechoval její nádherně ženskou vůni, uvědomil si, že se mísí s jeho pachem, a věděl, že jestli se nepřinutí brzy usnout, znovu se ho zmocní vzrušení a znovu jí způsobí bolest.

Jí se spát ještě nechtělo. Toužila po jeho něžných slovech, aby věděla, že ho potěšila. Potřebovala, aby ji o tom ujistil, a teprve až začal být jeho dech pravidelnější a delší, uvědomila si, že se jí toho nedostane.

Odtáhla se od něho, posadila se a š'ouchla do něho. Ani neotevřel oči.

Nechtěla to vzdát. Pýcha, kterou pocítila, rychle pominula, a přitom se chtěla dál cítit nádherně z toho, co se stalo, ne toho litovat. Copak nechápe, že potřebuje chválu a útěchu, která by jí poskytla ujištění, po jakém touží?

Ne, jistěže to neví. Ten tupý medvěd ani neví, co útěcha je.

Rozhodla se, že mu poskytne poslední šanci na nápravu, a zatahala ho za rameno. Už se rozhodla, že jakmile otevře oči, bezostyšně se ho zeptá, jestli ho potěšila tak jako on ji. Jistě jí řekne, že ano, a ona bude spokojená.

Connor oči neotevřel, ale přece jenom se pohnul. Převalil se zády k ní.

Spatřila škrábance, které mu způsobila, a rázem si pomyslela, že se jí snad zastaví srdce. Jasně rudé šrámy pokrývaly jeho široká ramena i záda. Rány nekrvácely, ale stopy byly velmi výrazné, takže usoudila, že bude trvat dlouho, než zmizí.

Jak mohla něco takového udělat? Chovala se jako divoké zvíře, ne jako slušně vychovaná dáma, jíž má být. Není divu, že si jí Connor nevšímá. Musela ho zklamat. Vlastně ho nemůže za nic vinit.

Nevěděla, jestli se mu dokáže podívat do očí. Bude samozřejmě muset, pokud do rána nezemře hanbou.

Všechno má svůj čas, pomyslela si. Nejprve půjde k vodě, spláchne ze sebe jeho pach a oblékne se.

Cítila se už lépe, protože měla před sebou nějaký cíl. Pokusila se nezpůsobit žádný hluk, i když si byla jistá, že by na něho mohla třeba i šlápnout, a neprobudil by se. V okamžiku, kdy se pohnula, zkřivila tvář bolestí. Zarazila se, hněvivě pohlédla na Connora, protože za její nepříjemné pocity přece mohl on, pak sáhla po plédu, který jí věnoval. Okamžitě spatřila na látce krvavé skvrny. Nezmocnila se jí panika a vlastně ji to ani nepřekvapilo, protože ji matka upozorňovala, že se objeví krev a že ji čeká bolest, i když silně přeháněla, když říkala, že všechno proběhne během několika okamžiků. Brenna si musela přiznat, že za část svých nepříjemných pocitů může sama. Její matka jí také říkala, aby zůstala během toho utrpení zcela nehybná, tvrdila, že pokud se její radou bude řídit, nebude to tak strašné, ale Brenna přece nehybná nezůstala, že? Kdy konečně začne poslouchat rady starších?

Vlastně to všechno nebylo nijak hrozné, přiznávala si cestou k vodě. Přesto se trápila, když si omývala každý kousek svého těla, kterého se dotkl, což znamenalo, že se musela celá ponořit do vody, protože se jí dotýkal všude. Pak se oblékla. Byla ráda, že předtím nechala na břehu svůj oděv, zvláště spodní prádlo.

Únavou zívla, poskládala pléd do čtverce s úmyslem mu ho ráno vrátit, pak si oblékla čistou košili slonovinové barvy sahající po kotníky a na ni sukni v barvě půlnoční modři.

„Chovám se nemožně,“ zamumlala znechuceně.

Z pravé boty vyňala dřevěný přívěsek a chvíli ho držela v ruce. Zacházela s ním s takovou péčí, jako by to byla královská koruna plná diamantů. Okrouhlý dřevěný medailonek byl dárkem od jejího otce, a i když pro zloděje by neměl žádnou cenu, pro ni byl vzácnější a cennější než cokoli jiného, vzhledem k tomu, co představoval. Otec vyrobil dřevěné medailonky pro všechny své dcery i pro své syny a každý kroužek měl vyrytý jiný motiv. Na Brennině přívěsku byla rytina slunce. Všechny sestry i bratři znali kresby na medailoncích svých sourozenců, protože otec vyžadoval, aby si je zapamatovali, a když daroval medailonek Brenně, dal jí stejný příkaz jako ostatním. Kdyby se dostala do nesnází, musí

poslat přívěsek některému ze svých sourozenců a ten jí okamžitě přijde na pomoc. Měli by být oddaní jeden druhému a jejich oddanost by měla trvat navždy, vysvětloval otec. Chtěl mít jistotu, že až on a matka odejdou na věčnost, jejich děti se o sebe vzájemně postarají.

Brenna přiznávala, i když jen sama sobě, že bývá roztržitá a nedává si pozor na své věci, a proto si každou noc dávala svůj medailonek do boty. Neodvážila se zacházet neopatrně s dárkem svého otce.

Držet v ruce předmět spojující ji s rodinou jí opět způsobilo bolest. Najednou toho bylo na ni příliš mnoho, začala vzlykat, protože jí srdce usedalo a cítila se osamělá. Snažila se přestat, ale nedařilo se jí to. Usadila se na svahu a poddala se pocitům, které byly zřejmě po tak strašlivém dni nevyhnutelné, a dívala se na svůj poklad, až se úplně vyplakala. Vzácné pouto s rodinou viselo na koženém řemínku. Ujistila se, že je na něm pevný uzel, pak si ho navlékla na krk a zasunula pod šaty. Medailonek jí spočinul mezi ňadry, přímo u srdce, kam patřil.

K jejímu překvapení se ukázalo, že pláč zapůsobil jako lék, a i když jí to připadalo zvláštní, jakmile se utišila, cítila se mnohem lépe. Byla také schopna podívat se na svoji situaci střízlivěji a bez emocí. Dřevěný kroužek představoval její minulost, ale Connor je teď součástí její budoucnosti.

Měla by se naučit projevovat mu oddanost, ne? Láska přece není důležitá. Její matka si to jistě nemyslela. Vždyť tolik let otce nemilovala. Nakonec si však zvykla na jeho drsné způsoby a oba spolu vycházeli docela dobře.

Connor už ukázal, že s ní bude jednat laskavě. Pozornost a něha, s jakou se jí dotýkal, byly dostatečným důkazem. Jeho ruce jsou stejné jako jeho tělo, pomyslela si. Velké, mozolnaté, tvrdé, silné, a přece tak jemné, když ji hladily.

Při té vzpomínce si povzdechla. Vzápětí hlasitě zívla. Nechce se už Connorovi vyhýbat. Ted' potřebuje především spánek a jeho teplo. Něžná slova chvály budou muset počkat, až si ten nechápavý muž uvědomí, jaký je Brenna poklad. Bude ho o tom samozřejmě

muset přesvědčit, ale s tím byla srozuměna a věřila, že se z boží vůle stane dobrou manželkou a matkou.

Vstala a uslyšela Connora. Neudělal téměř žádný hluk, ale přece poznala, že to je on. Rychle si otřela z tváře zbytek slz, vzala kartáč a zrcadlo, chvatně se upravila a zamířila k němu.

Zastavil se v okamžiku, kdy došel k okraji lesa. Neodvážil se přijít hned k ní, protože věděl, že musí napřed ovládnout a pak zavrhnout touhu uchopit ji do náruče a znovu se s ní milovat. Teprve pak udělá další krok. Nedokázal se však přinutit, aby na milování přestal myslet. Bude jí muset říci, že bylo od ní zatraceně bezohledné opustit na takovou dobu jejich lože, a vzápětí se zřejmě zmocní jejích úst, aby umlčel její protesty. Uchvacovala ho jejich chuť, splnutí jejích rtů s jeho ústy.

Bože, jak byla krásná! Zdálo se, že si na to zjištění pořád nemůže zvyknout. Nebyl to jen její zevnějšek, který ho omamoval jako bláhového chlapce. Ne, bylo v tom mnohem více. Byla úžasně smyslná. Elegance, s níž se pohybovala, vřelost jejího vábivého úsměvu, její jemný vzhled, všechno ho přitahovalo, ale co ho uchvacovalo nejvíc, byl nádech důstojnosti a síly projevující se v jejím chování. Byl přesvědčen, že si plně uvědomuje moc, kterou jako jeho manželka bude mít.

A kdyby někdy zeslábl, uplatnila by svoji moc nad ním? Při tom pomýšlení se zachmuřil.

Čím déle se na něho dívala, tím rychleji jí bilo srdce, tak na ni zapůsobila ryzí krása, kterou měla před sebou. Connor byl téměř celý ponořen do husté mlhy převalující se mezi stromy. Najednou jí připomněl obry dávných časů, o kterých jí otec vyprávěl před spaním, a pomyslela si, že její muž je stejně skvělý jako jeho předkové, možná ještě víc. Na jeho těle nebyl jediný kousek tuku. Už chápala, proč z něho vyzařuje taková síla a moc. Svědčily o ní pletence svalů na jeho ramenou a stehnech. Svaly se mu zavlnily i na pažích, když k ní natáhl ruce.

Ihned mu vyšla vstříc a vložila do jeho rukou své. „Myslela jsem, že spíš,“ zašeptala.

„Nemohu odpočívat, dokud nejsi u mne.“

„Proč, Connore?“

Líbilo se mu, jak vyslovila jeho jméno, tak známým, důvěrným způsobem. Bože, byl tak vyčerpaný. Musí umírat únavou, když myslí na tak pošetilé věci.

„Protože jsem za tebe zodpovědný, proto. Cos dělala? Byla jsi pryč tak dlouho.“

„Plakala jsem jako dítě. Proč ti to připadá zábavné?“

„Usmál jsem se, protože jsi mi řekla pravdu.“

„Vždycky se snažím říkat pravdu. Lež je příliš složitá. Často se procházíš bez oděvu?“

Zdálo se, že jí ta možnost působí starosti. „Jenom když hledám bezohledné manželky,“ odpověděl.

Nechtěl to říci nevrle. Zdálo se však, že si toho ani nevšimla. Její mysl bloudila jinde. Nemusel dlouho hádat, na co myslí.

„Proč ses se mnou oženil?“

„Vysvětlím ti to zítra.“

Chtěl se obrátit a odvést ji s sebou k jejich loži, ale zatahala ho za ruku, aby ho zastavila.

„Slíbil jsi mi, že mi to vysvětlíš hned poté, co bude požehnáno našemu svazku. Myslíš si, že se mi pravda nebude líbit, že? Není právě to důvod, proč se neustále vyhýbáš odpovědi?“

„Pojď do postele. Pak ti to vysvětlím.“

„Usneš dřív, než...“ Zarazila se ve snaze protestovat, když ji zvedl do náruče. Jeho kůže byla tak neuvěřitelně teplá, že se zatoužila k němu přitisknout. Nepodlehla však tomu pokušení, jen mu ovinula paže kolem krku a zadívala se mu do očí.

„Proč jsi plakala?“

„Vzpomínala jsem na svoji rodinu.“

„Já jsem teď tvoje rodina.“

Rozmrzelý tón jeho hlasu ji kupodivu uklidňoval a věděla, že musí být vyčerpaná, když se s ním cítí bezpečná. Nechtěla se mu svěřit se svými obavami, ale, bůh jí pomáhej, pohled, jakým se na ni díval, ji nutil vyslovit každou sebemenší starost, kterou měla.

„Zklamala jsem tě,“ zašeptala.

„Ne.“

„Ne?“

„Nezklamala jsi mě.“

Čekala, že jí to vysvětlí. Neřekl však žádné další slovo, což by jí ani nemělo překvapovat, protože si už všimla, že nemívá ve zvyku rozvíjet své poznámky. Z jeho chyby by se docela dobře mohla stát přednost. Cítila se teď nesmírně spokojená sama se sebou, a to všechno proto, že ho neklamala.

Ach ano, byla vyčerpaná. Měla přece za sebou dlouhý, namáhavý den, a to byl důvod, proč se chovala přecitlivěle.

Odnesl ji zpátky k pokrývkám a tam ji zas postavil na zem. Když se pokusila od něho odvrátit, přitáhl si ji k sobě a dlouze a tvrdě ji políbil.

Poklesla pod ní kolena, a když ji pustil, vláčně se svezla na lože. Za okamžik se zas cítila plná síly. Když se natáhl na pokrývky, zvedla se nad ním na kolena. Nic takového nemínil připustit. Stáhl ji k sobě, přinutil ji, aby se opřela o jeho hrud', a objal ji.

Nehodlal ji pustit. Věděl, že nezapomněla na jeho slib, že jí poví, proč se s ní vlastně oženil, a nebyl si zcela jistý, co udělá, až uslyší některé z jeho důvodů. Neraď by ji musel zas někde hledat. Ženy, jak zjistil, někdy uvažují podivně o věcech, na kterých by jim vůbec nemuselo záležet. Mají sklon být poněkud útlocitné; tak se alespoň chovala Alecova žena Jamie. Připadalo mu, že Brenna je ještě senzitivnější. Nejenže se zdálo, že uvažuje přecitlivěle, navíc se rozhodla dát to Connorovi najevo. Dostatečným důkazem byla její otázka, jestli ho zklamala.

Byl ohromen, že potřebuje jeho ujišťování. Vůbec se nepokoušela skrýt svoji zranitelnost.

Ano, šokovala ho, a zároveň potěšila víc, než si myslel, že je možné. „Connore, chtěl jsi mi říci...”

„Chtěl jsem mít syny.“

„A dcery,“ připomněla mu.

„A dcery,“ přisvědčil. „Ten důvod jsem ti už uvedl.“

Pokusila se obrátit, aby se na něho mohla podívat, ale on ji sevřel ještě pevněji a znemožnil jí jakýkoliv pohyb.

Vzdala se dalších pokusů. Položila mu tvář na rameno a usmála se, protože jí bylo příjemné, že cítí na tváři tvrdé svaly a teplo, a pak hlasitě zívla.

„Ale proč sis vybral právě mě? Mohl ses přece oženit s kteroukoliv ženou z Vysočiny.“

„Požádala jsi mě, abych si tě vzal.“

„Na to se prosím nevymlouvej. Oba víme, že bys nikdy nenaléhal, aby dítě po letech dodrželo své slovo.“

„Ne, to bych neudělal.“

„Vzpomínáš si na něco z té návštěvy? Určitě jsi...“

Vzpomínal si samozřejmě na každý detail schůzky s jejím otcem. „Chceš mě nutit, abych byl vzhůru celou noc?“ zeptal se podrážděně.

„Ne, ovšemže ne. Nechtěla jsem se vzdálit od tématu. Obávám se, že tvé důvody, proč ses se mnou oženil, mají něco společného s mým otcem. Je to pravda?“

„Ne,“ odpověděl. „Mám spor s MacNarem. Pronásledoval Quinlanovu rodinu. Zapálil jejich dům, zničil jim úrodu a zabil dobytek. Chtěl se zmocnit jejich půdy. Právě jsem se dověděl o této krutosti, když jeden z mých mužů přišel s podobnou zprávou.“

„A protože jsou ti tvoji lidé oddáni, vyrazil jsi kvůli nim do boje.“

„Ano.“

„Musel tu být ještě další důvod, protože jistě k tobě chodili s podobným trápením už dříve. Kdyby ses při každé takové příležitosti oženil, měl bys dnes nejspíš deset manželek.“

„Mám ještě jiný důvod, ale o tom bych s tebou nerad hovořil.“

„Vysvětlíš mi ho později?“

„Ano.“

„Tak dobře. A povíš mi, co má naše manželství společného s tvou válkou?“

„To je prosté, Brenno. MacNare chtěl tebe.“

„A tak jsi mu zabránil, aby mě dostal. Proč jsi mě prostě nezabil?“

„Nezabím ženy.“

„Nechtěla jsem tě urazit. Říkáš, že nezabíjíš ženy, ale neděláš si starosti, co s nimi bude, že?“

„Když je to nutné.“

„Proč prostě nepokračuješ ve válce proti němu? Utrpěl jsi velké ztráty?“

„Když má muž z Vysočiny v srdci pomstu, žádná ztráta není veliká. Ale měl jsem štěstí. Bylo pár zraněných, ale nikdo z mých mužů nezemřel. Můj bratr mi přikázal, abych spor ukončil. Alec se stal tím, čemu v naší zemi říkáme zprostředkovatel, a má právo přinutit ostatní, aby udělali, co považuje za vhodné. Oženit se s tebou byla moje poslední...“

„Potupa?“

„Jen jestli tomu tak chceš říkat.“

„Co tedy považuješ za potupu?“

„Zničit něčí úrodu, zabít dobré koně. To je potupné. Zabít vojáka je něco mnohem horšího. Zdá se mi, že přikládáš manželství příliš velký význam. Myslíš jako žena.“

„K takovému závěru bych nikdy nedošla.“

„Jsem synem svého otce. A také rozumný člověk.“

Řekl jí pravdu, bůh jí pomáhej, to má za to, že se ho zeptala. Najednou cítila, že má opět pláč na krajíčku. Snažila se uvažovat rozumně a říkala si, že to mohlo být horší. Nedovedla si to však představit. Nechtěla být využívána. To by ostatně nechtěla žádná žena. Nemyslela si však, že by ji pochopil.

„Také se naučím být rozumná,“ zašeptala. Hlas se jí třásl a dlouho pak nepromluvila ani slovo, protože věděla, že by se znovu rozplakala. Pomyslela si, že by raději zemřela, než by dala najevo, jak krutě zklamal její naděje a sny. Nepřipustí, aby jí znovu ublížil, a jestli být rozumná znamená, že bude muset zapomenout na své pocity a na své srdce, pak bude mnohem rozumnější než on.

Netrvalo dlouho a uvědomila si, jak bláhově uvažuje. Nechce žít bez lásky, a to znamená, že bude muset přimět Connora, aby svůj přístup změnil. Jak může něco takového dokázat?

Ten úkol byl nesmírně obtížný, stejně nemožný jako vyvolat uprostřed slunného dne déšť. Zavřela oči, jakmile si uvědomila, že se jí zalévají slzami, a pokusila se soustředit na noční modlitbu v naději, že zaměstná svou mysl.

Connor se snažil nemyslet na bolest, kterou jí způsobil, aby ho nepronásledovaly směšné myšlenky o vině. Až do chvíle, kdy jí

svěřil alespoň část pravdy, si neuvědomil, jak chladný musí připadat ženě tak citově založené, jako je Brenna. Nemůže to pochopit, a tak se jí nemínil svěřovat.

Nenávist k MacNarovi spalovala Connorovo nitro, a třebaže si myslel, že dosud nenašel žádný důkaz svědčící o jeho vině za smrt Donalda MacAlistera, stále chtěl věřit tomu, co předpokládal jeho otec: že MacNare a MacNarův otec spolu s někým blízkým mají něco společného s plánováním útoku na jeho domov. Byl odhodlán najít důkaz, než zabije všechny, které podezírá ze spoluúčasti na tom krveprolití, i kdyby mu nalezení pravdy mělo trvat dlouhá léta. Do té doby se bude muset spokojit s drobnými útoky, jejichž cílem je pouze nepřátele trochu dráždit.

Alec mu samozřejmě jeho záměr velice ztěžoval. Jeho bratr věděl, co řekl Donald MacAlister před svou smrtí, a také se pokoušel nalézt důkaz MacNarovy zrady. Když nic neobjevil, usoudil, že podezření je neopodstatněné. A teď chtěl útokům proti MacNarovu klanu zabránit. Connor věděl, že by měl svému bratrovi vyhovět, ale jen na nějaký čas, než Alec zas dostane rozum. Na pomstu Connor nezapomene a jeho nenávist nepomine, naopak, bude ještě intenzivnější. Je koneckonců synem svého otce.

„Kdy ses rozhodl, že se se mnou oženíš?“

Její otázka ho strhla zpátky do přítomnosti. „Jakmile jsem uslyšel, že se MacNare chystá oženit s jednou z Haynesworthových dcer.“

Copak ty urážky nikdy neskončí? „Takže jsi ani nevěděl, že jsem to já, koho posílají k MacNarovi? Můj bože, nevěděl jsi to, že? Moje návrhy neměly s tvým rozhodnutím nic společného. Došlo k omylu, Connore. MacNara jsem si neměla vzít já, ale Rachel. Ta nejhezčí,“ dodala bezděčně.

„Proč tedy k němu nejela ona?“

„O chystaném sňatku se dověděl král a zakázal ho. Chtěl, aby se Rachel provdala za barona, kterého jí vybral.“

„A tak mu tvůj otec podstrčil tebe.“

„Ano.“

Užasl nad způsobem, jímž se v Anglii řešily takové záležitosti, a šokovalo ho, že otec může se svými dcerami jednat lhostejně a bezohledně.

„Kdy ses dověděla, že se za něho máš provdat, Brenno?“

„Na tom nezáleží.“

„Odpověz mi.“

„V den, kdy jsem vyjela z domu. Otec mi řekl, co se ode mne očekává, a za pár hodin jsem vyjela. Bylo od tebe kruté dovolit, abych si myslela, že moje dětské návrhy byly příčinou, proč sis pro mne přijel.“

„Nebylo na tom nic zlého. Ale to se teprve ukáže.“

„Jak?“

„Můj bratr,“ odpověděl, „si přeje slyšet důvody, proč jsem se s tebou oženil.“

„A ty máš v plánu mu říci, že jsem tě o to požádala? Ale...“

Přerušil ji. „Můj bratr se zeptá tebe, jestli jsi mě o to žádala.“

„A když odmítnu odpovědět?“

Ta myšlenka byla směšná. Žádný člověk, natož žena, se neopovázil Kincaidovi něco odmítnout, protože by mu to jen tak neprošlo. „Neodmítneš,“ ujistil ji.

„Neprojevuješ velký soucit, Connore.“

„Projevoval tvůj otec soucit, když jednu dceru vyměnil za druhou? Přiznej to, Brenno. Jeho chování bylo kruté, ne moje. My nejednáme se svými dcerami tak neuctivě.“

„Otec měl své důvody. Jsem přesvědčena, že byly velmi důležité.“

„Udělal král svolení k sňatku?“

„Nebylo dost času získat jeho svolení. Jsem si jistá, že by byl rád.“

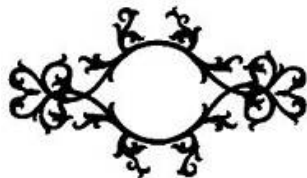
„Já jsem si zrovna tak jistý, že by nebyl rád. Ne protestuj ani na mne nedotírej dalšími otázkami, ženo. Jsem tvůj manžel a zeman a ty by sis to měla dobře zapamatovat. Uchránil jsem tě před bezútešným životem s ďáblem.“

Náhle ji popadl takový vztek, že si přestala dávat pozor na svá slova. „Tvůj plán se ti povedl. Nikdo mě už nebude chtít. Poslední, co můžeš udělat, je poslat mě zpátky domů.“

„Dej mi syna. Pak můžeš jít.“

Litoval svých nemilosrdných slov, sotva je vyslovil, ale zpátky už se vzít nedala.

Nikdy by jí nedovolil odejít.



KAPITOLA 6

Nenáviděla ho až do poledne následujícího dne. Pak si vzpomněla na svůj úmysl být rozumná. Přece jen by se měla snažit s tím krutým člověkem vycházet po dobrém. Kromě toho nemívala ve zvyku dlouho se trápit. Rozhodla se, že bude přemýšlet o zajímavějších věcech, i když musela přiznat, že když Connor prohlásil, že se může vrátit domů, jakmile mu porodí syna, cítila se nesmírně uražená a nevěřila, že mu někdy dokáže odpustit. Co je to za ukrutníka, když si myslí, že by někdy mohla opustit dítě?

On však nijak ukrutný nebyl. Byl prostě muž. Umíněný, naprosto nerozumný a k tomu omezený.

Do odpoledne neuplynulo ještě tolik času, aby se zahojilo to, co považovala za smrtelnou urážku, ale přece jen byla schopná dívat se na něho s menší nevraživostí.

Věřila, že za ten krátký čas urazila velký kus cesty. Už neměla chuť svého manžela zavraždit a začínala si všímat, že není úplně bez srdce a bez citu. Zdálo se, že má stejně tolik starostí o Gilly jako ona. Zpomalil tempo, aby mu klisna stačila, neustále se držel Brenně po boku a tvářil se ustaraně.

Jakmile vjeli na rozlehlou louku pokrytou hustým jetelem a purpurovým vřesem, která jí připadala příliš krásná, než aby se po ní šlapalo, Connor zvolnil tempo a koně šli krokem. O chvíli později, jen co se dostali mezi stromy v lese, zastavil.

„Quinlane, vezmi s sebou ostatní a jed'te vpředu. Počkejte na nás na hřebeni.“

Brenna si všimla Quinlanova překvapeného výrazu. Tvářil se, jako by chtěl protestovat, ale pak vrhl na Brennu pohled, který si mohla vyložit jen jako soucitný, a vyjel kupředu.

Nemusela být dlouho na pochybách, proč ji Quinlan litoval. Connor počkal, až jeho muži zmizí, pak ji přinutil, aby na něho pohlédla. Zdálo se jí, že vidí v jeho očích střípky ledu, tak zle se na ni díval.

„Okamžitě se na mne přestaň mračit.“

„Neuvědomila jsem si, že se na tebe mračím. To je důvod, proč jsme zastavili?“

„Ne,“ odpověděl. „Chtěl jsem se tě na něco zeptat.“

„Ano?“

„Cítíš ještě bolest?“

Ihned sklopila v rozpacích oči. Během jediného okamžiku se jí po tvářích rozlil ruměnec. „Čekám na tvoji odpověď.“

„Musíme o tom mluvit?“

„Odpověz mi,“ poručil jí znovu, tentokrát mnohem laskavějším tónem. „Ne, necítím.“

„Byl jsem příliš bezohledný? Nezpůsobil jsem...“

„Cítím se docela dobře, opravdu. Nedělej si prosím starosti.“

„Brenno, přestaneš se někdy přede mnou ostýchat?“

„Z duše doufám, že ano.“

Uvědomil si, že se navzdory své rozmrzelosti usmívá. Mluvila tak zoufale.

Nebyl však ještě přesvědčen, že o svém stavu říká pravdu, a proto pokračoval v otázkách.

„Pokud necítíš bolest, proč tak neklidně poposedáváš v sedle?“

Překvapilo ji, že si toho všiml. Vždyť se zdálo, že po celou dobu, co jel po jejím boku, na ni sotva pohlédl.

„Neuvědomila jsem si, že mě tak bedlivě pozoruješ.“

„Vidím všechno. A ostatní také, jinak by se mnou nejeli. To je jeden z důvodů, proč jsme přežili.“

„Uvědomuješ si, že jsi mi zlomil srdce?“

Zatvářil se užasle. „Nic takového jsem neudělal.“

„Přeli jsme se a...“

„Nepřeli jsme se.“

„Co jsme tedy dělali?“

„Tys mi kladla otázky. Já jsem na ně odpovídal.“

Vůbec nepochopil. To zjištění ji ohromilo a zároveň se objevil i záblesk naděje na jejich budoucnost. „Čeho sis ještě všiml?“ zeptala se.

Měl by jí říci, že si na ní všímá každé maličkosti, jako třeba toho, jak zatajila dech, když se před nimi objevila louka pokrytá květy v barvách duhy, rozzářeného úsměvu, který následoval, a pak vrásky na čele, když jí nedovolil zastavit a prohlížet si okolí, protože by to zpomalilo jeho muže.

„Všiml jsem si, že se mračíš vždycky, když se na mne podíváš.“

Povzdechla si. „Nepochopila jsem, že jsi mi nechtěl zlomit srdce. Také jsem si myslela, že jsme se přeli, než jsi mi vysvětlil, že ne.“

Přikývl. „Proč tak poposedáváš v sedle?“

Chtěl ji přimět, aby přiznala své rozpaky. „Jsem trochu rozbolavělá,“ zašeptala. „Přenáším váhu, abych si ulevila.“

Zvedl ji z hřbetu Gilly, usadil k sobě do klína a objal ji. Hlavu si opřel o její temeno. „Je to už lepší?“

„Ano, děkuji.“

„Neměl bych se tě dnes večer dotýkat, že?“

Z jeho hlasu zaznívalo zklamání. Nemohla tomu uvěřit. Pak ji napadlo, že možná žertuje, a vzhlédla k němu, aby zjistila, jestli se neusmívá. Jeho výraz však neprozrazoval vůbec nic, a tak se zeptala: „Ty by ses mě chtěl zas dotýkat?“

„Ovšem. Proč tě to překvapuje? Řekl jsem ti, žes mě nezklamala a že co nejdříve chci mít děti.“

Odtáhla se od něho. „Ale když jsme... Říkal jsi mi, že jsem tě nezklamala, ale zároveň vím, že jsi nebyl nijak šťastný.“

„Proč si myslíš něco takového?“

„Obrátil ses na druhou stranu a nevšímal sis mě. Nemusíš se teď přetvařovat, abych se necítila uražená. Jistě se časem zlepším.“

„Ach děvče, pak mě to zabije.“

Zrudla jako pivoňka. „Takže jsi byl šťastný... potom?“

Dlouze povzdechl. Nechápal, proč to potřebuje slyšet.

„Ano.“

„Proč jsi mi neřekl, jak se cítíš?“

„Proč bych to měl říkat?“

Vůbec nechápe pocity ženy, připomněla si, aby se nerozzlobila.
„Mohl jsi mi trochu zalichotit.“

Překvapeně na ni pohlédl a ona to zpozorovala. Byl to stejný pohled, jaký jí věnoval, když mu říkala, že potřebuje útěchu.

„Nedovedu hádat, co chceš. Musíš mi to říci, Brenno.“

Potřásla hlavou. „Už nepotřebuji žádné poklony, tak se nemusíš tvářit udiveně. Vlastně mě napadlo, že ani já jsem tě nijak nepochválila. A přitom jsem také nebyla zklamaná.“

„Já vím.“

Nedbala na jeho samolibou poznámku. „Myslím, že bychom měli začít znovu.“ Kývla hlavou, aby zdůraznila své tvrzení, a opakovala: „Ano, tak to musíme udělat. Od této chvíle začínáme znovu.“

O čem to mluví? S čím musí začít? Kdyby se netvářila, jako by byla ohromně spokojená sama se sebou a tak zatraceně šťastná, snad by chtěl, aby mu to vysvětlila.

Brenna si náhle uvědomila, jak bylo od něho ohleduplné, že pro hovor o jejím stavu zajistil soukromí. „Jsem ti vděčná, že jsi počkal, až budeme sami, než jsi začal mluvit o mých nepříjemných pocitech, a cítím se lépe, protože jsi tak starostlivý.“

„Proto jsme nezastavili.“

Tvářila se tak zklamaně, že se rozhodl utěšit ji. „Byl to jenom jeden z důvodů, proč jsme zůstali stát. Chtěl jsem si s tebou také promluvit o tvém koni.“

„Gilly je vyčerpaná, všiml sis, že?“

„Ano,“ přisvědčil. „Budeme ji muset nechat zde v lese. Nezvládla by cestu na poslední hřeben,“ pokračoval navzdory tomu, že Brenna energicky kroutila hlavou. Jeho žena stále nechápe, že není správné nesouhlasit se svým manželem. Doufal, že si to brzy uvědomí.

„Každým okamžikem se zhroutí.“

Věděla, že má ohledně Gilly pravdu, ale chtěla, aby si uvědomil, že to, co od ní žádá, je nemožné. „Gilly mi před léty

daroval můj bratr. Mám ji moc ráda. Jistě chápeš, že ji nemohu opustit. Nemohli bychom chvíli zůstat stát, aby si odpočinula a nabrala sílu?“

„Ne.“

„Buď prosím rozumný.“

„Já jsem rozumný. Ten kůň nenabere něco, co nikdy neměl. Nebyl cvičen ve vytrvalosti.“

„Ale kdybychom si chvíli odpočinuli...“

„Je příliš nebezpečné zdržovat se zde. Chtěla bys kvůli svému koni vydávat v nebezpečí životy mých mužů?“

Smutně jí poklesla ramena. Zdálo se, že nemá cenu dál se snažit zvrátit jeho rozhodnutí, zvláště když jí uvedl pádný důvod.

„Vím, že máš pravdu,“ zašeptala. „Cítila bych se hrozně, kdyby se tvým vojákům něco stalo. A Gilly by se mohla zranit, kdybych ji nutila pokračovat v cestě. Byla jsem sobecká, teď si to uvědomuji. Kde bychom ji měli nechat?“

„Toto místo je stejně dobré jako kterékoliv jiné.“

Opovázila se znovu zavrtět hlavou. Connora její odpor zarazil. Za čas se musí naučit důvěřovat jeho úsudku.

Od jejich prvního setkání se rozhodně změnila. Došlo u ní k naprostému obratu. Když se s ním poprvé setkala, sotva promluvila souvislou větou, nepochybně ze strachu. Teď se však zdálo, že se ho vůbec nebojí. Musel přiznat, že takové změny nelitoval, protože by se mu nelíbilo, kdyby měl být manželem ženy, která se roztřeše pokaždé, když na ni pohlédne. Očekával, že Brenna bude jako jiné ženy, které znal, a teď si uvědomil, že to tak není. Vůbec se jim nepodobala; byla úžasná a nádherně jedinečná, až příliš krásná, než aby to bylo dobré pro ni a pro jeho klid mysli. Třebaže mu její smělost připadala osvěžující, ve skutečnosti nevěřil, že je nutné, aby s ním mluvila o každé maličkosti, která se jí týká.

Námitky kvůli jejímu koni byl jeden příklad, bohužel tu však byly i desítky dalších.

„Gilly by sama nepřežila. Poslouchej přece, Connore. Chci, abys pochopil. Tváříš se udiveně,“ dodala a kývla hlavou. „Řekla jsem něco, co tě rozzlobilo?“

Počítal do deseti, než jí odpověděl, a doufal, že ho brzy přejde vztek. Hlas měl však stále napjatý a ostrý, když se jí zeptal: „Říkala jsi, abych poslouchal?“

Lehce pokrčila rameny. „Možná,“ přiznala. „A to tě rozčililo? Proto zatínáš zuby? Omluvím se ti, jestli tě to potěší.“

„Pamatuj si,“ vyzval ji podezřele klidným hlasem, „nebudeš svému manželovi říkat, aby poslouchal.“ Počkal, až přikývne, a pokračoval. „Nezlobím se na tebe, ale opravdu pokoušíš moji trpělivost.“

Protože chtěla, aby změnil své rozhodnutí o Gilly, nemyslela si, že by bylo vhodné mu teď odporovat. Stálo ji hodně sil, aby se přiměla mlčet. Byl tak umíněný, chtěl, aby všechno šlo podle něho a nijak jinak. Ale byl zároveň jejím manželem a ona se pokusí vycházet s ním co nejlépe. Chce-li, aby uvěřila, že se na ni nezlobí, nechá ho při tom, i když bylo jasné, že se zlobí. Svaly na jeho čelistech sebou škubaly, a jestli tohle není postačující projev vzteku, pak nevěděla, co by mohlo být.

Vycházet po dobrém s tím nemožným mužem bude snad její smrt, usoudila. Pýcha ho jednou zničí, pokud se brzy neodnaučí být tak samolibý.

„Děkuji za vysvětlení,“ řekla. Neznělo to příliš upřímně, ale neproněsla svá slova ironicky, a to už něco znamená, ne?

„Jen jsem si myslela, že bys měl vědět, že Gilly je dost zhýčkaná, a proto neví, jak si má sama opatřit potravu.“

Ted' se velice rozhořčil. Mluví přece o zvířeti, a ne o dítěti. Zdá se, že jeho žena v tom nevidí žádný rozdíl.

Chtěl zaujmout mnohem rozhodnější stanovisko, ale znejistila ho tím, že se dotkla jeho tváře. Měl pocit, jako by ho pohladila andělská křídla. I ona vypadala jako anděl, zatraceně, měla tak vábivé modré oči a nevinný výraz v obličeji! Přestože věděl, že ho pohladila cílevědomě, aby zapomněl, co jí chtěl původně říci, musel přiznat, že se jí to podařilo.

Vzal ji za ruku, aby se mohl soustředit. Jeho žena se samozřejmě chová směšně, ale věděl, že by byla chyba jí to říkat. Jen by zvýšil její snahu přimět ho, aby své předsevzetí změnil.

Bylo třeba jednat diplomaticky. Bohužel právě tohle neuměl. „Nic se jí nestane,“ odsekl.

„Stane. Zemře.“

„Přestaň se se mnou hádat, Brenno,“ řekl a v jeho hlase zazněl hněv.

Vůbec ji tím nezastrašil. „Já se nehádám. Jenom se pokouším přimět tě, abys pochopil, jak je pro mne Gilly důležitá. Je jako člen mé rodiny. Dokonce jsem jí dala jméno po svém bratrovi.“

„To se mu jistě líbilo,“ řekl suše.

Nedbala na jeho sarkasmus. „Ne, Gillianovi se to nijak nelíbilo, ale nakonec si zvykl. Nevíš o nějakém hodném a laskavém člověku, který by se o ni postaral?“

„Myslíš, že přiznám, že znám někoho hodného a laskavého?“

Byla odhodlaná nevybuchnout, přestože ji provokoval. Šlo přece o Gillyino dobro a ona je za klisnu zodpovědná.

„Znám člověka, který by se o ni mohl postarat,“ řekla Brenna.

„Ne, zpátky do Anglie ji nepovezeme. Nedaleko odtud žije Quinlanova rodina, ale té už jsem nahradil všechno, o co přišli. Ty toho nemíníš nechat, že?“

„Pokud mi řekneš, že musím, pak se o to pokusím. Mohl bys o svém rozhodnutí alespoň chvíli přemýšlet, než je vyslovíš definitivně?“

Connor nakonec souhlasil. „Nejsem bezohledný, a tak jsem se rozhodl, že o tom budu přemýšlet.“

Měla takovou radost, že se rozhodl vyhovět jí, že ho objala kolem krku a políbila. Chtěla mu dát jen letmý polibek, aby vyjádřila svůj dík, ale co zamýšlela a co nakonec udělala, byly dvě naprosto rozdílné věci. Byla to samozřejmě Connorova chyba, protože jí ukázal, jak nádherný může být polibek. Myslela si, že se jen řídí jeho příkladem, a než se mohla odtrhnout nebo se řádně nadechnout, jeho ústa se přitiskla k jejím rtům v dlouhém, prudkém polibku, který ji celou rozechvěl. Začal žádat víc a ona ztrácela poslední zbytky zábran, až byl její jazyk stejně divoký jako jeho. Chut' a doteky jeho úst byly tak nádherné, naplněné jeho pachem, bůh jí pomáhej, že netrvalo dlouho a uvědomila si, že se přestává ovládat.

Zapomněla na svět kolem sebe. Mohla by být obklíčena armádou barbarů, a ani by si toho nevšimla. Na ničem jí nezáleželo, jen na muži, který ji držel v objetí.

Connor našťestí zdravý rozum neztratil. Náhle se odtáhl, pak ji uchopil za ruce a přinutil ji, aby ho přestala tahat za vlasy a pustila se ho.

Věděl, že netuší, jak ho jejich polibek omámil. Umiňoval si, že se jí už nesmí podívat na ústa, dokud nebude schopen zcela se ovládat, ale přece jenom to nevydržel a podíval se. Stalo se samozřejmě přesně to, co očekával: znovu se zmocnil jejích úst, aby jí zabránil pokoušet ho k mnohem smyslnějším věcem, a když konečně nabral dostatek síly polibek ukončit, měl zlost sám na sebe.

„Kvůli tobě zapomínám, kde jsme, ženo.“

Pomyslela si, že musel prožívat stejně krásné okamžiky jako ona, a radostně se usmála.

V té chvíli vybuchl. „Cos proboha myslela, že děláš?“

Náhlá změna jeho chování jí vzala dech. „Já jsem...“ Bůh ji ochraňuj, co vlastně dělala?

Nečekal, až se vzpamatuje. „Tak?“ naléhal.

„Dávala jsem ti najevo svoji vděčnost.“

„Jestli takhle projevuješ vděčnost, zajímalo by mne, jak je možné, žes zůstala panna až do svatební noci.“

Strnula. Jak se opovažuje ničit jejich nádherný polibek tak ukrutnou poznámkou o jejím charakteru?

Pořádně se rozzlobila. „Je to učiněný zázrak. Můj otec mě neustále musel odtrhávat od mužů, na které jsem útočila. Byli samozřejmě naprosto bezmocní a stejně jako ty mi nikdy polibek neoplatili.“

Její slova mu připadala směšná, když si vzpomněl, jak o jejich svatební noci byla plachá a vyděšená.

Třebaže si stále myslel, že by se měla naučit chovat se k němu umírněněji, musel přiznat, že ho nepřestává uchvacovat její smělost, se kterou se mu postavila. Copak nechápe, že by ho neměla seznamovat se svým názorem, dokud ji k tomu nevyzve?

Měla by projevovat neskonalou oddanost a důvěru ke všemu, co řekne nebo udělá... nebo ne?

Hrome, nevěděl, co by měla dělat. Ještě nikdy neměl manželku a zakládal své přesvědčení jen na pozorování a na minulých zkušenostech s ženami, které si bral do postele. Bývaly mu vděčné a rozhodně neprojevovaly žádnou smělost. A velmi brzy ho znudily.

Brenna byla vítanou změnou proti tomu, na co byl zvyklý, o tom nepochyboval, ale neměl nejmenší tušení, jak ji přimět, aby se chovala podle jeho představ.

Connor si nebyl jistý, proč se pokouší znovu ji provokovat, ale zdálo se mu, že zřejmě chce slyšet její další nehoráznou poznámku.

„Opovazuješ se uklidňovat mě tak hloupými poznámkami?“

„Ne, Connore. Jen jsem se pokoušela udělat to, cos chtěl. Bylo mi jasné, že se mě záměrně snažíš rozzlobit. Povedlo se ti to. Poděkovat mi můžeš později.“

Neubráníl se úsměvu. „Ty opravdu nechápeš, proč jsem se rozčilil, že?“

Z jeho veselí neměla žádnou radost. „Ne, nechápu, ale doufám, že mi to povíš.“

„Není správné, abys mě líbala, pokud ti to nedovolím.“

Cítila, jak jí svaly tuhnou vzteky. „Pak tě tedy v budoucnu zřejmě nebudu příliš často líbat.“

„Ale budeš, ženo.“

Jejich rozhovor skončil, když přitiskla tvář k jeho hrudi.

„Přestaneš s tím?“ zeptala se. „Je to nezdvořilé.“

Neodpověděl jí a ve skutečnosti na ni nepromluvil až do pozdního večera, kdy se konečně zastavili, aby přenocovali.

Čekal, až si Brenna všimne, že Gilly není uvázána poblíž ostatních koní. Pravděpodobně by ji popadl vztek a možná by se rozplakala, bůh mu pomáhej, čemuž byl odhodlán včas zabránit.

Neřekla mu jediné křivé slovo, ale jakmile zpozoroval výraz v její tváři, začal si přát, aby na něho křičela. Smutek v jejích očích byl mnohem nesnesitelnější.

Během večere dusil své zklamání v sobě, protože byl rozhodnutý nevysvětlovat jí svůj čin, ale za hodinu si to rozmyslel.

Říkal si, že dělá výjimku, protože klisnu tolik milovala. K čertu, vždyť srovnávala zvíře s členem rodiny!

„Brenno, nepodvedl jsem tě a chci, aby ses přestala dívat, jako bych to udělal. Nebylo možné, abych se déle zdržel a poslal někoho s Gilly ke Quinlanově rodině.“

„Chápu.“ Její hlas byl naprosto bezvýrazný a odpověď sdělovala zemi, aby se nemusela dívat na něho.

„Ne, nechápeš,“ zamumlal. „Sleduje nás MacNare a značný počet členů jeho klanu, a ačkoliv by se mi pořádný boj líbil, nemohu si dopřát to potěšení, protože by ses uprostřed bitvy ocitla ty. Nehodlám tě vystavovat nebezpečí.“

Zvedl ruku, když se ho pokusila přerušit, a pokračoval. „Ovšem jakmile se dostaneme domů, pošlu jednoho ze svých vojáků, aby tvou klisnu vyhledal a odvedl ji ke Quinlanovu otci.“

„Děkuji, Connore. Je nepřítel blízko?“

„Velmi blízko,“ odpověděl.

„Nikoho jsem neslyšela.“

„Nejsou tak blízko, abys je slyšela.“

Chtěl zanechat hovoru na toto téma a obrátil se k odchodu.

Ona však chtěla pokračovat. „Connore?“

„Ano?“

Chvátala za ním, pak se náhle zarazila. Myslela, že ho políbí na tvář, aby mu dala najevo, jak velice oceňuje, že jí všechno vysvětlil, ale vzpomínka na to, jak jí vyčinił za její projev vděčnosti minule, byla ještě živá a bolela, a tak se rozhodla dále ho neprovokovat.

„Děkuji ti, žeš mi to svěřil.“

„Nezvykej si na to. Nemívám ve zvyku vysvětlovat nikomu své záměry. Pochybuji, že to ještě někdy udělám.“

Zdálo se, že je rozhodnutý zničit každý milý okamžik hrubou poznámkou. Také měl nezdvořilý a nepříjemný zvyk odcházet od ní vždy, když nechtěl pokračovat v rozhovoru, a nutil ji tak, aby běžela za ním.

„Takže jsme v bezpečí?“

„Ano.“

Odmítl jí sdělit další podrobnosti, jako třeba vysvětlit, proč jsou v bezpečí teď, ale o něco dříve nebyli, a byla prostě příliš vyčerpaná, než aby se snažila chovat se k němu mile a vymámit z něho další informace.

Zamířila k potoku a rychle se opláchla. Voda zde byla mnohem chladnější než ta, ve které se koupala včera. Ve chvíli, kdy si oblékala čisté spodní prádlo a punčochy, cítila, že jí chladem mrazí i kůže na hlavě. Nebyla schopná najít truhlici se svými šaty, ale ve svém vaku naštěstí našla ještě dvojce čisté, i když zmačkané.

Chladný noční vzduch ji rychle zbavoval posledních zbytků síly. Přehodila krátkou halenu přes křoví doufajíc, že ji vlhký vzduch vyhladí, a posadila se, aby si vykartáčovala vlasy. Zatímco si splétala cop, rychle odříkala večerní modlitby, a když byla hotova, zbylo jí sotva tolik síly, aby si obula střevíce a zvedla se.

Přemýšlela, jak nádherné by bylo spát zas v teplé posteli, a ihned se cítila provinile, protože Gilly dnes nebude mít teplou stáj. Náhle upoutal její pozornost neznámý zvuk. Znělo to jako slabé zahvízdání a zdálo se, že přichází z opačné strany zátoky, i když tam nespátřila nic zvláštního. Porost byl příliš hustý a mezi větvemi nepronikalo dost měsíčního světla, ale přesto si byla jistá, že slyšela něco, co by slyšet neměla.

Zůstala nehybně stát, zavřela oči, trpělivě několik minut vyčkávala a pak zvuk uslyšela znovu. Byl teď naprosto zřetelný a silněji připomínal zvuk oceli otírající se o ocel.

Blížili se muži se zbraněmi, bůh jim pomáhej. Nebyli to spojenci, to věděla, protože přátelé by se k nim neplížili potají. Ne, to jistě ne, přesvědčovala sama sebe. Přátelé by volali na pozdrav.

Nedovedla říci, kolik jich je, ale měla pocit, že mnoho.

Snažila se nepropadnout panice. Nejraději by se co nejrychleji rozběhla, aby před blížícím se nebezpečím varovala Connora. Místo toho opatrně vykročila, aby neudělala sebemenší hluk. Vždyť je slyšela někde nablízku, a to znamená, že kdyby pod její nohou zapraskala jediná větvička, museli by zjistit, kde je.

Bože, jak byla vyděšená. Zavolala tiše na svého manžela, sotva se dostala na nevelkou mýtinu. Pak ho spatřila u skupiny stromů zabraného do debaty s Quinlanem. Zřejmě hledali pro svůj

rozhovor soukromí, protože se uchýlili stranou ostatních válečníků. Podle jeho rozhodného postoje usoudila, že hovoří o vážné záležitosti. Connorovi se nelíbilo, co mu říkal Quinlan, protože každou chvíli potřásl hlavou ve zjevném nesouhlasu.

Spěchala k nim a znovu ho zavolala jménem, když byla nablízku, ale on zvedl ruku, aby jí naznačil, že má mlčet, a ani se na ni nepodíval.

Nemohla samozřejmě čekat, až domluví – kdyby čekala, ohrozila by jejich život – a tak se připravila na jeho hněv, vztáhla ruku a dotkla se jeho paže.

Její vyzývavý čin ho překvapil. Počáteční rozhořčení však pominulo v okamžiku, jakmile zjistil, jak je rozrušená.

„Co se děje?“

„Blíží se k nám vojáci, Connore. Nevím, kolik jich je, ale slyšela jsem je. Snaží se pohybovat naprosto tiše.“

K jejímu velkému údivu její hrozivá zpráva nevyvolala takovou reakci, jakou očekávala.

Connor se usmál. „Opravdu jsi je slyšela?“

Bylo zjevné, že nepochopil hrozbu. „Ano, slyšela jsem je. Nevěřím, že jsou to přátelé. Ti by se přece nestarali, působí-li hluk, nebo ne. Měli bychom jim co nejrychleji ujet. Proč se usmíváš? Nechápeš, jaké nám hrozí nebezpečí?“

Domnívala se, že jí nerozumí, protože se ani nepohnul. Až dosud nepředpokládala, že by měl mdlé myšlení, ale teď se o tom přesvědčila, a jeho přítel zřejmě trpěl stejnou vadou. Vlastně ještě horší. Měl tak velký problém pochopit jejich nezáviděníhodnou situaci, že se nahlas rozesmál.

Nejraději by rozhodila v zoufalství ruce. „Connore, mám... starost.“

„Nemáš důvod dělat si starosti.“

Connor si obvykle nevšímal, jak jsou ženy upravené, ale teď nemohl odtrhnout oči od vlasů své manželky. Nedovedl si představit, čeho se snažila dosáhnout. Namouvěru, něco takového nikdy neviděl.

Považoval se však za bystrého člověka a věděl, že Brenna je útlocitná, a tak si dával pozor, aby vyjádřil jen mírnou zvědavost,

ne kritiku, když ji žádal, aby mu vysvětlila, co provedla. „Cos to, k čertu, provedla se svými vlasy, ženo? Chtěla jsi je svázat do uzlů po celé hlavě?“

Nemohla uvěřit, že mluví o jejím zevnějšku. „Můj cop? Ty mluvíš o mém copu?“

„Aha, tak to je cop,“ řekl. „Neuvědomil jsem si to.“

Chtěla se od něho odvrátit. Několikrát potřásla hlavou a pokaždé, když se pohnula, uvolnil se další uzel. „Copak nevidíš, jak se trápím?“ vykřikla.

Nedovedl si představit, proč se bojí. Možná neposlouchala, když jí říkal, že si nemusí dělat starosti. Nebo ho slyšela, a rozhodla se mu nevěřit?

Nebude ji poučovat, přestože ho provokovala. Ne, prostě jí pomůže, aby si to sama uvědomila. Je přece inteligentní žena; nebude jí to dlouho trvat.

„A proč si vlastně děláš starosti?“

Byla ohromena jeho nechápavostí a na okamžik jí došla řeč. Nikdo přece nemůže být tak tupý, zejména velitel vojska ne.

Quinlan už nedokázal mlčet. Myslel si o sobě, že je daleko bystřejší než jeho zeman, co se týče žen, a proto přirozeně toužil nabídnout svoji radu, než si Connor přiloží prst k ústům a zraní jemné citění své ženy. „Myslím, že tvoje žena má obavy z blížících se mužů. Zřejmě si myslí, že nám hrozí nebezpečí.“

Brenna vehementně přikyvovala, ale Connor tu možnost odmítl. „Ne, moje žena by se neopovážila mě urážet,“ odpověděl a upřeně se na ni zadíval. „Víš, že ji ochráním před jakýmkoliv nebezpečím. Je to tak, Brenno?“

Ne, nebylo. Jak mohla vědět, je-li schopen někoho ochránit, nebo ne? To, že vypadá jako válečník z pekel, ještě neznamená, že tak dovede i bojovat. Ale nemyslela si, že je vhodná chvíle mu to povědět. Jeho pohled jí naznačoval, že je na místě obezřetnost. Vzápětí si uvědomila, že přikyvuje, aby ho uklidnila.

V tom okamžiku se uvolnily zbývající uzly a její vlasy byly opět takové, jaké je chtěl Connor mít: spadaly jí v jemných kadeřích na ramena.

Brenna se chtěla od něho odvrátit, náhle jí však svitlo. „Tys věděl, že tam ti muži jsou.“

Connor na ni pohlédl, ale neřekl nic.

„Jak dlouho to víš?“ zeptala se.

„Od chvíle, kdy se k nám připojili.“

„Takže to nejsou naši nepřátelé.“

„Ovšemže ne.“

„Proč jsi mi to neřekl?“ naléhala. „Měl jsi mi to říci.“

„Měl jsem?“

„Měl bys své ženě říkat důležité věci.“

Potrásl hlavou. Jak proboha přišla na něco takového? „Myslím, že ne.“

„Já myslím, že ano.“

Connor nemohl uvěřit, že mu odporuje. Ostře na ni pohlédl a zkrřížil paže na hrudi.

Quinlan věděl, co to znamená. Jeho zeman se začíná zlobit. Je pouze otázkou času, než Connor řekne něco, čeho pak bude litovat. Protože byl jeho přítel, nemohl to Quinlan připustit. „Paní, smím ti navrhnout, aby sis oblékla pléd?“ zeptal se. „Tvůj manžel by nebyl rád, kdyby ses nachladila.“

Tvářila se, jako by ho neslyšela, a neustále pozorovala manžela. Měřili se soustředěnými pohledy a napětí mezi nimi rostlo. Connor útočil, Brenna se bránila a zdálo se, že žádný z nich nechce ustoupit.

„Vzduch je dnes vlhký,“ začal Quinlan s dalším pokusem upoutat pozornost své paní. „Zdá se, že nás čeká bouře.“ Jeho slova konečně zapůsobila. Quinlanovi unikl povzdech úlevy, když na něho Brenna pohlédla.

„Jistěže bude pršet,“ řekla. „Je to přece vhodné zakončení dnešního hrozného dne. Neviděl jsi moji truhlici, Quinlane? Potřebovala bych si vytáhnout plášť.“

„Vezmi si můj pléd,“ řekl Connor.

Nezvýšil hlas, ale ona sebou trhla, jako by zakřičel, a o krok ucouvla. „Moji truhlici, Quinlane,“ připomínala vojákovi. „Nechali jsme ji na místě s tvým sedlem, paní.“

„Vrat se prosím a přines mi ji.“

Quinlan se otočil k Connorovi, aby zjistil, co si myslí o Brennině požadavku, než jí odpoví.

Zeman zakroutil hlavou, ale umíněně mlčel a ke Quilanovu úžasu nechával na něm, aby vysvětloval. „Není možné, abych se pro ni vracel. Místo, kde jsme ji nechali, je odtud vzdáleno několik hodin cesty a od té doby jsme ujeli velkou dálku, navíc ve špatném terénu, jestli si uvědomuješ. Musíme ji tam nechat, paní,“ dodal rychle, protože si všiml výrazu v jejích očích. „V úzkém stoupání by vůz nevyjel nahoru.“

„Proč jste ji tam nechali, aniž jste se mě zeptali na svolení?“

„Na zemanův příkaz,“ vysvětloval Quinlan, domnívaje se, že ta důležitá skutečnost jednou provždy ukončí jejich debatu. Mýlil se. Lady Brenna byla opačného názoru.

„Nedošlo některému z vás, že bych mohla mít důležitý důvod, proč jsem si chtěla truhlici nechat?“

Kdyby mu nechala čas na odpověď, byl Quinlan přesvědčen, že by vymyslel vhodnou odpověď, ale ona mu čas neposkytla. Rozhořčení jeho paní se zřejmě zvyšovalo každým okamžikem. „Truhlici mi darovala moje sestra Joan a já jsem do ní chtěla ukládat šaty svých dětí. Velmi jsem si jí cenila.“

Quinlan se najednou cítil malý a podlý, jako se musí cítit každý Angličan, když pohlédne do zrcadla. Obrátil se znovu k zemanovi a pobídl ho ostrým pohledem a šťouchnutím, aby konečně něco řekl. Zatraceně, Quinlan se přece neoženil s neodbytnou ženou. Connor ano. Ať trpí za její zklamání.

Ovšem Connor pořád jen stál a mlčel. „Paní, bylo to nutné,“ řekl Quinlan. „Nemám pravdu, zeman?“

Brenna se nijak zvlášť nestarala, co na to její manžel odpoví. Byla příliš sklíčená, než aby mohla něco poslouchat. Nespravedlnost, které se jí v posledních dnech dostalo, si vybírala svou daň a Brenna si pomyslela, že jestli se od manžela okamžitě nevzdálí, začne ječet.

Nenamáhala se s omluvou; prostě odešla. Náhle ji něco napadlo a zastavila se. „A co moje sedlo, Quinlane? Říkal jsi, že jsi také kdesi nechal sedlo, které mi půjčila moje milá sestra Rachel?“

„Měla jsi snad ještě nějaké jiné?“ zeptal se suše Connor.

Bože, jak nenáviděla jeho blahosklonný, rádoby rozumný tón.
„Ne, neměla,“ řekla.

„Paní, sedlo tvé sestry bylo nutné odložit,“ koktal Quinlan.

„I toho jsem si velice cenila,“ zašeptala Brenna.

Quinlanovi poklesla ramena. Věděl, že to řekne.

„Nemohu si pomoci, ale zajímalo by mě, proč jsi mě ani tentokrát nepožádal o svolení.“

Quinlan si umiňoval, že už neřekne ani slovo. Díval se na svého zemanu, napodobil jeho rozhodný postoj, zkrřížil paže na hrudi stejně jako on a čekal.

Connor nepostřehl výzvu tak rychle, aby svého přítele potěšil.
„Nechtěl bys své ženě odpovědět?“ zeptal se tedy už zoufalý Quinlan.

Connor se na přítele rozhořčeně podíval a pak se obrátil k Brenně. „Nebyl bych zemanem, kdybych žádal o dovolení, než o něčem rozhodnu, zvláště o tak nepodstatné věci. Byla jsi jenom zvědavá, že? Neprojevila bys nesouhlas s rozhodnutím svého manžela před jeho stoupenci. Mám pravdu?“

Překvapila ho svým souhlasem. „Ano, byla jsem pouze zvědavá a ne, nikdy bych tě nekritizovala před tvými stoupenci. Máš ještě dost trpělivosti, aby vyslechl poslední otázku, muži?“

„Jakou?“

„Kdy předpokládáš, že někde odložíš mě?“

Během okamžiku Connorova nálada klesla na bod mrazu. Udělal výhrůžný krok kupředu a příkře ji vyzval, aby přistoupila k němu.

Quinlan ustoupil, zvedl oči k nebi a začal modlitbou žádat o boží zásah. Jeho paní ještě neviděla Connorův výbuch hněvu, a i když Quinlan věděl, že by jí zeman nikdy fyzicky neublížil, jako ostatně žádné ženě, mohl vážně ublížit jejímu srdci.

Nebude však krutý, a proto Quinlan nemínil zasahovat. Jeho paní přilívala jen olej do ohně, když úmyslně provokovala manžela nehoráznými otázkami. Bude muset nést následky svého nepředloženého konání. Quinlan se od nich kousek vzdálil a doufal, že si Brenna uvědomí, že jí nepříjde na pomoc.

Connor se nechystal vybuchnout, protože věděl, že jeho žena je u konce svých sil. Temné kruhy pod očima svědčily o jejím vyčerpání. Za její stav mohl samozřejmě on a byl přesvědčen, že jediná věc, kterou může udělat, je přinutit ji, aby šla do postele. Přimět ji, aby se uvolnila a pořádně vyspala, bude asi o něco obtížnější. Bude se muset zbavit svého napětí a hádka tomu účelu možná poslouží. Dobrá pře v něm vždycky vyvolala pocit uvolnění, a třebaže přiznával, že neví vůbec nic o tom, jak zapůsobí na jemnou ženu, jako je Brenna, byl přesvědčen, že neuškodí, když připustí, aby mu chvíli nadávala. Jakmile si odpočine, bude se zas chovat rozumně, nebo v to alespoň doufal, a pak ho poprosí za odpuštění.

„Nemluvíš rozumně, Brenno.“

„Myslím, že mluvím velmi rozumně.“

„Opravdu? Pak mi tedy vysvětli, proč jsi mi položila svou nesmyslnou otázku. Odložili tě snad tvoji drazí rodiče?“ Očekával samozřejmě, že odpoví záporně.

Řekla mu pravdu. „Vlastně ano.“ Jakmile jí přiznání vyklouzlo z úst, zalitovala toho. Teď bude mít Connor špatné mínění o jejích rodičích.

„Neudělali to úmyslně. Jenom na mne zapomněli. Jistě chápeš ten rozdíl.“

„Myslíš, že tomu uvěřím? Žádní rodiče by nezapomněli na své dítě, ani angličtí ne.“

„Tvoje žena se tváří, jako by mínila vážně, co říká,“ vložil se do řeči Quinlan. „Zanechali tě doma, paní?“

Zavrtěla hlavou. „Mluvila jsem ukvapeně.“

„Takže jsi přeháněla?“ zeptal se Connor a myslel si, že se ptá velice ohleduplně, protože netvrdí, že lhala.

„Děláš z toho závažnější věc, než je. Teď lituji, že jsem o tom vůbec začala mluvit, protože začneš smýšlet nepříznivě o mé matce a o otci. Nepochopil jsi to. Stalo se to jen párkrát a jsou to milující rodiče. Měli osm dětí a při tolika dětech je přirozené, že se občas na některé zapomene. Byla to ostatně moje chyba. Měla jsem zůstat s ostatními.“

„Takže na tebe zapomněli dvakrát?“

Dodatečná poznámka, která jí uklouzla, ho šokovala.

„Tváříš se rozčileně a já nechápu proč. Tebe přece nikde nezapomněli. Mne sice ano, ale ujišťuji tě, že mi to nijak nevadilo.“

„Ovšemže ti to vadilo,“ namítl. „Zapomněli i na některého z tvých sourozenců?“

„Ne, ale já jsem mívala ve zvyku se toulat...“

Nemínil poslouchat žádné výmluvy. „Kde tě ti tvoji milující rodiče zanechali?“

Ten umíněný muž to nikdy nepochopí a ona se náhle cítila příliš unavená, než aby se dál snažila mu něco vysvětlovat. Bože, jsou to útrapy, a jestli brzy nenajde trochu klidu a míru, začne zřejmě křičet jako šílená.

Nezdálo se, že by měl Connor chuť odejít, a tak se rozhodla, že odejde ona.

On měl jiný záměr. Nenechají odejít, dokud se nedoví pravdu. „Chci, abys mi odpověděla.“

„Už ti nemám co říci.“

Pohled, který na ni vrhl, způsobil, že změnila názor.

„Opravdu, Connore, jsi neodbytný jako veš. Moji rodiče mě nechali venku na cestě. Jsi spokojený? Nebo bys chtěl, abych se ti svěřila ještě s další nepříjemností?“

Nechtěla čekat, až jí odpoví. Ani se nezeptala, jestli může odejít, ale rozhodla se, že se přece jen alespoň oběma mužům ukloní, než se vzdálí. Vinila za tu zdvořilost svoji matku, protože ta se neúnavně snažila udělat ze svých dcer slušně vychované dámy.

Když mýjela Owena, promluvil na ni: „Paní, jestli hledáš vodu, je na druhé straně.“

Odpověděla mu, ale její hlas nebyl tak silný, aby ji slyšel.

„Co se děje?“ zavrčel Connor, když si všiml, že se Owen zatvářil vyplašeně. Voják se na něho podíval a vyrazil za svou paní.

Quinlan se neodvážil usmát, i když ho rezignovaný tón v Connorově hlase velice pobavil. „Owen se zatvářil překvapeně. Tvoje žena musela říci něco, co ho vyplašilo.“

„Asi řekla,“ odpověděl Connor. „Namouduši, Quinlane, je to s ní ale soužení.“

Podle Quinlanova názoru byla dokonalá. Connor si své štěstí ještě neuvědomoval, ale protože si Quinlan všiml, jak zeman pozoruje svoji ženu a jak zmatené se přitom tváří, mohl říci, že si ho už získala. Nelíbilo se mu ovšem, že jí moc nerozumí, a zvláště to, jak ho v poslední chvíli přemohla špatná nálada.

Z toho, co Quinlan u své paní vyzoroval, dospěl ovšem k závěru, že ona má zrovna tak velké obtíže pochopit svého muže jako on ji.

„Udělá u nás úplné pozdvižení.“

„To nepřipustím.“

„Nejsem si jistý, budeš-li tomu schopen zabránit,“ řekl Quinlan. „Muži budou mít problémy, aby se soustředili na své povinnosti. Budou chtít celé dny jen zírat na tvoji manželku a jejich ženám se to nebude líbit. Uvědomuješ si vůbec, jak je krásná, nebo sis toho ještě nevšiml?“

„Nejsem slepý; samozřejmě jsem si toho všiml. Její vzhled je další problém, se kterým se musím potýkat.“

„Já to tak nevidím.“

„Jsi povrchní. Proto máš jiný názor.“

Quinlan se kvůli urážce nerozzlobil a odpověděl na ni úsměvem.

„Zemane?“ vykřikl Owen. „Mohu tě na okamžik vyrušit? Je to důležité.“

Počkal na Connorovu odpověď a pak přistoupil k němu. „Paní mi řekla, že nejde k potoku. Vráti se pro svoji truhlici. Pak se chce pěšky vydat do Anglie. Přesně tak to povídala a ještě se tomu usmála. Snažil jsem se jí to vymluvit, ale nechtěla mě poslouchat. Myslíš, že by se o to skutečně mohla pokusit?“

Connor vojákovi neodpověděl. Pochyboval, že by Owen slyšel jediné jeho slovo, protože vedle něho zaburácel Quinlanův smích. Uvažoval, že pošle svého přítele pěstí k zemi, aby si ulevil, ale pak usoudil, že mu to nemůže klást za vinu. I Connorovi připadala Brennina nezávislost zábavná; ale byl jejím manželem, a to byl rozdíl.

Proč nemůže být poddajnější? Její spontánnost ho vyváděla z míry. Překvapila ho pokaždé, když se spolu dali do řeči, a to se mu vůbec nelíbilo. Měla by se chovat pochopitelněji, ne? Ach, měl vědět, že ho čekají potíže už v okamžiku, kdy ji uviděl poprvé. K čertu, jeho žena je vsutku výjimečná. Connor nebyl bláhový; uvědomoval si své štěstí. Přesto si však přál, aby se mu co nejdříve přizpůsobila; až to udělá, Connor se uklidní a bude se opět moci zaměřit na důležitější věci.

Začínal si myslet, že nikdy nepochopí způsob jejího myšlení. Jak by také mohl, když byla každou chvíli jiná? Jednou ochotná a přívětivá a za okamžik umíněná a odmítající.

Nikdo od něho nemůže očekávat, že se přizpůsobí vichřici. Většina mužů by jistě nebyla trpělivá jako on, ale s tím už také skončil. Snese jen provokace do určité míry, a teď jich měl plné zuby.

„Zajímalo by mě, jestli si lady Brenna uvědomuje, že míří nesprávným směrem,“ podotkl Quinlan. „Brzo zaklepe na Kincaidovy dveře, pokud vydrží pochodovat celou noc.“

„Paní ví, že jde na sever,“ řekl Owen. „Řekla mi, že záměrně chce jít oklikou, aby nenarazila na vojáky hlídající u potoka.“

Quinlan se obrátil k Connorovi. „Neměl bych se za tvoji ženou vypravit?“

„Vojáci mého bratra ji nenechají dojít daleko.“

„Myslím, že očekává, že za ní půjdeš.“

„K čertu s tím,“ zamručel Connor.

O okamžik později navzdory svému původnímu rozhodnutí odstrčil oba své společníky a rázně vykročil za svou ženou.

Musel urazit větší kus cesty, než předpokládal. Nalezl ji, jak sedí a opírá se o strom daleko od mýtiny. Vypadala sklíčeně. Nebyl rád, že ji tak vidí, zvláště když si uvědomil, že za to může především on sám. Potěšilo ho však, že neplakala.

Zvedla ruku, aby mu naznačila, že se k ní nemá přibližovat, na což samozřejmě nedbal, a jakmile k ní přistoupil, vzal ji do náruče.

Očekával, že se bude vzpírat; překvapila ho, že ho objala kolem krku a opřela si hlavu o jeho rameno. Náhle byla opět milá a poddajná.

„Můj bratr mi říkal, že se za mne neprovdá žádná žena, která má zdravý rozum, takže pokud se opravdu chceš vrátit pro svoji truhlu, musím říci...“

„Že nemám zdravý rozum?“ odpověděla. „Jsem-li slabomyslná, je to všechno tvoje vina. Tys mě přivedl k šílenství, Connore.“

Neudržel se a usmál se na ni. Jeho žena říkala vsutku nehorázné věci.

„Chceš jít dál?“

„Ne. Chtěla jsem být chvíli sama. Ale to jsi přece věděl, ne?“

Ne, nevěděl to, ale předstíral, že ano. „Ano,“ řekl.

„Ale nebyla jsem sama. I to jsi věděl, že?“

„Věděl.“

„Kdo jsou ti dva vojáci, kteří mě sledovali?“

„Strážé mého bratra. Uvědom si, že jsi už na Alecově území.“

Nic takového si neuvědomovala. Zívla a začala se věnovat naléhavějším problémům. „Zdá se, že jsem někde ztratila střevíc. Nechápu, jak se to mohlo stát...“

On si to dovedl představit docela dobře. Neustále něco ztrácela. „Najdu ho,“ sliboval. „Brenno, co to mělo všechno skutečně znamenat?“

„Chceš se mě zeptat, jestli jsem měla ještě nějaký důvod, proč jsem se rozzlobila?“

Vždyť jí to přece právě řekl, ne? „Ano,“ prohlásil.

Začala ho hladit vzadu po krku a přemýšlela, co by měla udělat, aby jí porozuměl. Connor pochyboval, že si uvědomuje, co dělá, ale její něžné doteky mu byly velmi příjemné.

„Teď už chápu, co mi vadilo. Tehdy jsem to nechápala.“

Obrátil oči v sloup. Získat od ní jasnou odpověď bylo velmi náročné. „A?“ vybídl ji k pokračování.

„Truhlice a moje sedlo a klisna jsou všechno dary od mé rodiny. Ty se pokoušíš mi je vzít a to nemohu připustit. Nenechám to tak.“

„Cože se ti pokouším vzít?“

„Mojí rodinu.“

„Brenno...“

Nedovolila mu pokračovat. „Snažíš se mi je vzít, že? A jestliže to připustím, co mi pak zbude?“

„Já.“

Zdrtilo ji, co právě řekl, a přece se ještě pokusila bránit se pravdě. Nechtěla jeho, chtěla svoji rodinu.

„Máš mě.“ Jeho hlas zněl tvrdě a naléhavě.

Zvedla k němu oči a zdálo se, že její dětinská touha lpět na minulosti ztratila svůj význam. Výraz jeho očí ji hypnotizoval. Byla v nich nesmírná něha a zranitelnost.

„Opravdu tě mám, Connore?“

„Ano, máš.“

Usmála se a její pochybnosti byly ty tam. Promluvil ze srdce, nebo tomu alespoň věřila, a srdce jí zjihlo. Takový výraz viděla u něho jen jednou, o jejich svatební noci, když ji vzal do náruče a miloval se s ní. Tehdy se válečník někam vytratil a ona objímala muže. Teď ji tím kouzlem ománil znovu. Jak mohla odolat?

Přikývla, v duši měla klid, protože konečně pochopila, že to, co udělala, bylo správné a blahoslavené, požehnané církví i Bohem v okamžiku, kdy je otec Sinclair spojil jako muže a ženu, a třebaže si tehdy říkala, že za daných okolností nemůže dělat nic jiného, teď si přiznávala, že manželství nijak nevítala.

Bylo načase, aby se přestala obávat budoucnosti a zoufale se upínat k minulosti. Jakmile se k tomu rozhodla, udělala úžasnou věc. Potvrdila z vlastní vůle jeho slova.

„Patřím ti, Connore, protože jsem se rozhodla, že by to tak mělo být.“

Stvrdila svůj slib polibkem, navzdory jeho zvláštnímu požadavku, že ho nesmí nikdy, nikdy líbat bez jeho výslovného svolení, a když skončila, zabořila hlavu pod jeho bradu a zavřela oči.

Už ho asi nikdy nepřekvapí, co řekne, pomyslel si Connor. Že se rozhodla? Ano, přesně takhle to řekla.

„Začneme znovu,“ zašeptala.

A jsme zas u toho, pomyslel si. Pořád nerozuměl ničemu z toho, o čem mluvila, ale jestli chce, aby s ní souhlasil, bude, aby jí udělal radost. Vlastně by mu nemělo nijak záležet na tom, je-li

šťastná, nebo ne. Musel však přiznat, že mu na tom záleží. Utěšoval se nadějí, že až si Brenna zvykne na nový život, nebude mít podivné představy.

Connor se opřel o strom a díval se na svoji ženu odpočívající vedle něho. Vypadala teď vážně, což znamenalo, že se konečně dočká chvilky klidu a míru a bude si moci rozmyslet, co, k čertu, řekne zítřka svému bratrovi. Není to jediné, na čem teď záleží?

„Connore?“

„Ano?“ řekl.

„Budu se o tebe dobře starat.“

Užasl, když uslyšel její slib, a třebaže by se zřejmě měl cítit trochu uraženě, protože přece jeho povinností je starat se o ni a ne naopak, promluvila tak upřímně, že věděl, že mu chtěla udělat radost.

Usnula, než ji mohl opravit. Přivinula se blíž k němu, až se mu její sladká ústa přitiskla ke krku. Přitom ho pevně objímala a on si uvědomil, že se mu líbí, jak se snaží mít ho co nejbližší u sebe. Líbilo se mu také, jak ze spánku tiše povzdechla. Když nebyla ostražitá a nepokoušela se v jednom kuse proti něčemu protestovat, byla sladká a okouzující. Věděl, že mu začíná důvěřovat, jinak by si nedovolila usnout v jeho objetí a s úsměvem. Uvědomil si, že to se mu líbí snad nejvíc.

Connor neměl ani ponětí, jak dlouho setrval v lese s manželkou v náručí. Až dunění hromu rachotící v dálce ho přinutilo myslet na praktičtější záležitosti, a tak našel ztracený střevíc a zamířil s Brennou na rukou zpátky k táboru. Jakmile se dostal k ostatním, měl už mnohem lepší náladu. Jeho muži postavili stan tak prostorný, že by se do něho vešli tři dospělí lidé, a pokryli ho kůžemi zvířete, které mu věnovali jeho spojenci, když je cestou pro Brennu míjel. Stan byl promyšleně umístěn na protějším konci paseky se vstupem obráceným k lesu, aby žena měla dostatečný pocit soukromí, až se probudí.

V jednom rohu stanu ležely věci, které Brenna zanechala u potoka. Connor přidal na hromadu její střevíc a punčochy.

Spala tak tvrdě, že se ani neprobudila, když jí svlékal šaty. Příliš pozdě si uvědomil, že by ji měl nechat o samotě. Jakmile

rozvázal stužku svazující její spodní prádlo a látka jí sklouzla dolů k pasu, odhalila se téměř celá její plná ňadra. Bylo nemožné, aby jeho tělo nezareagovalo. Toužil po ní od okamžiku, kdy se časně ráno probudil; teď ho žádost doslova spalovala. Dlouho bojoval sám se sebou, ale uprostřed noci, když kolem nich zuřila vichřice, Brenna zasténala ze spánku, obrátila se a přivinula se k němu. Tehdy si uvědomil, že boj ještě neskončil. Trápila ho i ve spánku.

Ruce mu sklouzly k jejím stehnům. Teprve až je roztáhl a myslel, že se jí vzápětí zmocní, uvědomil si, co dělá, a přinutil se přestat.

Zatřásl jí a probudil ji, aby ji od sebe odtrhl dřív, než jí ublíží. Posadila se vedle něho a zjevně vystrašená kapkami deště bušícími na kůži stanu zašeptala jeho jméno.

„Všechno je v pořádku, Brenno. Spi klidně.“ Jeho hlas zněl nevrle. Litoval toho, ale zatraceně, právě si uvědomil, že ho zas opouští jeho disciplína. Nepomohla mu ji opět získat. Jedna strana spodní košile jí sklouzala k lokti a, bůh mu pomáhej, musel vynaložit všechnu sílu, aby jí ji nestrhl. Vždy když oblohu ozářil blesk, škvírou ve stanu proniklo dovnitř světlo a ozářilo její překrásné tělo.

Usnula vsedě. Kdyby se na ni nedíval, neuvěřil by, že někdo může usnout tak rychle.

„Lehni si,“ zašeptal a mírně ji postrčil.

Měl mluvit přesněji, uvědomil si o okamžik později, protože se sesula na něho a udeřila ho do hrudi tak silně, až si myslel, že omdlela.

„Odsuň se ode mne.“

Jeho rozmrzelý hlas ji probudil. „Ne,“ zašeptala.

„Ne?“

„Ne,“ opakovala. „Je mi zima. Nemohl bys s tím něco udělat?“

Bůh ho ochraňuj, říká mu, co má dělat, i v polospánku.

„Co bych měl dělat?“

„Obejmi mě.“

Ucítil, že se chvěje, a ihned učinil, o co ho požádala.

„Probudila jsem tě, Connore?“

„Ne.“

„Je ti chladno?“

„Ne.“

Začala ho hladit po hrudi, doufajíc, že ho jemné doteky uklidní. Pak jí snad poví, proč se chová odměřeně.

„Co děláš?“

„Snažím se tě ukonejšit.“

Jistě s ním žertuje. Ukonejšit? Pomalu ho zbavovala rozumu a byl si jistý, že to dělá cílevědomě.

„Přestaň mě provokovat.“

„Co je to s tebou? Chováš se jako nabručený medvěd.“

Neurazil se směšným srovnáním, které právě vyslovila, a raději se ji snažil přimět, aby si uvědomila, co dělá. „Chci tě zas mít. Už chápeš, proč mě tak znervózňuješ?“

Nepohnula se. „Mám právo projevit své mínění?“

„Ano.“

„Chceš říci, že pokud řeknu ne, budeš se řídit mým přáním?“

Copak to právě neřekl? „Když řekneš ne, ani se tě nedotknu.“

Začala mu bušit konečky prstů do hrudi. Okamžitě jí zakryl ruku svou dlaní, aby ji přinutil s tím přestat. „Měla bys být raději opatrnější, Brenno.“

Nevěnovala jeho výzvě pozornost. „V Anglii ženy nemohou své muže odmítat. Říkala mi to moje matka.“

„Někteří muži uvažují tak jako já.“

Překvapilo ji to. Náhle se cítila, jako by jí umožnil uvědomit si nádherný dar moci vlastního těla, a okamžitě chtěla víc. „Takže co se týče ostatních záležitostí, mohu...“

„Ne.“

„Proč ne?“

„Nemůžeš odmítnout příkaz, který ti dává tvůj zeman.“

Už to při několika příležitostech udělala a nepocítila žádné následky, když příkaz svého zemana odmítla, ale byla dost chytrá, aby mu to nepřipomínala. Nemohla si však odpustit, aby se nesnažila usměrnit jeho poněkud pomýlený názor.

„Neprovdala jsem se za zemana. Provdala jsem se za muže.“

„To je totéž.“

Ne, vůbec to nebylo totéž, pomyslela si. Ano, věděla, co se od ní očekává, když budou ve společnosti jiných lidí, ale když spolu jsou o samotě, je přece prostě její manžel.

Nemyslela si, že by byl dobrý nápad opravovat jeho zvrácené tvrzení zrovna teď, rozhodla se počkat na později, až bude v lepší náladě.

„Kdybych ti řekla ano, byla bych ráda, aby ses mě zas dotýkal, skončilo by to stejně? Odvrátil by ses ode mne, aniž bys mi řekl jediné slovo?“

„Ovšem,“ odpověděl.

„Nevadí.“

Její odmítnutí ho ohromilo a nedovedl pochopit, proč ji jeho chvála rozzlobila.

Odtáhla se od něho, zavřela oči a modlitbou poprosila o trpělivost.

Převalil se na ni, odlehčil váhu tím, že se opřel o lokty, a zadíval se jí do očí. „Řekl jsem ti, že jsem nebyl zklamaný.“

„Ale zlobil ses, že?“

Ano, zlobil se, i když ne na svoji ženu. Zlobil se sám na sebe a při vzpomínce na to si uvědomil, že se zlobit chtěl, protože vztek používal jako štít proti své vlastní zranitelnosti. Opovážila se zaútočit na jeho srdce a on pořád nevěděl, jak mohl něco takového připustit. Vždyť ji přece nemá rád.

Connor si brzy uvědomil svou lež a tiše zamručel zoufalstvím. Pak usoudil, že co se stalo, nemůže se odestát, a pokud se dokáže ovládnout, může být spokojený.

„Odpovíš mi konečně?“

Sklonil se k ní, začal dráždit její lalůček a pocítil samolibou pýchu, protože ucítil, jak se slastně zachvěla. „Na co ses ptala?“

Nemohla uvěřit, že může být k jejím starostem tak bezohledný. Opakovala otázku a šťouchla ho, aby jí věnoval pozornost.

„Nezlobil jsem se na tebe.“

Viděl, že mu nevěří. Jeho žena zjevně vyžadovala víc chvály za svůj výkon. Nevěděl, co má říci, aby byla spokojená. On spokojený byl. Úžasně spokojený, musel si přiznat. Jistě si uvědomovala, že by ji nenechal, dokud by oba nedosáhli naplnění. Nebyl však

zvyklý něco komukoliv vysvětlovat, a proto se mu to také nedařilo, uvažoval. Ale musel přece jen něco říci, a tak se rozhodl shrnout své reakce do jediného slova, které ji jistě přesvědčí, že prokázala zdatnost.

„Vyřízený.“

„Prosím?“

„Byl jsem vyřízený.“

Vzhledem k tomu, že leželi těsně u sebe, byl ohleduplný a promluvil tichým hlasem. Jeho žena však ohleduplná nebyla. Nespokojeně mu vykřikla rovnou do ucha: „Jsi ten nejtupější, nejbezohlednější, barbarský...“

Přikryl jí rukou ústa, než mohla pokračovat. Mohla by vymyslet další stovku přívlastků, kdyby mlčel a nechal ji přemýšlet, ale on přerušil její soustředění tím, že jí položil nejnehoráznější otázku a ona musela přemýšlet o odpovědi, která by alespoň na měsíc pokořila jeho pýchu.

„Chceš, abych se s tebou opět miloval?“ Odsunul ruku z jejích úst.

„Až naprší a uschne.“ Tentokrát vysloveně nekřičela, ale promluvila tak hlasitě, že ji museli slyšet i jeho muži venku.

„Už nikdy na mne nebudeš křičet. Rozumíš?“

„Rozumím,“ odpověděla.

„Zaléhá mi z toho v uších.“

„Mrzí mě to. To, co jsi řekl, mě tak překvapilo, že... Vyřízený, Connore? Tím jsi mě chtěl potěšit?“

„Je to poklona. Samozřejmě že jsem byl s tebou spokojený, jinak bych se necítil vyřízený. Obvykle toho moc nenamluvím, Brenno.“

„Všimla jsem si.“

Začal se věnovat příjemnější činnosti – líbání.

„Obvykle si nejsem tak málo jistá sama sebou,“ zašeptala. „Ale bylo to poprvé...“

„To jsem zjistil.“ Políbil ji na krk.

„Proč to děláš?“

„Líbí se mi, jak chutnáš.“

O kousek se posunula, aby se mohl pohodlněji dostat k jejímu rameni. „Jak chutnám?“

„Jako med.“

Uslyšel její slabý povzdech. Bylo by teď snadné využít jejího překvapení, ale něco tak podlého by nikdy neudělal. Brenna mu napřed musí dát svolení, a když to neudělá dost brzy, bude se muset od ní vzdálit, dokud je schopen se ovládat.

„Víš, co si myslím?“ zašeptala.

„Ne, ale ty mi to jistě řekneš, že?“

„Nechci, abys – to je jedno. Chtěla jsem říci, že já...“ Nebyla schopná pokračovat, protože Connor se právě dostal k úžlabině mezi jejími řadry a úplně ji vyvedl z míry.

„Jsi všude tak hebká. Hořím touhou tě mít.“

Pomyslela si, že jeho slova jsou úžasně romantická. Na málomluvného muže si počínal překvapivě dobře. Říkal jí přesně to, co potřebovala slyšet.

„Je něco, co se ti na mně nelíbí?“

„Ano, je,“ zašeptal. „Moc mluvíš.“

„Omámil jsi mě svými květnatými slovy. Miluj mě.“

„Způsobím ti bolest.“

Nezdálo se jí však, že mu na jejích nepříjemných pocitech příliš záleží, protože jí už začal stahovat košili. Pak na okamžik ustal, políbil každé její koleno a teprve pak jí svlékl zbytek spodního prádla.

Jeho ruce cítila všude. Hladil ji po nohách, po stehnech, bocích i po řadrech. Jeho něžné doteky byly k zešílení a vzbuzovaly v ní neovladatelnou touhu. Zatoužila hladit ho se stejnou něhou, jakou projevoval on jí, ale v okamžiku, kdy ho chtěla požádat, aby ji pustil, zbavil ji toho nápadu, protože se sklonil k jejím řadrům a políbil je. Jazykem přešel po jedné její bradavce, a když si myslela, že samým vzrušením zemře, začal sát. Zavřela oči a tiše zaúpěla.

Pak ucítila jeho vzrušující doteky na břicho a nakonec se posunul ještě níž. Nechápal, co má v úmyslu udělat, až se ocitl v místě, kde se spojovala její stehna. Svírala nohy u sebe, aby mu bránila dostat se dál. Násilím je rozevřel, pokračoval v provádění

svého záměru, a dřív než se jeho jednání zděsila, přivedl ji doteky svých úst a jazyka k extázi.

Miloval se s ní tak, jak si nikdy nemyslela, že je možné se milovat. Zdálo se, že se nedovede přimět k tomu, aby se proti němu přestala vzpínat. Zvedla kolena a vykřikla, když ucítila, jak se kolem něho začíná stahovat.

Nemohl se už dočkat, až bude zas v jejím těle. Klekl si mezi její stehna, zvedl jí boky a jediným prudkým nápirem pronikl do jejího nitra. Pokusil se myslet na to, že měl v úmyslu být jemný, ale zatraceně, jeho sebeovládání ho už zas opouštělo a bylo nemožné udržet se. Chtěl, aby ta chvíle trvala celou noc. Ale ona mu nedovolila zpomalit. Nutila ho svými sladkými výkřiky a vášnivými polibky k pokračování. Nevěděl, jestli jí působí bolest, nebo slast. Její vyvrcholení následovalo vzápětí po jeho, a jakmile svěřil jejímu tělu semeno, neměl už dost síly, aby se na ni nezhroutil.

Cítila se stejně jako on. Dech měla nepravidelný, srdce jí zběsile bušilo a celá se třásla. Trvalo dlouho, než přestala vzdychat a mohla zase rozumně uvažovat. Pak si přála, aby ta chvíle ještě nenastala. Uvažovat znamenalo trápit se, vždyť, můj bože, jak se na něho může jenom podívat, poté, co ho prosila, aby neustával?

Chovala se jako zvíře v říji. Náhle zoufale zatoužila po chvále, než se její rozpaky změnil v hanbu. Nebude ho však prosit ani žádat, aby ji přesvědčil, že to, co prováděli, bylo v pořádku, ani na sobě nedá znát rozpaky. Možná by řekl něco, jen aby ji upokojil, a nemyslel by to vážně. Musí ho zastihnout nepřipraveného, rozhodla se, aby si nehlídal své reakce.

„Connore?“ Bůh jí pomáhá, dokonce i hlas se jí chvěje. „Jsi zas vyřízený?“

Usmál se s ústy u jejího krku. „Ne.“

„Ublížil jsi mi?“

Nemohla uvěřit, že se ho ptá na tak absurdní věc. Chtěla mu přece říci, že jí neublížil, ne?

Bylo mu jasné, že se z milování ještě zcela nevzpamatovala.

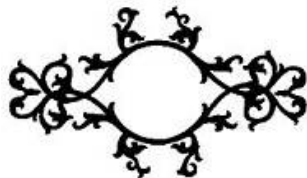
Cítil samozřejmě samolibé uspokojení, protože její stav způsobil on.

Jeho teplo ji uspávalo. Nechtěla však usnout, dokud se nezbaví svých rozpaků, a měla v úmyslu jen na chvíli zavřít oči, aby se mohla lépe soustředit.

„Víš, co se právě stalo?“

Usmála se v radostném očekávání, protože teď se jí jistě dostane ujištění, které potřebovala. Ale mýlila se.

„Napršelo a uschlo.“



KAPITOLA 7

Brenna měla ráno dobrou náladu. Déšť ustal, slunce jasně svítilo a nikdo, ani Connor, nemohl narušit její štěstí.

Bylo to čím dál lepší. I když se muži usmívali, když ji viděli snídat, nekomentovali její hlad, a jakmile se vrátila od potoka oděná v plédu MacAlisterů, Quinlan ji chválil za dokonalé řasení, které se jí na vlněné látce podařilo vytvořit. Zřejmě si myslel, že se tomuto umem naučila teprve teď.

Zdálo se jí, že by měla uvést věc na pravou míru. „Můj otec přinutil Rachel, aby se naučila upravovat pléd, protože se měla provdat za zemana MacNara, ale matka si myslela, že by bylo skvělé, kdyby se to naučily všechny její dcery. Moji rodiče rádi za své peníze získali všechno, co se dalo.“

„Tvoje sestra byla zaslíbena MacNarovi?“

Přikývla. „Byla. Connor se mohl oženit s mojí sestrou Rachel. Ta je z celé rodiny nejhezčí,“ dodala.

Quinlan si nedovedl představit, že by nějaká jiná žena mohla být pohlednější než jeho paní. Už dříve si všiml, že není ani trochu marnivá, a její poznámka ho v tomto přesvědčení utvrdila.

„Pojedeme ještě celý další den?“

„Ne, paní. Už se blížíme k domovu.“

Ta zpráva ji nadchla. Její úsměv byl zřejmě nakažlivý, protože když Quinlan pohlédl na ostatní vojáky, všiml si, že se všichni usmívají.

Omluvila se mu, jakmile spatřila, že přes paseku přijíždí na koni Connor. Rozběhla se ke svému muži, objala ho kolem krku,

dala mu nadšený polibek na přivítanou, a teprve pak si vzpomněla, že by před ostatními neměla dávat najevo své city. Kupodivu na ni ani nezavrčel, ani jí nic nevyčítal. Naopak – polibek jí oplatil.

Pak ji přece jen napomenul. Zdálo se, že k tomu má vrozený sklon, usoudila, a tak ji to ani nevyvedlo z míry.

„Nemáš žádnou disciplínu.“ Pak ji zvedl na svého koně, vyhoupl se za ni a usadil si ji v klíně. „Ty nic nenamítáš?“

„Je moc pěkný den, než aby stálo za to kazit si ho hádkou. Ale samozřejmě se mýlíš. Mám zrovna tolik disciplíny jako ty.“

„Zatím jsem ji u tebe neviděl. Přestaň se ošívát a opři se o mne.“

„Zkroutil se mi řemínek.“ Když to řekla, vytáhla přívěsek, upravila řemínek a spustila zas dřevěný kroužek pod pléd.

„Co to proboha je?“

„Ty sis toho všiml až teď?“

„Ne. Teď jsem se rozhodl, že se tě zeptám.“

„Přívěsek je dárek od mého otce. Mám na něm obrázek, který říká, že patří právě mně, a kdybych se dostala do nesnází, stačí jen poslat ho některé mé sestře nebo bratrovi. Přišli by mi okamžitě na pomoc. Otec vyrobil přívěsky pro všechny své děti.“

„Vyhod' ho.“

Zaúpěla tak, že vyplašila Connorova koně. Zvedl hlavu a zafrkal. Natáhla ruku a poplácala ho. „Nic takového neudělám, Connore. Chci ti vyrobit také takový.“

„To neuděláš.“

„Je to tradice.“

„Pro mne je to urážka, ženo.“

„O té záležitosti si promluvíme doma.“

„Už jsme si o ní promluvili.“

Nesouhlasila s ním. I v tom se mýlí, pomyslela si. Její muž bude poslouchat rozumné názory a řídit se tradicí, i kdyby jí mělo trvat týden, než ho přesvědčí. „Proč čekáme?“

Věděl, že záměrně mění téma, ale nenamítal nic, jen aby ji nepopudil. Chtěl, aby dnes spolupracovala. Čeká ji setkání s Kincaidem a to ji nepochybně vyvede z míry. Jeho bratr dovedl

nahnat strach každému, s kým se setkal. To byl další důvod, proč ho Connor tak obdivoval.

„Owen šel k potoku, aby posbíral, co tam zůstalo.“

„To je od něho velice laskavé,“ odpověděla. „Tvoji muži by rozhodně neměli nechávat své věci tam, kde je může kdokoliv vzít.“

Myslel si, že žertuje, a čekal, že se zasměje. Ona se však nezasmála, a jakmile si uvědomil, že mluvila vážně, rozhodl se, že s ní o tom nebude mluvit. Za okamžik se vrátil Owen s věcmi své paní. Uložil je do jejího vaku, pak zavazadlo uvázal na hřbet Aedenova koně. Nevšimla si toho. Connora to samozřejmě vůbec nepřekvapilo, protože mu připadalo, že jeho žena dnes chodí jako omámená.

Pak si zase vzpomněl na Aleca. „Dnes se setkáš s mým bratrem. Neublíží ti.“

Jeho poznámka jí připadala podivná. „Z něčeho takového nemám vůbec strach.“

„Budeš mít, až ho uvidíš. Raději bys měla dát dohromady trochu té disciplíny, kterou tvrdíš, že máš, Brenno. Ne abys mi udělala ostudu tím, že se rozpláčeš nebo omdlíš.“

Obrátila oči k nebi. „Budu ho mít ráda, protože je tvůj bratr a protože je mojí povinností vycházet přátelsky se všemi členy tvé rodiny. Nenažene mi strach.“

„Ale nažene. Není zdaleka tak příjemný jako já.“

Rozesmála se. Vzdal se pokusů ji varovat a začal se věnovat důležitější věci, jako přemýšlení, jak diplomaticky, až bude třeba, vysvětlí svůj čin člověku, který vládne na Vysočině.

Uplynula celá hodina mlčení, než opět promluvila.

„Connore?“

„Ano?“

„Viděl jsi někdy, že bych plakala nebo omdlela?“

„Ne.“

„Tak mi prosím vysvětlí, proč mě urážíš. Moc by mě to zajímalo.“

Neodpověděl.

Když jí nic nevysvětlil, alespoň by se měl omluvit. Věděla, že ho k tomu nikdy nepřiměje, protože je příliš paličatý, než aby přiznal, že ji špatně odhadl.

Dokáže mu, že se mylil, tím dostatečně napraví škodu, kterou napáchal na její hrdosti. Bude snadné toho dosáhnout, protože má přece pro strach uděláno a plně chápe, co se od ní očekává. Až se bude vítat s Connorovým bratrem, ukáže svému muži, jak je nebojácná. Švagr se jí jistě bude líbit. Patří teď k její rodině. Dá-li Bůh a ona si včas uvědomí, že nemá mluvit, dokud ji nevyzve, a že se má chovat alespoň trochu pokorně, i ona se mu bude líbit.

O chvíli později se před nimi objevila tvrz. Při pohledu na impozantní stavbu se jí zatajil dech. Tvrz, která se musela stavět snad půl století, byla obklopena vysokou kamennou zdí. Z padacího mostu pozorovali přijíždějící dva vojáci a tvářili se stejně chladně jako stěny, které hlídali.

Napadlo ji, že je zvláštní, že na Connora ještě nepromluvili, pak usoudila, že čekají, až jim k tomu dá své svolení.

Na spodním nádvoří tvrze stály celé stovky ještě hrozivějších bojovníků. Žádný z nich Connora nevítal.

„Není náhodou některý z těch mužů, kteří se na nás mračí, tvůj bratr?“

„Ne.“

„Je tady vždycky takové ticho?“

„Ne.“

Connor neměl náladu cokoli vysvětlovat. Rozhodla se řídit se jeho příkladem a také mlčela. Své rozhodnutí by také neporušila, kdyby ji na horním nádvoří nečekalo překvapení. Průčelí hradu lemovaly nádherné květiny.

„To je krása,“ zašeptala. „Kdo sázel ty květiny?“

„Jamie.“

Přísahala si, že bude mlčet. „Doufám, že byl za své dílo jaksepatří odměněn.“

„Ne *on*, *ona*“ opravil ji Connor. „Nešlapej na ně, jinak nikdy neuslyšíš, jak to s nimi bylo.“

„Takže zdejší služební mají právo projevit svůj názor?“

„Jamie není služebná. Je paní tohoto domu.“

Upadla by z koně, kdyby ji Connor pevně nedržel kolem pasu.
„Paní?“

„Bude se ti líbit.“

Ani se nesnažila modlit se o trpělivost. „Nebude se mi líbit. Musíš jí říci, aby odešla, Connore. V mém domě může být jen jedna paní.“

„Jamie je paní Alecova domu.“

„Tak proč sázela kytky pro tebe? Je to od ní samozřejmě velice milé, ale zajímalo by mě, proč si s tím dávala tu práci.“

Konečně pochopil, kde je kořen její mýlky. „Toto není moje sídlo. Patří Alecovi. Jak jsi přišla na to, že je to můj dům?“

Nejraději by zaječela, ale neodvážila se promluvit hlasitěji než šeptem, protože houf posluchačů je sledoval jako ostríží. „Povím ti přesně, proč jsem si myslela, že jsme u tebe doma. Řekl jsi mi, že jedeme domů, a protože se nikdo nenamáhal mě informovat, že předtím jedeme na návštěvu k tvému bratrovi, přirozeně jsem dospěla k závěru, že to tady patří tobě.“

„Nepatří.“

„Teď už rozumím,“ přisvědčila. „Bylo by od tebe přišť ohleduplné, kdyby ses zmínil, kam jedeme.“

Connor na její skrytou výtku neodpověděl.

Nádvoří se rychle naplnilo bojovníky. Všichni na sobě měli plédy v podobných barvách jako Connor, takže si myslela, že si je bude plést, že nerozliší vojáky Kincaidů od MacAlisterů.

Všichni hleděli na Connora a na ni. Vypjala hrud', dívala se přímo před sebe a snažila se zachovat vážný výraz. Přivítání, jehož se jim dostalo, nebylo nijak povzbudivé. Mívají všichni obyvatelé Vysočiny tak špatnou náladu? Tihle vojáci jistě ano. Jejich chování jí bylo hádankou. Connor je přece Alecův bratr, prokrista, ne jeho nepřítel. Copak to ti pohané nevědí?

Její manžel sesedl jako první, pak se obrátil k ní, aby jí pomohl z koně. Dívala se mu do očí, hledala v nich příslib, že všechno bude v pořádku. Ani nezamrkal, ani jí jinak nenaznačil, co si myslí. Nepřivinula se k němu, jak by to nejraději udělala, ale vykročila za manželem s rukama svěšenýma podél těla, s hlavou hrdě vztyčenou a s pohledem upřeným do jeho zad.

Quinlan a Aeden přistoupili k ní a kráčeli po jejím boku, zatímco Donald, Owen a Giric šli za nimi. Když se dostali ke schodům vedoucím ke vstupním dveřím, Connor pokračoval v cestě, ale Brennu a ostatní zadrželi Kincaidovi vojáci a přiměli je zůstat na místě.

Jeho bratr chtěl zřejmě hovořit napřed s Connorem o samotě, než mu bude představena. Brenna doufala, že spolu budou mluvit dost dlouho, protože přece jen začínala mít ze setkání s Alecem Kincaidem strach. Nenapadlo ji, že by jeden bratr mohl ublížit druhému. Najednou uslyšela zevnitř hrozivý výkřik a pak už nemohla myslet na nic.

Předpokládala, že křičet začal Alec, protože ten hlas neznala, ale vzápětí se přidal Connor a brzy bylo nemožné pochytit jediné slovo z toho, co ti dva na sebe vykřikovali. Pokusila se soustředit. Kdyby svoji řeč trochu zpomalili nebo chrlili svá obvinění mírnějším hlasem, jistě by byla schopná přeložit si alespoň část z jejich zkomolené gaelštiny a pochopila by, co Aleca tak rozzuřilo.

Vzrušená diskuse trvala víc než čtvrt hodiny. Čím déle byla Brenna nucena čekat, tím větší nervozitu cítila. Za celou dobu se pohnula jen jednou. Když se dveře za Connorem zavřely, Quinlan se dotkl její paže a obrátil se k davu. Obrátila se tedy také a s ní i Aeden, ale okamžitě toho zalitovala, protože musela znovu snášet upřené pohledy Kincaidových vojáků.

Žádný z nich se však na ni nedíval zle. Snažila se vyložit si to jako dobré znamení. Dávala si pozor, aby na sobě nedala znát strach, a hádala, že právě ten u ní hledají. Její úsilí ji však nesmírně vyčerpávalo.

Čekání konečně skončilo. Dveře se otevřely a ona byla pozvána dovnitř. Náhle zatoužila zakroutit hlavou, vykasat si sukně a utíkat jako o závod na opačnou stranu.

Nakonec však vstoupila. Byla tak vyplašená, že sotva věnovala pozornost svému okolí. Všimla si jen, že po její levé ruce je velká síň. Zastavila se na kamenných schodech vedoucích dolů do prostorné místnosti a čekala, až ji pozvou dál.

Connor ani jeho bratr si jí dosud nevšimli. Nejprve pohlédla na manžela, aby se přesvědčila, že je v pořádku. Nevypadal o nic hůř

než předtím a na žádném viditelném místě nekrvácel. Netvářil se příliš šťastně, ale to u něho bylo obvyklé. Nevypadal však ani nijak rozhněvaně, spíš rozmrzele.

Odkládala pohled na jeho bratra tak dlouho, jak bylo možné, ale nakonec sebrala dostatek odvahy a obrátila se k němu. Přesto se zalekla. Alec Kincaid byl drsný válečník s ostrýma šedýma očima a mračil se tak, že by se při pohledu na něho roztřásl i satan.

„Ještě jsme neskončili, Connore. Rozhodnu, co bude dál, až si promluví s tou ženou.“

Mluvil stejně krutě, jak vypadal. Brenna sevřela ruce za zády a snažila se, aby jí srdce nevyskočilo z hrudi. Bůh jí pomáhej, zdálo se, že se nezbaví prvotního zděšení. Vždyť ji děsil, i když se přestal mračit a podíval se na ni.

Rychle sklonila hlavu, aby nebylo vidět její strach, a doufala, že si vyloží její chování jako znak dobrého vychování. Usmát se ovšem nedokázala. Ale nerozplakala se, což byl skutečně výkon.

Alec náhle vykročil k ní tak samolibým, pyšným krokem, že Brenna pochopila, kde Connor získal své naduté způsoby. Učil ho jeho bratr.

„Brenno, pojď sem.“ Connor pronesl výzvu hlasem, ve kterém byl náznak podráždění. Okamžitě začala sestupovat po schodech a spěchala k němu. Celou cestu nespustila z Aleca Kincaida zrak.

S výjimkou vzrůstu si oba válečníci nebyli vůbec podobní. Connor měl tmavě hnědé vlasy; v Alecových byl výrazně narudlý nádech. Connorova tvář jí připadala víc aristokratická, ačkoliv si musela přiznat, že i Alec má ušlechtilý profil. Fyzické rozdíly zde ovšem nekončily. Když se Connor nemračil, což podle jejího mínění byla výjimka, byl docela hezký. Na druhé straně Aleca by vůbec nemohla považovat za pohledného.

Přesto byli ti dva jako dva ostny ze stejného bodláku. Jejich taktika, kterou používali pro zastrašování nevinných žen, byla naprosto stejná. Chování měli skrznaškrz hříšné, ale ještě horší byla skutečnost, že si ani jeden z nich neuvědomoval, jak působí na ostatní.

Brenna uvažovala, jestli jí v poslední chvíli nezešedivěly vlasy. Slyšela, že se to stává, setká-li se žena s něčím hrůzostrašným.

Snažila se uklidnit. Je to přece jen muž a o nic děsuplnější než Connor. Bohužel, ta prostá skutečnost ji nijak neutěšila.

Její manžel jí také nepomohl. Konečně se přinutila uhnout očima ze ztělesněného zla a pohlédnout na Connora. Nevšímal si jí.

Horší už to být nemůže, pomyslela si. Pak se k ní Connor obrátil zády. Nejraději by ho kopla.

Aleca Connorova nevěsta zklamala. Nedovedl si představit, jak přežije manželství s Connorem, jestli se ukáže, že je skutečně taková vyplašená myška, jak na první pohled vypadá. Connor s ní brzy bude zacházet jako s kusem hadru.

„Promluví si s ní, Connore. Vypadni odtud co nejrychleji, než tě budu muset vyrazit,“ zařval Alec.

Její manžel ani nemrkl. Ona ano. Také se rozzlobila, protože bylo kruté, aby jeden bratr mluvil s druhým tak nepřátelským tónem.

„Můžeš si s ní samozřejmě promluvit, Alecu, ale nesmíš na ni zvyšovat hlas. Nechci, abys ji děsil.“

Brennin hněv se najednou obrátil jiným směrem. Její zloba teď mířila na manžela. Musel snad říkat bratrovi, že ji vyděsí, když zvýší hlas? Teď si o ní Alec bude myslet, že je slaboška, a to není dobrý začátek. Šťouchla Connora do zad, aby mu dala najevo, co si myslí o jeho poznámce. Přitáhl si ji k sobě a zamračil se na ni, a ták se na něho usmála, jen aby ho pozlobila.

Od vstupu zavolala na zemana Kincaida nějaká žena. Connor se na ni nepodíval. Brenna se nepodívat nedokázala. Ta žena byla úchvatně krásná. Brenna zamrkala, pomyslela si, že se objevilo zjevení seslané z nebes na zem, aby jí pomohlo překonat zlý sen. Žena nezmizela. Nebyla jen krásná. Byla také odvážná, protože rázně zamířila na druhou stranu síně, aby mohla mluvit s Alecem.

Reakce zemana Kincaida byla překvapující. Jeho hlas se změnil v samet, když ženu vyzval, aby přistoupila blíž. Dokonce se usmál, když se k ní sklonil, aby ji poslouchal. Chvála bohu, je to přece jen člověk.

Zázrak neměl bohužel dlouhé trvání. Brenna hleděla na krásnou ženu, která se vzápětí uklonila a vzdálila. Brenna věděla, že není slušné na ni zírat, ale nemohla od ní odtrhnout oči a brzy se

začala cítit jako ošklivé káčátko. Alec si musí myslet, že se Connor zbláznil, když se oženil s Brennou, a nevybral si některou z krásěk Vysočiny. Pravděpodobně je jich zde tolik jako vřesu.

„Connore, je tvá žena bázlivá?“

„Možná,“ připustil Connor a přemýšlel, kam asi jeho bratr míří.

„Rád bych ti položil několik otázek, lady Brenno. Očekávám, že mi na ně pravdivě odpovíš. Nemusíš se mě bát. Požádala jsi mého bratra, aby se s tebou oženil?“

Měla chuť Connora zabít. Jak se opovážil vyprávět Alecovi o jejím dětinském kousku! Naštěstí ji předem varoval, ale zlobila se na něho, protože byla přesvědčená, že mu to připadá stejně dětinské jako jí.

„Ano, zemane. Požádala.“

„Můžeš k tomu ještě něco dodat?“ zeptal se, protože si myslel, že mu jistě vysvětlí, proč udělala něco takového. „Mohu.“

„Tak mluv.“

„Nejsem bázlivá.“

Měl na krajíčku úsměv. V jejím hlase byla rozhodně známka vzdoru, když se bránila. Možná přece jenom není taková ustrašená myš.

„Zdálo se mi, že jsi.“

„Mýlil ses.“

Přikývl.

„Požádala jsi Connora o ruku dříve, než tě zaslíbili MacNarovi?“

„Ano.“

„Alec, o tom jsme přece mluvili,“ vložil se do řeči Connor. „Jak jsem ti už několikrát vysvětlil, ptala se mě třikrát. Nechej toho,“ dodal a jemně zatlačil manželku za svá záda.

Třikrát? Takže mu vyličil všechny podrobnosti. Najednou si uvědomila, že by ráda věděla, jestli by si Alec myslel, že je bázlivá, kdyby ji viděl, jak škrtí svého manžela.

„Rozhodnu, až uslyším víc.“

„Patří mně,“ odpověděl Connor.

„Mohla by také patřit MacNarovi. Nenaléhej na mne, bratře. Následky se ti nebudou líbit.“

„Našemu svazku bylo už požehnáno. Brenno, nešťouchej do mne.“

„Všechno se dá zrušit,“ řekl Alec.

„Nepůjdeš přece proti církvi.“

„Ne, nepůjdu,“ připustil Alec. „Je jiný způsob, kterým ji mohu dát MacNarovi.“

„Možná už nosí mé dítě. Ztraceně, ženo, přestaneš mě provokovat?“

„Pořád se tě může zbavit.“

„Jak?“

„Zabiju tě.“

Connor se chtěl vysmát bratrově hrozbě, ale vtom jeho pozornost upoutala manželka. Najednou stála před ním. „Nezabiješ ho,“ vykřikla na Aleca. Její hněv oba muže překvapil.

„Prokrista, Brenno,“ zamumlal Connor a táhl ji opět za sebe. „Neplet’ se do toho.“

„Nechej ji mluvit, Connore.“

Sotva Alec dopověděl, stála už zase před svým manželem.

„Proč ho nemohu zabít?“

„Je přece tvůj bratr.“

„Uved’ mi lepší důvod.“

Na žádný nemohla přijít. „Musíš na něm vidět to nejlepší.“ Alec se opřel o stůl, zkřížil paže na hrudi a zadíval se na ni.

„Na kom?“

„Na Connorovi. Chápu, proč máš chuť ho zabít. Skoro každý, kdo se s ním setká, má takové nutkání. Přesto je to tvůj bratr, a když pomyslíš na jeho přednosti, jistě ho necháš naživu.“

„Jaké přednosti?“

„Věděla jsem, že to řekneš.“

Sotva vypustila slova z úst, uvědomila si, že je vyhrkla bez rozmyslu, a rychle pokračovala, než ji mohl Connor přerušit. „Má stovky předností.“

„Například?“

„Je oddaný.“

„A dál?“

Prohrábla si vlasy v rozčilení a snažila se přijít na další. „Zdá se, že jeho muži ho milují.“

„A co ty?“

„Tohle už zachází daleko, Alecu. Brenno, když mě budeš dál hájit, můj bratr mě bude před smrtí ještě mučit.“

„Dělám, co považuji za nejlepší.“

Alec bez jediného slova vyšel ze síně ven. Bylo zjevné, že Connorovo chování se často řídilo příkladem staršího bratra.

„Co tě to, k čertu, popadlo, Brenno?“

„Tys začal,“ vykřikla. „Udělal jsi ze mne úplnou hlupačku. Chci jet okamžitě domů.“

„Nemůžeme odejít, dokud se Alec nevrátí.“

„Nezabije tě, že?“

„Ne, nezabije. Neuvědomil jsem si, že si kvůli tomu děláš starosti.“

Potlačovaný smích v jeho hlase byla poslední kapka. „Nedělám si starosti.“

„Tak proč se mě pokoušíš bránit?“

Snažil se obrátit její logiku proti ní.

„Jestli tě někdo zabije, budu to já a přísámbůh, že pokud se mě ještě jednou pokusíš strčit za svá záda, udělám to. Máš vůbec nějaké?“

„Co jestli mám?“

„Přednosti.“

„Jsem docela milý.“

„Bylo mi řečeno, abych nelhala.“

„Dovoluji ti vyslovovat tvé názory.“

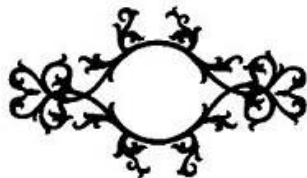
„To není přednost.“

Nakonec se nad ní slitoval. „Je konec. Řekl jsem ti, že ti neublíží.“

„Nevaroval jsi mě dostatečně,“ odsekla. „Vrací se,“ dodala šeptem.

Alec nebyl sám. Zemana následovala do síně i krásná žena a setrvala po jeho boku, když přikázal, aby k němu Brenna přistoupila.

Connor musel Brennu postrčit, aby se hnula z místa. Zamířila k zemanovi, sklonila hlavu a čekala, až znovu začne hromovat. „Vítej do rodiny, Brenno.“



KAPITOLA 8

Jamie naléhala, ať zůstanou na večeři, aby si mohla s Brennou trochu popovídat. Connor trval na tom, že odjedou. Alec však nechtěl, aby jeho žena byla zklamaná. Ukončil debatu tím, že z pozvání udělal příkaz.

Nikdo se neobtěžoval zeptat se Brenny, co si o tom myslí. Měla samozřejmě hlad – měla ho neustále – ale nechtěla jíst před svými příbuznými, protože na ně chtěla udělat dobrý dojem. Mohla by udělat něco strašlivého, jako třeba rozlít nápoj nebo jíst příliš mnoho, a jen Bůh ví, co by si pak o ní pomysleli.

Během dlouhého hovoru se přivinula blíž ke Connorovi, ale až do chvíle, co se musel vyprostit z jejího sevření, aby mohl vyjít za bratrem ven, si ani neuvědomila, že ho drží za ruku.

Sklonil se k ní a ona předpokládala, že ji chce před odchodem políbit. Její otec to často dělával, když opouštěl svou ženu, a Brenna byla tak ráda, že se Connor konečně začíná chovat pozorně, že se rozhodla vyjít mu vstříc.

Nečekal to. Než mohl postřehnout, co má v úmyslu, dotkla se na letmý okamžik jeho úst a byl konec.

Tvářila se ohromně spokojená sama se sebou.

On vypadal, jako by do něho uhodilo.

Nedělal z jejího chování žádné závěry, a přestože mu připadalo zvláštní, že nechápe, co se sluší a co ne, musel přiznat, že mu to nijak nevadí.

„Pustíš už konečně moji ruku?“

Udělala, o co ji požádal, a založila ruce za zády.

Alec už vystoupil na horní stupeň schodiště a zadíval se na tapiserii visící nad krbem. Výraz jeho tváře nebyl vůbec přívětivý. Naštěstí se zdálo, že tentokrát se hněvá na svoji ženu.

„Myslíš, že jsem si toho nevšiml, Jaime?“ ozval se výhružně.

Jamie se netvářila o nic přívětivěji. Zamračila se na svého muže a vykřikla: „Myslíš, že jsem si nevšimla, že můj milovaný William visí ve stáji?“

Connor zatahal Brennu za ruku, aby upoutal její pozornost, vyzval ji, aby se do ničeho nepletla, a následoval svého bratra ven.

Za okamžik se Jamie omluvila. „Udělej si prosím pohodlí a já si půjdu na chvíli promluvit s kuchařkou o přípravě večeře. Budeme jíst o hodinu dříve než obvykle, abyste se dostali domů do setmění. Brzy se vrátím.“

V okamžiku, kdy Brenna osaměla, zoufale se snažila udělat něco se svým zevnějškem. Vytřepala si prach z šatů, upravila řasení plédu, shrnula vlasy dozadu a štípla se do tváří, aby získaly barvu. Bohužel, když skončila, neměla pocit, že by vypadala lépe.

Přála si, aby nepůsobila tak nervózně a nejistě. Vinila ze svého stavu Aleca Kincaida. Vždyť se jí po setkání s Connorovým bratrem ještě třáslы ruce. Jak s ním proboha dokáže usednout k jednomu stolu?

Nechtěla na sebe upoutávat pozornost. Rozhodla se neudělat žádnou chybu a nechtěla ani hovořit o něčem, k čemu by někdo z nich mohl mít výhrady. Proto si vypočítávala témata, na která nesmí narazit. Nejprve ji napadla Anglie. Alec a Jamie pravděpodobně smýšlejí o její milované vlasti stejně jako Connor, což znamená, že ji nenávidí, a i když si myslela, že takový názor je hloupý a špatný, nechtěla se s nimi kvůli tomu přít.

Výčet okruhů, kterým se musí vyhýbat, pokračoval, takže netrvalo dlouho a uvědomila si, že jediným bezpečným tématem je počasí. Chtěla být dokonalá, ale věděla, že to není možné, a nakonec došla k názoru, že jediným východiskem bude, když bude mlčet, složí ruce do klína a promluví, jen pokud se jí někdo na něco zeptá.

Také se vyhne tomu, aby seděla vedle Jamie. Connor a Alec by si jistě všimli, jak obyčejně vypadá ve srovnání s Jamiinou krásou.

Vždyť Alecova manželka byla ještě krásnější než Rachel a Brenna si celý život myslela, že něco takového už není možné.

Chtěla, aby její nová rodina věřila, že si Connora zaslouží. Nechápala, proč jí tak záleží na jejich příznivém přijetí, a pomyslela si, že kdyby se nechvěla nervózně jako slaboučká větvička, přišla by na to. Než přišla do Kincaidova domu, věřila, že pro jejího manžela by byla dobrá leda koza, ale pochybovala, že by Alec a Jamie takový názor ocenili. Zřejmě měli Connora rádi a Brenna chtěla mít ráda je. Potřebovala přítelkyni, se kterou by si mohla pohovořit, a v Jamiiných očích byla laskavost a srdečnost, která Brennu přesvědčila, že v ní získá dobrou družku.

Pocit méněcennosti ještě zvýšil její špatnou náladu. Brennu však učili, aby si uvědomovala své klady, a ne své zápory, a tak si připomněla nádherné dary, které jí nadělil Bůh. Měla pravidelné, zdravé zuby, silná záda a nohy, které ji nikdy nebolely. To všechno byly výhody. Ale mnohem důležitější než veškeré fyzické předpoklady byly skryté přednosti, jimiž oplývala. Její matka říkávala, že má dobré srdce. Uměla také tvrdě pracovat. Mívala silnou vůli, než ovšem přišel Connor a udělal z ní nejistou bázlivku.

Možná není úplně ztracená. Má ostatně rozumný plán, který jí dává pocit, že zvládá situaci. Pokud dodrží to, co si umínila, pokud bude tichá a pokorná, bude všechno v pořádku.

S trochou štěstí si ani nevšimnou, že je tam s nimi.

Se zájmem se rozhlédla po síni. Její pozornost okamžitě upoutala obrovská tapiserie visící nad krbem. Chvíli se na ni dívala a snažila se zjistit, co na ní Aleca tak rozčililo. Zdálo se jí, že je to nádherné dílo. Jeho okraje byly stářím roztřepeny, ale vlákna stále zářila barvami.

Na tapiserii byla podobizna muže, kterému Alec říkal Vilém, oděná do roucha v barvě temné královské modři, s diamantovou korunou na hlavě. Zdálo se, že se dívá přímo do síně. Nevěděla, o kterého Viléma se jedná, ale usoudila, že musel žít v dávných dobách, protože nad hlavou měl svatozář, což znamená, že byl blahorečený. Měla si udělat čas a naučit se všechna jména a významná fakta o svatých, jak jí navrhoval její zpovědník,

uvědomila si. Neměl by teď škodolibou radost, kdyby viděl, jak lituje, že nevěnovala jeho slovům pozornost? I když byla zvědavá, kdo ten Vilém vlastně byl, nehodlala se na to ptát Aleca ani Jamie, protože by si o ní mysleli, že je hloupá. Bude muset počkat a někdy později otázku položit Connorovi. Pokřížovala se, aby ukázala úctu ke svatému, pak se k němu obrátila zády a nechala ho dál pozorovat síň.

Vzápětí ji upoutal arzenál zbraní visících na stěnách po obou stranách vstupu. Uprostřed obrovité stěny viděla dva nádherné meče se zlacenými rukojetmi zdobenými drahokamy. U většího z nich chyběl jeden kámen mezi shlukem drahokamů uprostřed. Připadalo jí to velmi impozantní, ale zároveň zvláštní. Proč by si někdo v domě věšel zbraně?

Dveře za ochozem nad hlavním vstupem se otevřely a do síně vběhlo malé děvčátko. Zřejmě se právě probudilo z odpoledního spánku, protože si ručkama ještě protíralo oči. Mělo na sobě šaty slonovinové barvy a pléd, který vleklo za sebou po zemi. Holčička tak spěchala dolů, že si zapomněla pléd pozvednout. Zakopla a Brenna vykročila k ní, aby jí pomohla.

Rozběhla se, když maličká klopýtla podruhé. „Zvedni si pléd a počkej na mne, pomohu ti sejít dolů,“ zavolala.

Malá nerozuměla, co jí Brenna říká. Zdálo se však, že se cizinky nebojí, spíš je na ni zvědavá. Pohlédla na ni přes příčky zábradlí a usmála se, ale nezůstala stát.

Brenna si pozdě uvědomila svoji chybu, že na dítě zavolala. Děvčátko se teď totiž dívalo jenom na ni a vůbec nevěnovalo pozornost tomu, kam šlape. Schylovalo se ke katastrofě. Brenna se rozběhla ke schodům, aby dítě zachránila před pádem.

Nepodařilo se jí to. Holčička došla k hornímu stupni schodiště, zakopla o pléd a vylétla do vzduchu jako oblázek vystřelený z praku.

Brenna se vrhla kupředu, duchapřítomně ji chytila do náruče, pevně sevřela a přivinula k sobě. Holčička však na ni narazila takovou silou, že Brenna ztratila rovnováhu a padala dozadu. Při pádu se snažila natočit tak, aby na kamennou stěnu narazila ramenem a ne hlavou, ale nepodařilo se jí to.

Později jí Jamie řekla, že se dvakrát udeřila do čela, než se s dítětem v náručí zhroutila u paty schodiště.

Brenna se z nehody vzpamatovala dříve než Jamie, i když jí bolelo celé tělo. Čelo měla jako v ohni, ale jakmile si byla jistá, že se maličké nic nestalo, byla dokonce schopná usmát se svému žalostnému stavu. Z čela jí stékala krev; lem šatů měla roztržený a záhyby plédu, se kterými si dala takovou práci, byly ty tam. Jamii ta událost tak rozrušila, že sotva dokázala rozumně uvažovat. Posadila se na schody vedle Brenny, přivinula si své dítě do náruče a pevně je k sobě přitiskla. „Můj bože, myslela jsem, že to bude smrt vás obou. Nestalo se ti nic, Brenno? Nehýbej se, než... Cos to prováděla, Grace? Víš, že nesmíš chodit dolů ze schodů, dokud... Kolikrát ti tatínek říkal, abys napřed zavolala někoho z nás? Co je ti, Brenno? Odpověz mi.“

Jamie vzlykala a Brenna byla přesvědčená, že by její odpověď vůbec nevnímala. Cítila se hloupě, když nemohoucne ležela na podlaze, a tak se přinutila zvednout a trochu se upravit.

„Brenno, nehýbej se, dokud se nepřesvědčím, že nemáš nic zlomeného.“

„Tak dobře, Jamie.“

„Můj bože, ty vstáváš!“

„Maminko, musíme to říkat tatínkovi?“

„Ne, *my* mu to říkat nebudeme. Řekneš mu to ty.“

Grace se na matčině klíně zavrtěla. „Až se na to připravím, ano, mami?“ žadonila. „Dřív ne.“

Jamie přikývla. „Až se na to připravíš,“ souhlasila. „Pokud to ovšem bude do té doby, než půjdeš spát.“

„Proč na to nemůžeme zapomenout, Jamie? Byla to jenom nešťastná náhoda.“

Grace zřejmě rozuměla alespoň něčemu z toho, co Brenna navrhovala, protože se k ní obrátila a přikyvovala na souhlas.

„Byla jsem tak vyděšená, že jsem se nemohla ani hnout. Viděla jsem jenom, jak moje dítě letí vzduchem, a zdálo se mi, že se mi zastaví srdce. Nemohla jsem se k ní dostat dřív...“ Jamie byla tak rozčilená, že nedokázala mluvit dál. Zabořila tvář do dlaní a rozplakala se.

Brenna ji pohladila po paži, aby ji utěšila. „No tak, už je po všem. Tvoje dcera je v naprostém pořádku, Jamie. Nemá ani škrábnutí.“

Pomohla Jamii vstát, objala ji kolem ramen a vedla ji do síně.

Jamie se posadila ke stolu, ale pak se vzpamatovala a uvědomila si, co zanedbala. Vyskočila a usadila Brennu na sousední stoličku. Když na ni Brenna tvrdě dopadla, z pravého stehna jí vyrazila ostrá bolest a musela vynaložit velkou vůli, aby nevykřikla. Jamie si konečně všimla rány na jejím čele. „Milosrdný bože, ty krvácíš.“

„Je to jenom malá rána, nic víc. Prosím posad' se a uklidni se. Pořádneš ses vyděsila, Jamie.“

„Ne, měla bych tě ošetřit. Přisámboh, bude mi trvat měsíc, než se vzpamatuji. Ty bereš všechno velmi lehce, že? Otoč se ke mně, ať se na tebe lépe podívám. Máš ještě někde krev? Bože, ruce se mi třesou tak, že ti sotva mohu odhrnout vlasy. Grace?“

„Ano, maminko?“ Holčička přiběhla z druhé strany síně a za sebou opět vlekla pléd. Zdálo se, že dychtí, aby mohla být něčím užitečná, než jí její matka řekla, co po ní chce.

„Jdi a přiveď tatínka.“

Grace upustila pléd, vylezla Brenně na klín a opřela se o ni. „Mami? Nemohla bych jít a přivést tatínka, až se na to připravím?“

Brenna se rozesmála. Její smích potěšil Jamii u srdce a do očí jí opět vstoupily slzy. „Díky bohu za tebe. Kdyby nebylo tvé rychlosti, moje dcera by si zlámala vaz. Manžel i já budeme až do smrti tvými dlužníky.“

Brenna zrůžověla rozpaky. „Nedlužíte mi nic. Jste nyní moje rodina a vždycky vám ráda pomohu, pokud to bude v mých silách. Kromě toho, všichni musíme dohlížet na maličké. Není to tak?“

„Je,“ přisvědčila Jamie. „Ty a já jsme však víc než příbuzné. Jsme sestry. Nemám pravdu?“

„Máš,“ zašeptala Brenna. „V mém srdci je pro sestru vždy dost místa.“

V tom okamžiku se vytvořil mezi oběma ženami pevný svazek a všechny Brenniny obavy a nejistoty se vytratily. Sestry přece nemusí jedna před druhou nic předstírat.

„Maminko, neplač už. Nelíbí se mi to,“ ozvala se třesoucím se hlasem Grace.

„Už přestanu,“ slibovala Jamie. Pustila Brenninu ruku, zhluboka se nadechla a setřela si hřbetem ruky slzy z tváří. „Měla bych někoho poslat pro Connora. Bude tě chtít vidět.“

Brenna netoužila o nic víc po Connorově přítomnosti než po Alecově. Neměla chuť na žádné velké vysvětlování a věděla, že kdyby jí snad Connor začal něco vyčítat, vybuchla by. Byla tu ovšem také možnost, že jí začne projevovat soucit a ona se neudrží a rozpláče se. Nedovedla si představit nic víc ponižujícího.

„Nejsi ani trochu rozumná. Tvůj manžel se bude vyptávat, jen co tě uvidí.“

„Ráda mu všechno vysvětlím cestou domů.“

„Bojíš se ho?“ zeptala se udiveně Jamie.

Brenna potřásla hlavou. „Ovšemže ne. Bráním se rozhovoru jen proto, že vím, že řekne něco, proti čemu budu mít námitky, takže se neudržím a povím mu, co si myslím. A než se vzpamatuješ, budeme se hádat před Alecem. A to nebude vůbec vhodné. Chci na něho dobře zapůsobit, ne ho rozzlobit. Kromě toho, přísahala jsem, že na sebe nebudu upoutávat pozornost. Nemohla by ses mě přestat dotýkat?“

„Zachránila jsi život mé dceři. Nemyslíš, že to na Aleca zapůsobí? Proč tak nerada přijímáš chválu, Brenno?“

„Protože není na místě. Udělala jsem jenom to, co bylo třeba.“

„Vidím, že tě uvádím do rozpaků, nechám toho tedy. Grace, miláčku, jdi a požádej někoho ze služebnictva, aby přinesl čistou vodu a kus plátna.“

Holčička tak spěchala, aby pomohla, že si zapomněla vzít s sebou svůj pléd.

Rána se táhla Brenně přes čelo nad levým okem. Když jí Jamie zranění náležitě ošetřila, Brenna předpokládala, že je všechno hotovo, a proto Jamii vyzvala, aby jí vyprávěla, jak se provdala za Aleca Kincaida. Jamie však nejprve chtěla přinést jehlu a nit.

Brenně se to ani trochu nelíbilo. „Nemysli si prosím, že nejsem dost vděčná, ale byla bych raději, kdyby sis už nedělala další

starosti. Jsem opravdu v pořádku. Ránu už skoro necítím. Grace je tvoje jediné dítě?“

„Ne, mám celkem čtyři. Nejstarší je Mary Kathleen. Je už vdaná a žije tak daleko, že z toho nemám žádnou radost, protože ji vidím jen dvakrát do roka. Gideon je o deset let mladší a po dalších pěti letech přišel na svět Dillon. Grace je naše nejmladší.“

„Je obdivuhodná. Má tvářičku jako andílek.“

„Ano, má,“ přisvědčila Jamie. „Tvoje otázky mě však neodvedly od mého úmyslu, i když to možná bylo tvým cílem. Rána je příliš hluboká, než abych ji mohla nechat být. Je třeba ji sešít, raději se tedy nesnaž ze sebe dělat hrdinku. Obě víme, že trpíš bolestí.“

„Nedělám ze sebe hrdinku. Jednala jsem jen diplomaticky.“

„Bylo to marné úsilí.“

„Možná jsem nemluvila dost přesně. Pokud si myslíš, že připustím, aby ses ke mně přiblížila s jehlou v ruce, když mi přitom říkáš, že se ti stále třesou ruce, asi ses zbláznila.“

„Jsem rozhodnutá prosadit svou, Brenno.“

„Nemáš rozum, Jamie.“

Grace během jejich rozhovoru vytřeštila oči. Vylezla Brenně na klín a fascinovaně zírala, jak na sebe ty dvě křičí.

Jamie konečně zvítězila. Byla starší, silnější a měla na své straně dvě služby. Brenniným jediným spojencem byla Grace. Ale moc jí nepomohla. Vždy, když její matka zvýšila hlas, se zahihňala, a jakmile Brenna začala křičet, zakryla si uši.

„Bude to hotovo, než přijdou Connor a Alec?“

„Ano.“

Naštěstí Jamie dodržela slovo. Brenna nevydala ani hlásek, když Jamie ránu čistila a sešívala.

„Budeš mít na čele jizvu, ale většinu zakryjí vlasy. Bude ti to vadit?“

„Ne,“ odpověděla Brenna. „Co mi vadí, je to, že pokaždé, když mi chceš něco říci, přestaneš šít. Pospěš si prosím a dokonči to.“

Jamie si povzdechla. „Neměla jsem tušení, že jsi tak paličatá.“

Po svých slovech namočila čistý ubrousek a omyla z Brenniných vlasů krev. Pořád však byla přesvědčena, že Connor bude požadovat vysvětlení, jen co se na svou ženu podívá.

„Souhlasím s tebou, že si všimne mého zranění, ale jsem si jistá, že neřekne ani slovo, dokud nebudeme na cestě domů. Možná dokonce počká do zítřka, než s tím začne. Kdybych si shrnula vlasy dozadu a ukázala stehy, možná bych ho přiměla, aby o tom mluvil dřív.“

Kuchařka, která k nim před chvílí přišla, teď požádala paní o slovo.

„Ano, Elyne?“ vybídla ji Jamie.

„Co kdybyste se vsadily?“

Brenně se Elynin návrh zalíbil. Jestliže si Connor nevšimne jejího zranění, bude po Jamií chtít, aby vysázela před Connorovým domem záhon květin stejně hezký, jako má před svým domem. Pokud si Connor rány všimne, pak Jamie chtěla, aby jí Brenna slíbila, že k ní bude přijíždět na návštěvu alespoň jednou týdně bez ohledu na počasí a jiné důvody.

Pravidla byla stanovena tak, aby si žádná z žen nemohla výsledek vysvětlovat ve svůj prospěch. Elyne dostala za úkol ukrýt se v síni a dávat pozor, jestli se některá z nich neuchýlí ke lsti.

Bratři uslyšeli venku smích svých žen a také se usmáli. Alec byl rád, že se jeho žena s návštěvnicí dobře baví, a Connorovi se ulevilo, že Brenna není v Jamiině přítomnosti tak nervózní jako v Alecově.

Brenna uslyšela, že se otevřely dveře, a ihned sesadila Grace z klína. Vstala, držela se zády k manželovi a předstírala, že se soustředí na skládání plédu, který holčička ztratila.

Jakmile Grace zpozorovala, že otec kráčí ke stolu, rozběhla se na druhý konec místnosti.

Alec se posadil do čela stolu. Jamie usedla po jeho levici. Brenna počkala, až se Connor posadí na stoličku proti Jamií, a sama si pak sedla vedle něho. Poslední se přišla usadit Grace. Od otce ji dělilo šestnáct stoliček. Jakmile si děvčátko přisunulo stoličku ke stolu, posadilo se, opřelo se lokty o stůl, složilo hlavu do dlaní a zadívalo se na otce.

Connor se na Brennu sotva podíval. Zeptal se jí, jestli je všechno v pořádku, ale ona předpokládala, že chce jen vědět, jestli se nepleťla do věcí, do kterých neměla, jak ji upozorňoval před odchodem, a rychle přikývla na souhlas.

„Kde máš ostatní děti?“ zeptala se Brenna Jamie.

„Alec jim dovolil ještě chvíli zůstat venku s Gavinem a s jeho ženou,“ vysvětlila Jamie a pak se obrátila k manželovi. „Říkal jsi Connorovi, co je nového?“

„Ne, neřekl jsem mu ještě nic,“ odpověděl s úsměvem Alec.

„Je to dobrá zpráva?“ zeptala se Brenna.

„Ach ano, Brenno,“ odpověděla Jamie. „Velmi dobrá.“

„Právě jsem se dověděl, Connore, že tvoje nevlastní matka a její syn jsou na cestě k tvému sídlu. Měli by se k tobě dostat dnes večer nebo zítra časně ráno.“

Brenna zareagovala dříve než její muž. Vyplašila se tak, že vyskočila a málem převrhla stůlek. „*Ted*? Tvoje matka k nám jede na návštěvu?“

„Ano, *ted*, když Alec říká. Nevidím žádný důvod k panice. Rozčílila tě ta novina?“

„Ne, jistěže ne. Jen mě překvapilo, že tvoje matka možná na nás bude čekat.“

„Třeba přijede až zítra,“ prohodil Alec.

Connor se obrátil ke své ženě. „Co to do tebe vjelo? Tohle je dobrá zpráva, ne špatná.“

„Ano, je to dobrá zpráva,“ přisvědčila. „A já udělám všechno, co bude v mých silách, aby se cítila příjemně.“

„Jak dlouho byla Euphemia pryč?“ zeptala se Jamie.

„Sedmnáct let,“ odpověděl Connor. „Odjela ke svým příbuzným, aby jim pomohla s churavým strýcem, těsně předtím, než zemřel můj otec. Jakmile se o jeho smrti dověděla, nedokázala se vrátit.“

„Celou tu dobu jsi ji neviděl?“ zeptala se Brenna.

„Od té doby jsem ji viděl několikrát. Před třemi lety, když jsem s Alecem urovnával spor nedaleko místa, kde žila, jsme se u ní oba zastavili, abychom ji pozdravili.“

„Tehdy ještě truchlila,“ řekl Alec.

„Musela tvého otce velice milovat,“ zašeptala Brenna.

„Jistěže ho milovala,“ odpověděl.

„Neměla ho oplakávat tak dlouho,“ prohlásil Alec. „Truchlení jí mrtvého nevrátí.“

„Ty bys pro mne truchlil, Alecu?“ zeptala se Jamie.

„Ovšem.“

„Jak dlouho?“

Alec se nemínil pouštět do diskuse o tom, jak dlouho by oplakával svou ženu. Nemohl ani pomyslet na to, že by ji ztratil, aniž by ho bodlo u srdce.

„Ty nezemřeš dříve než já. Rozumíš?“ přikázal jí tvrdým, rozhodným hlasem.

Jen jeho žena spatřila v jeho očích paniku a rychle ho uklidňovala. „Ne, nezemřu dříve než ty. Copak jsi zapomněl říci Connorovi další zajímavé zprávy?“

Její manžel jí rád vyhověl. Obrátil se k Connorovi a vylíčil mu, jakou zprávu mu přinesl posel zemana žijící na hranici. Zdálo se, že Connora zaujala, protože se hned tázal na podrobnosti. Jedna otázka vedla k dalším a dalším, takže netrvalo dlouho a na Brennu i Jamii oba muži úplně zapomněli.

Brenna se rozhodla chvíli nemyslet na potěšení Connorovy matky, ale přece jen se rychle pomodlila a v modlitbě žádala, aby nepřijela dříve než ona. Záleželo jí na tom, aby na manželovu matku udělala příznivý dojem.

Vytrhla se ze svých úvah, když uslyšela, jak Jamie vyzývá svou dcerku, aby přišla k nim. Brenna rychle zavrtěla hlavou ze strachu, že Grace nechtěně plácne něco, čím upoutá zvědavost mužů, a bezděčně zvrátí sázku v Jamiin prospěch. Zatím vítězila Brenna, protože ani jeden z bratrů se o jejím zranění ještě nezmínil. Vrhla na Jamii hříšně škodolibý pohled a začala se věnovat jídlu, které před ni postavili.

Alec počkal, až služebnictvo odnese podnosy, a obrátil se ke své ženě. „Chtěl jsem se zeptat, proč...“

Zarazil ho její smích. Počkal, až se utiší, a pokračoval. „Co ti připadá na mé otázce tak veselé, když jsi ji ještě neslyšela?“

„Prosím odpusť mi, Alecu. Na co ses chtěl zeptat?“

„Proč moje dcera sedí celou dobu na konci stolu. Vždyť na ni odtud ani nevidím.“

Všichni se obrátili ke Grace. Zdálo se, že holčičku nijak neznepokojuje pozornost, které se jí dostávalo. Usmívala se na tatínka a mile se na něho dívala.

„Brenno, chtěla bys odpovědět na Alecovu otázku?“

„Ne.“

„Nemůžeš odporovat mému bratrovi,“ namítl Connor.

„Právě to udělala,“ podotkla se smíchem Jamie.

Brenna byla přesvědčena, že Jamiino chování bylo vysloveným porušením pravidel, která si stanovily, protože úmyslně smíchem vyvolávala zvědavost mužů. „Jamie, myslím, že bys měla jít do kuchyně a poděkovat Elyne za přípravu jídla.“

„Pokud půjdu, půjdeš se mnou i ty.“

„Žádná z vás nemusí vstávat,“ vložil se do řeči Connor. „Elyne a dvě další služky stojí vzadu v síni. Můžeš jim poděkovat odtud.“

„Nemohla by ses trochu ovládat?“ vyzval manželku Alec, protože ji opět přemohl výbuch smíchu.

Brenna vyskočila. „Děkuji za velmi chutnou večeři. Omluvíte mě?“

Connor uslyšel, že jeho žena obviňuje Jamii z podvádění, a málem upustil pohár. Doufal, že Alec její poznámku nepostřehl. Pak se Brenna zastavila před krbem, pokřížovala se a teprve pak kráčela dál. Alec byl tak zděšen, že převrhl svoji prázdnou číši.

Jamii připadal Brennin projev úcty směšný. Její smích se rozléhal po celé síni.

Alec čekal, až služebné proklouznou kolem stolu za svou paní, a pak se obrátil k Connorovi.

„Měli bychom se urazit.“

„Ano, to bychom měli. Jak myslíš, že se Brenna zranila, a proč proboha ty dvě předstírají, že se nic nestalo?“

„Je jedna jednoduchá možnost, jak to zjistit.“

„Jaká?“

Alec se usmál. „Grace?“

„Ano, tatínku?“

„Pojď, a usad' se u tatínka.“

„Mohu k tobě přijít, až se připravím?“

„Už jsi připravená, Grace.“

Holčička měla hlavu skloněnou a blížila se pomalu, jako by ji čekal výprask. Když procházela kolem Connora, zamrkal na ni.

Alec ji zvedl do náruče, políbil ji na čelo a usadil na okraj stolu. Pak ji vyzval, aby mu pověděla, co se stalo.

„Ta paní křičela na maminku.“

„Jmenuje se Brenna, Grace. Pověz mi pravdu.“

„Ona zřejmě říká pravdu,“ ozval se Connor.

„A co dělala maminka?“

„Plakala.“

Alec pohlédl na Connora. „Nepřekvapuje tě to, že?“

„Ne.“

„Maminka taky křičela, tati.“

„A cos dělala ty, Grace?“

„Nic.“

Alec takovému nesmyslu nevěřil ani na okamžik. „Co mi k tomu ještě řekneš?“

„Ta paní se smála, když maminka plakala.“ Byla tak šťastná, že si vzpomněla, až se nafoukla pýchou.

„Connore, budu muset Brennu upozornit, že se chová k mé ženě urážlivě. Chci si s ní promluvit.“

„Nebudeš ji urážet, Alecu.“

„Ta paní neplakala, tati.“

„No ovšem,“ řekl Alec.

„Maminka píchala tu paní do hlavy.“

„Co se Brenně stalo?“ zeptal se Connor.

„Upadla ze schodů.“

„Co, k čertu, dělala na schodech?“

„Connore, když budeš na moji dceru křičet, žádnou odpověď z ní nedostaneš,“ řekl Alec. „Uvědom si, kolik jí je.“

„Myslel jsem, žeš říkal, že to půjde rychle.“

„Paní Brenna říkala mamince, že se zbláznila.“

„Pověz mi, proč byla na schodech,“ přikázal jí Alec.

„Mám tě ráda, tatínku.“

Lest se nezdařila. Ani pokus dítěte vykroutit se z otcova objetí.
„Odpověz mi, Grace.“

„Musela mě chytat.“

Alec si okamžitě dovedl představit, co se stalo. Connor byl v nevýhodě, protože odešel z Alecova domu dlouho předtím, než se Grace narodila, a tak neznal její četné šibalské kousky.

„Pořád nechápu, jak mohla Brenna na schodech upadnout,“ řekl Connor.

„Grace, řekni strýčkovi, jak tě chytila,“ vyzval děvčátko tatínek.

Holčička byla nadšena, že je středem tatínkovy i strýčkovy pozornosti. Opřela se nohama o otcův klín, zvedla ruce nad hlavu a snažila se vyskočit do vzduchu jako tehdy na schodech.

Alec dcerku přidržel a jemně ji přinutil, aby se zase posadila.

„Ty budeš jednou moje smrt, Grace,“ zamumlal a potřásl hlavou.

„Já vím, tatínku. Už jsi mi to říkal. Mockrát.“

„Bude také smrt tvé drahé ženy, zemane,“ podotkla kuchařka, spěchající do kuchyně.

Alec se k ní obrátil. „Moje dcera padala z horního schodu, že, Elyne?“

„Neviděla jsem, jak se to stalo, zemane, ale paní říkala, že Grace vylétla nahoře do vzduchu jako vystřelený kámen. Paní Brenna rychle přiskočila a zachytila ji.“

„Obě si mohly srazit vaz.“

„Ano, mohly, Connore,“ přisvědčil Alec a pak se znovu otočil k oddané služebnici. „Vysvětli nám, proč naše ženy chtěly, abychom se o tom nedověděli.“

Elyne nemohla odmítnout žádost svého zemana a rychle mu pověděla o sázce.

Bratry výmysl jejich manželek vůbec nerozveselil. Nemínili jim to ovšem vyčítat.

Jamie a Brenna se vrátily o chvíli později. Oba manželé vstali, když ženy vstoupily do místnosti, ale když si jich chvíli nevšímalý, zase se posadili.

Alec všem nalil do pohárů víno. Své víno pak vypil jedním douškem.

Brenna si získala Alecovy sympatie už tím, že se provdala za jeho bratra. Jeho vděčnost si získala v okamžiku, kdy zjistil, že zachránila jeho nejdražší dceru před vážným zraněním, a jeho obdiv a lásku tehdy, když uslyšel, jak říká Jamii, že musí okamžitě odstranit tapiserii. Jamie tvrdošíjně odmítala.

„Pak alespoň co nejdříve odstraň žlutá vlákna vytvářející svatozář. Nemůžeš dělat z Viléma Dobývatele svatého jen proto, že si myslíš, že by ho měli blahorečit. Je to znesvěcení.“

„Vilém bude blahorečen, jen co se k tomu církev dostane.“

Brenna zavrtěla hlavou. „Není divu, že se tvůj manžel tváří, jako by se díval na d'ábla. Jak proboha můžeš umístit bývalého anglického krále do domu Skota z Vysočiny? I já vím, že sem nepatří. Musíš ho dát pryč, Jamie. Dobrý bože, a já jsem se ještě pokřížovala, když jsem kolem něho procházela. Taková bezbožnost! Nemáš nějakého vašeho krále, jehož obraz bys tady mohla pověsit?“

„Proč bych to měla dělat?“

„Přece proto, že jsi z Vysočiny.“

„Ty to tedy nevíš, že? Brenno, narodila jsem se v Anglii a také jsem tam vyrostla.“

Netřeba říkat, že svým ohromujícím odhalením vzala Brenně všechny argumenty. Jamie se zasmála, když viděla, jak to její novou sestru rozrušilo.

„Mluvíš, jako bys pocházela z Vysočiny, a nikdo mi neřekl, že...“ Brenna se odmlčela a vyčítavě pohlédla na manžela. „Mohl jsi mi to prozradit.“

„Ne, nepředpokládám, že by ti to Connor řekl. Možná tě překvapí fakt, že muži se nikdy nesvěřují manželkám, pokud je o to nepožádají, Brenno. Moje informace by tě měla potěšit, a ne rozzlobit.“

Brenně se konečně podařilo přestat se mračit na manžela. „Mě to těší. Už vím, proč se mi tak líbíš.“

„Mary se ti také bude líbit. Alecu, uvědomuješ si, jaké mám štěstí? Mám teď sestry na obou koncích země.“

„Ano, máš,“ přisvědčil Alec.

„Connore, Brenna se musí co nejdříve seznámit s Mary.“

„Mohli bychom se tam zastavit cestou domů?“ zeptala se Brenna.

„Je příliš pozdě na další zastávku,“ odpověděl Connor. Brenna, odhodlaná nenechat si vzít své nadšení, spěchala ke stolu a položila mu ruku na rameno. „Takže jindy?“

„Ano.“

Pohládila ho, aby mu dala najevo, jak velice si cení jeho vstřícnosti. Alec se odvrátil, aby Brenna neviděla, že se usmívá. Těšilo ho, že se Brenna nestydí projevit sympatie k jeho bratrovi, ale rozesmála ho skutečnost, že Connor předstírá, že se mu to nelíbí.

Connor potřásl hlavou. „Nedělej z toho víc, než v tom je,“ podotkl a vztáhl ruku za záda, aby odstrčil manželku, než do ní narazí stolek, který chtěl odsunout.

Alec přikývl. „Navrhuji, abys z toho nedělal méně, než v tom je.“

Brenna neměla tušení, o čem ti dva mluví. Alec rychle změnil téma, takže už ho nestačila požádat o vysvětlení.

„Měl by sis cestou domů dávat velký pozor.“

„Connor je vždycky ostražitý,“ řekla Brenna.

„Máš pravdu,“ přisvědčil Alec a přidal svému bratrovi další varování. „Mohl by čekat na tvém území.“

„Ach Alecu, ty mě ale strašíš.“

„Tvoje domýšlivost tě jednou zabije. Oba víme, že ji bude chtít zpátky.“

Brenna si konečně uvědomila, o čem bratři hovoří. Zaúpěla, chytila Connora za ruku a zašeptala: „Ten ničema MacNare?“

Její manžel se usmál. Bůh jí žehnej, začíná si uvědomovat, jaké měla štěstí, že byla nucena provdat se právě za něho. „Ano, ten ničema MacNare.“

„Neuděláš to, že ne?“

„Co neudělám?“

Sklonila se k němu, aby ji nikdo jiný neslyšel. „Nedáš mě.“

Connorovi pohasl úsměv. „Co myslíš?“

„Že ne.“

Krátkým kývnutím hlavy potvrdil, že hádala správně. Objal ji kolem ramen a stiskl, aby její odpověď ještě potvrdil.

Pokusila se skrýt své rozčilení. Bylo to obtížné, protože její manžel se teď pokoušel obhajovat ji před svým bratrem.

„Moje žena mě nechtěla nijak urazit. Je Angličanka, na to nezapomeň, a proto nechápe.“

„Co nechápu?“

Odpověděl jí Alec. „Chráníme si, co nám patří, a rozhodně chráníme své ženy. Ještě nechápeš svoji cenu, že, Brenno?“

„Ne, nechápe,“ potvrdil Connor.

„Angličané si také chrání, co jim patří.“ Řekla jim, co považovala za samozřejmé. „Baroni si rovněž cení svého vlastnictví.“

„Tak proč jsi tady, děvče?“ zeptal se Alec. „Chránil tě tvůj otec tím, že tě vyslal, aby ses provdala za MacNara?“

„To s tím přece nemá nic společného, zemane.“

„V čem je rozdíl?“ zeptal se Alec.

Kdyby vysvětlila otcovy důvody, oba bratři by si mysleli, že otcovou pohnutkou byla lakota. Věděla také, že by je nikdy nedokázala přesvědčit, že její otec své dcery miluje.

„Jsem zde, protože jsem si to přála. Když jsem se ptala svého manžela, jestli by mě vrátil zpět, chtěla jsem jen slyšet jeho ujištění. Věděla jsem, že by mě nedal,“ vychloubala se.

„Protože jsi obdržela souhlas církve s požehnáním duchovního?“ zeptal se Alec.

Byl přesvědčen, že odpoví souhlasně, ale ona zavrtěla hlavou. „Connor obstaral kněze, který nám požehnal. Mnohá manželství začínají bez požehnání, protože není nablízku duchovní.“

Connor věděl, že se snaží mluvit diplomaticky, a usmál se. Už málem ztrácela trpělivost a podle Alecovy otázky Connor poznal, že jeho bratr je zvědavý, co by udělala.

Alec se bavil a s každou další její vráskou a váhavou odpovědí se o ní dovídal mnohem víc, než si uvědomovala.

„Tak jak víš, že by tě Connor nevrátil?“ naléhal Alec. „Znala jsi ho tak dobře?“

„Ne, vůbec jsem ho neznala. Všimla jsem si samozřejmě, jak je umíněný,“ dodala, když si vzpomněla, jak se přela s Connorem, aby změnil názor, a jak odmítal vyslechnout, co mu říkala. „Ale moji rodiče učili všechny své děti samostatnosti. Víš, moje rodina...“

Connor ji přerušil. „My jsme teď tvoje rodina.“

„Ano, ale moje sestry a bratři...“

Znovu ji přerušil. „Ted' je tvou sestrou Jamie a Alec tvým bratrem.“

„A také Raen,“ dodal Alec.

Connor přikývl. „Ano, Raen,“ přisvědčil. „Je to tak dlouho, co jsem ho viděl naposledy, že na něho někdy zapomínám.“

„Connore, proč mi nedovolíš mluvit o mé rodině?“

„My jsme přece tvá rodina,“ opravil ji jemně.

Alec dokonale chápal, o co jeho bratr usiluje, a plně ho v tom podporoval. Connor chtěl přimět svou ženu, aby byla oddaná jemu a jeho klanu a aby se zbavila vzpomínek na minulost. Připadalo mu sice, že Connor není tak rafinovaný, jak byl on, když pomáhal Jamie zbavit se stesku po domově, ale s tím se nedalo nic dělat. Connor prostě zatím rafinovaně jednat neuměl.

Brennu zdrtilo, když si uvědomila, že se její manžel pokouší vést ji k přesvědčení, že na její rodině nezáleží, a rozhodla se odejít ven, na chvíli si ho nevšímat a pokusit se přijít na důvod, proč se chová tak krutě. Nejprve však musela setřást z ramen Connorovu paži. Když se o to pokusila, uvědomila si, že drží Kincaidův pléd, který před večerí poskládala a uložila do klína. Vytáhla látku s úmyslem odložit ji na některou stoličku, až ji Connor pustí, a pak vztáhla ruku, aby ho od sebe odstrčila.

Zachytil ji a pevně stiskl. Snažila se mu vytrhnout, ale on držel pevně. Byla teď bezmocná a věděla to. Rychle se na něho zamračila, aby mu ukázala, co si myslí o jeho chování.

Zamrkal na ni.

Alec ze všech sil zadržoval smích.

Pohled, který právě vrhla na Connora, ho vskutku rozveselil. I on ho znal, protože se podobal výrazu, se kterým se na něho dívala

Jamie, když dychtila vyjádřit svůj názor a věděla, že musí počkat, až spolu zůstanou o samotě.

„Pořád podněcuješ moji zvědavost, Brenno,“ řekl Alec.

Přinutila se k úsměvu a snažila se vzpomenout si, o čem mluvili. Connor na ni zamrkal. Co ho to proboha popadlo?

„Brenno, odpověz mému bratrovi,“ vyzval ji Connor.

Bůh jí pomáhej, v očích měl najednou takové teplo. Proč musí její hezký muž pořád dělat nějaké potíže? Lehce povzdechla a zamyslela se.

„Ráda tvému bratrovi odpovím.“

Oba bratři čekali pěknou chvíli, že to udělá. Alec se nad ní slitoval dříve než Connor. Připomněl jí, o čem mluvili.

„Měla jsi vysvětlit, jak jsi věděla, že tě Connor nedá MacNarovi.“

„To je přece prosté. Nedovolila bych mu to.“

„Samozřejmě že bys mu to nedovolila,“ vložila se do řeči Jamie, aby Brennu podpořila.

Alec se rozesmál. Jeho smích Brennu zmátl. Connor se nesmál nahlas; jen se pousmál a jí připadal jeho postoj zrovna tak znepokojující.

Connor se stále usmíval, když ji táhl za sebou ke dveřím ven. Měl v úmyslu celou záležitost pustit z hlavy, ale Brenna se ho zeptala, proč ho její odpověď tak pobavila.

„Nepobavila mě. Potěšila.“

„Dobře,“ přisvědčila. „Proč tě potěšila?“

„Protože jsi věřila, že jsi dost silná, abys prosadila své rozhodnutí.“

Jamie, která za nimi kráčela, překvapila Connora tím, že mu řekla, že se mýlí. „Nevěřila, že je dost silná, aby prosadila svou vůli. Myslím, že si uvědomuje, že je dost inteligentní, aby našla jiný způsob k prosazení svých cílů.“

„Naši otcové nevychovali hloupé dcery a je vaše chyba, jestli si myslíte něco jiného,“ řekla Brenna.

„Je to tak?“ zeptala se Jamie manžela, který stál za ní.

Alec věděl, že nestojí za to se ženou nesouhlasit, protože záležitost se jí zdála být důležitá. „Ano, je to tak.“

Connor podržel otevřené dveře, aby jimi jeho žena mohla projít. Jamie Brennu na rozloučenou objala, pak objala Connora, zašeptala mu do ucha cosi, co vyvolalo jeho úsměv, a políbila ho na tvář.

„Přijďte k nám častěji,“ vyzvala ho a ustoupila ode dveří, aby mohl vyjít ven.

Quinlan vytřeštil oči údivem, když spatřil svou paní. Všimla si jeho zájmu, potřásla hlavou a shrnula si vlasy, aby jí zakryly stehy. Quinlan neřekl ani slovo.

Všichni si všimli, jak Brenna nastavuje levou tvář, když sestupuje ze schodů. Connor se snažil postupovat jemně, když ji vysazoval na koně, ale přesto zkřivila tvář bolestí.

Connorovo rozloučení s bratrem ji přimělo zapomenout na nepříjemné pocity. Málem se nahlas rozesmála, tak bylo jejich chování směšné, protože místo toho, aby se Connor bratrovi uklonil nebo mu podal ruku na rozloučenou, bouchl ho napřaženou dlaní do ramene. Alec mu ránu oplatil. Jakmile barbarské projevy citů skončily, vyšvihl se Connor za Brennu a objal ji kolem pasu. Naklonil se jí k uchu a zašeptal: „Pojedeme jen chvíli a budeme doma.“

Alec stál vedle nich a trpělivě čekal, až se s nimi rozloučí jeho žena a odejde do domu vyhledat Grace. Jakmile se za ní zavřely dveře, obrátil se k Brenně. Tvářil se pobaveně. „Moje dcera má svůj pléd ve zvláštní oblibě.“

„Opravdu?“ zeptala se a uvažovala, proč chce Alec mluvit o Graceině plédu.

Alec přikývl. „Pozná svůj od ostatních podle vůně. To si alespoň myslí moje žena. Jamie má zřejmě pravdu, protože Grace zjistí, když jí ho vyměníme za jiný. Ráda se do něho balí při spaní jako do pokrývky. Bude ho potřebovat na noc, Brenno, jinak si ani já, ani moje žena příliš neodpočineme.“

Podle zmateného výrazu své manželky si Connor uvědomil, že nechápe, o čem Alec mluví. „Chce, abys pléd vrátila, Brenno,“ řekl.

Její tvář během okamžiku zahořela jako oheň. Málem pléd upustila, když ho podávala Alecovi. „Nedovedu si představit, jak

se mohlo stát, že jsem ho neodložila na stoličku. Chtěla jsem to udělat, ale pak jsme začali diskutovat a musela jsem...”

Zarazila se ve snaze najít logické vysvětlení svého chování, vtom Alec položil ruku na její. Zdálo se, že jí chce něco důležitého říci, a ona instinktivně strnula v očekávání.

„Moje žena k vám přijede počátkem týdne, aby ti vysadila květiny, Brenno.“

„Děkuji, zemane.“

„Alec děkuje tobě,“ řekl jí Connor.

„Já vím. Děkovala jsem mu za to, že byl laskavý.“

„Kdybych ti nebyl zavázán za to, že jsi pomohla mé dceři, musel bych si s tebou probrat problém důvěry ke Connorovi a nevšiml bych si, že něco není v pořádku. My si všímáme všeho.“

„I když jste obě skutečně inteligentní, podcenily jste nás,“ řekl Connor.

„To ano,“ dodal Alec, stiskl jí ruku a ustoupil. „Jistě chápeš, že to bylo naše rozhodnutí, které ti umožnilo vyhrát sázku, ale nemusíš nám za naši ohleduplnost děkovat.“

Znovu se rozesmála. „Vy věříte, že jste mě nechali vyhrát? Já si to nemyslím, zemane.“

Pozvedl obočí. „Předstírali jsme, že jsme si toho nevšimli.“

„Ano,“ přisvědčila. „A měli byste právo věřit, že jste ovlivnili výsledek, kdybychom se vsadily o *váš postřeh*. Jamie a já jsme věděly, že si toho všimnete.“

„Jak tedy zněla sázka?“ zeptal se Connor a v hlase se mu zachvíval smích.

„Jamie byla přesvědčená, že nedokážete mlčet a že budete chtít vědět, co se stalo, sotva se na mne podíváte. Já jsem se sázela, že neřeknete ani slovo, a pokud mě paměť neklame, přesně to se také stalo.“

„To je přece jedno a totéž,“ namítl Connor.

„Ano?“ zeptala se s nevinným úsměvem a s pohledem, který svědčil o tom, že si myslí, že se mýlí.

„Přiznej to, Connore. Vítězství patří Brenně,“ uzavřel Alec.

„Patří,“ potvrdil Connor.

„Přiveze s sebou Jamie i Grace, až přijede sázet květiny?“

„Ne, nedovolím svým dětem, aby opouštěli moji půdu. Connore, se svojí ženou přijedu já. Očekávám, že budeš doma.“

Alec do něho ještě jednou přátelsky strčil a pak rázně zamířil domů. Grace musela čekat hned za dveřmi, protože jakmile je Alec otevřel, vrhla se na něho a vytrhla mu pléd z ruky.

Jakmile se Brenna s Connorem rozjela, uvelebila se pohodlněji a ovinula mu paže kolem pasu.

„Mrzí mě, že jsem se nerozloučila s Grace.“

„Má dost starostí, aby vysvětlila své chování otci.“

„Potrestá ji nějak? Byla to nešťastná náhoda, Connore. Alec na ni jistě nebude příliš přísný.“

„Ona a Dillon nemají dovoleno chodit seshora sami. Alec prostě připomene Grace, že má poslouchat jeho ponaučení.“

„Jsou i ostatní děti tak bezprostřední?“

„Ne. Chlapci se před cizími lidmi ostýchají, ale dá-li Bůh, jednou si na tebe jistě zvyknou. Jsou mnohem větší rošťáci než Grace.“

„Obávám se, že ona bude moje nejmilejší.“

Connor se snažil pokračovat v bezstarostné konverzaci, aby si Brenna nevšimla, kolik Kincaidových vojáků je doprovází. Nechtěl, aby si dělala starosti kvůli Alecovým bezpečnostním opatřením. Mohla by dokonce předpokládat, že za nehorázně ochranný přístup jeho bratra může MacNare.

Věděl, že se s tím bude muset smířit. Nijak ho to však netěšilo. Ani Quinlana ne, který se na rozdíl od zemana svoje rozladění nepokoušel utajit.

„Nebudu protěžovat žádné ze svých dětí,“ ujišťovala ho.

Neměl k tomu co říci. Chtěla, aby s ní mluvil, protože doufala, že ji konverzace rozptýlí a zažene myšlenky na ostrou bolest. Hlava jí třeštila a stehno měla jako v ohni.

Uvědomil si, o co jí jde, jakmile v jeho klíně opět neklidně poposedla.

„Odešel jsem z domu dávno předtím, než se narodili Dillon a Grace,“ řekl. „Nejbližší je mi Mary Kathleen, protože ji znám lépe než ostatní. Přesto musím přiznat, že nejraději mám Grace, ale jenom proto, že mi připomíná někoho jiného.“

Snažila se na něho pohlédnout, ale on jí jemně přitiskl tvář ke své hrudi, aby nemohla. Štípla ho, aby mu ukázala, že se jí to nelíbí, a pak se ho zeptala, koho mu Grace připomíná.

„Dítě, které jsem kdysi držel v náručí.“

Nechtěl jí říci už nic víc, ale vzpomínka ho potěšila. Svědčil o tom vřelý tón jeho hlasu.

„Jsi rád, že k nám přijede Euphemia na návštěvu?“

„Ano. Ty ale nejsi, že?“

„Ovšemže jsem,“ namítla. „Jsem jenom trochu... znepokojena kvůli setkání s ní. Je důležité, aby mě příznivě přijala,“ dodala. „Je to přece tvoje matka a vadilo by mi, kdybych se jí nelíbila.“

„Proč?“

Nedovedla pochopit, že se tak může ptát. „Protože ve tvé domácnosti musí vládnout harmonie a protože bude na mně, abych vycházela vstříc jejím přáním. To jistě chápeš.“

„Děláš si starosti s každou maličkostí. Bude tě mít ráda.“

Nebyla si tím jistá tak jako Connor, ale slibovala si, že získá Euphemiinu přízeň. Několik minut přemýšlela o různých možnostech, jak by si tu ženu mohla naklonit, pak pustila obavy z hlavy a začala uvažovat o něčem jiném. Pokusila se myslet na nádherné chvíle, které strávila na návštěvě u Jamie, aby jí příjemné vzpomínky odvedly od neustávající bolesti ve stehně. Nepomohlo to.

„Dnes je pěkný den na procházku.“

Neodpověděl. Nedala se odradit. „Myslím, že bych se ráda na chvíli prošla. Bylo by příjemné, kdybych si mohla protáhnout nohy.“

„Ne.“ Zmírnil své odmítnutí tím, že jí přejel bradou po temeni. „Nepomohlo by, kdyby sis lehla napříč přes můj klín?“

Jeho návrh ji vyděsil. Představila si samu sebe, jak visí přes sedlo, na jedné straně spuštěné nohy, na druhé hlavu, a pomyslela si, že by snad v tom okamžiku zemřela hanbou.

Jeho doprovod by to jistě pobavilo. „Nedovedu si představit, proč si myslíš, že by to pomohlo. Je mi opravdu dobře, děkuji. Zapomeň, že jsem se o něčem takovém zmínila.“

Nadřazovala pýchu pohodlí, přesně tak, jak očekával. Zasunul jí ruku pod sukni, aby prozkoumal její zranění. Uvažoval, že zastaví, aby se na ně podíval, pak nápad zavrhl. Než by ji přesvědčil, ztratili by spoustu času, což by bylo zbytečné, protože během dalších deseti minut překročí hranici jejich území a konečně budou doma.

Jeho dotek byl jako pohlazení. Přesto se jí nelíbil. Ztuhla a zašeptala. „Dej ruku pryč.“

„Máš pořádnou modřinu, že? Bolí to?“

„Vůbec to nebolí. Prosím, dej tu ruku pryč. Nesluší se to.“

Connor to uznal.

„Angličan by své ženě projevil trochu soucitu,“ zamumlala.

„Já nejsem Angličan.“

„Ne, nejsi,“ přisvědčila. „Smím se tě zeptat na tvůj domov?“

„Ano.“

„Napřed mi prosím řekni, kdy budeme na tvém území.“

„Podívej se ke kopcům nahoře a uvidíš, že nás už sledují moje hlídky.“

Okamžitě se začala upravovat. Prohrábla si vlasy, aby jí nepoletovaly kolem obličeje, narazila Connorovi do ramene, když si uhlazovala vlasy na zádech, upravila si záhyby plédu a štípla se do tváří.

„Co to proboha děláš?“

„Štípla jsem se.“

Řekl si, že by se neměl ptát. Ale nakonec se stejně zeptal.

„Abych nevypadala bledá.“

Potrásl hlavou. Ještě nikdy neslyšel takový nesmysl.

„Jak dlouho potrvá, než dojedeme k tvojí tvrzi?“ zeptala se.

„Za chvíli tam budeme.“

„Chceš říci, že bydlíme tak blízko Alecovi a Jamii?“

„Ano.“

„Buduje moci navštěvovat, jak často budu chtít?“

„Ano.“

Nadšení jí umožnilo zapomenout na bolest. Vysvětlil jí, že nepostavil dům uprostřed svého území, ale v blízkosti země svého bratra. Předpokládala, že to učinil pro radost Alecovi.

Pak je halasným voláním přivítali MacAlisterovi vojáci a zeman jim pokynul na pozdrav.

„Vždy tě vítají tak nadšeně, když se vracíš domů?“

„Ne, jen když jsem pryč dlouhý čas.“

„Jak dlouho jsi byl pryč tentokrát?“

„Skoro tři týdny.“

Co dělal celou tu dobu? Chtěla se ho na to zeptat, pak si vzpomněla na modrou barvu na jeho tváři. Ihned si to rozmyslela. Kdyby zjistila, že byl na válečné výpravě, zkazilo by jí to dobrou náladu. Zkazila by náladu i jemu, protože by cítila povinnost dát mu vědět, co si o jeho barbarských zvycích myslí.

Všimla si, jak na ni vojáci zírají, když kolem nich projížděli, a třebaže se na ně usmála, oni úsměv neopětovali. Brzy si začala dělat starosti.

„Nelíbím se tvým stoupencům, protože jsem se měla provdat za MacNara?“

„Ne.“

„Žádný z šesti vojáků, kolem nichž jsme projížděli, se na mne neusmál.“

„To je samozřejmé.“

„Proč?“

„Protože jsi moje žena. Musí tě ctít.“

„A když nejsem hodna jejich úcty?“

„Jsi.“

Pomyslela si, že je od něho velmi milé, že jí to říká, a protože Connor obvykle nijak milý nebýval, okamžitě to v ní vzbudilo podezření.

„Proč?“

„Protože jsem si tě vybral.“

„Já jsem si vybrala tebe, nemyslíš?“

„Ty se se mnou ráda hádáš, že?“

Nemyslela si, že je na jeho otázku třeba odpovědět. „Bude se mi líbit tvůj dům?“

„Samozřejmě.“

„Nemohu se dočkat, až ho uvidím. Je tak hezký jako Alecův? Nebudu zklamaná, jestli není,“ dodala rychle. „Nepotřebuji žádný přepych.“

Usmál se jejímu nadšení. „Ano, je stejně hezký jako dům mého bratra.“

„Jsi na něj pyšný, že? Slyším to v tvém hlase.“

„Myslím, že ano.“

„Síň je stejně velká jako Alecova? Nebude mi vadit, když ne.“

„Protože tak velkou nepotřebuješ.“

„Ano.“

„Neřeknu ti, jak je přesně velká. Nikdy jsem si toho pořádně nevšiml.“

„Co se ti na tvém domě líbí?“

„Je bezpečný.“

Co má bezpečí společného se vzhledem? „Ale jak vypadá?“

„Nedobytně,“ odpověděl.

Asi se s ním nikam nedostane. Bude muset počkat a uvidí sama, řekla si.

On si myslel, že jí řekl všechno, co potřebovala vědět. I když cítil, že jeho domov je nedobytný, bylo ještě dost práce na opevnění. Chystal se zpevnit dřevo kamenem, jak navrhoval bratr, a vybudovat na severním konci další strážní věž.

Brennino nadšení rostlo čím dál víc a náladu měla tak dobrou, že se v jednom kuse usmívala.

Connorova nálada se zhoršila, když se před nimi objevila zřícenina otcovy tvrze.

„Čí to bylo sídlo?“ zašeptala při pohledu na rozervané zbytky mohutné stavby.

„Mého otce.“

„Zemřel tady?“

„Ano.“

„Žil jsi s ním zde i ty?“

„Ano.“

Chlad v jeho hlase jí řekl, že si nepřeje, aby se ho tázala na minulost. Měla v úmyslu zjistit o svém manželovi všechno, co bude moci, aby pochopila, proč se z něho stal tvrdý, přísný člověk,

ale věděla, že bude muset být trpělivá a nenaléhat, jinak jí nikdy neotevře své srdce. Nejprve mu dokáže, že jí může důvěřovat, a on nakonec jistě změní svůj postoj a začne se jí svěřovat.

Nemohla od zříceniny odtrhnout oči. I poté, co ji minuli, nakláněla se ke Connorovu boku, aby se mohla ohlédnout dozadu.

Viděla už předtím zkázu, kterou způsobil požár, ale na ruinách MacAlisterova domu bylo něco, co ji mátlo. Chvíli jí trvalo, než přišla na to, co tu chybí. Spálená chýše pachtýře, kterou kdysi viděla, brzy zarostla plevelem. Tato zřícenina ne. Ze tří stran ji obklopoval les, ale ponuré zbytky zdí nezakrývala jediná plazivá větev. O trosky se očividně někdo staral, a možná proto jí celé místo připadalo tak přízračné.

Proč nedal Connor zbytky rozbořit? Chtěl, aby zůstaly připomínkou toho, co se stalo? Trpělivost, připomínala si. Za čas se to doví.

Napřímila se a znovu se obrátila. Vložila ruku do jeho dlaně, opřela se o něho a zašeptala modlitbičku za duši jeho otce. Pomodlila se také za jeho matku.

Za okamžik se před ní objevil její nový domov. Vzápětí se začala modlit za sebe. Zavřela oči a zoufale doufala, že to, co vidí, není skutečnost, ale když sebrala dostatek odvahy znovu oči otevřít, ta hrozná věc tam stále byla, tyčila se nad ní na vrcholu pahorku jako rozvzteklá nestvůra.

Bůh se na ni jistě musel rozzlobit, když ji poslal na tak ošklivé místo. Zřejmě svým rodičům působila mnohem větší trápení, než si uvědomovala, a nestačilo říkat, že ji to mrzí, aby Boha usmířila.

Drž se, prikazovala si. Bůh za tuto tvrz nemůže; za to, jak vypadá, může Connor.

Zhluboka se nadechla a řekla si, že musí na svém novém domově najít něco pěkného. Zkoumala stavbu od základů k vrcholku, a když skončila, přísámbůh, usmívala se nadšením.

Byla obrovitá. To je přece pěkné, ne? Ano, jestli jsou rozměry to nejdůležitější, jak Connor zjevně věřil.

Byla také vysoká. Pevnost se tyčila přes tři patra, možná i víc, i když bylo těžké to přesně odhadnout, protože zatím neviděla žádná okna, podle kterých by se mohla orientovat.

Přesto byla ohromně veliká. A vysoká.

Konečně spatřila okna. Ulevilo se jí tak, že se málem rozplakala radostí. Přece jen nebude muset žít v kobce. Okna zde sice byla, ale zakrytá ošklivou hnědou látkou, která barvou silně připomínala vyschlé bláto; nedovedla pochopit, proč tam někdo takovou věc dal. Musí látku odstranit, pak to jistě nebude vypadat tak nevlídně.

Ovšemže bude. Ani květiny nepomohou. Musel by se stát zázrak, aby se ta hrůza proměnila v domov.

Styděla se sama za sebe. Neměla by se starat jenom o vzhled a měla by okamžitě změnit své stanovisko. Začne tím, že tu děsivou stavbu nazve svým domovem.

„Brenno, něco se ti nelíbí?“

„Proč si to myslíš?“

„Lapáš po dechu, jako by ses dusila.“

Řekla první věc, která ji napadla. Naštěstí to nebyla lež. „Tvůj dům mi vzal dech.“

Pravděpodobně by měla přidat ještě nějakou pochvalu, aby Connor věděl, že oceňuje jeho úsilí. Byl na svoji tvrz pyšný a dobrá žena by se alespoň měla pokusit mít stejný pocit.

„Je velký.“

K tomu neměl co dodat.

„Zdá se mi, že jsem ještě nikdy neviděla tak velkou stavbu. A tak vysokou.“

Ani k tomu nebylo co říci.

„Už je úplně hotová?“

„Ptáš se, jestli je dostavěna zadní část?“

Ne, na zadní část tvrze ani nepomyslela. Chtěla vědět, je-li hotova přední část stavby.

„Je?“

„Ano.“

„Rozumím,“ odpověděla, protože ji nic jiného nenapadlo. „Tvůj val je skutečně impozantní, že?“

„Možná.“

„Je vysoký alespoň patnáct stop. Zvláštní, že dřevo získalo tak nahnědlou barvu, že?“

Sevřel ji pevněji kolem pasu, přitiskl si ji k hrudi a sklonil se k jejímu uchu. „Brenno?“

„Ano, Connore?“

„Bude to dobré.“

Chvilí jí trvalo, než byla schopná přikývnout na souhlas. Tichou modlitbou poprosila o sílu a vytrvalost a slibovala si, že se bude snažit najít na své situaci to nejlepší. Ještě nikdy před žádným obtížným úkolem necouvla, a přestože teď by to nejraději udělala, nepoddá se beznaději. Nic není nemožné, pokud se bude usilovně snažit a použije rozum, který jí nadělil Bůh.

Jakmile se rozhodla, hned se cítila lépe, a když projeli po padacím mostě, podívala se na svůj nový domov novým pohledem. Usmála se na Connorovy soukmenovce. Stejně jako strážce, ani oni se neusmáli. Ale také se nezamračili ani se k ní neobrátili zády. Možná ještě neví, co si o ní mají myslet, napadlo ji. Bude je muset svým úsilím přesvědčit, že si zaslouží jejich úctu.

„Obehnal jsi polovinu hory.“

„To není hora, jen pahorek, ženo.“

„Vždyť za vnějším valem musí být nejméně třicet chýší a je tam ještě místo pro třicet dalších. Cvičí se tvoji vojáci za opevněním?“

„Někdy,“ odpověděl a zamířil k hornímu nádvoří. Brenna se snažila, aby jí nic neušlo.

Okamžik předtím, než se dostali na nádvoří, zastavil Connor koně. Sesedl, obrátil se, aby pomohl dolů Brenně, a zároveň odpovídal na otázky, kterými ho zasypávali jeho muži.

Sotva svoji ženu pustil, obklopil ho dav. S otěžemi v ruce za zády začal s koněm stoupat do svahu. Předpokládal, že Brenna kráčí za ním, a když mu někdo otěže z ruky vzal, myslel si, že se jeho koně ujal Quinlan nebo Owen, aby ho odvedl do stáje. Byli to totiž jediní dva vojáci, které temperamentní hřebec ve své blízkosti snesl. Muži i ženy se hrnuli kupředu, všichni se chtěli přivítat se svým zemanem. Brenna se držela stranou, aby ji neušlapali. Hřebci se nelíbil dav tlačící se na něho o nic víc než jí a na protest se vzepjal. Chytila pevně jeho otěže, než mohl někomu ublížit, a přinutila zvíře ustoupit spolu s ní. Několikrát málem upadla, když

se ji splašený kůň snažil strhnout s sebou. Pomohl jí výcvik, ke kterému ji kdysi nutili bratři. Odmítla se podvolit rozmarům koně, uchopila otěže ještě pevněji a tvrdě trhla dolů. Po krátkém boji kůň pochopil, že Brenna prosadí své.

Pohládila ho, aby mu ukázala, jak ji jeho poslušnost těší, a zamířila s ním ke stájím.

Connor pokynul vojákovi, jenž stál na schodech vedoucím ke vstupu.

„Všechno v pořádku, Connore.“

V davu, naslouchajícím jejich rozhovoru, zašumělo. „Očekával jsem to, Crispine. Proto jsem tě pověřil, abys mě zastupoval po dobu mé nepřítomnosti.“

Oba válečníci stáli čelem proti sobě uprostřed nádvoří.

„Mám pro tebe dobré zprávy. V síni na tebe čeká tvoje matka, aby se s tebou pozdravila.“

Connor se usmál. „To je opravdu dobrá zpráva.“

„Paní Euphemia potřebovala motivaci, aby se vrátila do země MacAlisterů, a tou zřejmě byla zvědavost na tvoji manželku.“

„To se dalo čekat. Možná to bude považovat za nový začátek, i když, abych řekl pravdu, myslel jsem si, že se vrátí zpátky, jakmile postavím novou tvrz. Daří se jí dobře, Crispine?“

„Zdá se, že ano,“ odpověděl voják. „Connore, mám ji oslovovat jako paní MacAlisterovou?“

„Ano. Byla manželkou mého otce a znovu se neprovdala.“

„Stále ho oplakává, protože je oděna v černém,“ řekl Crispin. „Je tu ještě něco, o čem bych ti rád pověděl.“

„Nemůže to počkat?“

„Budeš tu zprávu chtít slyšet ihned,“ trval na svém Crispin. „Zeman Hugh ti posílá něco, co našel na své hranici. Trvá na tom, aby sis to prohlédl. Ta věc by tu měla být během hodiny.“

„Hugh ti posílá dar?“ zeptal se zemana Quinlan.

Crispin odpověděl. „Je to spíš zpráva než dar. Nebyl jsem schopen dostat z jeho vojáků nic přesnějšího. Tvářili se však ustaraně a několikrát opakovali, že za to jejich zeman nenese zodpovědnost. Bylo pro ně nesmírně důležité, aby to Connor pochopil.“

„To nedává příliš velký smysl,“ zamumlal Quinlan. „Proč by neřekli, odkud to pochází?“

„To nevysvětlili,“ odpověděl Crispin.

„Tak počkáme a uvidíme,“ řekl Connor.

Usmál se na přítele, a když ho cestou dovnitř míjel, poplácal ho uznale po rameni. Quinlan strčil do Crispina a doufal, že ztratí rovnováhu. Crispin upadl a předstíral zlost, ale prozradil ho veselý záblesk v hnědých očích.

„Chyběl jsi mi, Crispine. Ano, měl jsi tam být a vidět, jak se oháním mečem. Byla to pěkná podívaná a ty ses při tom mohl něco naučit.“

Crispin se zasmál. „Já bych se meče ani nemusel dotknout, protože moje ruce jsou zrovna tak účinné. Kromě toho, všechno, co umíš, jsem tě naučil já. Je to tak, Connore?“ zvolal.

„Já se nepletu do malicherných sporů, musím však přiznat, že nechápu vaše plané chvástání. Oba jsem vás přece cvičil já.“

Crispin ocenil upřímnost svého zemana. Sledoval, jak si Connor pomalu razí cestu mezi lidmi ke tvrzi, aby mohl vystoupit nahoru po schodech. Oba vojáci měli následovat svého zemana, protože se stalo zvykem, že s Connorem seděli u stolu, když poslouchal jejich líčení událostí v klanu. Teď však zůstali stát vzadu, aby se s ním mohli přivítat postupně všichni příslušníci klanu.

Crispin i Quinlan se občas ohlédli přes rameno. Crispin byl zmaten: když jeho zeman přejížděl padací most, stál na ochozu a viděl, že není sám. Proč byl sám teď?

Crispinova zvědavost zvítězila, jen co Connor začal stoupat nahoru po schodech k tvrzi. „Měl jsi úspěšnou cestu, zeman?“ vykřikl.

„Měl,“ zavolal na něho Connor. „Oženil ses tedy?“

„Oženil.“

„A kde je tvoje žena?“

Connor předpokládal, že ho žena následuje a že ji zdrželi jeho lidé. Vskutku, nemyslel si nic jiného, dokud se ho Crispin nezeptal.

Očima projel dav a pátral po ní. Spatřil Owena, který se jako pominutý usmíval na ženy kolem sebe. Brenna však v dohledu nebyla.

„Proč nejsi ve stáji a nestaráš se o mého koně, Owene?“ Connor byl už v polovině cesty přes nádvoří.

„Ujal se toho někdo jiný, zemané,“ vysvětloval Owen a nervózně přitom pohlédl na Quinlana.

Connor se obrátil k příteli. „Kde je moje žena, Quinlane?“

„Myslím, že jsi ji zanechal na spodním nádvoří.“

Dav se rozptýlil na všechny strany, když zeman vtrhl mezi lidi. Výraz na Connorově tváři naznačoval, že si nepřeje být zdržován. Crispin a Quinlan mu chvátali v patách, ale na rozdíl od zemana se nemračili.

„Quinlane, jak ses stihl postarat o mého koně a tak rychle se zas vrátit na nádvoří?“

„Já jsem se o tvého koně nepostaral,“ odpověděl Quinlan.

„Takže to byl Davis?“ zeptal se Connor, aby vypátral, kdo se vlastně jeho koně ujal.

„Ne.“

„Kdo tedy...“

„Tu tvoji paličatou bestii odvedl někdo schopnější než Davis.“

Connor uslyšel v Quinlanově hlase smích a věděl, že ještě neskončil. Přestal si dělat obavy, že zanechal Brennu se svým hřebcem, protože věděl, že by se Quinlan netvářil tak bezstarostně, kdyby jí hrozilo opravdové nebezpečí.

„Tys na ni zapomněl, že, Connore?“

„Nic takového jsem neudělal, Quinlane. Kdo byl schopnější než Davis? Už žádné žerty,“ varoval ho. „Nemám na ně náladu.“

„Nebudu žertovat, ale přesto mi nebudeš věřit. O koně se postarala tvoje žena.“

„Nevěřím ti.“

Quinlan šťouchl do Crispina. „Zapomněl na ni,“ zašeptal.

Jakmile se dostali ke stájím, Connor otevřel vrata dokořán, ještě než to mohl udělat některý z jeho vojáků.

Běžel k nim podkoní. Uklonil se zemanovi a chtěl se s ním vrátit do tvrze, ale Connor ho zarazil.

„Davisi, je můj hřebec ve stáji?“

„Je, zemane, spokojený jako vždycky.“

„Takže jsi neměl jako obvykle potíže s ustájením?“

„Tvá paní mi ušetřila starosti. Rozhodně to se zvířaty dovede, zemane, ale to už jistě víš. Za krátkou chvíli z té bestie udělala beránka. Tvůj hřebec se rád nechal odvést do svého stání.“

Connor věděl, že mu Davis říká pravdu, ačkoliv bylo těžké jí uvěřit.

„Kde je paní MacAlisterová teď?“

„Spatřila Ewanovu manželku, jak šla ven se svým dítětem. Myslím, že mířila za ní.“

Connor přikývl a odcházel. Na okamžik se zastavil, když za ním Davis zavolal: „Vybral sis dobře, zemane.“

Brenna však mezitím už odešla z Ewanovy chýše. Červenající se matka Connorovi vyprávěla, jak je nadšená, že se jí dostává pozornosti její paní, a zdálo se, že má větší zájem chválit Brennu než vysvětlit mu, kam šla.

„Chtěla pochovat mé dítě a vůbec jí nevadilo, že jsem je ještě nevykoupala. S dětmi to ohromně umí, zemane. Můj maličký se cizích bojí, ale s ní se hned spřátelil. Tvoje žena je moc milá, a přitom pochází z té hrozná Anglie. Je ohromně ohleduplná. Chvátila se přivítat s Broccou, všimla si totiž, že ji vyhlíží z okna.“

Connor konečně dostihl Brennu, ale jeho trpělivost měla namále. Jeho žena vyšla z Brocciny chatrče a právě chtěla zaklepat na další dveře, když ji zastavil.

Netvářila se nijak nadšeně, že ho vidí. Nemohl uvěřit, že se opovážila na něho zamračit. Vždyť mu způsobila tolik starostí!

„Zapomněl jsi na mne, že?“ Zkřížila paže a dál se na něho mračila.

Na Connora nijak nezapůsobilo, jak se tváří. Přistoupil k ní tak blízko, že byla nucena zaklonit hlavu, aby mu viděla do očí, a řekl: „Takovým tónem se mnou nemluv.“

Neustoupila, jak předpokládal, ale ozvala se tentokrát mírnějším hlasem: „Mohu mluvit otevřeně, Connore?“

„Ne, nemůžeš. Můžeš však jít se mnou zpátky do tvrze.“

Obrátil se k odchodu. Ona stála jako přibitá.

„Chceš mi odporovat?“ zeptal se.

„Ne, zemane, nechci. Čekám.“

„Na co čekáš?“

„Na to, až přiznáš, žeš na mne zapomněl.“

„Nezapomněl.“

„Takže se nehodláš omluvit?“

Uviděla na jeho tváři udivený výraz a poznala, že něco takového ho ani nenapadlo. Nebesa, na to, aby Connora proměnila z barbara v pozorného manžela, bude potřebovat veškerou svoji trpělivost. Ale dnes ho už přinutila k mnohému, a tak se neodvážila dodat další kritické slovo. Podle jejího úsudku to byl docela dobrý začátek.

Connor měl chut' přehodit si manželku přes rameno a odnést ji k domu. Náhle se na něho usmála a vzala ho za ruku. Nechápal, co způsobilo tu změnu, ale nezeptal se na to. Přinutil ji toho dne už k mnohému a teď, když konečně ví, že mu nesmí odporovat ani ho provokovat, věřil, že to je dobrý začátek. Věděl, že mu potrvá dlouho, než ji přiměje, aby byla ukázněnější.

Jakmile došel zpátky na pěšinu, všimla si zase vojáka stojícího vedle Quinlana.

„Brenno, příště už mě nenut', abych tě musel hledat.“

Přikývla, protože se jí zdálo, že na to její muž čeká, a pak pohlédla na Quinlana. „Zapomněl na mne, že?“

Connor jí stiskl ruku, aby jí ukázal, co si o její otázce myslí.

„Zdá se, paní.“

„Děkuji ti za to, žeš mu to připomněl.“

„Já ne,“ odpověděl Quinlan a zavrtěl hlavou. „To Crispin.“

Usmála se na vojáka. „Děkuji, Crispine.“ Byla by se mu představila, ale tvářil se poněkud zmateně, a tak usoudila, že přemýšlí o něčem důležitém.

Quinlan se rozesmál při pohledu na Crispinovu tvář. Jeho přítel vypadal jako omámený. „Vzala ti dech, Crispine, že?“

Voják přikývl. Kývl na Quinlana, aby na něho počkal, a pak se vydali za manželi v dostatečné vzdálenosti, aby spolu mohli nerušeně hovořit.

„Ještě nikdy jsem neviděl, aby se Connor takhle choval. Obvykle nedovoluje ženám, aby pokoušely jeho trpělivost.“

„Ona není obyčejná žena. Je jeho manželka. Myslím, že je rád, že ji má.“

Crispin se usmál. „I já bych ji měl rád, kdybych se s ní oženil. Je velmi krásná, že? Myslím, že jsem tak hezkou ženu ještě neviděl.“

„Connor to nevidí.“

Oba muži vybuchli v smích. Brenna se ohlédla a usmála se na ně.

„Naši paní hned tak někdo nezastraší.“ V Crispinově hlase zazníval obdiv, když pronášel tato slova.

„Kdyby byla jen trochu ustrašená, Connor by s ní zacházel jako s onucí. Vzpomínáš si, co nám řekl o Isabelle?“

„Řekl nám toho málo. Nevzpomíná si na svoji matku.“

„To je pravda, ale vzpomíná si na každé slovo, které o ní řekl jeho otec, než zemřel.“

Crispin přikývl. „Donald nazýval svou ženu milá Isabelle. Miloval ji.“

„Přesně tak.“

„Ale Donald také upozorňoval svého syna, aby neudělal stejnou chybu.“

„Connor ví, že jen chtěl, aby byl opatrný. Kdybys viděl, jak se na sebe lady Brenna a on dívali, když se setkali poprvé, došel bys ke stejnému závěru jako já.“

„K jakému závěru myslíš?“

Quinlan se zadíval na Brennu a řekl: „Bude Connorova jediná láska.“

Crispin založil ruce za záda a uvažoval o tom, co Quinlan řekl. Jako Connorův přítel si i on přál, aby jeho zeman žil klidně a spokojeně. Ale s láskou? Nevěděl, jestli je Connor takového citu vůbec schopen.

„Ještě nikdy jsem tě neslyšel tak hovořit.“

„Ještě nikdy jsem neviděl Connora, aby se tak choval.“

„Jak?“

Quinlan pokrčil rameny. „Od samého začátku to mezi těmi dvěma jiskřilo. Bylo to, jako by do Connora udeřil blesk. Začne ji milovat, protože nebude s to se tomu bránit. Přestaň se mračit, Crispine. Ona má dobré srdce.“

Oba vojáci pokračovali volným krokem dál a Crispin sděloval Connorovi poslední noviny. Brenna netušila, že o ní muži hovoří, a rozhodně nevěděla, že ji tak bedlivě sledují. Connor ji nutil ke spěchu, aby dorazila do tvrze zároveň s ním, a ona brzy usoudila, že toho má dost. Najednou se zastavila. Connor ji mohl buď vléci za sebou, nebo pustit. Rozhodla se nechat to na něm.

„Proč ses zastavila?“

„Už jsem z takového běhu unavená.“

Po tváři mu přelétl úsměv. „Proč jsi mi neřekla, abych zpomalil?“

„Chtěla jsem s tebou držet krok. Neuvědomila jsem si, že jsem tolik vyčerpaná. Jsem přesvědčená, že se po večeri zas vzpamatuji. Mohli bychom se do té doby na chvíli posadit?“

Přistoupil k ní. „Vždyť už jsme večeřeli, nepamatuješ si? Nemůžeš přece mít ještě hlad.“

Pokrčila rameny. Nemělo skutečně žádný smysl předstírat, že nemá velký hlad. „Něco bych opravdu snědla,“ přiznala. „Byla jsem trochu nervózní ze setkání s Alecem, a když jsme se usadili ke stolu, jídla jsem se sotva dotkla. Nechápu, proč se směješ. Nežertuji.“

Samozřejmě se neomluvil. Pochybovala, jestli by to vůbec dokázal. Ale přestal se smát a to ji velice potěšilo. „Pomohlo by ti, kdybych tě nesl?“

Jeho návrh se jí moc nelíbil. „Aby si tvoji lidé mysleli, že sis vzal slabošku? Raději bych se plazila.“

Vypjala hrud', vytrhla ruku z jeho sevření a snažila se protáhnout kolem něho. Nedostala se daleko. Chytil ji kolem pasu a přinutil ji, aby se k němu přitiskla. Nemusel to říkat dvakrát. Byla tak vyčerpaná, že na odpor ani nepomyslela. Klesla mu do náruče a tiše povzddechla. Neodvážila se však ani na okamžik zavřít oči, protože měla strach, že usne ve stoje. Bůh ví, že už se jí to jednou stalo.

„Měla jsi těžký den.“

„Ne, neměla.“

„Musíš vždycky něco namítat proti tomu, co řeknu?“

„Prostě jsem vyslovila svůj názor. Ještě jsme se nepohádali, Connore. Až k tomu dojde, poznáš ten rozdíl. Všechno je tu jiné. Nemám ráda zmatek a přitom se mi zdá, že můj život je od okamžiku, kdy jsem tě poznala, nesmírně zmatený. Chci žít v klidu.“

„Teď to pro tebe bude mnohem snazší.“

Nezdálo se, že by mu věřila. „Slibuješ?“

Usmál se. „Slibuji.“

Podářilo se jí úsměv mu oplatit a trochu se jí ulevilo. Nevěděl, jestli to byl jeho klidný hlas nebo slib, co ji utěšilo.

„Nemám ráda překvapení,“ podotkla a opět se mu přivinula k boku. „Pokud se ovšem o nich předem nedovím.“

Zdálo se mu, že mluví upřímně, a pomyslel si, že si snad ani neuvědomila, jak si odporuje. „Pokud o tom víš předem, není to překvapení.“

„Přesně tak,“ prohlásila. „Pověz mi, v čem to bude snazší.“

„Nebudeš si muset dělat starosti, jak mě potěšit. Bývám doma jen málokdy.“

„Nedělám si starosti kvůli tomu, jak tě potěšit. Ale nechápu, proč jsi tady jen zřídka. Je tu přece tvůj domov.“

„Ano“

„A jsem tu já.“

„Uvědomuji si to. Občas se uvidíme.“ Konečně došli na nádvoří. Bylo opuštěné. „Říkal jsi, že se uvidíme jen občas?“ zeptala se a v hlase měla napětí.

On přemýšlel o něčem úplně jiném. Crispinova zpráva, že jejich spojenec z jihu chce, aby si Connor prohlédl něco, co bylo nalezeno na hranici, v něm vzbudila zvědavost. Uvažoval, co to může být. Vzhledem k tomu, jaký život vedl, byl přirozeně podezřivý a dospěl k názoru, že se mu to zřejmě nebude líbit. Nebyl netrpělivý, pokud se jednalo o vážné záležitosti, a tak se znovu rozhodl vyčkat, než začne uvažovat, jak se zachová.

Z jeho úvah ho vytrhla Brennina otázka. „Co přesně znamená ‚občas‘?“

„Jednou nebo dvakrát za měsíc.“

„To myslíš vážně?“

„Ano.“

Čím více jí říkal, tím méně se jí to líbilo. „Manžel by měl být doma se svou ženou častěji než dvakrát za měsíc.“

„Mám další důležité povinnosti.“

Cítila se, jako by ji opouštěl. A co horšího, myslela si, že to udělá velmi rád.

„Proč se vůbec chceš obtěžovat s návratem domů?“

Rozhodl se, že si nebude všímat hněvu v jejím hlase. „Mám pro to několik důvodů. Nejpádnejším důvodem jsi ty.“

Trochu zjihla. „Já?“ zašeptala a doufala, že odměnou jí bude nějaká pochvala.

„Chci děti.“

Nejraději by ho uškrtila. „O tom ses už zmínil.“

„Jsem rád, že si vzpomínáš.“

„Vzpomínám si na všechno, cos mi kdy řekl; že ses se mnou oženil, abys urazil MacNara, a že mě rád odvezeš zpátky do Anglie, jakmile ti porodím syna. Pochybuji, že na ty dvě důležité skutečnosti někdy zapomenu. Díky tvým důvodům si sebe ohromně cením.“

„Byla bys raději, kdybych ti lhal?“

Zavrtěla hlavou. „Byla bych raději, kdybychom o tom už nikdy nemluvili. O své práci a o svých povinnostech mi můžeš popovídat, až zas někdy budeš projíždět kolem. Teď, jestli mi promineš, bych ráda šla dovnitř.“

„Svolám svůj klan a představím tě všem, až se Donald vrátí s mladšími vojáky.“

„Nemusíš si dělat starosti, Connore. Už mám jeden černý puntík; klidně mohu mít další.“

„Jaký černý puntík?“

Stál uprostřed nádvoří a upíral zrak na svoji ženu. Její chování ho mátl. Hnala se před ním, ale nedošla ke schodům vedoucím do tvrze. Ne, kráčela ke zdi a začala před tvrzí přecházet sem a tam.

Bylo zřejmé, že ji rozčilil, a i když věděl, že je to jeho vina, nechápal, jak se to mohlo stát. Jeho cílem bylo přece uchlácholit ji, ale za jedním slovem následovalo druhé, a než si uvědomil, k čemu to povede, měla v očích slzy. Byl přesvědčen, že se choval velmi ohleduplně, když jí řekl, že nebude příliš často doma. Ale ona se tvářila, jako by ji právě zradil. Co si má o ní proboha myslet?

„Vysvětli mi ten černý puntík,“ vyzval ji, když hned neodpověděla.

„Jsem přece Angličanka, pro lásku boží, a všichni vědí, že jsem byla na cestě k MacNarovi, abych se za něho provdala. Jistě chápeš, jak to vypadá. Ach, a také jsem nemotorná,“ řekla manželovi. „Na to jsem zapomněla. Co jsi udělal se schodištěm? Nevidím je.“

„Je po straně tvrze,“ odpověděl Connor.

„Upadla jsem na Alecových schodech, vzpomínáš si?“

V tom okamžiku dostihl Connora Crispin a zeptal se: „Paní upadla ze schodů?“

„Zdá se,“ odpověděl mu zeman.

Connor by si udělal čas, aby mu to vysvětlil, kdyby si nevšiml, že jeho žena míří k nesprávné straně tvrze. „Schody jsou na druhé straně, Brenno.“

Okamžitě se obrátila. „Měly by být uprostřed průčelí, před nádvořím. Každý ví, že dnes se tak stavějí. Chci dnes v noci spát v posteli, a ne na podlaze, Connore. Máš v domě nějaké postele?“

Konečně pohlédla na manžela, aby viděl, jak se mračí, a uvědomila si, že nemá chuť poslouchat už nic o jeho plánech na jejich budoucnost. Povídání, které každou chvíli přeruší, bylo víc, než mohla za jeden den snést. Všimla si, že vedle jejího manžela stojí Quinlan a Crispin, a její vráska se rychle změnila v úsměv. Nebylo pochyb, Connor z ní udělal saň. Bůh ví, jak dlouho jeho vojáci pozorovali, jak reptá a vyvádí. Zřejmě bylo pozdě, aby na ni změnili názor, ale rozhodla se, že se pokusí toho dosáhnout.

„Bude hezký večer, že?“ předstírala, že všechno je v naprostém pořádku a že se před chvílí nechovala jako fúrie.

„Když myslíš, paní,“ ozval se Crispin. „Co ji to popadlo?“ zašeptal Quinlanovi.

„To kvůli nám,“ odpověděl jeho druh. „Myslím, že si nás právě všimla a nechce, abychom věděli, že ji její manžel urazil.“

„Já jsem ji neurazil.“

„Zdálo se mi, že ano.“

Connor odstrčil přítele stranou a spěchal k manželce.

Stále se usmívala, přestože na vrcholu kamenných schodů zjistila, že nahoře není plošina. Ustoupila o jeden stupeň a sáhla na dveře.

Neotevřely se. Bud' byly zevnitř zavřeny na závoru, nebo vyztuženy železem. Uchopila úchyt oběma rukama, zatáhla, co mohla, až se dveře konečně se zaskřípáním pootevřely. Ne však natolik, aby se jimi mohla protáhnout.

Connor jí přišel na pomoc. Když stoupal do schodů, uslyšel, jak si jeho žena něco pro sebe mumlá. Objal ji kolem pasu, přitáhl si ji k sobě, natáhl se přes její rameno a jedním trhnutím dveře otevřel.

Nemohla si pomoci, ale jeho síla ji uchvátila. „Myslela jsem si, že je zamčeno, a nezkusila jsem otevřít silou,“ řekla, aby si nemyslel, že je slabá.

„Je otevřeno.“

Čekal, že Brenna projde dovnitř. Ona se však dál o něho opírala.

„Nejsi zvědavá, jak to vypadá uvnitř?“

„Je to tam stejně velké jako venku?“

„Ano.“

Obávala se, že to řekne.

„Co děláš?“

Připravuji se na to, pomyslela si, ale jemu řekla něco jiného. „Napínám svoji zvědavost. Můžeme jít dovnitř?“

Obrátil oči v sloup. Chvatně překročila práh a za dveřmi se prudce zastavila a vyčkávala, než oči přivyknou temnotě. Po levé straně za dvojími dveřmi stál voják. Uklonila se mu a pak se se zájmem kolem sebe rozhlédla.

Bylo to dost ošklivé, ale ne tak zlé, jak si představovala. Přímo před ní stoupaly nahoru kamenné schody, po pravé straně se táhla kamenná stěna. Předpokládala, že se ocitla v přízemí a že v patře

nad schodištěm jsou umístěny ložnice. Ráda by samozřejmě viděla síň, ale když chtěla projít dvojitými dveřmi, Connor ji vzal za paži a zadržel.

„Tam nikdy nebudeš chodit,“ řekl a vedl ji ke schodům.

„Proč ne?“

„Uvnitř jsou ubytováni velitelé vojáků. Chceš, abych tě uvedl nahoru?“

Nedal jí čas, aby se mohla rozhodnout. Zvedl ji do náruče, a než stačila odpovědět, byl s ní u dveří v patře. Na odpočívadle, které bylo tak úzké, že musel o krok couvnout, aby mohl otevřít dveře, stála další stráž.

Connor pozdravil vojáka kývnutím hlavy a vešel dovnitř. Za dveřmi postavil Brennu na zem a vysvětlil jí, kde se nachází další místnosti.

Velká síň byla po levé straně vstupu, přímo nad ubytovnami vojáků. Byla skutečně rozlehlá, i když ne tolik jako síň Aleca Kincaida, a byla zařízena velmi skromně.

Přímo proti vchodu stál velký kamenný krb zabudovaný do zdi. Přestože v něm plápolal oheň, zdálo se, že není příliš účinný. V jedné ze stěn byla v řadě za sebou tři okna pokrytá ošklivou hnědou látkou. Uprostřed sálu stál stůl, po jehož stranách se táhly dvě dlouhé lavice.

Síň byla útulná asi jako rakev. Brenna věděla, že bude muset co nejdříve učinit nějaké změny. Začne tím, že podlahu pokryje rákosovými rohožemi a na strohé stěny pověsí několik pestrých praporců a tapiserií. Poškrábaný povrch stolu zakryje hezkým plátnem a na tvrdé lavice umístí polštáře, aby se sedělo pohodlněji.

Představila si, jak bude vypadat upravená síň, a náhle se nemohla dočkat, až začne.

„Smím zde udělat nějaké úpravy, Connore?“ Vzrušeně tleskla rukama, usmála se na něho a čekala na svolení.

„Je to tvůj domov, Brenno. Smíš zde dělat, co chceš.“

„Smím tě políbit?“

Otázka ho zastihla nepřipraveného. „Zapomněla jsi, že se na mne zlobíš?“

„Ne, nezapomněla, ale teď se nezlobím. Ty přece víš proč, ne?“

Začala mluvit šeptem. On odpověděl stejně tiše. „Ne, nevím proč,“ řekl a v očích se mu objevil záblesk úsměvu.

„Protože spolu stojíme poprvé na půdě našeho domu a já si uvědomuji, že je ta pravá chvíle pro náš nový začátek. Měl bys mě teď políbit.“

„Nemůžeme začínat pořád znovu, kdy si zamaneš.“

Vztáhla ruce, objala ho kolem krku a přitáhla si ho k sobě, aby ho mohla políbit. Přejela rty po jeho ústech rychlým, jemným polaskáním, kterým ho hodlala poškádlit. Chtěla samozřejmě, aby její polibek opětoval, a když se k tomu neměl, dotkla se jeho rtů ještě jednou.

„Tohle je nový začátek,“ vysvětlovala šeptem.

Stále odolával, ale už nevěnoval pozornost tomu, co říkala. Chtěl jenom vychutnat vzrušující vábení, kterým na něho chtěla zapůsobit.

Nebyla vůbec rafinovaná, což byl právě důvod, proč se tak bavil, a když ho začala tahat za spodní ret, aby ho konečně probudila, věděl, že se jí to brzy podaří. Přitáhl si ji do náruče, přitiskl se k ní a pomalu zavrtěl hlavou.

„Ne, nemůžeme začít znovu.“

V očích se jí zablýskly šelmovské jiskřičky. „Ale Connore, už jsme začali.“

Polibek, který mu pak dala, byl úplně jiný než předchozí. Jeho polibek nebyl už hravý, ale vášnivý, a v okamžiku, kdy otevřela ústa a začala ho dráždit jazykem, ujal se iniciativy.

Měl chuť se smát, protože to bylo poprvé, co se Brenna rozhodla ho cílevědomě svádět. Pořád nechápala, jakou má nad ním moc, a on doufal, že se to nikdy nedoví. Prostě ho vyzývala, aby si vzal, co chce, a ve svém nevinném flirtování ve skutečnosti ukazovala, jak velice se jí její muž líbí.

Uslyšel její slastný povzdech, ucítil, že ho sevřela pevněji kolem krku, a zmocnilo se ho samolibé uspokojení. Byl přesvědčen, že zatímco on své emoce ovládá, jeho žena se brzy ovládat přestane. Brenna byla upřímná a otevřená ve všem, co

dělala, což ho ve světě plném klamu, kde to, co nebylo řečeno, bývalo mnohem důležitější než to, co řečeno bylo, nesmírně uchvacovalo.

Connor si ani neuvědomil, kdy přestal být ostražitý. Náhle v něm vzplanula vášně a jeden dlouhý polibek ho neuspokojil. Chtěl mít vše.

Právě se rozhodl, že ji vezme nahoru a zmocní se jí, vtom však prudce polibek ukončila a otočila hlavu. Zašeptala mu do ucha přerývaným hlasem: „Nejsme tu sami.“

„Nikdo by se neodvážil rušit nás bez dovolení,“ řekl jí a snažil se ji znovu políbit.

„Někdo nás sleduje, Connore. Pust' mě prosím.“

Udělal, o co ho požádala, a pak se obrátil k nevídanému návštěvníkovi.

Na odpočívadle nad schody vedoucími k ložnicím stála Euphemia. Connorův výraz se během jediného okamžiku změnil. Upřímně se usmál a Brenna si uvědomila, že se usmívá spolu s ním.

„Rád tě zase vidím, Euphemio,“ zvolal a z hlasu se mu ozývala radost.

Brenně se podlomila kolena. Nemohla uvěřit svým uším. Euphemia přece ještě nemůže být tady. Vždyť měla přijet zítra, ne dnes, a najednou je tu a právě viděla, jak se neukázněná manželka vrhá na jejího syna.

Brenna měla chuť do manžela alespoň strčit za to, že se neobtěžoval jí říci, že Euphemia už přijela, ale nepoddala se nutkání, protože chtěla, aby ji ta žena měla ráda, ne aby jí opovrhovala.

První dojem často klame. Brenna se snažila připomenout si to, když pohlédla na Connorovu nevlastní matku. Euphemia jí připadala stará jako Metuzalém. Připomínala Brenně vránu, protože byla oděna v černém, a zdálo se, jako by na horním schodu trůnila jako na hradě s rameny nahrbenými. Pronikavým pohledem pozorovala Connora, jak míří k ní.

Brenna té ženě začala instinktivně nedůvěřovat. Než si však mohla začít vyčítat, že se děsí jejího zevnějšku a má o něm tak

nelichotivé mínění, všimla si, k jak překvapivé změně u Euphemie došlo. Žena se náhle napřímila a ukázalo se, že je téměř stejně vysoká jako Connor. Srovnala ramena a začala sestupovat ze schodů s grácií a elegancí, která by se dala čekat u královny. Úsměv, kterým obdařila Connora, zjemnil vrásky v koutcích očí a nikdo by si už nevšiml hlubokých rýh brázdících její obličej. Brennu uchvátila upřímnost, kterou spatřila v Euphemiiiných očích.

Užasla nad její proměnou. Euphemia byla skutečně stará, ale ne víc než Brennina matka. Zřetelně se na ní podepsal smutek, zřejmě jejímu vzhledu přidal pár let. Jak musela milovat Connorova otce, že ji jeho smrt tak zdrtila! Šedivé vlasy i vrásky vryté do tváře podávaly svědectví o bolesti, kterou ubohá žena musela strádat.

Brenna se nad ní ustrnula. Chtěla pomoci zmírnit její bolest jakýmkoli způsobem. Pak Connor zavolal Brennu jménem a ona chvatně vykročila k nim. Jakmile ji představil, hluboce se Euphemii uklonila a řekla jí, jak ji těší, že se s ní setkává. Euphemiiin úsměv byl jaksi napjatý, všimla si Brenna, ale přesto cítila, že ji Euphemia neodmítá.

„Potěšení je na mé straně,“ řekla Euphemia a překvapila Brennu ještě jednou, protože její hlas byl hlasem mladé ženy. Když se na ni Brenna podívala zblízka, uvědomila si, že Connorova nevlastní matka byla kdysi krásná žena. Ted’ už však krásná nebyla.

„Kvůli tobě jsem se vrátila,“ pokračovala Euphemia. „Byla jsem zvědavá na ženu, která konečně zaujala Connora. Přemlouvala jsem ho celá léta, aby si našel manželku.“

Pak se opět obrátila ke Connorovi. „Ted’ musím přimět k ženitbě Raena. Ten se tomu brání ještě víc než ty. Obávám se, že zestárne dřív, než si najde ženu.“

Brenna stála po manželově boku a poslouchala, jak si ti dva povídají o Raenově zdraví a štěstí. Connor chtěl zjistit, komu Raen nyní slouží, protože slyšel, že už nepůsobí pod velením zemana Fersona, ale Euphemia odbyla jeho dotaz tím, že by si o tom měl promluvit přímo s Raenem.

„Přijel už Raen?“ zeptala se Brenna.

„Ne,“ odpověděla Euphemia. „Dorazí až zítra.“

Connor navrhl, aby se posadili ke stolu a pokračovali v rozhovoru tam. Brenna následovala svého muže a usmívala se, když Euphemia položila ruku na Connorovo rameno a láskyplně se na něho usmála.

Euphemia ještě chvíli mluvila o Raenovi a pak pohlédla na Brennu, jako by čekala, že také něco řekne. Brenna vyhrkla první věc, která ji napadla. „Ráda bych toho skvělého mladého muže poznala.“

Vzápětí si uvědomila, že to zaznělo posměšně, a zděsila se. „Jsi jako moje matka, lady Euphemio. I ona věří, že její synové jsou dokonalí. A stejně jako ty má pravdu.“

Euphemia přikývla. „Těším se na Raena,“ řekla. „Je to už šest měsíců, co mě navštívil naposledy. Vůbec nemá čas a já se nechci vměšovat do jeho záležitostí.“

„Byla pro tebe cesta namáhavá, paní?“ zeptal se Connor.

„Nemohu lhát a tvrdit, že byla snadná,“ odpověděla Euphemia. „Ale nebyla horší, než jsem očekávala,“ dodala a zadívala se na Brennu.

Brenně bylo milé, že si jí Euphemia všímá. „Jak dlouho jsi tu nebyla?“ zeptala se.

„Šestnáct let a tři měsíce,“ odpověděla Euphemia. „Někdy ráno se mi zdá, jako by můj drahý Douglas zemřel právě včera, takovou bolest dosud cítím.“

Connor chápavě přikývl. Zpozoroval v Euphemiiných očích slzy a jemně odvedl hovor k příjemnějším záležitostem.

Brenna byla šťastná, že může sedět po manželově boku a poslouchat. Jedno téma následovalo za druhým, a než se Brenna nadála, uběhla hodina.

Nejraději by s nimi seděla celou noc, protože výraz klidu v tváři jejího manžela jí byl dostatečnou odměnou. Ještě nikdy ho neviděla tak spokojeného nebo tak uvolněného. Zjevně svou nevlastní matku miloval, jistě ji ctil a velmi ji postrádal.

Pak její mysl zabloudila k vlastní matce, a když si představila jejich opětovné shledání někdy v budoucnu, vstoupily jí slzy do

očí. Aby zaplašila smutek, přinutila se přestat myslet na rodinu a místo toho uvažovala, co by si ráda dala k večeři.

Euphemia si vyžádala zas její pozornost, když vyslovila její jméno.

„Prosím o shovívavost, ale cesta mě velice vyčerpala. Nejsem už tak mladá, jak jsem bývala, i krátká projížďka mě unaví. Ráda bych se uložila k spánku, když dovolíte, a ocenila bych, kdybyste mi poslali nahoru něco lehkého k jídlu.“

Connor okamžitě vstal, aby svoji matku doprovodil.

„Mohu ti pomoci ubytovat se, paní MacAlisterová?“ zeptala se Brenna.

„Té povinnosti se už ujala jedna z Connorových služebných, dítě.“

Brenna se uklonila a popřála jí dobrou noc. Connor ji vyzval, aby počkala v síni, než se vrátí z Euphemiina pokoje. Brenna chápala Connorovu potřebu strávit s matkou chvilku o samotě a vůbec jí to nevadilo.

Trvalo dlouho, než se zas objevil. Když se vrátil do síně, v žaludku jí už kručelo a byla tak ospalá, že jí klesala hlava.

Chování jejího muže bylo teď rázné a ona si uvědomila, že i když mu nedělalo potíže strávit tolik času se svou nevlastní matkou, své ženě nedokázal věnovat ani polovinu pozornosti.

„Nahore jsou čtyři pokoje, Brenno. Kuchyně je ve zvláštní budově za síní, kdybys snad měla někdy chuť tam zajít.“

Vzal její ruku do dlaně a vedl ji ke schodišti. Byla ráda, že stupně nejsou tak příkré jako u schodů vedoucích z ložnic vojáků.

„Proč je zde zábradlí, a dole není? Byl nějaký důvod, proč jsi je nedal postavit?“

„Ano,“ odpověděl. „Opravdu máš hlad?“

„Něco malého bych snědla. Ale ještě čekám, že mi povíš, proč tu není zábradlí.“

„Je snazší dostat vojáky dolů, proto.“

Myslela si, že žertuje. Když se neusmál, změnila názor. „To není příliš zdvořilé, ne?“

Nechápal, že si ho dobírá, a usoudil, že není třeba, aby jí odpověděl.

Když vstoupili na odpočívadlo, mávl rukou směrem do tmavé chodby za ní. „Tam jsou tři pokoje. Naše ložnice je na druhé straně, přímo před tebou.“

Nevykročila tak rychle, jak si představoval. Vlekl ji s sebou a zastavil se s ní až v pokoji. Dveře se za ním se zaduněním zavřely. V místnosti byla naprostá tma. Connor přešel na druhou stranu a strhl látku, která zakrývala okno, aby nebránila světlu.

Brenna vydechla úlevou, protože pokoj nebyl tak ošklivý, jak předpokládala. Na jenom konci pokoje stál pořádný krb, na druhé straně postel. Po stranách byly umístěny dvě nízké truhly a na každé z nich stálo několik svící. Ze stěny vedle dveří vyčnívalo několik háků, ale jinak zde už nic jiného neviděla.

Spěchala k oknu, aby vyhlédla ven, a vzápětí toho zalitovala. Přímo před sebou měla nádvoří a za ním pochmurný obraz trosek. Protože nechtěla lpět na minulosti, zamířila k posteli, aby zjistila, je-li tvrdá, nebo měkká.

„To je moc hezká postel,“ poznamenala. „I pokoj je pěkný. Žiješ jako sedlák, že, Connore, nepotřebuješ žádný zbytečný přepych.“

„Vadí ti to?“

„Ne,“ odpověděla. „Mohu se vykoupat?“

„Zítra tě zavedu k jezeru.“

„Ráda bych se vykoukala ještě dnes.“

Zaváhal. „Dám připravit koupel. Budeš muset počkat, než se v kuchyni ohřeje voda a než ti ji vynesou sem.“

Zavrtěla hlavou. „Něčím takovým nebudu tvoje služebnictvo obtěžovat. Mohla bych se přece vykoupat v kuchyni, ne?“

Její ohleduplnost ho nepřekvapila, protože si už předtím všiml, že staví zájmy jiných nad své vlastní, bez ohledu na to, jak je to pro ni nepříjemné. Nebo nebezpečné, pomyslel si, protože v zájmu Gracina bezpečí obětovala své vlastní.

„Ano, můžeš se vykoupat v kuchyni.“

„Mohu se tam také najíst?“

„Přeješ-li si.“

Otevřel dveře a chtěl vyjít ven, ale na prahu zaváhal a zamračil se, protože si opět všiml temných kruhů pod jejíma očima. V

měkkém světle se zdály být ještě výraznější. Cítil se zodpovědný za její vyčerpání, protože ji tak nutil ke spěchu. I když ji nechtěl vystavit útrapám, neměl jinou možnost. Hrozilo nebezpečí, že je dostihnou MacNare a jeho vojáci, a dostat ji do bezpečí považoval za důležitější než potřebu spánku.

„Chci, aby sis odpočala.“

„Odpočineš si se mnou?“

„Ano.“

„Máš v úmyslu zítra odjet, i když je tu Euphemia?“

„Ano.“

„Myslíš, že se jí líbím?“

„Ovšemže se jí líbíš. Proč cítíš potřebu, abych tě o tom ujišťoval?“

„Zůstane u nás dlouho?“

„Doufám,“ odpověděl cestou ven. „Neptal jsem se jí.“

„Connore?“

„Ano?“

„Nezapomeň prosím poslat někoho ze svých mužů pro Gilly.“

„Nezapomenu. Ještě nějaké otázky?“

Ani jeho nevrlá slova, ani zamračená tvář ji nezastrašily. Zamířila ke dveřím, vypjala se na špičky a políbila ho. Počínala si přitom důkladně. Connor ji objal kolem pasu, přitáhl si ji k sobě a políbil ji mnohem vášnivěji, než zamýšlel, ale ne tak dlouze, jak si přál. Náhle se od něho odtrhla. Spatřila v jeho očích zmatek, odvrátila se, aby neviděl, jak se usmívá, a pak ji napadlo, že mu řekne, že teď může odejít.

Až v polovině cesty ze schodů si uvědomil, že ho vlastně sama přiměla k odchodu.

Quinlan mu připomněl, že se usmívá. Chtěl vědět, proč je zeman tak šťastný, a Connorovi nezbývalo než přiznat, že nemá tušení.

I když to nebylo možné, Brenně se zdálo, že trosky domu Connorova otce se jaksí přiblížily, a bez ohledu na to, na kterém místě pokoje stála, dílo zkázy bylo jediné, co viděla.

Nemohla od deprimujícího výhledu odtrhnout oči. Věděla, že v těch místech zemřel Connorův otec, ale byl Connor svědkem jeho

smrti? Doufala, že ne, protože si ani nedovedla představit, jak bolestné by bylo, kdyby se sama musela dívat na smrt vlastního otce.

Zaklepání na dveře bylo vítaným vyrušením ze smutných myšlenek. Nějaký voják jí přinesl zavazadla. Jakmile znovu osaměla, vytáhla si šaty, kartáč a dvě stuhy a chvátala dolů.

V přízemí nebylo živé duše a zvenku sem nedoléhal žádný zvuk. Takové ticho se jí ani trochu nelíbilo. Byla zvyklá mít kolem sebe rodinu, služebnictvo, hosty a věděla, že nějaký čas potrvá, než si na změnu zvykne.

Přišla kuchařka, aby jí podala jídlo, a otevřela zadní dveře právě v okamžiku, kdy Brenna sahala na jejich kliku. Ženě chvíli trvalo, než se vzpamatovala z překvapení. Ucouvla, hluboce se uklonila a představila se tak tichým hlasem, jako by přiznávala knězi své nejtěžší hříchy. Jmenovala se Ada. Byla o hodně vyšší než Brenna, mimořádně tělnatá a cop měla značně prokvetlý stříbrem, což svědčilo o jejím pokročilém věku.

Její zdvořilé chování a tichý hlas připomněly Brenně matku a okamžitě jí začala být sympatická. Ada pomohla své paní do kouřící vody, ale odmítla dát Brenně mýdlo, dokud jí neslíbila, že si nebude umývat vlasy.

Obě ženy spolu rozmlouvaly směsí gaelštiny a gest. Ada mluvila tak výrazným dialektem, že Brenna pochytila z proudu její řeči jen občas nějaké slovo. Konečně ukázala na stehy na čele své paní, zamračila se a energicky potřásla hlavou. Brenna usoudila, že nechce, aby si namočila stehy.

Až když Brenna vylézala z dřevěných necek, všimla si Ada i podlitin na jejím stehně. Stará žena začala lamentovat jako kvočna a ve snaze vyjádřit svůj soucit klepala tak vehementně Brenně na rameno, že ji málem dostrkala na druhý konec kuchyně.

Poté, co zabalila zemanovu manželku do pokrývky, chtěla Ada vědět, jak se Brenna zranila. Brenna se několikrát pokoušela jí to vysvětlit, ale jediné, co žena pochopila, bylo, že upadla ze schodů.

Brenna se snažila obléknout si šaty, které si přinesla ze svého vaku, ale Ada jí to nedovolila. Vytrhla jí oděv z ruky a podala jí

jiný. Brenna věděla, že se o to postaral Connor, protože Ada neustále kroutila hlavou a opakovala „zeman MacAlister“.

O chvíli později se Brenna oblékla do bledě zlatých šatů a přes ně přehodila MacAlisterův pléd.

Ada trvala na tom, že ji uvede ke kuchyňskému stolu. Říkat kuchařce, že je schopna chodit sama, nemělo žádný smysl. Ada se už rozhodla a bylo marné protestovat.

Brenna netušila, co jí dala k jídlu, ale vůně i chuť pokrmu byly tak úžasné, že si dala ještě jednu porci. Jídlo i Adina společnost ji vzpružily. Už se jí nechtělo jít do postele a rozhodla se podívat se ještě na chvíli ven, než se setmí.

V okamžiku, kdy vyšla ze dveří kuchyně, uslyšela křik mužů. Zdálo se, že se ozývá z nádvoří. Znělo to, jako by se tam shromažďoval dav lidí a všichni chtěli mluvit současně, a Brenna dychtila zjistit, co se děje. Viděla, že někteří muži běží nahoru do kopce k tvrzi a tváří se pochmurně. Instinktivně zvolnila krok a pokračovala v cestě opatrněji.

Ve chvíli, kdy se dostala k boční straně tvrze, nádvoří zmlklo. Pomyslela si, že vojáci zřejmě zabočili vzhůru k hřebeni, ale když zahrnula za roh, uviděla, že se zastavili o kousek dál v širokém kruhu. Zůstala na místě stát.

Všichni bez výjimky hleděli do středu kruhu. Zdálo se, že jsou jako přimražení. Brenna si všimla, že tři z nich mají na sobě jiný pléd než pléd MacAlisterů. Ti jediní se pohnuli. Viděla ustrašený výraz, který se jim ve tváři objevil, jakmile pohlédli na jejího manžela. Connor stál na vzdálenější straně kruhu. Kdyby zvedl zrak, všiml by si jí, ale on, stejně jako ostatní, hleděl k zemi.

Chování všech mužů svědčilo o tom, že se stalo něco strašného.

Dívala se na manžela, popošla kupředu a doufala, že se na ni i on podívá, aby věděla, má-li sejít k nim, nebo se raději vzdálit. Jeho strnulý postoj jí měl být dostatečným varováním, ale přesto nebyla připravená na to, co se jí brzy objevilo před očima.

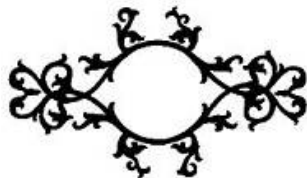
Zjistila, že mezi dvěma MacAlisterovými vojáky je kousek místa, přistoupila blíž a vytáhla se na špičky, aby nahlédla mužům

stojícím před ní přes ramena. Vzápětí jeden z nich ustoupil stranou a ona konečně spatřila to, na co všichni tak upřeně hleděli.

Uviděla krvavou mršinu zvířete s provazem utaženým kolem krku a zpočátku nechápala, co to je. Pak si všimla, co z uškrceného zvířete zbylo, a také poznala krásnou růžovou stuhu upravenou do dokonalé mašle.

Jako by do ní uhodil blesk. Hrdlo se jí náhle sevřelo a vydralo se jí z něho tiché, bolestné zaúpění.

Dívala se na zbytky své milé Gilly.



KAPITOLA 9

Connor stál manželce tváří v tvář a čekal, až na něho pohlédne. Uvědomil si, že okamžitě nepochopila, na co se dívá. Doufal, že svého koně nepozná, ale v srdci tušil, že doufá marně. Proč si neudělal čas a neodvázal tu ztracenou stuhu, když ji spatřil? Jistě to byla jediná věc, podle které svoji Gilly poznala.

Srdce se mu svíralo soucitem. Bolest, kterou spatřil v jejích očích, jakmile zvíře poznala, způsobila, že se málem přestal ovládat. Musel vynaložit veškerou vůli, aby nevykřikl. Brenna tiše zaúpěla. Connor si byl jistý, že Hughovi vojáci si myslí, že je to zvuk větru, protože jeden z nich zvedl zrak k obloze, než se zas podíval na Connora.

Chtěl jít ke své ženě, ale nakonec zůstal stát a vlastně ani nevěděl, má-li jí vyjadřovat nějaký soucit, než vojáci odejdou. Hughovi muži se brzy vrátí ke svému zemanovi, aby ho zpravili o MacAlisterově reakci, a Connor by musel být proklet na věky, kdyby připustil, aby někdo cizí věděl, co si myslí o vzkazu, který mu poslal MacNare.

Obával se, že jeho žena bude plakat nebo se před zraky vojáků zhroutí. Nevinil by ji, protože svou klisnu tolik milovala, ale modlil se, aby odtud napřed odešla. Pokusil se jí pomoci, chvíli se jí díval do očí a přál si, aby ji svým mlčením a svou chladnou nezúčastněnou maskou přiměl chovat se stejně jako on. Věděl, že žádá příliš mnoho, a skutečně netušil, je-li schopná zachovat se tak, jak si přál. Ale právě když se rozhodl vyzvat ji, aby se vrátila do domu, zpozoroval, jak jí ruka klesla k boku a do tváří se jí vrátila

barva. Pak se hrdě napřímila, nepatrně se zachvěla a lehce na něho kývla hlavou.

Dala mu mnohem víc, než od ní očekával. Pohlédla na Hughovi vojáky a namouvěru, na tváři se jí objevil lehký úsměv, jako by je chtěla uvítat u sebe doma, ale věděla, že nemůže, dokud je zeman neseznámí.

Dobrotivý bože, jak byl na ni pyšný! Zdálo se, že je pouze mírně zvědavá, když studovala tváře mužů. Skončila s prohlídkou, naposled pohlédla na Connora, uklonila se mu, pak se obrátila a odcházela s důstojností a hrdým držením těla jako princezna.

Všichni se za ní dívali. U tvrze čekalo na svoji paní několik služebných, a jakmile kolem nich Brenna procházela, jedna na ni zavolala.

„Paní, na co se ti muži dívají?“

„Je to jen mrtvý kůň,“ odpověděla. „Nic víc.“

Pokračovala volným krokem dál, a teprve až zmizela za rohem, obrátili se Hughovi vojáci k Connorovi. Zkameněli, když viděli na tváři zemana MacAlistera úsměšek.

Velitel poslů oslovil zemana: „Hugh si dělá starosti, jestli si nemyslíš, že s tím má něco společného.“

Crispin vykročil kupředu, aby za svého zemana odpověděl. Vztyčil se nad vojákem a ten udělal chvatně krok zpátky.

„Hugh nemá důvod se znepokojovat. Náš zeman ví, kdo mu tu zvěst poslal.“

„Vaše poslání skončilo,“ ozval se Quinlan. „Odejděte a nechte nás, abychom se vrátili k důležité práci.“

Několik MacAlisterových mužů kývlo na souhlas a posel si všiml, že se usmívají zrovna tak jako jejich zeman.

„Mám oznámit, že váš zeman byl poškozen, a nic víc?“

„Oznamte, co chcete,“ odpověděl Connor. „Je mi to jedno.“

„Chceš, abychom si mršinu odvezli s sebou?“

„Nechejte ji našim psům,“ navrhl Crispin.

Connor přikývl a odešel.

Posel nezapomene, čeho byl svědkem, a jakmile předstoupí před svého zemana, oznámí, že nepřátelský vzkaz zemana MacAlistera velmi pobavil.

Brenně se podařilo dojít do ložnice, než se jí udělalo zle. Musela začít pravidelně a zhluboka dýchat, aby se zbavila nevolnosti a udržela jídlo v žaludku a aby zapudila obraz Gilly, který se jí objevoval před očima.

Když konečně její nevolnost polevila, posadila se na okraj postele, sevřela ruce v klíně a snažila se o hrůze uvažovat rozumně. Neplakala, protože oplakávat by se měli lidé, ne zvířata, a bylo důkazem její schopnosti sebeovládání, že se nepoddala takové touze.

Ubohá Gilly. Její věrná klisna nikdy nikomu neublížila. Krotké, poslušné zvíře přinášelo Brenně řadu let tolik radostí, že by mělo nalézt poslední odpočinek v záhonu jetele, až nastane jeho čas. Pomyšlení, že ji někdo usmrtil a pak vlekl přes hory, bylo příliš děsivé, než aby se s ním dokázala smířit.

Přála si, aby její ušlechtilý kůň zemřel rychle, dříve než na něho sadističtí zabijáci vytáhli nože a sekery. Kdo mohl udělat tak krutou, opovrženíhodnou věc? Jaká zrůda mohla zabít to boží stvoření?

MacNare. Strašlivý čin musí být jeho dílem. Musel být bez sebe vzteky, když stíhal Connora a ji, a jakmile narazil na Gilly, vylil si svůj vztek na ní. Až dodnes se Brenna nesetkala s člověkem, který by dokázal provést takovou krutost. Když její otec prohlásil, že se provdá za MacNara, vzpomněla si, že se zlobila a trápila. Ale skutečný strach ze zemana neměla.

Ted' se ho opravdu bála. Jestli je něco takového schopen udělat zvířeti, co by dokázal udělat člověku? Ta myšlenka vyvolala jinou, ještě děsivější. Kdyby pro ni Connor nepřišel včas, stala by se manželkou d'ábla. Při tom pomyšlení ji zas ovládla nevolnost.

Nevěděla, jak dlouho seděla na posteli a přemýšlela o tom, co se stalo, ale pokoj byl ponořen v temnotu, když vešel Connor. Nepodívala se na něho ani na něho nepromluvila a byla mu vděčná, že mlčí, protože věděla, že by o Gilly ještě nedokázala mluvit.

Vrhl na ni rychlý pohled, aby se přesvědčil, že je v pořádku, zavřel za sebou dveře na závoru a přešel ke krbu, aby zapálil oheň. Čekal, že na něho Brenna bude křičet, a protože mlčela, začal si dělat starosti. Věděl, že se musí zlobit, vždyť to byl on, kdo

rozhodl, že Gilly zanechají na pasece. Nechtěl, aby Brenna v sobě dusila vztek. Čím dříve ho dostane ven, tím dříve bude moci spát.

Ženy, říkal mu bratr, mají zvláštní schopnost zbavit se hněvu prostě tím, že se z něho vypovídají. Muži něco takového nedovedou. Hněv často zůstane v srdci bojovníků celá léta, než najdou způsob, jak napravit křivdu, která byla spáchána. U Connora tomu nebylo jinak.

„Celá se chvěješ. Pojd' a postav se k ohni.“

Překvapila ho, když poslechla. Jakmile přišla k němu, přitáhl si ji do náruče, vyzval ji, aby na něho pohlédla, a pak jí řekl, že může křičet.

„Nechci na tebe křičet,“ řekla zmateně.

„Vím, že se na mne zlobíš. Řekni mi to hned a zbavíš se toho.“

„Nezlobím se na tebe.“

„To já jsem rozhodl, že tvého koně nevezmeme s sebou.“

„Ano, ale bylo to nezbytné.“

Odvrátila se od něho a zahleděla se do plamenů. „Může za to MacNare.“

„Ano.“

„Našel potěšení v tom, co provedl Gilly. Je to tak?“

„Nemysli na to.“

„Odpověz mi.“ Její hlas zněl ostřeji, než zamýšlela, ale zdálo se, že to Connorovi nevadí. Jeho reakce byla docela klidná, když s ní souhlasil.

„Ano, jsem si jistý, že mu dělalo dobře mučit koně.“

„Doufám, že Gilly zemřela rychle, dříve než... co myslíš?“

Díval se jí do očí, když lhal. „Ano.“

„Jak to můžeš vědět tak jistě?“

„Vím.“ Promluvil tak rozhodně, že si myslela, že jí říká pravdu.

„Neměla jsem jí nechat v hřívě stuhu. Podle toho poznal, že patří ženě, nemyslíš?“

„Dověděl by se to tak jako tak. Byla menší než naše koně.“

Connor bral všechno jaksi samozřejmě. Vyprostila se z jeho objetí a pohlédla mu do tváře, ale neviděla v ní hněv.

„Bereš to naprosto klidně, že? Ty nemáš chuť křičet?“ zeptala se.

„Napравil bych křikem, co se stalo?“

Zavrtěla hlavou. Věděla, že má pravdu. Nařikání a křik jí Gilly nevrátí. Přesto nedostatek emocí, který se u Connora projevoval, způsobil, že se se svým hněvem a strachem cítila ještě osamělejší.

„Proč si MacNare dal tu práci a poslal nám mrtvou Gilly?“

„Chtěl, abych viděl, co udělal. Jdi do postele. Potřebuješ si odpočinout.“

„Měl to být vzkaz pro tebe, nebo pro mne?“

„Pro mne.“

„Ale Gilly byla moje.“

„A ty jsi zas má,“ namítl.

„Má to znamenat varování před tím, co bude následovat?“

„Hughovi vojáci říkali, že MacNare tomu říkal dar,“ prohlásil Connor. Vztáhl k ní ruce a začal jí svlékat šaty.

Neodporovala, dokud se nepokusil stáhnout jí spodní košili. „Bude mi zima.“

Nemínil se nechat odradit. „Postarám se, aby ti bylo teplo. Všiml jsem si, že stále nosíš medailonek, který ti dal otec. Řekl jsem ti, abys ho zahodila,“ připomněl jí. Ve skutečnosti mu bylo jedno, co dělala s dřevěným kroužkem, teď když jí rozuměl lépe a věděl, že ho nenosí proto, aby ho urážela. Připadal mu docela neškodný.

„To jsem neudělala.“

„Co jsi neudělala?“

„Nezahodila jsem ho.“

„Vidím, že ne,“ řekl pobaveně. „Dnes večer jsi skutečně unavená, že?“

„Ano. Myslím, že nebudu ani moci usnout. Mám příliš velkou zlost a...“

„A co?“

Potrásla hlavou. Nebyla ochotna přiznat mu, jak je vyděšená. „Půjdeš si se mnou lehnout do postele?“

„Ještě ne. Mám ještě jeden úkol.“

„Je to důležité?“

„Ano.“

„Nemohl by sis alespoň na chvíli lehnout vedle mne?“

Neuložila by se do postele, kdyby nesouhlasil, a tak si stáhl boty, natáhl se na záda a založil ruce za hlavu. Zadíval se na strop. Ona hleděla na něho.

Připadal jí jako spokojený člověk, který nemá jedinou starost, a kdyby ho neviděla proti sobě na nádvoří, myslela by si, že o Gilly v životě neslyšel ani ji neviděl. Jeho chování ji nijak neuklidnilo.

Raději by spala na boku obrácena směrem ke dveřím, ale on ji přiměl k tomu, aby se obrátila k oknu. Nechtěla mít před očima ruiny, ale také se nechtěla dívat na Connora, protože jeho chladné chování bylo znepokojivé téměř stejně jako výhled do měsíční noci, a tak se také uložila na záda a zahleděla se ke stropu.

Nemohla pochopit manželovu lhostejnost. Když se díval na mrtvého koně, zdál se být naprosto nezaujatý, ale ona si myslela, že to předstírá proto, aby poslové nemohli ohlásit svému zemanovi žádnou ohromující zprávu. Teď už si tím tak jistá nebyla. Možná Connor nic nepředstíral. Může být skutečně bezcitný?

Klisna byla její miláček, ano, a i když se o ni starala s láskou, bylo to přece jen zvíře. Choval by se Connor jinak, kdyby mu domů přivezli ostatky některého jeho vojáka?

Uvědomila si, že v to ze srdce doufá.

Několik minut uplynulo v mlčení a ona uvažovala o jednání svého manžela. Napadlo ji, že mu položí další otázku, a pohlédla na něho, aby se přesvědčila, že je dosud vzhůru.

„Od koho jsi říkal, že přišli ti vojáci?“

„Od Hughha.“

„Je to MacNarův spojenec?“

„Jeho vojáci by byli dávno zabiti, kdyby byl zeman Hugh MacNarovým spojencem.“

„Takže je tvůj přítel?“

„Když se mu to hodí,“ odpověděl Connor. „Hughovo území hraničí na jihu s naším. Pokud mi nejde do cesty, nechávám ho žít v míru.“

„Já bych mu nevěřila.“

„Já mu také nevěřím.“

Connor sledoval, jak se ze všech sil snaží neusnout. Sotva udržela oči otevřené a každou chvíli zívla, ale přesto byla odhodlaná mluvit o tom, co se stalo, a nepoddat se spánku. Rozhodl se, že jí pomůže boj prohrát. Vzal ji do náruče, přitáhl si ji k sobě a začal ji hladit po zádech. Teplo proudící z jeho těla ji zahřívalo a během několika okamžiků pocítila nesmírnou ospalost.

„MacNare je ďábel a ďábel se nikoho nebojí,“ řekla Brenna. „Právě proto je nebezpečnější a hrozivější než kdokoli jiný.“

Zavřel oči a čekal, až mu řekne, že se toho ničemy bojí.

Začala oklikou. „Zvlášť ženy se takových lidí děsí.“

„Ale ty ne,“ řekl. „Ty přece víš, že bych nepřipustil, aby se ti něco stalo, že, Brenno?“

„Ano,“ zašeptala. „A ty víš, že ani já bych nepřipustila, aby se něco stalo tobě, že, Connore?“

Usmíval se, když se k ní skláněl a líbal ji na čelo. „MacNare není nesmrtelný. Bojí se stejně jako kdokoli jiný. Zvlášť jednoho člověka.“

„Víš to jistě?“

„Ano.“

„Měly by se toho člověka bát i ženy?“

„Ne.“

„Kdo je to?“ zeptala se. Usnula s očekáváním, že jí manžel sdělí jméno muže, kterého se ten bastard bojí.

Spala tvrdě víc než hodinu, ale pak ji ze spánku vytrhlo řinčení řetězů ozývající se při spouštění padacího mostu.

Connor u ní v posteli nebyl. Ještě než vstala, bylo jí jasné, že opustil tvrz. Popadla pléd, ovinula ho kolem sebe a zamířila k oknu.

Objevil se před ní děsivý výjev. Řada vojáků na koních, každý z nich s hořící pochodní v jedné ruce a s provazem v druhé, pomalu přejížděla most a za sebou vlekla mršinu její milé klisny. Ani klapot kopyt koní nepřehlušil rachotivý zvuk, který se ozýval, když zbytky zvířete narážely na trámy mostu.

Connor mířil ke zřícenině tvrze. Když se průvod dostal ke svému cíli, všichni sesedli z koně. Postavili se do oblouku a uprostřed začali čtyři muži kopat jámu. Jejich svalnaté siluety se

rýsovaly v mihotavém světle pochodní a Brenna viděla, jak odhazují stranou hromady hlíny.

Vykopali hlubokou jámu. Pak postoupil vpřed další voják, sehnul se a vytáhl všechny kopající muže na povrch. Vzápětí vojáci zabodli pochodně do země a všichni najednou zatahli za provazy. Mrtvé zvíře se pomalu posouvalo kupředu. Na okraji jámy se na okamžik zarazilo a pak sklouzlo dolů.

Provazy se svezly do díry jako hadi, jakmile je vojáci pustili.

Když zasypali jámu hlínou, na vrchol mohyly zabodli jednu hořící pochodeň a s ostatními v rukou vykročili směrem ke koním.

O chvíli později průvod s rachotem opět přejížděl padací most. Jediné světlo za tvrzí drželo stráž nad troskami. Hořelo jasně ještě chvíli, pak dvakrát zablýsklo a zhaslo.

Brenna čekala u okna na manžela.

Když se zanedlouho vraceli do tvrze Quinlan a Crispin, ustoupila do stínu, aby ji neviděli. Vojáci se byli zřejmě umýt u jezera a Brenna předpokládala, že její manžel odešel s nimi.

Uplynula téměř celá hodina, než se objevil na pěšině. Při pohledu na něho se jí zatajil dech. Ozařoval ho oheň planoucí z jeho pochodně a jeho nádherné tělo vypadalo, jako by bylo pokryto zlatem. Teprve když se přiblížil, všimla si změny, která u něho nastala. Pohyboval se jako dravec. Jeho krok byl dlouhý, rozhodný, svaly na pažích a ramenou se vlnily s graciézní elegancí a pohled měl ostražitý.

Byl připraven k útoku. Síla, která z něho vyzařovala, způsobila, že se jí zrychlil tep. Ruce se jí třásly, když si pevněji přitahovala pléd kolem ramen, aby se zbavila chladu, který se jí zmocnil. Věděla, že začíná blouznit. Je to přece její manžel, žádný cizinec. Ale její instinkty ji varovaly. Pochopila proč, jakmile se ocitl na nádvoří.

Ucítila jeho vztek dříve, než ho zpozorovala. S hlavou skloněnou záměrně kráčel zpátky po stopách, které zanechalo mrtvé tělo Gilly vlečené ven z tvrze, a jakmile došel na místo, kde zvíře pohřbili, zastavil se. Zachvěl se, pak se napřímil, zvedl hlavu a zadíval se k obloze. Ve světle pochodně byly rysy jeho tváře

strnulé, plné hněvu. Svaly v jeho zaťatých čelistech pulsovaly, ramena a krk měl ztuhlé.

Hněv ho spaloval. Viděla najednou chladné, krvelačné oči divocha, kterého teď ovládla zuřivost. Odhodil pochodeň, zvedl nad hlavu svůj meč a oběma rukama ho zabořil do země potřísněné krví.

Byl na něho děsivý pohled. Brenna se nemohla ani pohnout, nemohla dýchat, nebyla schopná na něho zavolat.

Zadívala se k troskám a náhle pochopila Connorův hněv. Řekl jí, že tam zemřel jeho otec, ale ona se ho nezeptala, kdo způsobil jeho smrt. Ani teď se ho nezeptá, protože v srdci už odpověď znala.

Zhluboka se nadechla a opět pohlédla na manžela. Díval se přímo na ni. Jejich pohledy se na dlouhý okamžik setkaly a on se pak odvrátil. Vytrhl ze země svůj meč a zamířil zpátky k pěšině.

Zavolala ho jménem. V očích měl stále vražedný pohled, když se k ní otočil. Měl by jí nahnat strach, ale nebála se. Zamávala na něho a vyzvala ho, aby se vrátil domů.

Čekala uprostřed pokoje. Slyšela, jak se blíží jeho kroky. Upírala zrak na dveře a srdce jí bušilo nedočkavostí. Vezme ho do náruče a utiší jeho hněv tím, že ho bude něžně hladit a šeptat mu konejšivá slova.

Před chvílí zažila proměnu zemana v barbara a byla si naprosto jistá, že člověkem, jehož se MacNare bojí, je Connor.

Ani trochu toho ničemu nelitovala.

Connor se jen s obtížemi soustředil na své povinnosti. Do mysli se mu neustále vtíraly myšlenky na manželku a na to, co s ní předchozí noci dělal.

Choval se jako zvíře. Měl zůstat u jezera, až by byl schopen ovládnout svůj hněv, nebo tam strávit celou noc, ale když ho zavolala jménem a pozvala k sobě, nemohl vábení odolat.

Neměla se ho dotýkat. Kdyby zůstala na druhé straně ložnice, možná by dokázal si jí nevšímat. Connor si přiznal, že je to lež, jakmile na to pomyslel. Měl v úmyslu se jí zmocnit od okamžiku,

kdy začal stoupat nahoru do schodů, ale nebude se chovat jako divoch. Ublížil jí? Bůh mu pomáhej, nevěděl. Nebránila se mu však, ani ho nežádala, aby přestal. Poslechl by ji, udělal by, co by si přála, tím si byl jistý. Vzpomínal si, jak se k němu rozběhla, jak ho objala a nechtěla pustit. Nevěděla samozřejmě, co se chystá s ní dělat. K čertu, vždyť by možná vyskočila z okna, kdyby mu dokázala číst myšlenky.

Nikdy mu neodpustí. Proč by měla? Bezostyšně ji zneužil, dělal s ní věci, které ji musely děsit, zmocnil se jí ne jednou, ale dvakrát, a způsobem, který jistě nechápala. Věděl, proč ji potřebuje. Žil se svým vztekem příliš dlouho a ona byla něžná, milující duše. Potřeboval cítit její dech, potreboval...

„Connore, vždyť Petera uškrtíš.“ Crispin se vynořil za zemanem a položil mu ruku na rameno.

Connor vojáka odstrčil. Peter vrávoravě ucouvl, několikrát se trhaně nadechl a napřímil se.

„Málem jsi zabil člověka, Petere,“ řekl Connor stroze. „Kdybych ti nevyrazil meč z ruky, jeden z mých oddaných mužů by byl mrtev. Takovou hloupost nesnesu.“

„Zemane, já...“ začal Peter.

Connor ho umlčel zvednutím ruky. „Nechci slyšet tvé omluvy. Quinlan rozhodne, co s tebou.“

Počkal, až se voják vzdálí, než začal o věci rozmlouvat se svými dvěma pobočníky, s Crispinem a Quinlanem.

Crispin soudil, že voják je naprosto neschopný, a měl by být odeslán domů. Quinlan souhlasil, ale tvrdil, že by raději počkal, až ho opustí hněv, než učiní definitivní rozhodnutí.

Crispin pak začal mluvit o něčem jiném. „Už ses rozhodl, jak se pomstíš MacNarovi?“

„Ano. Odjedeš se mnou dnes odpoledne. Vyber osm nebo deset vojáků, kteří pojednou s námi.“

„Pojedeš napřed ke Kincaidovi? Přiměl tě přece, abys mu slíbil, že nebudeš v nájezdech pokračovat.“

„Měl bych zajet k bratrovi a všechno mu vysvětlit, ale neudělám to. Samozřejmě by se zlobil. Ovšem jakmile uslyší o

vzkazu, který mi MacNare poslal, jsem přesvědčen, že si uvědomí, že bych tomu bastardovi měl oplatit stejným.“

„Nebojuj s MacNarem ani ho nezabíjej, pokud nebudu moci jet s tebou i já,“ žádal Quinlan.

„Žádáš o totéž pokaždé, když se střídáme v zastupování našeho zemana,“ ozval se Crispin. „Jsem přesvědčen, že Connor ví, jak o našem nepříteli smýšlíš.“

„A ty kladeš naprosto stejný požadavek Connorovi vždy, když s ním jedu já, Crispine.“

Connor zarazil rivalitu tím, že řekl vojákům, že s ním pojedou oba, až nastane čas. „Nezabíj ho, dokud neobjevím důkaz, který hledám. Slib, který jsem dal otci, je ze všeho nejdůležitější. Crispine, jdi a vyber muže, jak jsem řekl, a připravte se k odjezdu před západem slunce. Quinlane, pojd' se mnou zpátky na nádvoří, ať ti mohu vysvětlit, co všechno chci, aby moji lidé udělali, zatímco budu pryč.“

Než došli k tvrzi, vyličil vojákovi, co je zapotřebí, a pak vyslovil poslední požadavek. „Postarej se, aby se moje žena přestěhovala do jiného pokoje. Ještě dnes.“

„Nesouhlasí snad Brenna s tvou odvetou proti MacNarovi?“

„Ne, zatím jsem s ní o tom nediskutoval. Proč si myslíš, že bych měl?“

„Je to tvoje žena, Connore.“

„Uvědomuji si to.“

„A zabili jejího koně.“

„Ano,“ odpověděl Connor. „A proto si myslíš, že bych se jí měl svěřit se svými záměry?“

Quinlan se zasmál, když viděl, jak je Connor zmaten. Vysvětlovat své záměry ženě ho zjevně nikdy nenapadlo.

„Většina manželek by byla ráda, kdyby jim jejich manželé řekli, co cítí.“

„Opravdu?“

„Takže tvůj požadavek, aby se přemístila do jiného pokoje, má jinou příčinu?“

„Ta záležitost se tě netýká.“

„Máš pravdu,“ přisvědčil Quinlan. „Ale jako tvůj přítel cítím, že bych tě měl varovat. Tvé ženy se toto rozhodnutí dotkne. Nepochopí je. Jistě sis všiml, že k tobě chová vřelý cit.“

„Jistěže, a právě proto chci, aby se přestěhovala. Ujišťuji tě, že se jí uleví.“

Connor už nechtěl o věci dál mluvit. Prikázal Quinlanovi, aby se dal do práce, a vstoupil do síně.

Netta, služka, která tam právě uklízela, upustila hadr, jímž utírala stůl, když spatřila zemana. Trhla sebou, uklonila se a zakoktala pozdravení.

Služebná byla vyplašená žena, která se třásla při pouhém pohledu na něho. Connor nemohl pochopit proč. Sloužila u něho víc než rok a po celý ten čas na ni nikdy nezvýšil hlas.

„Netto, jdi nahoru a řekni mé ženě, že si s ní přeji mluvit.“

„Mám ji probudit, pokud bude spát, zeman?“

Connor potřásl hlavou. „Ne, ještě je brzy. Když ti ihned neodpoví, nechej ji být. Snaž se nedělat hluk,“ dodal. „Vdova po mém otci možná ještě spí.“

Služka cestou ze síně dvakrát zakopla. Connor přecházel po prázdné místnosti, čekal na manželku a přemýšlel, jak vysvětlí Brenně své záměry. Věděl, že by se zřejmě měl také omluvit za své chování předešlé noci. Neudělá to však, a to z prostého důvodu: věděl, že by to nesvedl. Ještě nikdy, nikdy v životě nikomu neřekl, že něčeho lituje, a nehodlal to udělat ani tentokrát.

Connor právě začal zapalovat oheň v krbu, když se objevila Netta se zprávou, že paní MacAlisterová nahoře není. Poručil jí, aby poslala někoho, kdo by se po ní podíval venku, a znovu se začal procházet po síni. Quinlanova slova o tom, že by se měl své ženě svěřit, ho překvapila, a napadlo ho, že by rád věděl, zda se Alec se svými starostmi svěřuje Jamii. Ne, ovšemže ne. Muži by neměli... nebo ano?

Znechuceně potřásl hlavou. Ženitba zkomplikuje člověku život. Měl si to uvědomit, než se oženil. Teď bylo samozřejmě na takové myšlenky trochu pozdě a byl natolik upřímný, že si uvědomil, že se Brenny nikdy nevzdá. Pouhé pomyšlení, že by patřila někomu jinému, v něm probouzelo vztek. Znamená to snad, že se mu líbí

být jejím manželem? *Koho se snaží oklamat?* Líbí se mu to, dokonce víc, než by si kdy pomyslel. Dokonce i teď byl napjatý nedočkavostí a těšil se na okamžik, až se Brenna objeví v síni.

Toto poznání jím téměř otrásl. Jedná jako nedočkavý mladý voják snažící se udělat dojem na svého velitele. Už teď se ke své manželce chová něžně, a když si nebude dávat pozor, zamiluje se do ní. Byl si jistý, že přesně ví, co by se stalo pak. Znamenalo by to jeho slabost.

Milovat Brennu za to hoře nestálo.

Do místnosti vešel Crispin, aby oznámil příjezd zemana Kincaida. Přišel však trochu pozdě, protože Alec se vzápětí objevil po jeho boku. Oba muži pozorovali, jak Connor neklidně chodí sem a tam. Když se za okamžik objevil Quinlan, uklonil se zemanu Kincaidovi a pak se obrátil k Connorovi. Pobavilo ho, že si zeman svého bratra dosud nevšiml. Connorovi nebylo vůbec podobné, že by byl tak roztržitý, a Quinlan byl přesvědčen, že myslí na lady Brennu.

Alecovi nepřipadala bratrova nepozornost ani trochu k smíchu. Za chvíli se však Connor v bratrových očích ospravedlnil. „Chceš ohlásit mého bratra, nebo ne, Crispine?“

„Čekal, až se na mne podíváš,“ vyštěkl Alec. „Obracet se k člověku zády by tě mohlo jednou zabít.“

„Obracet se zády ke svému příbuznému je nezdvořilé, ale není nebezpečné.“ Zamířil Alecovi vstříc, uklonil se mu a řekl: „Tvoje přítomnost pro mne znamená čest, zeman.“

„Mohl bys mít lepší způsoby.“

„Všechno, co znám, jsem se naučil od tebe. Vidím, že tě někdo rozzlobil. Máš u sebe meč.“

„Skutečně se zlobím,“ odpověděl Alec. „Moji muži čekají na spodním nádvoří. Pojedeme stíhat člověka, který se opovážil mi vzdorovat, a chci, abys jel se mnou.“

„Samozřejmě.“

Alec přikývl, potěšen, že Connor souhlasil, aniž znal jméno člověka, kterého hodlali vystopovat. Starší bratr samolibě předpokládal, že Connor neochvějnou oddanost získal především jeho výchovou.

Rázně vešel do síně, cestou ke stolu poplácal bratra po rameni a posadil se u jediné židle s vysokým opěradlem. Kývl na Connora, aby usedl na sousední lavici.

„Zdá se, že Dawson nechápe, že míním naprosto vážně, co jsem řekl. Děvče, přines mi trochu vody,“ zavolal na služku, přešlapující u klenutého průchodu. Služebná se vyděšeně rozhlédla. Connor si pomyslel, že hledá místo, kam by odložila věci, které držela v rukách. Než jí mohl říci, aby je položila na schody, rozběhla se k němu, uklonila se a položila je na stůl vedle něho.

Věděl, co to je, ještě než mu to vysvětlila. „Poslala jsem tři pomocnice z kuchyně, aby se podívali po paní, zemaně, ale zatím našli jen několik věcí, které poztrácela. Jsou jí na stopě, zemaně, a jen co posloužím zemanu Kincaidovi, řekneš mi prosím, co mám udělat s věcmi naší paní?“

Connora nálezkou předmětů patřících jeho ženě pohoršil a prudce zavrtěl hlavou. „Nechej je tady, Netto,“ poručil.

Znovu se uklonila a odešla, aby přinesla vodu jeho bratrovi. Connor si všiml, že se jí třesou ruce, když pokládala pohár a džbán před Aleca, a vůbec ho to nepřekvapilo. Ženy se vždy bály bratra víc než jeho.

„Ztratil jsi manželku?“ posměšně se zeptal Alec.

„Samozřejmě že ne,“ odpověděl Connor.

Alec s provokacemi ještě neskončil. Vztáhl ruku a zvedl žlutou stuhu. „Copak to tu máme?“

„Vidíš, že je to vak, stuha a dýka. Doopravdy, Alecu, nechápu, jak to dělá. Dokonce se mi zdá, že Brenna neudrží na nohou střevíce ani při chůzi. Neustále ztrácí nějaké věci a jiné zas nachází. Nevím, jak ji naučím, aby byla pořádnější.“

Alecovi připadala Brennina zapomnětlivost velmi zábavná.

S chutí se zasmál na bratrův účet a pak mu navrhl, aby prostě postavil do síně truhlu, do které budou jeho lidé dávat věci, které Brenna někde zapomene.

„Dovolíš-li, rád bych se tě na něco zeptal,“ ozval se od vchodu Crispin.

„Chtěl bys, abych vyhledal tvoji ženu?“ zeptal se Quinlan.

„Byl bych raději, kdybyste si oba přísedli k nám,“ prohlásil Alec. „Co musíme probrat, se týká i vás.“

„Budeme pryč asi týden nebo dva. Dawson a jeho vojáci se skrývají v horách a nějaký čas potrvá, než ho odtamtud dostaneme.“

„Nezdá se, že bys s tím měl naspěch,“ podotkl Connor.

„Dawson nikam nezmizí. Ten blázen si myslí, že je přede mnou v bezpečí,“ dodal a potřásl hlavou. „Nechápu, jak na to přišel.“

„Kolik je jich tam s ním?“ zeptal se Connor. „Přesně to nevím. Quinlane, bude tvou povinností hlídat pevnost v zemanově nepřítomnosti?“

„Ano, zemane.“

„Postav na stráž dvojnásobný počet mužů podél zdí i k opevnění.“

„Už jsem mu takový příkaz dal, Alecu. Nemusíš si dělat starosti,“ řekl Connor.

„Očekáváš nesnáze?“ zeptal se Crispin.

Odpověděl mu Connor. „Alec vždy očekává nesnáze, a my také.“

„Říká se, že MacNare šílel vzteky, když zjistil, že jsi mu unesl nevěstu. Její družina ho přesvědčila, že s tebou odešla dobrovolně, a teď má na Brennu stejnou zlost jako na tebe.“

„Ona za to nemůže,“ řekl Connor.

Quinlan se zatvářil nevěřícně. „Její vojáci jeli k MacNarovi, místo aby se vrátili k baronovi? Taková hloupost mě udivuje.“

„Měli při cestě k němu doprovod,“ vysvětloval Alec. „Dovedeš si představit MacNarovu situaci? Shromáždila se u něho dobrá stovka příbuzných a hostů, kteří čekali, že se bude slavit svatba. Očekával svoji nevěstu už předchozí večer, a když nepřijela podle plánu, vyslal další oddíl vojáků, aby ji přiměl ke spěchu. Dověděl jsem se, že se dočkal ponížení před celým shromážděním hostů. Ztraceně, Quinlane, neopovažuj se tomu smát.“

„MacNarovo ponížení mi opravdu připadá směšné,“ přiznal Quinlan.

„Mně také,“ řekl Connor.

„I mně,“ ozval se Crispin.

Jejich oddanost byla bezmezná. Všichni tři byli jako bratři. Alec chápal, jaké pouto mezi nimi vzniklo, a věděl, že by je měl za jejich postoj chválit; kritizovat je za to, že se baví MacNarovým ponižením, bylo od něho poněkud pokrytecké. Sám se ze srdce smál na zemanův účet, ale bratrovi to nemínil přiznat. Chtěl zmírnit napětí mezi MacNarem a Connorem, ne je rozdmýchávat.

„Chápu, jak všichni smýšlíte o MacNarovi. Přiznávám, že ani mně se ten člověk nelíbí, ale budete mě ještě muset přesvědčit, že on i jeho otec měli něco společného se smrtí tvého otce, Connore.“

Zvedl ruku, aby ho Connor nepřerušoval, a pokračoval. „Připomínám, že než mi poskytneš dostatečný důkaz, zůstane meč Donalda MacAlistera viset u mne na stěně, kam jsem ho umístil v den, kdy jsi vstoupil do mého domu, a žádný z vás MacNara nezabije. Řekl jsem to naprosto jasně?“

„Řekl,“ odpověděl Connor. „Jsi můj zeman a vždy budeme ctít tvá přání.“

„To bych řekl.“

Connor jen s obtížemi ovládal svůj vztek. I když mohl říkat svůj názor, kdy se mu zachtělo, otevřeně nesouhlasit s bratrem před Quinlanem a Crispinem by bylo špatné, protože by to podrývalo Alecovo postavení.

„Už jsi skončil s připomínáním našich povinností vůči tobě?“ zeptal se.

Alec na něho vrhl ostrý pohled. „Už dávno jsem ti slíbil, že já MacNara nezabiji, protože pokud zjistíš, co potřebuješ, abys dokázal, že je vinen, náleží to právo tobě. Ale neslíbil jsem, že nechám žít tebe, Connore. Nenaléhej na mne.“

Alec čekal, až Connor přikývne, a pokračoval. „Bůh mi svěřil strastiplnou povinnost zachovat vás tři naživu a ujal jsem se toho úkolu v okamžiku, kdy jsem vás všechny přenesl přes práh svého domu. Tehdy jste byli polomrtví a mé ženě trvalo celý týden, než vás dala dohromady. Ještě jsem nezapomněl na potíže, které jste mi způsobili.“

„Vzpomínám si,“ řekl Connor. „Řekl jsi, že mě nenecháš zemřít.“

Alec se zasmál. „A tys mi přikázal, abych šel a přivezl ostatní.“

Dlouze a dramaticky povzdechl. „Od té doby ses stále pokoušel mi rozkazovat. Vzpomínáš si, jak jsem ti musel slíbit, že ani Quinlana a Crispina nenechám zemřít? Ne, na to si jistě nevzpomínáš. Nemohu odčinit tvoji minulost, Connore, ale mohu něco udělat s přítomností. Mám informace, které by ti mohly připadat užitečné. Jeden z anglických vojáků řekl MacNarovi, že Brenna o tvém příjezdu věděla. To přece není pravda, že ne?“

„Ne, není to pravda.“

„A tys mi řekl, že jsi ji k sňatku nenutil.“

„Nenutil jsem ji.“

„Raději jsi vynechal některé důležité detaily, když jsi mi vysvětloval, jak ses s ní oženil.“

„Co například?“ zeptal se Connor.

Alec na jeho otázku neodpověděl okamžitě. „Dva z MacNarových mužů odjeli s třemi anglickými vojáky. Míří k sídlu barona Hayneswortha.“

„Kdo je baron Haynesworth, zeman Kincaide?“ zeptal se Crispin.

„Brennin otec.“

„Paní doprovázelo dvanáct vojáků,“ řekl Quinlan. „Zbyli tři. MacNare nemá rád zlé zprávy. Myslí si, že za výchovu svéhlavé dcery je zodpovědný Brennin otec, a bude vyžadovat okamžitou náhradu. Neznám barona Hayneswortha, a proto nemohu předvídat, co udělá, až uslyší, že jejich spojenecký svazek byl zrušen, ale vím, co bych dělal já, kdybych očekával, že se moje dcera provdá za určitého muže, a ona si vzala jiného. Vypravil bych se za ní, aby řekla pravdu.“

„Jinak řečeno myslíš, že baron možná zamíří se svými oddíly sem.“

„Je to možné.“

Connor pokrčil rameny. „Když přijede, tak přijede.“

„Co uděláš, jestliže bude mít její otec námitky?“

„Nikdo mi ji nevezme. Nikdo.“ Connor nezvýšil hlas, ale síla každého jeho slova byla strhující.

„Zabil bys ho?“ zeptal se Crispin hlasem, ze kterého se ozývala pouze mírná zvědavost.

„Pravděpodobně bych rozčilil svoji ženu, kdybych to udělal,“ řekl Connor.

„Pravděpodobně?“ zeptal se Alec. „Jistěže bys ji rozčilil.“

„Nenechal bych odvetu dojít tak daleko. Počkám a uvidím, co její otec udělá.“

Alec přikývl, spokojený, že jeho bratr neudělá nic ukvapeného.

„Nezmiňoval bych se o tom Brenně, protože se mi zdá, že není důvod způsobovat jí starosti. Ačkoliv mi to připadá poněkud zarážející, podle chování své manželky jsem dospěl k názoru, že ženy mají sklon dělat si starosti s každou maličkostí. Jamie se velice rozhořčila, když slyšela, co MacNare udělal Brenninu koni. Je pravda, že při představě tak podlého skutku se udělalo zle i mně. Bohužel, Jamie trvala na tom, že vyslechne každý detail přímo od Hughy.“

„Zeman Hugh přijel k tobě?“ zeptal se Quinlan.

„V tom případě musel jet celou noc,“ podotkl Crispin.

„Ne, přijel včera pozdě večer. Jeden z mých strážců mu ukázal cestu. Hugh byl velmi rozčilený, ale jakmile se mi podařilo ho uklidnit, dokázal mi povědět zajímavé zprávy. Jak víš, vždycky byl proti spojení s tebou nebo s MacNarem. Kdysi dávno přišel za mnou s žádostí o ochranu v případě, že se některý z vás pokusí změnit jeho názor silou. Ujistil jsem ho samozřejmě, že můj bratr by nikdy nic takového neudělal, a jsem si jistý, že jsem ho přesvědčil. Co se týká MacNara, nemohl jsem mu dát stejné ujištění. Hugh si přeje žít v míru. Už jeho dědeček a otec spravovali ten bezcenný pás země mezi tebou a tvým nepřítelem, ale on se teď dostal do neudržitelné situace, protože nemá zdaleka takový počet vojáků jako ty nebo MacNare. Hugh by nikdy nevztáhl ruku na svého souseda ani by s nikým nejednal nečestně a já jsem souhlasil, že mu pomohu. Je to už starý člověk, který neznámá žádnou hrozbu, Connore, a já ho nebudu k ničemu nutit.“

„Nabídl jsem mu svoji ochranu, Alecu.“

„Vím, žes to udělal, ale kdyby ji přijal, MacNare by pozabíjel jeho lidi v okamžiku, kdy by ses k němu obrátil zády. Král má pro toho starce zvláštní slabost a byl by také zklamán, kdyby se mu přihodilo něco zlého. Vysvětlil jsem všechno MacNarovi a řekl jsem mu, že se jako králův prostředník postarám, aby Hugh zůstal nestranný a aby měl klid.“

„Vyvíjel na něho MacNare nějaký nátlak?“

„Ano,“ odpověděl Alec. „Hugh odjel na MacNarovo sídlo, protože byl pozván na oslavu svatby, ale nedostal se odtamtud dost rychle, takže byl nucen být svědkem toho, jak ohavně MacNare naložil s těmi, kdo ho rozzlobili.“

„S anglickými vojáky,“ vysvětlil samozřejmou věc Crispin. „Bylo těch devět mužů zabito stejně jako kůň lady Brenny?“

Alec neuhnul Connorovu pohledu a pomalu přikývl. „Není třeba říkat, že Hugh byl otřesen tím, co viděl. Doufám, že se lady Brenna o mrtvých vojácích nikdy nedoví. Snad na to z boží vůle nepřijde.“

Jeho naděje byla marná, protože Brenna vyslechla každé jejich slovo. Vstoupila zadními dveřmi, uslyšela Alecův hlas a ihned se zastavila v chodbě, aby se trochu upravila, než přijde k nim a pozdraví je. Nechtěla naslouchat potají, ale pak uslyšela vyslovit své jméno. Záměrně zůstala stát na místě, protože chtěla zjistit, proč o ní mluví, a věděla, že v okamžiku, kdy by se objevila, by zmlkli. Alec ani Connor nešeptali, ale jejich tiché hlasy svědčily o vážnosti tématu. Věděla, že to, co dělá, není správné, ale v tom okamžiku jí to bylo jedno.

Málem omdlela, když Alec vylíčil, co se stalo devíti z otcových vojáků. Udělalo se jí tak zle při hrůze, kterou si představila, že bolestí zavravorala. Modlitba za duše mužů jí pomohla trochu se vzpamatovat a slíbila si, že později, až bude sama ve své ložnici, klekne na kolena a poprosí Boha, aby je vzal k sobě. A jakmile to udělá, poděkuje mu za to, že jí dal Connora. Kdyby se tehdy neobjevil, byla by manželkou satana. Při tom pomyšlení ji zamrazilo a opět se jí sevřel žaludek.

Protože se zcela soustředila na hovor v síni, nerozplakala se. Podařilo se jí ovládnout pláč a slibovala si, že bude moci plakat, jak dlouho bude chtít, až bude sama.

„Přesto, že má už tolik let, je Hugh stále zoufale naivní,“ řekl Alec. „Byl úplně vyveden z míry, když se vrátil domů a hned další ráno k němu přišel jeden z jeho mužů se zprávou, že Brennin kůň leží na jeho hranici se vzkazem od MacNara a s požadavkem, aby jeho zbytky odvezl k tobě, Connore. Hugh si byl jistý, že ho budeš chtít vidět. Věděl jsi, že tomu MacNare říká dar?“

„Ano,“ odpověděl Connor.

„A pak jel Hugh přímo k tobě,“ řekl Quinlan a kývl hlavou.

„Rád bych s tebou probral jinou záležitost, Connore. Jistě není tak důležitá jako ta, o které jsme mluvili teď, ale uvažoval jsem o tom, co mi řekl Hugh.“

„Co řekl?“

„Hugh slyšel od jednoho z anglických vojáků, že Brenna byla ještě dítě, když tě žádala o ruku. Tehdy ses tomu usmíval, že? Teď chci, abys mi znovu potvrdil, že jsi neporušil můj příkaz nechat MacNara na pokoji.“

Alec bouchl pěstí do stolu a právě v tom okamžiku na něho zavolala Brenna. „Dobrý den, zeman Kincaide. Jsem velmi ráda, že tě zase vidím.“

Během kratičkého okamžiku se Alec přestal hrozivě mračit a na jeho tváři se objevil náznak úsměvu. Zdálo se, že Quinlanovi a Crispinovi se ulevilo, když ji spatřili. Zamířila rovnou k Alecovi, krátce pohlédla na Connora, zachytila v jeho očích zkoumavý pohled, a pak se opět obrátila k jejich návštěvníkovi. S nadšením ho chytila za ruku, aby mu dala najevo, jak je šťastná, že ho vidí, vzápětí si však uvědomila svou chybu a zas ho pustila.

Alec byl projevem citu překvapen a zároveň potěšen. Pak ji vzal za ruku sám. „Potěšení je na mé straně, Brenno. Jak se dnes cítíš?“ zeptal se a pohlédl na stehy na jejím čele.

„Cítím se výborně, děkuji. Jak by ne? Dnes je moc hezký den.“

„Vždyť prší,“ připomněl jí Crispin.

„Už přestalo,“ odpověděla. „Prosím posad' se. Přerušila jsem důležité jednání? Pokud ano, omlouvám se. Přijela s tebou Jamie, zemane?“

Alec pustil její ruku a odpověděl. „Jamie zůstala doma.“

„To mě mrzí. Ze srdce doufám, že příště, až zas přijedeš navštívit Connora, vezmeš ji s sebou.“

Po jejím vyzvání, aby se posadili, muži uposlechli. Brenna přistoupila ke Connorovi, počkala, až se usadí, a pak mu položila ruku na rameno. Její gesto nemělo dát najevo zalíbení, ale ukázat Alecovi oddanost manželovi.

„Daří se tvé ženě dobře?“ zeptala se.

„Předpokládám, že ano,“ odpověděl Alec a v očích se mu objevilo teplo, když mluvil o Jamii. „Právě teď se mnou nemluví.“

„Ach bože,“ řekla Brenna.

„Jamie umí být stejně paličatá jako její manžel,“ podotkl Connor.

„To je pravda,“ potvrdil s úšklebkem Alec. „Je rozčilená, protože jí nedovolím, aby jela na návštěvu za Mary Kathleen. Moje dcera se chystá k porodu,“ vysvětloval Brenně. „A protože její potomek bude prvorozený, moje žena myslí, že by jí její přítomnost pomohla lépe snášet tento těžký čas.“

„Lady Kincaidová je proslavená léčitelka,“ řekl Quinlan.

„Zemane, nemohu si pomoci, ale zajímalo by mě, proč nedovolíš lady Jamii jet za Mary Kathleen,“ řekla Brenna.

Connora překvapilo, že jeho žena žádá o vysvětlení. Věděl, že Brenna není drzá, že je jen zvědavá, nic víc. Později svému bratru vysvětlí, že je prostě tak bezprostřední a že jistě nemíní zpochybňovat jeho rozhodnutí.

Ale zdálo se, že si z toho Alec nic nedělá. „Přesně totéž řekla Jamie mně. Nemohu odložit stranou všechny své ostatní povinnosti a nedovolím své ženě, aby jela beze mne. Pokusí se samozřejmě protivit se mému příkazu, jen co si uvědomí, že mě nepřemluví.“

„Moje žena mi nikdy neodporuje,“ prohlásil Connor. „Není to pravda, Brenno?“

„Jsem přesvědčená, že ty bys mě pustil,“ odpověděla.

„Ne, nepustil.“

„Nu, jsem si jistá, že kvůli své dceři bych přišla na způsob, jak dosáhnout toho, co potřebuji, aniž bych ti odporovala, Connore.“

Alecovi připadalo její přesvědčení směšné. „Jsi tak rafinovaná?“

„Ráda bych si myslela, že ano, zemané. Pocházím z osmi sourozenců a přišla jsem na to, že musím být chytřejší než oni, pokud chci něčeho dosáhnout. Myslíš, že je moje vychloubání plané?“ zeptala se, když se Quinlan rozesmál. „Rozhodla jsem se přece provdat za Connora, a jak vidíš, jsem teď jeho manželka.“

Všichni kromě Connora se zasmáli. On se však tvářil pobouřeně.

Napětí vzrostlo tak, že se rozhodla nechat je, aby pokračovali ve svém jednání, ale jakmile se chtěla omluvit, Alec jí v tom zabránil.

„Právě jsem potkal tvého přítele, Brenno. Sprátelil se s tebou nedávno a považuje se za tvého oblíbence.“

Quinlanovi se zdálo urážející, aby si nějaký muž myslel, že je tak skvělý, aby mohl být oblíbencem jeho paní, a proto podotkl: „Connor se o svou ženu stará, jak se patří. Kdo je ten člověk, který se opovazuje ho urážet?“

„Ano, oblíbencem lady Brenny je přece Connor,“ zamumlal Crispin.

Brenna se ani nepokoušela skrýt rozmrzelost. „Děkuji, ale jsem schopná starat se sama o sebe.“ Z jakéhosi důvodu její slova připadla všem mužům ohromně zábavná. Rozhodla se, že na sobě nedá znát, že ji urazili. „Kdo je ten přítel?“

„Otec Sinclair.“

Quinlan se zatvářil zkroušeně. „Kdyby ses zmínil, že se jedná o kněze, nic bych nenamítal, zemané Kincaide.“

Alec si vojáka nevšímal. „Pěl na tebe chválu, lady Brenno.“

„Kdy k tobě přijel?“ zeptal se Connor.

„Dostal příkaz, aby vystřídal Murdocka. Nemohu ho samozřejmě u sebe nechat, protože všichni dosud držíme smutek za Murdocka. Ještě jsem mu to neřekl, protože jsem dnes ráno spěchal, ale dám mu najíst a přichystám mu postel, až se vrátím

domů, a pak ho pošlu pryč. To je jediné, co mohu pro něho udělat,“ dodal a pokrčil rameny.

„Jak bys ho mohl odmítnout, zemané?“ zeptala se Brenna.

Zdálo se, že ho její otázka překvapila. „Nedá se nic dělat.“

„Ale proč bys ho chtěl posílat pryč?“

„Proč? Protože ho nechci. Dělán to pro jeho dobro. Z nějakého důvodu se mi zdá, že se se mnou cítí nesvůj.“

„I Connorovi připadal jaksi nervózní,“ podotkl Quinlan.

„Nemohu věřit svým uším.“ vyhrkla. „Duchovní jsou nejmocnější muži na celé Vysočině. Říkal mi to Connor.“

„Ano, pokud si svoji moc uvědomují,“ vysvětloval Alec.

„Jemu, stejně jako ostatním zdejším duchovním, nikdo neublíží.“

„Tak proč bys ho posílal pryč?“

„Protože ho nechci,“ opakoval ještě jednou Alec.

„Ale já ho chci,“ vyhrkla.

„To nemůžeš,“ odsekl Connor.

„Ty opravdu chceš, aby zde žil kněz?“ zeptal se Alec.

„Ne,“ ozval se Connor.

„Ano,“ zároveň řekla Brenna.

„Nemohu tvé ženě odporovat,“ prohlásil Alec.

Brenna předstírala, že si nevšímá, jak se její muž zachmuřil. Poděkovala bratrům za to, že její žádosti vyhověli, a spěchala ven, než jí Connor mohl říci, že nic takového neudělali.

„Nechám vás, abyste mohli pokračovat v důležitém rozhovoru,“ řekla. „S vaším dovolením se vzdám, potřebuji se věnovat svým povinnostem.“

„Vždyť žádné povinnosti nemáš,“ řekl Connor.

„Ale mám,“ namítla. „Musím jít ven a najít nějaké vhodné místo.“

„Jaké vhodné místo?“ zeptal se jí manžel.

„Pro kapli přece. Otec Sinclair bude muset nějakou mít.“

Příliš pozdě si uvědomila, že se o svém plánu ještě neměla zmiňovat. Connor se tvářil, jako by chtěl uškrtnout svého bratra i ji.

Neřekl jí však, že s něčím takovým nemůže počítat, a neřekl ani nic jiného. Pravděpodobně nedůvěřoval svému hlasu. Ona

doufala, že až jejich jednání skončí, na rozčilení zapomene. S trochou štěstí bude kaple stát, než se Connor vzpamatuje.

„Bavíš se tím, jakou máš nade mnou moc, Alecu?“

Connorův bratr se ušklíbl. „Nesmírně.“

„Můžeš jít, Brenno,“ řekl jí Alec.

Brenna byla už v polovině síně, když ji Alec vyzval, aby zůstala stát.

„Byla jsi chytré dítě?“

„Říkají, že ano.“

„Byla jsi ještě malá, když jsi požádala mého bratra, aby se s tebou oženil?“

Sevřela ruce a předstírala, že přemýšlí. „Nevzpomínám si přesně, kolik mi bylo let.“

„Řekni alespoň přibližně,“ vyzval ji Alec.

„Byla jsem o něco starší, než je teď tvoje Grace. Řekla bych, že mi bylo tak pět nebo šest let. Ano, byla jsem asi tak stará, když jsem poprvé požádala Connora, aby si mě vzal, ale pokud si pamatuješ, žádala jsem ho o to třikrát. Nejsem jenom chytrá, zemane, jsem také houževnatá. Musím přiznat, že mi tvoje zvědavost připadá zvláštní, protože se zdá, že si vzpomínám, že jsme o tom hovořili, už když jsem ti byla poprvé představena. Víím, že jsem se zmínila, že mě nikdo nenutil. Jsem šťastná, že jsem jeho žena. Jak by ne? Chtěla jsem se za něho provdat už dávno. Nebesa, jak jsem mohla zapomenout? Chtěla jsem se tě zeptat, jak se daří Grace?“

„Dobře,“ řekl Alec.

„Zažila včera takové leknutí. Doufám, že z toho neměla zlé sny. Víš, je to vskutku pozoruhodné, teď když si to vybavuji. Bůh má jistě s tvou dcerou velkolepé plány.“

Vzbudila v Alecovi zvědavost. Nic víc si nemohla přát.

„Proč myslíš?“

„Vím to,“ chlubila se. „Bůh se postaral, abych byla v tvém domě a mohla ji včas zachytit. Jsem přesvědčená, že by Grace utrpěla vážná zranění, kdybych nebyla nablízku. Řítla se ze schodů hlavou napřed a jistě by si zlámala vaz. Možná si myslíš, že jsem bláhová, když myslím, že za to může Bůh. Ale přesto tomu

věřím. Nemohu si pomoci, ale zajímalo by mě, co by se stalo, kdybych se provdala za MacNara místo za Connora. Měla by se Grace dnes dobře? Můj bože, už zas mě posloucháš, a přitom máš před sebou tolik práce! Věřím, že všechny otázky o tom, kdy jsem požádala Connora o ruku a proč se se mnou můj manžel oženil, jsem zodpověděla k tvé spokojenosti.“

Uklonila se zemanovi a vzdalovala se. Nemohla odolat, aby nedodala ještě poslední poznámku, i když se přitom ani neotočila. „Bůh koná své skutky zvláštními způsoby. Já bych je rozhodně nezpochybňovala.“

Nikdo z mužů nebyl schopen slova ještě minutu poté, co lady Brenna odešla. Všichni zírali k prázdným dveřím a uvažovali o tom, co řekla.

Nejprve se usmál Alec. „Tvoje žena mě právě uvedla do rozpaků a víš, co si myslím? Udělala to schválně. Co myslíš, kolik z našeho rozhovoru vyslechla?“

Connor bez váhání odpověděl: „Všechno.“

„Neměla by potají naslouchat.“

„Ne, to by neměla.“

„Měl bych se na ni zlobit.“

„Ano.“

„Tak proč se mi chce smát? Už ti nikdy nebudu předhazovat, žes mě neuposlechl, Connore, protože jsem se rozhodl přijmout, co mi tvoje žena řekla. Je zjevné, že jste si souzeni.“

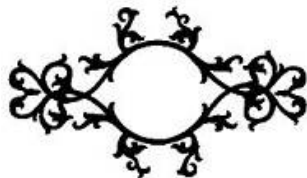
„Já ti neodporuji, Alecu. Přikázal jsi mi, abych přestal s nájezdy, a to jsem udělal. Teď mě však už nemůžeš nutit, abych svůj slib dodržel, když víš o Brennině koni.“

„Mohu,“ namítl Alec. „Ale nebudu. Udělej, co uznáš za vhodné, pokud to bude odpovídat tomu, co on udělal s Brenninou klisnou.“

Connor souhlasil a Alec se obrátil k odchodu. Než se vzdálil, dodal: „Oženil ses s velmi chytrou ženou. Měl by sis to dobře zapamatovat.“

Connor si jeho doporučení nebral nijak k srdci a až za čas, kdy už ovšem bylo příliš pozdě, si uvědomil, že to měl udělat.

Chyba ho přišla draho.



KAPITOLA 10

Lady Brenna nepřijala příznivě zprávu, že ji přestěhovali do jiného pokoje. Její manžel se neobtěžoval ji informovat o svém rozhodnutí předem a Quinlan ze všech sil doufal, že nepříjemná povinnost vysvětlit jí to padne na někoho jiného než na něho. Tušil, že se urazí, a snažil se, aby s ní mohl promluvit v soukromí pro případ, že by pociťovala rozpaky, ale plán mu zmařila starost jeho paní o chybějící šaty. Brenna proto musela vyslechnout nepříjemnou novinu před Connorovou nevlastní matkou.

Lady Brennu Connorův příkaz nerozzlobil: byla z něho zoufalá. Quinlan svou drahou paní samozřejmě litoval a musel vynaložit značnou dávku sebeovládání, aby předstíral, že si její beznaděje nevšiml. Zemanovo bezohledné chování ho rozzlobilo do té míry, že mu chtěl povědět, že se raději podrobí mučení, než aby oznámil lady Brenně tu nemilou zprávu.

Lítost, kterou viděla v jeho očích, její ponížení ještě zvýšila. Euphemia se ohleduplně odvrátila s omluvou, že si potřebuje pro něco zajít do svého pokoje. Brenna se jen s námahou vzchopila. „Mohu ti něco přinést, paní MacAlisterová?“

Předpokládala, že ji Euphemia neslyšela, protože od ní nedostala okamžitou odpověď, a tak se zas obrátila ke Quinlanovi. „Děkuji za vysvětlení.“

Velmi toužil říci jí něco, čím by ji utěšil, a proto vyhrkl první, co ho napadlo. „Tak vidíš, paní, tvé věci se neztratily, jak ses obávala. Jistě se ti ulevilo.“

„Ano, ovšemže se mi ulevilo. Řekl ti Connor, proč chce, abych se přestěhovala?“

„Ne, paní, neřekl.“

„Kde je nyní?“

„Vypravil se na hon se svým bratrem.“

„Jak je to dlouho, co odjel?“

„Oba opustili síň sotva před minutou.“

„Takže bych ho ještě mohla zastihnout?“

„Když si pospíšíš.“

Rozběhla se ke dveřím, aby je otevřela, ale jejich váha byla příliš velká, než aby si s nimi poradila sama. Vzápětí k ní přispěchal Quinlan a dveře jí otevřel.

Pak ji následoval dolů po schodech, ale přes nádvoří už za ní nešel. Přirozeně předpokládal, že se pokusí zvrátit manželovo rozhodnutí.

Brenna však neměla vůbec v úmyslu prosit manžela, aby si to rozmyslel. Rozhodla se, že mu prostě řekne, co si o jeho rozhodnutí myslí. Celou cestu ke stájím běžela, a když se hnala kolem skupinky žen s dětmi, popřála jim dobrý den.

Rychlé tempo jí vzalo dech. Jakmile spatřila dole na úpatí kopce Aleca na koni, zamávala na něho, než popadne dech, aby ho mohla pozdravit.

Vnitřek stájí byl pohroužen ve stínu. V okamžiku, kdy spatřila manžela, vyloudila na tváři úsměv. Connor stál u koně, kterého si vybral na cestu, a upravoval mu uzdu, zatímco podkoní se snažil uklidnit hřebce, na němž obvykle zeman jezdíval. Kůň dělal učiněné peklo, vyhazoval, bušil kopyty o zadní stěnu stáje a snad by ji i zničil, kdyby mu v tom nebránili, ale zdálo se, že její manžel si s tím nedělá těžkou hlavu.

Záměrně stála před vraty, aby nemohl projít kolem ní, a postoupila k němu jen o malý krůček. „Smím tě požádat, abys mi věnoval okamžik svého času, zeman?“ zeptala se hlasem sladkým jako med a stejně sladce se usmála.

Ani se na ni nepodíval. „Nemůže to počkat, až se vrátím?“

„Tím si nejsem jistá, zeman. Vrátiš se do setmění?“

„Ne.“

Málem nedokázala zachovat stále na tváři úsměv, ale podkoní ji soustředěně pozoroval a ona byla rozhodnuta nedat na sobě znát, co si skutečně myslí. Nechtěla ani, aby na to přišel Connor, než bude ochoten věnovat se jen a jen jí. Přála si, aby dobře slyšel každé její slovo.

„Davis, co se děje s mým hřebcem?“ zeptal se Connor.

„Nevím, co je s ním, zeman. Byl v naprostém pořádku, než jsi vešel.“

„Myslím, že se zlobí,“ zvolala Brenna.

„To víme, Brenno.“

Ztuhla, když uslyšela jeho blahosklonný tón. „Ano, samozřejmě,“ přisvědčila. „Zlobí se, protože mu nevěnujete pozornost.“ Což byl pocit, který právě v té chvíli prožívala také ona. „Tvůj hřbec nechce být zanedbáván. Půjdeš-li do jeho stání a dáš mu uzdu, jsem přesvědčená, že se utiší.“

„Zajímalo by mě, jestli zapůsobí, co říkáš, zeman,“ řekl Davis, pohlédl na svou paní a v tváři mu blýskl úsměšek. „Paní má možná pravdu.“

„To doufám,“ odpověděla radostným tónem, ze kterého se jí dělalo zle.

„Brenno, stalo se něco?“ zeptal se Connor. „Máš v hlase divné napětí.“

„Všechno je v pořádku, Connore, i když mě tvůj zájem těší.“

Tvář jí začínala tuhnout v křeči, protože se neustále pokoušela o úsměv, a její jedinou útěchou bylo vědomí, že za chvíli si to vynahradí.

„Na takové hlouposti nemám čas,“ mručel její manžel, což byly z jeho strany plané řeči, protože nakonec udělal, co navrhovala. Přesně jak předvíдалa, hřbec přestal vyvádět a postoupil kupředu, aby šťouchl Connora do ruky a vyžádal si jeho pohlazení.

„Budeš si muset vzít jeho. Jinak ho urazíš.“

„Potřebuje si odpočinout. Kromě toho koně nemají city.“

Musel jí vždycky odporovat? Začala se modlit ve snaze ovládnout se a nerozkřičet se na něho.

Connor pověsil uzdu na kolík, řekl Davisovi, aby vyvedl ven koně, kterého si vybral, a konečně se uvolil pohlédnout na ni.

Neřekl ani slovo, dokud byl Davis ve stáji. „Co vlastně chceš?“ řekl netrpělivě.

„Zajímalo by mě, proč ses se mnou nerozloučil. Nebo ses k tomu chystal?“

Chvění v jejím hlase bylo první známkou toho, že se zlobí. Myslel si, že ví proč. Očekávala dnes ráno jeho omluvu, ale žádné se jí nedostalo, a teď, protože je inteligentní žena, si uvědomila, že se jí ani žádné nedostane. Její závěr je samozřejmě správný, protože jí skutečně nemíní říkat, že lituje, že se v noci choval jako divoch. Jeho podivnou formou omluvy bylo právě to, že ji přestěhoval do jiné ložnice. Chytrá žena by na to přišla hned a byla by mu vděčná.

Zdálo se, že Brenna však není, což, usoudil, může znamenat jen to, že o jeho velkorysém gestu ještě neví. Teď ovšem nebude mrhat časem, aby jí to vysvětlil, protože na něho čeká Alec. Bude-li chtít nějaké vysvětlení, až se vrátí, vyhoví jí.

„Obvykle se před odjezdem neloučím.“

„Teď jsi ženatý muž a vždycky by ses měl se svou ženou rozloučit.“

„Nechtěla bys mi dát ještě nějakou radu?“

„Máš v plánu se vrátit?“

„Mám zde domov, Brenno. Ovšemže se vrátím. To je důvod, proč mě zdržuješ?“

„Ne, chtěla jsem s tebou mluvit o něčem jiném. Ocenila bych, kdybys mě nepřerušoval, dokud neskončím.“

„Bude to brzy?“ zeptal se nevrle.

Zaskřípala zuby nad jeho nedůtklivým tónem.

„Právě jsem zjistila, žeš mě dal přestěhovat do jiného pokoje, a jsem si jistá, že bys chtěl vědět, co si o tom myslím. Napřed bych ale chtěla, abys mi dovolil mluvit otevřeně.“

„Nemusíš mě žádat o dovolení mluvit otevřeně, když jsme sami. Říkej, co chceš, jenom si pospěš.“

„Ano, hned budu hotová,“ slibovala ochraptělým šepotem.

„Nemůžeš počkat, než se vrátím, abys mi poděkovala? Co ti ksakru dělá to víčko? Škubne ti v něm.“

Rozhodla se, že si chvíli nebude manžela všímat. Naposledy se ohlédla, aby si změřila vzdálenost mezi vraty a bezpečím, viděla, že stojí těsně u nich, a zhluboka se nadechla. Teď to dostane. Protože měla v úmyslu co nejrychleji se pak vzdálit, připravila se na úprk tak, že si vykasala šaty. Teprve potom se začala věnovat svému manželovi se zaujetím... a s hněvem.

„Nehodlám ti za nic děkovat, Connore. Ale řeknu, co si myslím o tvém rozhodnutí přemístit mě do jiného pokoje. Myslím, že je to podlé. Jsi ničemný, opovrženímhodný, samolibý, bezcitný a krutý sobec. Jak jsi mě mohl tak urazit? Po vášnivé, nádherné noci, kterou jsme prožili, mě teď chceš zahanbit a vzbudit ve mně dojem, že jsem se provdala za natvrdlého osla. No, už se stalo, a já se z tvé urážky asi nevzpamatuji. Zlomil jsi mi srdce a nikdy ti neodpustím.“

Teď by toho skutečně měla nechat, dokud je čas. Přinejmenším by ho měla přestat urážet. Vždyť si všimla, jak se zatvářil, když ho nazvala oslem. Zaťal zuby, což byla spolehlivá známka toho, že její proslov se mu ani trochu nelíbí. Nemohla si později vzpomenout, jaké další urážky mu vmetla do tváře. Jakmile začala, už se totiž nedokázala zastavit, ale byla si naprosto jistá, že mu také tvrdila, že je tupý jako pařez. Bolest, kterou jí způsobil, v ní vyvolala chuť ho udeřit. Bylo by samozřejmě dětinské k něčemu takovému se snižovat, ale zdálo se, že se nedokáže ovládnout a nepřestane mu spílat.

Jakékoliv přemýšlení však teď nebylo k ničemu. Jen vzdálenost ji ujišťovala, že se jí podaří tento den přežít. V Connorových očích se už nezračil úžas jako před chvílí: staly se z nich úzké štěrby, ve kterých plál oheň.

Nedal jí možnost odejít. Obrátila se a zjistila, že mezitím nějak vklouzl za ni, zavřel vrata stáje a zhatil její plán úniku.

Pustila sukni, aby se mohla pokusit vrata zas otevřít, a v tom okamžiku ji Connor vzal za ruku a přitáhl si ji k sobě. Jak se k ní dostal tak rychle, nemohla pochopit. V jednom okamžiku byl ve

stání s hřebcem a v následujícím ji vlekl za sebou k zadní části stáje.

Zašeptala vroucně: „Bože, smiluj se.“

„Když už se musíš modlit nahlas, zkus to jen jedním jazykem. Bůh dává přednost gaelštině.“

Nijak neoceníl, že opovržlivě vyprskla, a sevřel jí ruku ještě pevněji. Přitáhl ji do prázdného stání o kousek dál od ostatních a zavřel za sebou dvířka. Nesnažila se mu vykroutit, dokud si nevšimla výrazu jeho očí. Zarazila se, když ji přitiskl zády ke stěně. Ihned si uvědomila, že musí vypadat zbaběle. Nezdálo se, že by mohla vyklouznout, a tak alespoň zkrřížila paže, nasadila vážný výraz a čekala, až ji začne škrtit. Ústup by byl samozřejmě lepší, ale jedinou únikovou cestu jí blokoval on.

Zdálo se, že se Connor uklidnil. Ještě však neměla vyhráno. Nikam ji asi nepustí, dokud si to s ní nevyřídí. Bude třeba, aby se držela statečně. Její manžel zuřil, o tom nemohlo být pochyb, ale v hněvu by se jí nikdy nedotkl. Bude ji drtit jen slovy, ovšem v té chvíli jí to připadalo stejně hrozné.

„Mohla bys mi opakovat to, cos mi řekla před okamžikem?“ vyzval ji podezřele klidným hlasem.

„Ne.“

„Trvám na tom, Brenno. Chci ještě jednou slyšet každé slovo.“ Dával najevo, že rád počká, i kdyby jí to trvalo jakkoliv dlouho, nedbale se opíral o stěnu a paži přehodil přes dvířka.

Nelíbilo se jí, jak ji zastrašoval, což za těchto okolností byl ten nejmenší problém, ale rozhodně ho nemohla vinit za to, že se na ni zlobí, třebaže mu řekla mnoho neodpustitelných slov. Nehodlala se však omlouvat; protože i když nebyla zcela přesvědčená, že je úplně bezcitný, měla pocit, že ji hluboce ranil.

„Obávám se, že nebudu schopná ti vyhovět, protože jsem zřejmě zapomněla většinu toho, co jsem ti řekla. Vzpomínám si jen, že jsem se zmínila, žeš mě zklamal,“ dodala a kývla hlavou, aby potvrdila, že mluví upřímně.

Nedal se oklamat. „Vzpomínám si, žeš řekla, že jsem osel.“

„Opravdu?“

„Ty to dobře víš. Nazvala jsi mě oslem v obou jazycích.“

„Ano?“

„Ano.“

„Možná jsem promluvila bez rozmyslu. Ano, tak to asi bylo.“

„Hovořila jsi v hněvu.“

„Tys mi dovolil mluvit otevřeně.“

Pokračoval ostřejším tónem. „Nedal jsem ti právo, abys mě urážela. Takhle už se mnou nebudeš nikdy mluvit, rozumíš?“

„Chceš mi znovu vyhrožovat?“

„O to se teď nejedná, ženo.“

Trhla sebou, když uslyšela jeho hněvivý hlas, a pokoušela se vymyslet něco, co by ho uklidnilo, ale zároveň by to nebyla vyslovená lež.

„Kdybych si vzpomněla na každé slovo, které jsem řekla, chtěla bych vzít zpátky většinu toho, co...“

Přerušil ji. „Já si pamatuji každé tvé slovo. Jakým jazykem bys mi je chtěla zopakovat? Tvým, nebo mým? Zdálo se mi, že sis v tom během svého kázání neudělala jasno.“

„Opravdu teď nechci slyšet...“

Přestala s protesty, jakmile začal odříkat slova, jako „sobec“, „osel“ a „pařez“, a když skončil, měla zahanbeně skloněnou hlavu a byla rudá rozpaký.

„Takové věci jsem ti neměla říkat.“

„Ne, tos neměla.“

„Proč jsi mě nutil, abych opustila tvoji ložnici?“

„Chtěla bys se mnou zůstat i po tom, co jsem ti udělal včera v noci?“

„Proč si myslíš, že bych nechtěla?“

„Mohla bys na moje otázky přestat odpovídat otázkami?“

„Ano, chtěla bych zůstat,“ vykřikla. „Jsem tvoje žena, ne jeden z tvých vojáků.“

„Ublížil jsem ti.“ Zlobil se sám na sebe, protože při té vzpomínce si znovu uvědomil, jak se nedokázal ovládnout.

„Ano, ublížil jsi mi. Už jsem ti to několikrát řekla. Copak jsi nedával pozor? Já vím, že máš velmi dobrou paměť, protože jsi dokázal zopakovat každou urážku, kterou jsem vyslovila. Jak bych se neměla cítit ublíženě? Stačilo, abych si uvědomila, jak velice...“

„Jak velice co?“

Potrásla hlavou. Přece mu nepřizná, že si o něho začíná dělat starosti, a tak místo toho řekla něco jiného, co ji právě napadlo.

„Bylo pro mne ponižující dovědět se o tvém rozhodnutí od Quinlana.“

„O čem to vlastně mluvíš?“ zeptal se ohromeně.

Zatřásla rukou v pěst. Jak se opovazuje předstírat, že nechápe? Copak si myslí, že je úplně naivní a nechá se tak snadno ošálit? Nebo je pro něho tak bezvýznamná, že už zapomněl, co udělal?

„Schválně se mě snažíš provokovat, že? Ach, už vím, jak je to. Přišel jsi na to, že jsem se do tebe zamilovala, a pokoušíš se mě od toho odradit tím, že mi ubližuješ. Ale to se ti nepodaří, ať se děje co se děje. Dosáhnu toho, aby ses o mne zajímal. Ano, to ti slibuji, pokud mě dříve tvoje bezcitné chování nezabije. Je to jenom čestné, Connore. Jestli se budu cítit bídne, přísámbůh, pak se tak budeš cítit i ty. Nejsem žádná venkovská husa a nebudeš tak se mnou zacházet. Moje matka by plakala celý měsíc, kdyby se dověděla o mém ponížení. Ani ses neobtěžoval, abys mi to řekl sám; nechal jsi Quinlana, aby to udělal místo tebe, a teď odjíždíš, a ani ses se mnou nerozloučil. Chtěla jsem ti dát udělat medailonek, abys ho mohl nosit a abys mi ho mohl poslat, kdybys mě potřeboval. Ale ty bys ho nenosil, že? A to proto, že sis vzal do hlavy, že kdybys mě potřeboval, byla by to urážka. Ano, vzpomínám si přesně, cos mi řekl, když jsem ti ukázala svůj medailonek a řekla jsem ti o zvyku v mé rodině. Prikázal jsi mi, abych ho zahodila, protože tě uráží. Uvědom si, že srdce mi zlomilo především to, že jsi mi dal jasně najevo, že to, co je pro mne důležité, pro tebe neznamená vůbec nic.“

Slibovala si, že už neřekne ani slovo, ale vydržela to jen pár okamžiků. „Musím ti říci ještě jednu poslední věc, než se vrátím do síně a budu předstírat, že nejsem tvoje žena. Manželé se se svými ženami loučí, než někam odjedou, a vždycky je na rozloučenou jaksepatří políbí.“

Až jí začaly stékat po tvářích slzy, uvědomila si, že pláče. Vlastní neschopnost se ovládnout ji zahanbovala, protože kromě toho, že se zachovala opovržením hodně, když mu říkala ty strašlivé

věci – Bůh jí odpust', vždyť ho skutečně nazvala oslem – se navíc před ním sesypala.

Jak by ji mohl mít někdy rád, když se v jedné chvíli chová jako fúrie a hned zas jako slaboška? Nemůže toho dosáhnout, příliš mu ublížila a teď už se jí to nikdy nepodaří napravit. Nikdy.

Od další hanby ji uchránil Alecův výkřik. Connorův starší bratr už měl dost čekání a vyzýval ho, aby si pospíšil.

„Už jsem tě zdržela dost dlouho,“ zašeptala.

Neodpověděl jí, mlčel. Neodešel však; dál stál na místě a díval se na ni. Tvářil se tak, že ji napadlo, že jí snad vyrostly na temeni čertovské rohy a on uvažuje, co si s nimi počne.

Můj bože, už zas ho úplně vyvedla z míry. V duchu se vracela ke každému slovu, kterým ho poctila tentokrát. Věděla, že se nechala strhnout vášní, ale byla si jistá, nebo téměř jistá, že už mu neřekla nic tak urážlivého jako před chvílí. Nebo snad ano? Jestli přece jenom nějakou hrubou urážku vyslovila, pak Bůh chraň její tři bratry, Gilliana a Williama a Arthura, protože za všechno mohou právě oni, a až se s nimi setká, pořádně jim vyčiní za to, že před ní mluvili hrubě. Dělalí to samozřejmě úmyslně a pro vlastní zábavu, protože věděli, že je příliš malá, než aby tomu rozuměla, ale dost velká, aby opakovala téměř všechno, co slyšela.

„Connore, jestli jsem ti řekla něco neslušného, muselo mi to vyskočit někde z koutku mysli, kde to bylo uloženo od dob, kdy jsem byla malá a moji starší bratři...“ Zarazila se, jakmile si uvědomila, že plácá, a vzdala se pokusů ho uklidnit. „Proč neodejdeš? Tváříš se, jako bys mě chtěl uhodit, a jestli na to máš chuť, tak si prosím posluž. To čekání mě přivádí k šílenství.“

„Ty si nevzpomínáš, co jsi říkala?“

Po jeho otázce jí bylo ještě hůř. „Na něco z toho, co jsem řekla, si vzpomínám, ale ne na všechno. Vím, že jsem neměla dovolit, aby moje slova ovládl hněv, a přece jsem to připustila. Předpokládám, že jsem řekla něco nevhodného. Je to tak?“

Bože, vždyť to bylo mnohem horší. Od okamžiku, kdy vešla do stáje a otevřela ústa, bylo všechno, co řekla, nevhodné.

„Musím jít.“

„Ano,“ přisvědčila a upřímně si oddechla.

Když otevřel dvířka, pokynul jí, aby vyšla před ním. Cítila, že na ni upírá oči, a úmyslně kráčela se sklopenou hlavou, aby se nemusela dívat na vztek, který jistě spatří v jeho očích. A na jeho podezřívavost. Ať řekla v rozvášnění cokoliv, rozhodně vyvolala obojí.

Nechtěla se dívat, jak vyjíždí z tvrze, věděla, že by ztratila poslední zbytek sebeovládání, který jí zůstal, a rozplakala by se jako hříšnice. Měl by si ji snad její manžel pamatovat v této podobě?

„Sbohem,“ zašeptala a zastavila se uprostřed stáje. „Bůh tě ochraňuj.“

On neměl, co by jí řekl. Prostě prošel kolem ní a vyšel ven. Jedenkrát se ohlédl a viděla, že se stále tváří pochmurně. Jistě si všiml, jak je zoufalá, a pravděpodobně ho těší, že její trápení způsobil on.

A pak byl pryč. Zůstala ve stáji a poslouchala, jak při spouštění skřípe padací most. Následovalo cinkání mečů narážejících na kovovou pochvu a klepání koňských kopyt po dřevěných trámech mostu. Představila si svého muže, jak jede po bratrově boku, usmívá se a má před sebou mnohem příjemnější věci než hysterickou manželku, která neudrží jazyk na uzdě.

Poté, co se ještě chvíli věnovala odříkávání modliteb, ve kterých prosila Boha, aby ho ochraňoval v době, kdy bude na cestách, se ujistila, že jí nestékají z očí žádné slzy, přinutila se usmát a vyšla ven. Pokoušela se chovat, jako by někam spěchala, aby ji nikdo nezdržoval.

Byla v polovině cesty do mírného kopce k nádvoří, když za sebou uslyšela zadunění hromu. Pohlédla na oblohu, instinktivně zrychlila krok, ale vzápětí zvolnila, protože nad sebou neviděla jediný mrak. Byla příliš rozrušená, než aby věnovala opravdovou pozornost tomu, co se děje kolem ní, protože si uvědomovala, že právě ztratila naději na šťastný život s mužem, který by ji časem mohl milovat a obdivovat. Jak by mohla myslet na něco jiného?

Najednou uslyšela křik vojáků, kteří ji vyzývali, aby ustoupila z cesty, a ti, kteří rázovali před ní, se rychle rozprchli. Za ní se stále ozýval hrom, ale teď ho slyšela níž u země a blíž k sobě. Kdyby

nevěděla, že je to nemožné, myslela by si, že se jí půda otřásá pod nohama.

Brenna se domnívala, že Davisovi utekl některý z koní, splášil se a teď cválá nahoru po pěšině. Spěchala k hloučku borovic, aby se vyhnula nebezpečí, a udělala to v posledním okamžiku, protože zdivočelá bestie byla už těsně u ní.

Marně. Zůstala ochromená překvapením a vyjekla, jakmile ucítla, že ji něco zvedá ze země. Byl to Connor. Naklonil se stranou, objal ji kolem pasu a zvedl do klína, aniž by se namáhal zpomalit cval koně.

Vyrazil jí doslova dech.

Uslyšel její vyděšený výkřik, když ji zvedl do vzduchu, ale přesně poznal okamžik, kdy se vzpamatovala. Bylo to ve chvíli, kdy dopadla na jeho klín a uvědomila si, že ji drží v náručí. Její strach se vytratil. Ani se ho nepřidržela. S rukama spuštěnými u boků se opřela, na tváři bezstarostný výraz, stejně úchvatný jako její nevinnost. Jeho ruka ji objímala kolem zad. Kdyby stisk uvolnil, upadla by. Důvěřovala mu bezmezně a svěřila mu zcela své bezpečí.

Jeho manželka si nedělala žádné starosti. Vypjala hrud', natáhla paže, zvedla je dlaněmi k slunci, zvedla hlavu a v blaženém odevzdání zavřela oči.

Connor byl uchvácen. Toužil vychutnávat tak sladké odevzdání, prožívat takové potěšení co možná nejdéle. A když se na ni díval, ze srdce se rozesmál, což ho samého překvapilo. Ach, jakou z ní měl radost! Zpomalil koně do kroku a na vrcholku kopce se zastavil.

Povolil stisk kolem jejího pasu a čekal, až mu začne věnovat pozornost. Ovinula mu paže kolem krku a opřela se o něho. Zašeptala jeho jméno a políbila ho na krk rty jemnými a sladkými jako motýlí křídla. Byl tím projevem citu okouzlen. Přestal se usmívat, a když se jí zahleděl do svůdných modrých očí, objevil se mu zas na tváři ostražitý výraz.

Uplynula chvilka mlčení. Napětí a očekávání mezi nimi narůstalo. Jeho pohled sklouzl k Brenniným ústům a setrval na nich, než zašeptal pozdrav na rozloučenou. A pak ji opět přitáhl k

sobě, zvedl jí hlavu a políbil ji dlouze a tvrdě a vášnivě. Byl to polibek, který chtěl, aby si zapamatovala, takový, na který by nezapomněl ani on. Začal laskat její ústa, vášnivě jim říkat, že jí odpustil, a něžnými doteky ji vyzýval, aby i ona jemu odpustila.

Connor musel vynaložit značnou dávku sebeovládání, aby nezapomněl, že na něho čeká Alec. Zvedl hlavu a uvědomil si, že se kolem nich shromáždilo publikum, které chtělo být svědkem překvapivého jednání svého zemana.

Nikdo z nich u něho ještě tak otevřený projev zalíbení neviděl. Většinu mužů zeman vyvedl z míry, zatímco ženy do jedné byly jednoznačně potěšeny, protože podle nich se zachoval jako správný manžel. Jeho chování jistě přispěje k tomu, že jejich manželé se k nim také budou chovat lépe. Když zeman políbil svoji ženu na rozloučenou, pak jemu podřízení muži budou jistě následovat jeho příkladu.

Connor přejel pohledem obecnost, a jakmile spatřil Donalda s dalšími vojáky, kteří se už vrátili z lovu a pozorovali ho se zvláštními, nevěřícími výrazy v tvářích, usoudil, že nastal vhodný okamžik, aby představil Brennu svému klanu.

Zvedl ruku a vyžádal si jejich mlčení.

„Lady MacAlisterová je vaše nová paní. Přijměte ji do svých srdcí, chraňte ji a nasadte za ni život, bude-li třeba, a služte jí, jak sloužíte mně, protože je moje žena.“

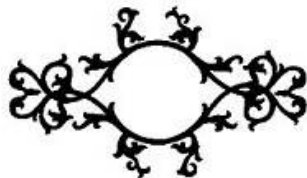
Sklonil hlavu, spokojeně přikývl, když se z davu ozvaly radostné souhlasné výkřiky, a pak postavil Brennu zpátky na zem.

Ještě se z jeho polibku nevzpamatovala. Zavravorala a jistě by ztratila rovnováhu, kdyby ji nepodepřely dvě z přihlížejících žen.

Connor vyrazil na cestu, zatímco Brenna stála na místě a dívala se za ním. Zastavil se jen jednou, aby promluvil s Quinlanem, který na něho čekal u stájí a šklebil se jako blázen.

Brenna se neudržela a povzdechla. Poprvé za velmi dlouhou dobu byla spokojená.

Nakonec přece jen všechno bude v pořádku.



KAPITOLA 11

Z života lady Brenny se stala učiněná noční můra. Všechno to začalo i končilo Raenem.

Raen, Euphemiina pýcha a radost, přijel na sídlo sotva pár hodin poté, co Connor s Alecem odjeli.

Protože Brenna byla právě v kuchyni, neslyšela, že se spouští padací most, a byla tak poslední, kdo se o Raenově příjezdu dověděl.

Hledaly ji všechny služebné, ale Brenna seděla u kuchyňského stolu s Adou a snažila se s ní domluvit. Brenna, odhodlaná dosáhnout toho, aby první jídlo, které bude jíst s Connorovou nevlastní matkou, bylo tak dokonalé jako sváteční pokrmy, které připravovala její matka, trávila už půl hodiny vysvětlováním, nebo spíš snahou o vysvětlování, co se má podávat a kdy. Jejím cílem bylo zapůsobit na Euphemii, aby nepochybovala, že se Connor oženil vskutku skvěle. Debata o výběru jídla se stala náročným úkolem, protože i když úsměv staré ženy svědčil o její ochotě, bylo zjevné, že z instrukcí své paní pochopila jen občas nějaké slovo, a kdyby jí nepřišla na pomoc Netta, bůhví co by se na stole objevilo. Netta přeložila Brenninu gaelštinu do zkomolené mluvy, které mohli rozumět snad jen Ada a Bůh.

Netta byla nepochybně poklad. Přestože služka byla jen o pár let starší než Brenna a pracovala v zemanově domácnosti pouhý rok, žila na území MacAlisterů téměř stejně dlouho jako Connor, a proto dokonale znala, jak to zde chodí. A co bylo ještě důležitější, Netta věděla, jak získat, co její paní potřebuje.

Jakmile jí Brenna vysvětlila, co všechno chce s velkou síní udělat, aby zde bylo útulnější prostředí pro všechny a pro jejího manžela zvláště, služebná prosila, aby se směla úkolu ujmout, a nabídla se, že odpoledne bude splétat rákosové rohože. Slíbila, že pak vyčistí podlahu a do příštího dopoledne ji poklade rákosem.

„Raději bych na ni rákos ještě nedávala, dokud neušiji polštáře na lavice a nebudu mít pár dalších věcí. Až budeme mít všechno připraveno, můžeme změnu provést najednou.“

Netta i Ada se brzy nakazily nadšením své paní. Netta měla spoustu návrhů.

„Co se týče židlí, které si zde přeješ mít, paní, vím jistě, že jsem viděla dvě pěkné, vysoké, co do velikosti podobné té, kterou si rád vybírá zeman, když si sedá ke stolu. Jsou uloženy v chatrči koželuha,“ dodala. „O Lotharovi je známo, že z chýší, které jsou nějakou dobu prázdné, bere zbylé věci. Nikdo o něm nemůže říci, že je zloděj. Pro ty židle nemá žádné využití – řekl mi to sám – a vyhrožuje, že je spálí, aby měl prostor pro další haraburdí. Bude považovat za čest, když ti je bude moci dát, a možná by měl i pár dalších věcí, o které bys stála. Ale musím tě upřímně varovat. Lothar je mluvka a nepomůže ti, když budeš říkat, že spěcháš. Vůbec ho tím nepopoženeš, protože je po smrti své ženy osamělý a má kolem sebe rád společnost.“

„Ráda si s ním popovídám tak dlouho, jak bude chtít,“ řekla Brenna.

Plná nadšení, že bude moci uskutečnit své plány se síní dříve, než předpokládala, požádala pak Nettu, aby jí ukázala, kde stojí Lotharova chýše, ale služka si v té chvíli vzpomněla na původní důvod, pro který vyhledala svou paní, a chvatněji sdělila důležitou zprávu.

„Přijel Euphemiin syn, paní.“

Když to Brenna uslyšela, vyskočila a spěchala ke dveřím. Kdyby Ada pořádně nešťouchla Nettu do boku, úplně by zapomněla na otázku, kterou ještě chtěla paní položit.

„Paní, nemohla bys zůstat ještě chvíli a uklidnit Adu?“

Brenna se zastavila u dveří.

„Ada se začala obávat, že ji budeš chtít nahradit někým jiným, protože ti tak špatně rozumí. Myslí si...“ Služka se zarazila s vysvětlováním, jakmile lady Brenna přispěchala ke kuchařce a vzala ji za ruku.

„Budeš zde v kuchyni panovat tak dlouho, jak dlouho si budeš přát, Ado,“ slibovala jí a poté, co Netta její slib přeložila, pokračovala. „Jsem jediná, kdo ti špatně rozumí, ale když se mnou budeš mít trpělivost, jsem přesvědčená, že se to naučím.“

Ada, ujištěna, že jí její paní skutečně ponechá důležité postavení, stiskla Brenninu ruku a kývnutím hlavy dala najevo, jak je jí vděčná. Poté, co její paní vyšla z kuchyně, si kouskem plátna, který jí podala Netta, osušila slzy v očích.

Obloha byla pokryta temnými šedými mraky a to se Brenně, kterou její rodina zaháněla domů, sotva z nebe spadla první kapka deště, ani trochu nelíbilo. Byla ráda, že se dostala k zadnímu vchodu do tvrze, než se spustil prudký liják.

Snažila se nedělat žádný hluk, když za sebou zavírala dveře. Nechtěla narušovat shledání mezi matkou a synem a myslela si, že počká za dveřmi, než v jejich rozhovoru dojde k přestávce a ona bude moci vstoupit do pokoje. Měla v úmyslu se rychle představit, ujistit se, že se Euphemia i Raen cítí příjemně, že mají všechno, co potřebují, a pak zas odejít, aby si mohli povídat, co nového je potkalo.

Uslyšela Euphemiin šepot a předpokládala, že mluví s Raenem.

„Nevím, jestli se Connor oženil dobře nebo ne, ale je sotva dospělá a rozhodně nemůže mít zkušenosti a vědomosti, jak vést domácnost. Zdá se, že touží dělat mu radost, a jak jsem vyzorovala, řekla bych, že si Connor získal její oddanost. Škoda, že nemá žádnou starší ženu, která by jí ukázala, jak se co dělá, ale velmi brzy to nebude vadit, že? Zde může být jen jedna paní domu.“

„Hezká, říkáš? Jak vypadá?“ chtěl vědět Raen.

„Prokrista, ty se ptáš na tak bezvýznamné věci,“ vyčítala synovi Euphemia. „Můžeš si souložit třeba s vojáky, jestli chceš, ale zapomeň na chlípné myšlenky spojené s manželkou někoho

jiného. Copak ses za posledních pár let nic nenaučil? Ohrozil bys všechno, kdybys...“

„Uklidni se, matko,“ vyzval matku Raen ostrým, podrážděným hlasem. „Ptám se jen ze zvědavosti. Urážíš mě, když říkáš, že bych mohl pomyslet na svedení vdané ženy.“

„Už jsi to udělal, Raene,“ připomněla mu. „A nejednou, pokud si vzpomínám.“

„Když jsem byl tak mladý, že jsem nevěděl, jak se chovat,“ řekl. „Connor musí být rád, že se oženil. Zdají se ti být spolu šťastní?“

„Podle toho, co jsem viděla, se mi zdá, že Connor příliš šťastný není. A s ní jsem nestrávila dost času, abych se dověděla, jak o něm smýšlí.“

„Jestli ho uspokojí v posteli, co by mohl chtít víc? Alespoň mne by nezajímalo, co ještě jiného moje žena umí.“

„Je soulož jediné, na co myslíš?“

„Většina mužů myslí hlavně na ni. Já nejsem výjimka, matko, tak se už přestaň na mne mračit.“

„Nemohu to samozřejmě vědět jistě, ale předpokládám, že ho neuspokojuje ani v posteli. Dnes ji dal přestěhovat do jiné ložnice. Musela jít za ním a prosit ho, aby se mohla vrátit, nebo mu možná připomněla, že mu nemůže dát dědice, dokud ji neučiní svou.“

„A přesvědčila ho?“

„Ano,“ odpověděla Euphemia. „Sotva před hodinou jsem viděla, jak jeden z jeho mužů přenáší její šatstvo zpátky do Connorovy ložnice.“

„Vypadá to, že je na tom opravdu bídě,“ poznamenal se smíchem Raen.

„Myslím, že ano,“ řekla přesvědčeně jeho matka. „Není mi ho samozřejmě nijak líto. Oženil se s ní ze vzdoru a důsledky musí klást za vinu jen sám sobě. Víš, že ani neunesl ženu, kterou hledal?“

„Co je to za nesmysl?“

„Říkám ti pravdu. Brennín otec slíbil MacNarovi jednu ze svých dcer, ale nakonec mu poslal jinou.“

„To je typicky anglické,“ zamumlal Raen uštěpačným hlasem.

Brenna cítila, že má tvář jako v ohni, v takových rozpacích byla, když vyslechla rozhovor o Connorově fyzickém uspokojení nebo spíš o neuspokojení. Intimní záležitosti mezi ním a jeho ženou by přece jiní lidé neměli probírat. Jsou Connorovi příbuzní tak nevychovaní a krutí, protože pocházejí z barbarské země na severu a prostě se nenaučili chovat lépe?

I když se to nezdálo být možné, její rozpaky ještě vzrostly, jakmile se Euphemia zmínila, že Connor ani nedostal ženu, kterou chtěl.

Jeho nevlastní matka ničemu nerozuměla. Connor nevěděl, kterou ze sester posílají k MacNarovi, a bylo mu to jedno; prostě hodlal ukrást MacNarovi nevěstu a přesně to udělal. Ale odkud proboha Euphemia zjistila, jak se zachoval její otec? Zdálo se být docela samozřejmé, že Connorova nevlastní matka ví o sporu, který mají mezi sebou MacNarové a MacAlisterové – věděla o něm celá Vysočina – a bylo také pravděpodobné, že slyšela, že MacNare chystal svatbu s ženou z Anglie.

Nezdálo se však pravděpodobné, že by také slyšela o tom, že se jeho nevěstou měla stát jedna sestra, a stala se jí jiná, pokud jí to ovšem neřekl Connor.

Proč by takovou věc dělal? Nemíval ve zvyku svěřovat se někomu s tím, co má v úmyslu, snad s výjimkou Aleca a samozřejmě svých dvou blízkých přátel, Crispina a Quinlana. Ti byli ale stejní jako Connor a neřekli by Euphemii nic, co by nepovažovali za vhodné.

Opřela se malátně o dveře a snažila se přijít na rozumné vysvětlení. Cítila se ponížená a nicotná, ale proč vlastně ne? Vždyť se k ní vlastní otec zachoval chladně a bezohledně, vytáhl ji z teplé postele a beze slova rozloučení ji poslal k MacNarovi.

Že by to prozradil Connor? Potřásla hlavou, jakmile ji to napadlo. Její manžel měl sice řadu chyb, které ji jednou přivedou k šílenství, ale měl také hodně dobrých vlastností. Především byl čestný muž, tím si byla naprosto jistá, a čestní muži neuvádějí záměrně své ženy do rozpaků.

Bůhví jak na to Euphemia přišla, ale jednou, až si Brenna získá její náklonnost a přátelství, sebere odvahu a zeptá se jí.

Ted' však bylo zapotřebí vyřešit jiný problém: dokázat Euphemii, že i když je Brenna velmi mladá, dokáže vést bez nesnází Connorovu domácnost. Jeho macecha neřekla jinak o ní nic nelaskavého, což dávalo Brenně značnou naději, že bude brzy schopna dokázat jí svoji hodnotu.

Connorova rodina by přece pro ni měla být důležitá. V koutku duše doufala, že jakmile si manžel všimne, jak přijímá jeho rodinu, uvědomí si, že podobně by se měl on chovat k její rodině. Přinejmenším by měl projevit trochu zájmu, když poslouchá její hovor o bratrech a sestrách. Zatím ani nezná jejich jména. Za čas ho se všemi seznámí, slibovala si.

Její úkol byl naprosto jasný, a protože nikdy necouvla před žádnou překážkou, nehodlala před ní couvnout ani teď. Jejím konečným cílem bude změnit tvrdého, necitelného válečníka v milujícího manžela a to se jí také podaří, ať tak nebo tak. Udělat z medvěda krotké zvířátko by sice bylo snadnější než naučit Connora ohleduplnosti, ale i to přece musí zvládnout, ne?

Odtrhla se ode dveří a s novým odhodláním v mysli se pomalu, zhluboka nadechla a otevřela zadní dveře. Pak je s bouchnutím zavřela, aby to Euphemia s Raenem slyšeli, nasadila na tváři úsměv a vstoupila do síně.

„Dobrý den, paní MacAlisterová,“ zvolala ode dveří.

„Dobrý den, Brenno. Jsem ráda, že přicházíš za námi. Čekáme na tebe už dlouho.“

„Omlouvám se, že jsem vás nechala čekat. Byla jsem v kuchyni kvůli dnešní večeři.“

„Pojď dál, dítě, ať tě mohu představit svému synovi.“

Pocítila nápor hněvu, že byla nazvána dítětem, rychle ho zapudila a udělala, o co ji Connorova matka požádala. Raen stál u krbu. Měla v úmyslu dojít až k němu a teprve pak ho úklonou pozdravit, ale Euphemiiin syn ji předešel. Dokonce se k ní přímo rozběhl, ale naštěstí měl tolik rozumu, že se zastavil, než ji mohl porazit. Poněkud znepokojená jeho nadšením rychle o krok ustoupila, aby mezi nimi zůstala náležitá vzdálenost.

„Můj syn se jmenuje Raen,“ řekla Euphemia. „A podle toho, jak se tváří, soudím, žes ho zcela uchvátila. Synu, kde je tvé vychování?“ dodala milým hlasem.

Pořád nic neříkal. Jeho pátravý pohled ji trochu zneklidňoval. Co se to s ním děje?

„Těší mě, že tě poznávám,“ vyhrkla a pohlédla na něho, zatímco čekala, že na ni přestane tak bezostyšně civět a řekne něco na oplátku.

Překvapilo ji, že muž stojící před ní je Euphemiiným příbuzným. Nebyli si vůbec podobní. Raen očividně zdědil podobu po otci, což neznamenal žádné štěstí, protože to zřejmě nebyl žádný krasavec.

Nevypadal nepříjemně, jen trochu všedně, s bezvýraznými rysy, bledou pletí a očima, které měly neurčitou světlehnědou barvu. Byl vysoký, dokonce téměř stejně vysoký jako Connor, ale trochu silnější v pase a nepřiliš svalnatý. Brenna usoudila, že se asi nevěnoval namáhavé práci.

Způsob, jakým na ni hleděl, v ní vzbuzoval nepříjemný pocit.

Jeho oči jí velmi dlouho zíraly přímo na ústa, pak sklouzly k hrudi a tam setrvaly ještě déle.

Nebylo to ani trochu vhodné chování. Ale Raen pochází ze severu, připomínala si, a proto se zřejmě neumí chovat lépe.

„Jsi velmi krásná, Brenno,“ zašeptal a podal jí ruku. „Doufám, že si Connor uvědomuje, jakou máš cenu.“

„Cena ženy není dána jejím vzhledem, ale tím, co má v srdci. Ujišťuji tě, Raene, že můj manžel moji cenu zná. Přesto ti děkuji za poklonu,“ dodala rychle, aby se jejím poučováním neurazil.

„Ano, ovšem,“ přisvědčil. Pak se jí hluboce uklonil, a zatímco jí říkal, jak velice se těšil na setkání s ní, pomalu přejížděl palcem po její dlani. Nemohla pochopit, proč něco takového dělá. Ani trochu se jí to nelíbilo, ale když se pokoušela ruku vyprostit, sevřel ji pevněji. Tehdy si uvědomila, že ho nikdy nebude mít ráda, třebaže se k němu bude snažit chovat zdvořile.

„Pojď a posad' se se mnou u stolu. Už mě bolí záda, jak natahuji krk, abych na tebe viděla,“ zvolala Euphemia.

Brenna se chopila příležitosti, vytrhla ruku z Raenova sevření a obrátila se k jeho matce. „Paní, necítla by ses pohodlněji, kdyby sis sedla na židli s opěradlem?“

„Ty chceš, abych se posadila do čela stolu, když zde není Connor?“

Euphemia zjevně nečekala odpověď na svoji otázku a bleskurychle zaujala významné místo. „Jsi velmi ohleduplná, dítě.“

Raen zatlačil Brennu do zad, a protože se pokoušela uhnout, položil jí ruce na ramena, aby se jí to nepodařilo. „Matko, Brenna není dítě. Stačí jediný pohled a každý ví, že je dospělá žena.“

„No tak, Raene, žádné připomínky,“ vyzvala ho Euphemia.

Syn nedbal na svou matku a sklonil se k Brenninu uchu. „Posad' se u stolu vedle mne a vyprávěj mi o své svatbě.“

Kdyby se k němu otočila, aby mu odpověděla, věděla, že by nedokázala skrýt svůj odpor, a tak se raději obrátila k jeho matce: „Nebudu narušovat tvoje šťastné shledání s matkou.“

„Hloupost, vždyť jsem ji neviděl pouhý týden.“

„Nevím, proč jsem předpokládala, že jste se neviděli mnohem delší dobu,“ zalhala, protože si velmi dobře vzpomínala, že Euphemia tvrdila, že svého syna velmi dlouho neviděla. „Ale i týden je přece dlouhá doba, že, paní MacAlisterová?“

„Vlastně ani ne,“ odpověděla Euphemia. „Raene, stojíš příliš blízko Brenny. Nezanedbávej mě. Pojd' sem a posad' se vedle mne.“

„Neuvědomil jsem si, že stojím blízko,“ řekl tak překvapeně, že si jeho matka jistě musela myslet, že mluví upřímně. Brennu však neklamal. Odolala nutkání oddechnout si úlevou, když ji pustil, a zamířila rázně ke stolu.

„Brenno, můžeš se věnovat svým povinnostem. Raene, mám pro tebe zajímavé zprávy.“

Brenna spěchala k východu, než si to mohla Euphemia rozmyslet.

Raen ji zastavil. „Slyšeli jsme dunění hromu. Pršelo, když jsi vešla do domu?“

„Ano.“

„Tak proč nemáš mokré šaty?“

Nechtělo se jí přiznat, že vstoupila chvíli předtím, než začalo pršet, protože by musela vysvětlovat, co v té době dělala, a oni by poznali, že jistě vyslechla jejich soukromý rozhovor.

„Dvě pozorné služby mi přehodily přes hlavu plášť.“

Dal najevo kývnutím hlavy, že její vysvětlení přijímá. „Doufám, že déšť brzy ustane. Nesnáším, když musím sedět doma.“

Pomyslela si, že je poněkud zvláštní, že mu déšť zabraňuje vyjít ven. Connorovi vojáci vykonávali své povinnosti bez ohledu na počasí. Raen se však jeho mužům vůbec nepodobal. Byl zhýčkaný a rozmazlený a zřejmě si ani neuvědomoval, jak slabošsky působí.

Jak proboha bude schopná vydržet s nimi u večeře? Modlila se, aby nemusela sedět vedle Connorovy nevlastní matky. Pouhé pomyšlení na ni jí bralo chuť k jídlu.

Vyhýbala se síni po celý zbytek dne, dokud nebyl čas přijít za příbuznými k večeři. K jejímu překvapení se večer nakonec docela vydařil. Euphemia nebyla ani trochu nepříjemná a Raen byl skoro okouzlující. Posadil se ke stolu proti ní a bavil ji i svoji matku zábavnými historkami z minulosti. Když mířila nahoru do svého pokoje, docela se těšila, až se s ním zase sejde u jídla.

Poté, co s ním strávila další velmi příjemný večer, se začala cítit provinile, protože ho zpočátku tak odsuzovala. Myslela si o něm to nejhorší a teď si začala uvědomovat, jak se mýlila. Raen byl jejich prvním setkáním nadšen, i když jistě ne proto, že by měl chlípné myšlenky, soudila. Možná se prostě neuměl chovat.

Nebo se pokoušel vyrovnat strohé chování své matky vůči ženě jejího syna tím, že Brenně projevoval takovou pozornost.

Třetí den Connorovy nepřítomnosti se Brenna probudila do hřejivého slunečního jasu. Odhodila pokrývky a zamířila k oknu, aby se potěšila nádherným dnem. Dole se hemžilo služebnictvo a podle radostného výrazu na jejich tvářích poznala, že mají z krásného dne zrovna takovou radost jako ona.

Vzpomněla si alespoň na sto věcí, které chtěla dnes vykonat, a přestože věděla, že by neměla své povinnosti odkládat, rozhodla se, že se raději vydá na průzkum okolí.

Usmívala se v radostném očekávání, spěchala se obléknout a pak sešla dolů. Síně byla prázdná, a ať se snažila, jak chtěla, nepodařilo se jí otevřít těžké dveře, aby mohla vyjít na nádvoří. Nedala se však odradit a zamířila k zadním dveřím.

„Dobré ráno, paní. Vyspala ses hezky?“ zavolala na ni ze síně Netta.

„Ano, děkuji,“ odpověděla. „Přišla už dolů paní MacAlisterová?“

„Ne, paní, ještě ne. Raen si vyjel na projížďku. Řekl mi, že se vrátí až k večeri.“

„Vyjel z tvrze s některým s Connorových vojáků?“

„Ne, jel sám. To je nebezpečné, že?“

„On si to zřejmě nemyslí,“ odpověděla Brenna a pokrčila rameny. „Zajímalo by mě, co má v plánu,“ dodala.

„Nebylo vhodné, abych se ptala,“ řekla Netta.

Brenna si už služebné nevšímala, protože právě zpozorovala hromadu věcí, které byly naskládány na nízké truhlici u vchodu. Jakmile ji Netta ujistila, že se opravdu jedná o její věci, požádala ji, aby jí pomohla odnést všechno zpátky do jejího pokoje.

Toho večera se Raen vrátil do domu právě k večeri. Zdálo se, že ho celodenní projížďka unavila, ale byl stále příjemný a ani tentokrát neudělal nic, co by bylo třeba jen trochu nevhodné.

Byl připraven odejít od stolu ve stejném okamžiku, kdy se chtěla vzdálit i ona. Vzal ji za loket a kráčel po jejím boku, což bylo docela galantní, a vyprávěl jí veselou historku, které se pak oba zasmáli. Když sahal na závoru dveří, dotkl se jejích ňader, ale podle nevinného výrazu v jeho tváři bylo zřejmé, že si neuvědomuje, co udělal, a Brenna se podivila, proč se jí tak rychle zmocnilo podezření.

Co se to s ní děje, říkala si, když se chystala na lože, a nakonec dospěla k názoru, že ji znervózňuje napětí ze snahy zalíbit se Euphemii. Je ovšem pravda, že ta žena by vyvedla z míry i svatého. Není divu, že Brenna byla neustále ve střehu. Connorově nevlastní matce bylo nesmírně těžké vyhovět a získat její náklonnost se zdálo mnohem obtížnější, než si Brenna představovala. I když ji Euphemia nikdy otevřeně nekritizovala,

neustále nacházela chyby na všem, co udělala, a dvojsmyslným blahosklonným způsobem je komentovala tak, že Brenna musela zatínat zuby.

Nemínila se samozřejmě vzdát a rozhodla se, že prostě znásobí své úsilí.

Druhého dne ráno Raen znovu vyjel ven, ještě než Brenna sešla dolů. Strávila namáhavý den ve snaze postarat se co nejlépe o Euphemiiino pohodlí a večer už byla značně vyčerpaná.

Nejhorší však mělo teprve přijít. Brennina večer vůbec nebyl příjemný; byl hrůzostrašný. Pokusila se zapojit Raena do hovoru, ale ten měl nevrlou, nepříjemnou náladu. Zřejmě mu bylo proti mysli chovat se příjemně, protože se mu to ani trochu nedařilo.

Už se zase projevoval jako chlípák. Nespustil z ní oči – nebo spíš z jejích úst – během celé večere a podle úšklebku na jeho tváři věděla, že si je vědom toho, jak ji uvádí do rozpaků.

Euphemia se rozhodla, že si nebude všímat, co se děje. Brenna pochybovala, že by zakročila, i kdyby ji o to požádala. Její oddanost synovi vedla k tomu, že byla slepá k jeho chybám. Považovala Raena za dokonalého, což bylo zřejmé z toho, jak se neustále podvolovala jeho přáním.

Až do pozdního večera Euphemia neustále nacházela chyby snad na všech a na všem kolem sebe s výjimkou jídla. Brenna si tedy myslela, že jí chutnalo; snědla všechno, co měla na svém podnose, stejně jako poprvé, když zde večeřela. Jakmile však služebnictvo sklidilo ze stolu a opustilo síň, Euphemia prohlásila, že nebyla spokojená.

„Brenno, uvědomuji si, že jsi nebyla v několika posledních dnech připravená na moji společnost. Zřejmě jsi příliš spěchala a neprohrála jsi s kuchařkou uspořádání večere dost důkladně, a proto nebudu nic namítat. Ale déle už mlčet nemohu a musím trvat na tom, abys tu neschopnou ženu ve své kuchyni nahradila někým zručnějším. Dnes to byla úplná katastrofa. Přísahám, že jsem měla na podnose víc tuku než masa, a koláče byly tak hořké a tuhé, že jsem je do sebe sotva dostala. Musel se Connor dlouho smířovat s tak ubohou náhražkou jídla?“

„Matko, Brenna zde nežije tak dlouho, aby to mohla vědět,“ vyšťekl Raen.

Euphemia se dál mračila na Brennu. „Zdá se mi, že se červenáš, má drahá. Měla jsi těžký den?“

„Ano, paní.“

„Tak proč nejdeš do postele? Raen mi rád bude dělat společnost.“

Nemohla se zvednout rychleji. Raen ji naneštěstí následoval. Vzal ji pod paži, řekl, že ji doprovodí, a přivinul se k ní. Musela se nahnout až nad zábradlí, aby se mu alespoň o kousek vzdálila.

„Nemusíš se mnou chodit nahoru, Raene. Jsem přesvědčená, že máš na starosti důležitější věci.“

„Už jednou jsi spadla ze schodů a tyhle jsou zvlášť strmé,“ namítl a znovu si ji přitáhl k sobě.

„Kde jsi slyšel o mém pádu?“

„Ptal jsem se jedné ze služek, jak jsi přišla k ráně na čele, a ona mi řekla, že jsi spadla ze schodů. Zanedbával bych povinnosti ke svému bratrovi, kdybych se nepostaral, abys byla v bezpečí, když zde není on.“

„Upadla jsem, protože jsem nedávala pozor, kam šlapu. Ted' už si dávám pozor.“

Pustil její paži, poskytl jí pár okamžiků volnosti, a pak ji objal kolem pasu.

„Pusť mě prosím,“ žádala ho.

Nedbal na ni. „Ráda bys zase viděla Connora? Víím, že ho jistě postrádáš, zvlášť v noci, když jsi v posteli a chtěla bys ho cítit v sobě.“

„Neopovažuj se mluvit se mnou takovým způsobem,“ vyzvala ho. Rozzlobila se tak, že se sotva dokázala ovládnout, a začala s ním zápolit ještě usilovněji, aby se mu vyprostila.

Zvedl ruku a zaťatou pěstí ji stiskl pod pravým nadrem. Nemohla se ani pohnout, protože když se pohnula, jeho klouby se jí zarývaly do masa.

Ani se na ni nepodíval, ani na sobě nedal znát jakoukoliv známku bolesti, kterou mu nutně musela působit svými nehty, jež mu zaryla do paže.

„Dovedl bych se o tebe postarat, zatímco tu není,“ zašeptal.

„Vím, jak tě zbavit stesku. Nezavírej dnes večer závoru, Brenno.“

Strnula nad oplzlostí, kterou vychrlil, a sotva byla schopná uvažovat rozumně. „Jestli mě nepustíš, budu křičet.“

„Proč bys proboha křičela?“ zeptal se s předstíraným úžasem a přitom pomalu rozevřel pěst a dlaní jí začal hladit ňadro.

Hněv jí dal sílu pěti mužů. Vrazila mu loket do boku, což naštěstí vyvolalo reakci, jakou si přála. Zaúpěl bolestí a pustil ji. Vrhla se ke dveřím své ložnice a sáhla po dýce. Na okamžik ucítila paniku, protože se dotkla boku a uvědomila si, že dýka není v pochvě zavěšené na opasku, ale Raen se na ni v té chvíli nedíval ani se ji nepokusil znovu chytit.

Otevřel jí dveře, popřál jí dobrou noc a vzdálil se. Cestou ze schodů si hvízdal.

Třásla se vzteky a hrůzou, vběhla do pokoje, zavřela za sebou dveře na závoru a rozplakala se.

Co bude teď proboha dělat?

Možnost, že by se jí pokusil znovu dotknout, ji děsila. Tu noc spala na Connorově straně postele a ráno sešla dolů později než obvykle. Byla však mnohem klidnější, protože si uvědomila, že se Raen neodváží udělat něco nepatřičného před svědky, a pokud se s ním neocitne o samotě, bude až do Connorova příjezdu v bezpečí.

Jen co se Connor objeví, půjde k němu a vylíčí mu všechno, co se stalo, ale než se vrátí a než pošle Raena pryč, je její povinností starat se sama o sebe.

Connor by se o tom měl dovědět jako první. Raen byl jeho nevlastní bratr a nebylo by správné svěřovat se někomu jinému, pokud to nebude absolutně nutné. Rozhodně však nebude déle snášet nestoudné pohledy toho chlápčného muže. Kdyby se k ní přiblížil, okamžitě ho vykáže do patřičné vzdálenosti, za předpokladu, že k tomu bude mít sílu. Jestli jí Quinlan řekne, že na to nemá právo, buď mu poví, co se stalo, nebo si sbalí své věci a odjede ke Kincaidům. Alec jí řekl, že k nim má vždy dveře otevřeny.

Vzteky ji ovládal téměř celé odpoledne i večer. Raena si nevšímal a vyzvala Euphemii, aby jí vyprávěla o sobě. Connorově nevlastní matce se líbilo být středem pozornosti a celou hodinu na sebe pěl chválu. Brenna předstírala, že hltá každé její slovo.

Rozhodla se neopustit síň, dokud tam Euphemia zůstane, což brzy začalo být Raenovi jasné, protože se nakonec zvedl sám.

Opovážil se zeptat se posměšně Brenny, jestli by ho nechtěla doprovodit, a s úšklebkem jí řekl, že ví, jaká je její hra, a že mu připadá zábavná.

„Ne, děkuji,“ odpověděla, aniž na něho pohlédla. „Raději budu poslouchat tvoji matku. Lady Euphemia měla tak zajímavý život.“

„Měla jsem nešťastný život,“ opravila ji Euphemia.

S Brenniným povzbuzením dál pokračovala ve vyprávění o bolesti, kterou cítila, když zemřeli její drazí rodiče. Ještě nikdy nikdo netrpěl tak jako Euphemia a nikdo nezažil tolik zdrcujících zklamání.

Euphemia hovořila o sobě ještě asi hodinu. Brenna s ní zůstala a předstírala, že ji její líčení uchvacuje, a když Connorova matka konečně oznámila, že jde nahoru do postele, Brenna ji vzala pod paži a kráčela po jejím boku.

„Chtěla jsem s tebou hovořit o večerním jídle, paní.“

„I já jsem s tebou chtěla mluvit. Opět jsem byla zklamaná, Brenno. Copak ses neřídila mým doporučením a nezbavila ses té kuchařky?“

„Ovšemže řídila,“ lhala Brenna. „Vymyslela jsem plán a doufám, že ho schválíš. Jsi mnohem zkušenější než já a mohla bych využít tvé rady.“

„Nepodceňuj se. I ty toho hodně víš.“

Brenna neprotestovala, ale ani neprojevila souhlas. „Požádala jsem pět žen, aby se střídaly při přípravě večeří, a nechám na tobě, abys na konci týdne rozhodla, která z nich nejlépe uspokojí tvou chuť.“

Euphemia lhostejně pokrčila rameny. „Může být.“

„Děkuji, paní.“

Podařilo se jí dojít do ložnice, aniž by Euphemii urazila. Brenna se opřela o dveře a s úlevou vydechla.

Netta stála u krbu a ohřívala se u plamenů. „Souhlasila lady Euphemia s tvým plánem na střídání pěti kuchařek?“

Brenna se usmála. „Ano, souhlasila. Nezapomeň připomenout Adě, že ji Euphemia nesmí do konce týdne vidět.“

„Ví to, paní, a velmi oceňuje tvoje úsilí. Přesto si dělá starosti, že se lady Euphemia doví, že všechna jídla během týdne připravuje ona. Jsi přesvědčená, že by neměl vařit raději někdo jiný...“

„Jsem o tom přesvědčená,“ odpověděla Brenna. „Ada je dobrá kuchařka. Nevlastní matka našeho zemanu ráda dělá problémy. Myslím, že nejsme neloajální k zemanovi, když se uchylujeme k malému klamu,“ dodala. „Prostě se snažíme, aby jeho příbuzní byli spokojení, to je vše.“

„Nikdo z nás si nemyslí, že oklamat Euphemii je neloajální. Nevíš, paní, jak dlouho zde hodlá zůstat její syn?“

„Ne, ale ujišťuji tě, že to bude první otázka, kterou položím svému manželovi.“

„Je ještě něco, co tě trápí? Všimla jsem si, že ses sotva dotkla dnešní večeře, a když jsi před chvílí přišla do pokoje, byla jsi hrozně bledá.“

Brenna s ní nechtěla mluvit o Raenovi, myslela si, že je jen na ní samotné, aby problém vyřešila. Kdyby zle urazila zemanova nevlastního bratra, mělo by to jistě vážné důsledky, představovala si. Bůh ví, že ani jí by nebylo příjemné, pokud by si některá z manželek bratrů stěžovala na jiného bratra. Protože je Connorova žena, musí o tom mluvit jenom s ním, s nikým jiným.

„Neměla jsem dnes velký hlad,“ odpověděla na Nettinu otázku.

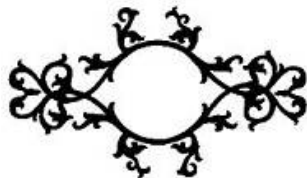
Služka za chvíli odešla. Když Brenna zavřela závoru, posadila se na postel a vzala do ruky šití. Ada jí dala šafránově žluté plátno, ze kterého chtěla ušít ubrus na stůl, a teď se pokoušela do čtverce uprostřed vyšít barvy Connorova plédu. Protože chtěla, aby výšivka byla dokonalá, pracovala dlouho do noci, snažila se, aby byl jeden steh jako druhý, a byla přesvědčená, že pokud svůj rozvrh dodrží, za pár dní bude mít dílo hotové.

Nechtěla položit ubrus na stůl, dokud neušije polštáře z rozstříhaných plédů, které chtěla nacpat ovčí vlnou, což znamená,

že bude muset šít každé ráno alespoň hodinu. Za pěkného počasí se se šitím posadí ven a přitom se seznámí s jinými ženami.

Nebude tak ovšem trávit celý den, zvláště kdyby svítilo slunce. Rozhodla se, že se každé odpoledne alespoň na hodinu projede. Lákalo ji naučit se jezdit bez sedla: jako Connorova manželka by to přece měla umět.

Kromě toho, vždyť to přece nemůže být nijak obtížné.



KAPITOLA 12

Málem se přizabila – a ne jednou – hned první den, když se pokoušela jezdit bez sedla.

Davis přísahal Quinlanovi, že by nikdy nepřipustil, aby se jeho paní na zemanova hřebce jen podívala, kdyby věděl, k čemu se chystá. Brenna nechápala, proč její manžel nechává koně ve stáji, a Davis jí rád vysvětlil, že kůň potřebuje odpočinek a pořádné krmení, protože má za sebou dlouhé týdny namáhavé jízdy. Prohlásila, že si hřebec zaslouží i trochu hýčkání, a Davis s ní docela souhlasil.

Když ho požádala, zda si může koně vzít na malou procházku, chtěl po ní, aby ho všemožně ujistila, že vraníka jen vyvede krokem nahoru na pahorek a zpátky, aby se protáhl. Brenna, zdálo se, hřebce uchvátila. Vždyť to, že jí již v den příjezdu dovolil, aby ho zavedla do stáje, dokazovalo, že ji přijímá, a její umění s koněm zacházet viděli i všichni v okolí.

Davis pozoroval, jak poslušné zvíře stoupá po jejím boku do kopce a byl přesvědčen, že se rozhodl správně. Kdyby ho požádala o sedlo, jistě by začal tušit nějaký úskok, ale to lady Brenna neudělala.

„Netvrdím, že mi naše paní ve všem lhala, Quinlane. To neříkám ani ji z toho nepodezírám. Myslím si, že si procházku musela rozmyslet, jakmile překročila hřeben. Pohled na louky na úbočí ji zřejmě uchvátil tak, že nemohla odolat. Ale nedělej si starosti, příště už mě tak lehce nepřesvědčí. Jak říkám: možná dostala jeden ze svých podivných nápadů. To je všechno.“

Quinlan přijal Davisovo vysvětlení. Stejně jako podkoní ani on neměl obavy, že jeho paní bude mít ještě někdy chuť vyjet si na

vráníkovi, protože si myslel, že jistě dostala rozum po úleku, který utrpěla, když letěla vzduchem jako pták náhle zbavený křídel.

A tak hned druhý den, zatímco Quinlan dohlížel na postup stavebníků pracujících na opevnění, směla opět vyvést hřebce na procházku. Protože kráčela velmi ztuhle, Davis se nijak neobával, že bude mít chuť na koně sednout.

Ale neuvědomil si, že jeho paní je zřejmě potrhlá. Alespoň to byla výmluva, kterou zašeptal Quinlanovi, a zároveň se za tato slova omlouval, protože věděl, že by neměl kritizovat zemanovu manželku.

„Oklamala mě, oklamala,“ řekl svému veliteli Davis. „Neříkám, že mi lhala přímo do očí. Ne, nic takového netvrdím. Ale oklamala mě, protože tentokrát jsem s ní mluvil velmi konkrétně a jednoznačně a vyžadoval jsem její slib, že na tu bestii už nesedne. Odpověděla mi úsměvem, což jsem pochopil tak, že s mými příkazy souhlasí. Každý s trochou rozumu v hlavě přece ví, že žena se na člověka neusmívá, když dostane rozkaz, který nehodlá dodržet. Nemusíš si ale dělat starosti, Quinlane. Už mě nikdy neoklame.“

Přesně to udělala hned následující den odpoledne. Davis se raději vytratil, jakmile se doslechl, že jeho paní znovu na hřebci jezdila.

Nemusel se však namáhat, protože Quinlan si konečně uvědomil, že se bude muset ujmout problému sám, než se jeho paní zabije. Davis na ni prostě nestačí.

Voják, rozhodnutý zabránit katastrofě, se chystal zakázat lady Brenně, aby se pouštěla do tak nebezpečné akce; ale když vjel mezi borovice na hřebeni a uslyšel její smích, začal o svém příkazu pochybovat. Za okamžik ji spatřil, jak sedí na koňském hřbetě. Výraz radosti v jejích očích vyvolal jeho úsměv, a tak jen stál a pořád se na ni díval, i když věděl, že by měl nebezpečnému podniku učinit rázný konec.

Lady Brenně se sice podařilo udržet na koni dost dlouho, ale nakonec ji stejně shodil.

Quinlan čekal, až se zvedne. Nehýbala se. Rozběhl se ze svahu a později přísahal Crispinovi, že se mu v té chvíli zastavilo srdce. Jakmile se ocitl u ní, hnál se hřebec zpátky.

Quinlan byl přesvědčen, že ji ta bestie udupá. Velké černé zvíře však do ní jen jemně šťouchlo, a než bys řekl švec, Brenna se posadila, chytila koně za otěže a vypukla v smích.

Quinlan jí vzal otěže z ruky, poplácal koně po zadku, aby o kousek uhnul, a pak se sklonil a nabídl jí ruku. „Když ses nehýbala, myslel jsem, že jsi mrtvá.“

„Hrajeme takovou hru. Jakmile ležím úplně nehybně, Willie přijde až ke mně a já ho smím chytit za otěže. Jinak bych ho musela honit.“

Quinlan byl tak vyveden z míry, že vůbec nevnímal, co mu říká. Umiňoval si, že na ni nebude hartusit – je přece jeho paní, pro lásku boží, ne jeho mladší sestra. „Přišla jsi o rozum?“

„Nemyslím.“

„Míníš-li se nechat zabít, udělej do pod Crispinovým dohledem, ne pod mým.“

Pomohl jí zvednout se ze země a obrátil se zády, když si odstraňovala prach z plédu. Chtěl, aby mu věnovala plnou pozornost a nemohlo dojít k žádnému nedorozumění. „Do tak nebezpečných věcí se už nebudeš pouštět. Chci tvé slovo, že už nikdy nepojedeš bez sedla, a ujišťuji tě, že žádné úsměvy na mne nezapůsobí.“

„Ne, jsi mnohem chytřejší než já, Quinlane. Nikdy bych se neodvážila tě klamat.“

Poněkud uklidněn jí připomněl, že mu ještě nedala požadovaný slib.

„Myslíš, že by se ti mohlo podařit přestat na mne křičet? Už mi z toho třesí hlava.“

Quinlan byl zděšený vlastním chováním. „Prosím za prominutí, paní. Nechápu, co mě to popadlo.“

„Vyděsila jsem tě,“ připomněla mu. „A teď mi řekni, co dělám špatně. Proč se nemohu na jeho hřbetě udržet déle?“

„Sedíš na něm moc vzadu,“ odpověděl. „Co se týče tvého slibu...“

Přerušila ho. „Jistě jsem mohla tvoji radu využít už včera. Dělal jsem i jiné chyby, ale s nimi jsem si už poradila. Chudák Willie. Chvilí pohazoval hlavou a jsem si jistá, že si myslel, že jsem šílená.“

Kůň má víc rozumu než jeho paní, pomyslel si Quinlan. Byl příliš rozčilený, než aby si uvědomil, jak je k ní nemilosrdný.

„Překvapuje mě, že tě neukopal k smrti,“ zamručel. „Willie... ty tomu černému říkáš Willie?“

„Ano, ale napřed jsem se ujistila, že mu Connor ještě nedal jméno. Davis mi to řekl.“

„Ne. Connor nedává jména...“ Nedopověděl.

„Takže mu jistě nebude vadit, když jsem ho pojmenovala Willie.“

Quinlanovi začalo škubat ve víčku. „Proč Willie?“ zeptal se.

„To je zkratka Williama,“ vysvětlila. Vzala Quinlanovi z ruky otěže, obrátila se a začala scházet dolů směrem ke stájím. Quinlan zpozoroval, že ztratila jeden střevíc, zvedl ho a podal jí jej. Poděkovala mu a zavěsila se do něho, aby neztratila při obouvání rovnováhu.

„Dala jsem mu jméno Willie po svém bratrovi. Pokud se o tom nezmíním manželovi, jsem si jistá, že mu to nebude vadit. Connor nemá rád, když mluvím o své rodině.“

„Proč si myslíš, že to nemá rád?“

„Mračí se a snaží se měnit téma. Vlastně ani nevím, proč se tak chová. Nemohou mu být nesympatičtí, protože je vůbec nezná. Možná ho prostě nezajímají. Asi ho hovor o mé rodině nudí,“ dodala a kývla hlavou.

„O tom pochybuji, paní.“

Pokrčila rameny. „Možná,“ řekla, ale ne proto, že by o tom byla přesvědčena. Jen se snažila být zdvořilá.

„Ocenila bych, kdyby ses nezmiňoval, že jsem jeho koně pojmenovala. Connor je v některých věcech podivín, a ačkoliv jsem si téměř jistá, že by se nezlobil, přece jen se obávám, že by mohl.“

„Paní, ty žádáš, abych mu o tom neřekl?“

„Ano.“

„Nebudu o tom sám začínat, ale pokud se zeptá, musím mu to vysvětlit. Dáš mi už slib, že na toho koně nesesedneš?“

„Co bys dělal, kdybych ti to slíbila, a pak bych schválně slovo porušila? Takovou věc bych samozřejmě nikdy neudělala, ale zajímalo by mě, jak by ses zachoval.“

„Zamkl bych tě ve tvém pokoji, než by se vrátil tvůj manžel.“

„Takovou věc bys dokázal udělat?“

„Jistě bych to udělat nechtěl, ale nutnost udržet tě v bezpečí by byla důležitější než moje vlastní pocity.“

„Mohl bys někoho zapudit?“

„Tebe bych nikdy nezapudil,“ ujistil ji.

„Ale kdybys měl právo vyhnat někoho jiného, zatímco je Connor pryč?“

„Ano, pokud bych zemanovi mohl uvést pádné důvody, proč jsem to udělal.“

„Mám stejné právo i já? Nedívej se tak užasle. Nemyslím teď na to, že bys mě přece jenom zavřel v mém pokoji, což bys mimochodem asi nikdy neudělal. Zajímalo by mě, jestli bych mohla někoho odsud poslat pryč.“

„Kdyby ti někdo působil potíže, pak bys mi o tom měla říci. Nebo musíš počkat, až se vrátí domů tvůj manžel.“

Pochopila jeho vysvětlování tak, že takové právo nemá. Alespoň věděla, na čem je. Nemůže Raenovi vyhrožovat, protože by věděl, že blufuje. Smutně povzdechla a při chůzi klopila hlavu k zemi.

Její zklamání zmírňovalo vědomí, že k drastickému opatření by bylo nutné se uchýlit jen v případě, že by se k ní Raen znovu přiblížil. Naštěstí měla plán, jak ho udržet v bezpečné vzdálenosti.

Quinlan nechápal, proč se jeho paní tváří zdeptaně. „Přála by sis mít takovou pravomoc, paní?“

Neodpověděla mu a velmi dlouho vůbec nepromluvila.

„Pokud máš nějaké potíže a nedokážeš je sama vyřešit, řekni mi o nich a já si je rád vezmu na starost.“

Potřásla hlavou. „Problém je velmi osobní a týká se člena rodiny.“

Quinlanovi se ulevilo, a ačkoliv měl chuť se usmát, neudělal to, protože se bál, že by zranil její city a mohla by si myslet, že její problém nepovažuje za dost důležitý.

„Máš potíže s Euphemii, že?“ Nedal jí čas na odpověď, ale vyslovil návrh, o němž si myslel, že trápení vyřeší. „Bylo by vhodné, abys o ní promluvila s Raenem. Jsem přesvědčen, že by mohl zjednat nápravu.“

Opět zavrtěla hlavou, tentokrát energičtěji. „Měla bych si zatím poradit sama, ale až se Connor vrátí, proberu to samozřejmě s ním.“

„Jak si přeješ, paní.“

Pak začala o něčem jiném. „Víš, od svého příjezdu jsem se pokoušela pochopit, jak to zde chodí. Zdá se mi, že se tady dodržuje řada pravidel, která jsou jasná všem kromě mne. Neustále se bojím, že někoho urazím, protože toho o Vysočině vím tak málo, a tak bych ráda využila tvé rady.“

„Rád ti pomohu, jak budu moci.“

„Mohl bys ještě se dvěma svými druhy, které si vybereš, přijít dnes ke mně na večeři? Mohli bychom pak pokračovat v rozhovoru a já bych se alespoň dověděla něco víc o MacAlisterech. Jsem teď jedna z vás a chci se mezi vás co nejlépe zařadit.“

„Bude mi ctí být u večeře ve tvé společnosti a jsem přesvědčen, že i ti, které vyberu, budou sdílet můj pocit.“

A mně to pomůže, pomyslela si.

„Nechci ovšem nikoho zvýhodňovat, a proto každý večer, pokud bude Connor pryč, pozveš zas jiné dva muže, abych se mohla seznámit alespoň s částí stoupenců mého muže.“

„Samozřejmě,“ odpověděl.

„Kdy se Connor vrátí?“

„To nevím přesně.“

„Zdá se mi, že už je pryč velmi dlouho. Potřebovala bych si s ním promluvit.“

Uslyšel v jejím hlase zoufalství a usoudil, že Connorova matka jí musí připravovat krušné chvíle. Představoval si, že obě ženy spolu svádějí malicherné půtky, a poněkud ho překvapilo, že se lady Brenna tak lehce rozčilí. Možná ji znervózňuje manželova

dlouhá nepřítomnost. Možná má pocit, že ji opustil. Connor ji doslova vytrhl z jejího života a postavil doprostřed svého.

Čas je to jediné, co jeho paní potřebuje, aby přivykla. Alespoň v to Quinlan doufal. Ještě téhož dne si však začal myslet, že problém je vážnější, než původně soudil. Cestou nahoru do ložnic vojáků ho totiž zastihla Netta a řekla mu, že se lady Brenna chová podivně.

„Neslyšela, že klepu na dveře její ložnice, a když jsem vstoupila, vykřikla a vyskočila. A dokonce sáhla pro dýku. Vyhlížela vystrašeně, Quinlane.“

Jejich rozhovor náhodou vyslechla kuchařčina přítelkyně Brocca a rychle se přidala. „Ada mi říkala, že se obává, že paní je nemocná. Vůbec nic nejí. Je přece ještě příliš brzy, aby mohla nosit dítě,“ dodala.

Quinlan věděl, že je možné, že obě ženy přehánějí, a proto se rozhodl počkat a přesvědčit se sám. Když pak pozoroval svou paní, jak se nimrá v jídle a sotva vezme sousto do úst, uvědomil si, že si dělají starosti právem. Rozhodl se, že ji druhého dne vezme na návštěvu k paní Kincaidové, která určitě přijde na to, co není v pořádku. Pokud jeho paní skutečně churaví, pak jistě bude vědět, jak ji vyléčit.

Brenna neměla tušení, že se o ni Quinlan tak strachuje. Poprvé za několik dní se cítila bez obav. Dva vojáci, které vybral, aby měli tu čest s nimi povečeřet, byli starší muži, kteří střídavě vyprávěli historky o starých časech. Lady Euphemia naštěstí mlčela. Ale zdálo se, že ji povídání baví. Zdálo se, jako by jim visela na ústech, a dokonce se občas zasmála nebo kývla hlavou, když některý z hostů vyprávěl žertovnou příhodu, na kterou si vzpomínala i ona. Raen se choval jako rozmazlené dítě, které trpí nedostatkem pozornosti. Během večeře znuděně špulil ústa a upíral oči na stůl. Jedl rychle, a když skončil, zle se na Brennu zamračil. Prudce postavil pohár a o překot se hnál ven ze síně.

Zdálo se, že žádného z vojáků Raenova nezdvořilost netrápí. Quinlan si všiml, jak unaveně vypadá jeho paní, a rozhodl se učinit večeru konec. Pořádný spánek je možná jediné, co potřebuje, aby se jí zas vrátila chuť k jídlu.

Jeden ze starších vojáků doprovodil Brennu nahoru. Zastavil se na odpočívadle, než vešla do svého pokoje. Když se u dveří obrátila a popřála mu dobrou noc, všimla si, že Raen postává ve stínu za vojákovým ramenem, ale než se ho stačila zeptat, co tam dělá, obrátil se a chvatně zamířil do svého pokoje.

V ložnici na ni čekala Netta a pozdravila ji ještě dříve, než paní vstoupila dovnitř, aby ji zas nevyděsila. Než se jí mohla Brenna zeptat, proč na ni čeká, služka vysvětlila, že jí Euphemia poručila, aby v její ložnici každý večer rozsvítila svíčky a pomohla jí se svlékáním. Bude-li Netta sloužit zemanově nevlastní matce, ráda poslouží i jeho manželce.

„Nevadí tvému muži, že na tebe musí čekat, než přijdeš domů?“

„Je pro mne ctí, že jsem byla vybrána, abych pracovala v zemanově domě. Můj Deverick se naparuje jako páv a každému vykládá, jak je důležitý, protože jeho žena má v zemanově domě významné postavení.“

Brenna byla šťastná, že má laskavou služebnou.

„Máš dobré srdce, Netto.“

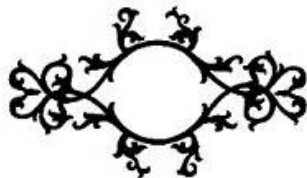
„Tvá chvála mi stoupne do hlavy, paní. Mám ti pomoci připravit postel?“

„Nu, teď jsem v bezpečí... chci říci, jsem schopná se o sebe postarat sama. Ale mám jednu otázku, než odejdeš. Zajímalo by mě, kdo by pro mne dokázal zhotovit medailonek ze dřeva?“

„Alan je velmi zručný a myslím si, že by uměl udělat to, co si přeješ. Ráda ho k tobě zítra přivedu, přeješ-li si.“

Brenna jí ještě jednou poděkovala, a jakmile Netta vyšla z pokoje, zavřela dveře na závoru. Ještě hodinu se věnovala šití a pak ulehla do postele. V okamžiku, kdy sfoukla svíci a přikryla se, uslyšela zaklepání na dveře.

Neodpověděla na ně.



KAPITOLA 13

Connor se konečně vracel na své sídlo. Připadalo mu, jako by byl pryč příliš dlouho, a teprve když přešel padací most a povolilo napětí v jeho šíji i v ramenou, uvědomil si důvod, který ho tak táhne domů.

Chtěl zas vidět Brennu. Netřeba říkat, že ho takový důvod vůbec netěšil, protože si myslel, že svědčí o jeho nedisciplinovanosti. Přiznání, že ho trápí myšlenky na Brennu, jeho podráždění ještě zvýšilo. Co se s ním proboha děje? Vždy, když zavře oči, aby si na pár okamžiků odpočinul, objeví se mu před očima obraz jeho ženy. A nemůže se ho zbavit.

I když se tím nemíní utěšovat, věděl, že Alec je na tom podobně; na rozdíl od Connora však na svoji ženu jen nemyslel, ale také o ní mluvil.

Alec si všiml Connorova napětí poslední večer, který trávili spolu. Pozoroval, jak Connor přechází kolem tábora snad víc než hodinu, než se konečně zklidnil a přešel na blízkou malou mýtinu v lese. Alec ho brzy následoval. Oba bratři se opřeli zády o kmeny stromu, aby mohli v této poloze usnout, a jednu ruku si položili na jilec svého meče.

Alec neopustil téma, o kterém chtěl mluvit. „Dívám se na tebe a vidím sebe v době, kdy jsem se oženil s Jamií.“

„A co vidíš? Řekneš mi to, ať to chci slyšet, nebo ne, že?“

„Ovšem,“ přisvědčil Alec. „Pouč se z mých chyb a ušetři si nepříjemnosti.“

„Mluvíš jako můj otec. To jsou přesně jeho slova.“

„Mluvil o tvé matce?“

„Ano,“ odpověděl Connor. „Nazýval ji svou milou Isabelle.“

Alec přikývl. „Bojoval jsi dobře, ale přišel čas, abys s tím přestal. Je příliš velké utrpení dívat se na tebe.“

„Alec? O čem to ksakru mluvíš?“

Jeho bratr se zasmál. „Víš dobře, o čem mluvím. Snažíš se nezamilovat do své ženy, že? Chápu samozřejmě proč. Bojíš se.“

„Bůh ti pomáhej, stává se z tebe stará užvaněná bába.“

Alec se choval, jako by urážku neslyšel. „Nemyslím, že slova tvého otce o Isabelle z tebe učiní opatrnějšího muže, než jsou ostatní. Vzpomínáš si, co jsi mi o tom řekl?“

„Pamatuji si každé slovo. Navrhoval mi také, abych se poučil z jeho chyb. Miloval svoji milou Isabelle a měl pocit, že ho zradila, když umřela. Přisahal, že jí to nikdy neodpustí. Všechno bylo plané hromování, Alec. Můj otec byl drsný muž a vždy, když mluvil o citech, znělo to nazlobeně. Pokoušel se mě utěšit, a přestože jsem byl ještě malý, pochopil jsem. Ale to, co mi říkáš ty, mi připadá směšné.“

Alec dlouho neřekl ani slovo. Věděl, že Connor uvažuje o jeho radách a pokouší se přesvědčit sám sebe, že se ještě do své ženy nezamiloval. Ach, jak jsou bláhoví muži, kteří věří, že by je láska oslabila.

„Někdy si kladu otázku, jestli bych si přiznal, že Jamií miluji, kdyby nebylo toho, že jsem o ni málem přišel. Teď si to samozřejmě přiznávám, protože jsem starší a snad i trochu moudřejší. Tehdy jsem nevěděl, jaké to je, Connore; ale ty to víš, protože jsem ti právě všechno vysvětlil. Udělej, co navrhuji, a nebraň se tomu. Bude to pro tebe menší utrpení.“

„Bál jsem se jen jednoho muže, Alec, a Bůh mě chraň předem, kdy se budu bát ženy. Urážíš mě, když tvrdíš, že by moje žena nade mnou mohla získat takovou moc.“

„Kdo byl muž, kterého ses bál?“ zeptal se zvědavě Alec.

„Ty. Bál jsem se, že nepomůžeš ani mně, ani mým přátelům.“

„Tvůj otec věděl, že tě vezmu k sobě. Tys o tom přesvědčen nebyl, že? I tehdy jsi byl dost cynický. Tvoje žena však není.

Překvapila mě tím, jak se postavila před tebe. Kdybych tě neznal, myslel bych si, že tě chce chránit.“

„Skutečně se mě pokoušela ochraňovat. Skoro ničeho se nebojí. Překvapilo by mě, kdyby přežila bez úhony celý rok.“

„Je silná, Connore, a zrovna tak chytrá jako moje žena. Podle toho, jak se na mě díváš, se mi zdá, že mi zřejmě nevěříš. Odpověz mi na jednu otázku. Kde si myslíš, že naše ženy dnes v noci spí?“

„V našich postelích.“

„A kde spíme my?“

Connor se zasmál. „Ve vlhkém, chladném lese. Odpočiň si trochu, Alecu, a přestaň mě unavovat bláhovým povídáním.“

Jeho bratr se rozhodl rozhovor ukončit poslední poznámkou. „Ještě něco,“ zašeptal, když zavřel oči a dlouze zív. „Jestli někomu povíš o našem rozhovoru, zabiju tě.“

Ráno vytrhl Connora ze spánku Crispin, protože procházel v jeho těsné blízkosti. „Trápí tě něco?“ zeptal se zemana, když viděl na jeho čele ustaranou vrásku.

„Jsem k smrti unavený stejně jako ty,“ odpověděl Connor.

„A zrovna jako já i ty jsi pokrytý prachem a zaschlou krví. Bůhví, jak asi páchneme. Jen co se doma postarám o svého koně, půjdu k jezeru. Předpokládám, že ty uděláš totéž.“

„Chceš udělat dojem na nějakou ženu?“

„O několika uvažuji, ale spíš by mě zajímalo, jak tě uvítá tvoje manželka, až tě uvidí, zemane. Asi se rozběhne opačným směrem.“

Když se blížili domovu, upoutal Connorovu pozornost Quinlan. Obvykle vyhlížel svého zemana před tvrzí, tentokrát ho však očekával u stájí. Výraz, který měl Quinlan ve tváři, u něho Connor ještě nikdy neviděl, a kdyby ho dobře neznal, myslel by si, že se jeho příteli ulevilo, když ho spatřil.

Crispina napadlo totéž. „Ať měl jakýkoliv problém, muselo to být zlé.“

Quinlan počkal, až sesedli z koní, a přistoupil k nim. „Všechno v pořádku, Connore.“

„To jsem očekával.“

„Podle toho, jak ses tvářil, jsem si myslel, že se něco stalo,“ poznamenal Crispin ke Quinlanovi. „Zdá se, že se ti ulevilo, když jsi nás uviděl.“

„Ulevilo? Kdybych nebyl muž, skákal bych samou radostí.“

„Takže byly nějaké potíže?“ zeptal se Crispin.

„Právě jsem našemu zemanovi řekl, že žádné potíže nebyly. Ovšem vyskytly se jisté drobnější nepříjemnosti,“ prohlásil Quinlan a obrátil se zas k zemanovi. „Connore, jako že je Bůh nade mnou, říkám, že se nikdy neožením.“

„Mám tomu rozumět tak, že příčinou nepříjemností byla moje žena?“

„Tvoje žena by přece nemohla zavinit žádnou nepříjemnost,“ podařilo se Crispinovi odpovědět, aniž se rozesmál, což Quinlan hodnotil jako obdivuhodný výkon.

Ze stáje vyšel Davis a ještě jeden mladší voják, aby se postarali o koně. Podkoní počkal, až jeho pomocník pozdraví zemana, a zašel zpátky do stáje. Teprve pak oslovil zemana on.

„Je dobře, že jsi zas doma, zeman. Tvůj vraník je ve svém stání, pokud tě to zajímá.“

„Předpokládám, že tam je,“ řekl Connor, udiven tím, že mu starý podkoní oznamuje, kde je jeho kůň.

„Nu, já jsem to víc než týden nepředpokládal,“ prohlásil Davis.

„Způsobil ti nějaké nesnáze, když jsem tu nebyl?“

„Ne, nezpůsobil, zeman, a rozhodně se mi nedíval ani do očí a nelhal mi přitom.“

Než mohl Connor požádat o vysvětlení, chytil Quinlan Davise za pléd a zatřásl jím. „Tvoje paní nelhala. Usmívala se na tebe. Uvědom si, že v tom je rozdíl.“

Podkoní souhlasně kývl, Quinlan ho pustil a on se hned zemanovi uklonil a spěchal zpátky do stáje.

„Co to má znamenat?“ chtěl vědět Crispin. „Přeskočilo mu?“

„Všem přeskočilo,“ odpověděl Quinlan. „Já jsem na to samozřejmě nenaletěl a od počátku mi bylo jasné, co chtěla udělat.“

Crispin ze všech sil přemáhal smích. „Mluvíš o manželce našeho zemana?“

„Ano. Naštěstí je živa a zdráva.“

„To doufám, zatraceně,“ prohlásil Connor.

Crispin nevydržel a rozesmál se.

Quinlan nijak neocenil přítelovo chování. „Jen se směj. Ale jsem rád, že se naše paní nezabila, když jsem zemana zastupoval.“

Connor se domníval, že jeho přítel přehání, co se týče nesnáží, které způsobila jeho žena, a tak jen potřásl hlavou, aby dal Quinlanovi najevo, že nemá náladu ho poslouchat, a vykročil po pěšině k tvrzi. Zdálo se, že než zamíří k jezeru, touží alespoň na okamžik vidět Brennu, aby se ujistil, že je v pořádku.

„Nezajímají mě malicherné problémy, které ti způsobila pouhá žena,“ podotkl. „Nemáš nic důležitějšího, co bys mi řekl?“

„Ne,“ odpověděl Quinlan. „Jak už jsem řekl, se všemi nepříjemnostmi jsem si poradil.“

„Já bych rád slyšel, co přivedlo našeho přítele k tomu, že kňučí jako stará bába,“ ozval se Crispin. „Můžeš mi popovídat všechno, Quinlane, pokud se ti potom uleví.“

Quinlan se zasmál. „Milady mě žádala, abych o tom neříkal jejímu manželovi, a jestli o tom nepovím jemu, pak to nemohu říci ani tobě.“

„Co vlastně nechce má žena, abych se dověděl?“

„O jejích překvapeních. Něco pro tebe připravila a nechce, abych jí zkazil radost. Takové byly její instrukce, ale pokud trváš na tom...“

„Ne, netrvám, řekne mi to sama. Ale její překvapení se mi zřejmě nebudou líbit, že?“

„Zřejmě,“ bylo jediné, co si Quinlan troufl říci.

„Kde je teď?“

„Vyměřuje.“

„Co to znamená?“

„Přijel otec Sinclair. Tvoje žena si vyžádala jeho přítomnost, aby mohl schválit umístění kaple.“

Connor promluvil až za chvíli. „A kde vlastně vyměřuje?“

Quinlan se usmál a odpověděl: „Na nádvoří.“

„Ty žertuješ.“

„Nežertuji. Chce, aby kaple stále přímo před tvrzí.“

Zdálo se, že Connor ani Crispin tomu nemohou uvěřit. Quinlan byl s jejich reakcí naprosto spokojen. Konečně začínali chápat, s čím se musel vypořádat.

„Jistě jsi tomu učinil přítrž, že?“ ozval se Connor.

„Samozřejmě. Jakmile jsem zjistil, co dělá, řekl jsem jí, že bude muset počkat a napřed si vyžádat tvoje svolení. Chtěl bych se zmínit ještě o jedné záležitosti. Hrozil jsem jí, že ji zamknu v jejím pokoji.“

„Kvůli kapli,“ prohlásil Connor a kývl hlavou.

„Vlastně ne, měl jsem jiný důvod, který mě přiměl k takové hrozbě.“

„Co na to říkala naše paní?“ zeptal se Crispin.

„Věděla, že je to plané vyhrožování. Postrádala našeho zemana tak velice, že byla neustále jaksi vyplašená. Při každém sebemenším šelestu se lekala. A málo jedla. Měl jsem o ni velkou starost, a tak jsem ji odvezl k paní Kincaidové. Ujistila mě, že lady Brenna je v pořádku. Zjevně měla pravdu, protože jakmile přijel otec Sinclair, vyzpovídala se a zdá se, že je mnohem spokojenější. Pověděl jsem jí, že jsme se doslechli, že bys měl do soumraku dorazit domů, a ta zpráva ji nesmírně potěšila.“

„Vytáhla jí už Jamie stehy?“

„Ne, tvoje žena si je vytáhla sama.“

Connor přikývl a pak změnil téma. „Všiml jsem si, žes postavil na stráž zas Ewana. Byl rád, že ho na stráži někdo vystřídá, protože nechtěl zanedbávat cvičení v boji,“ připomněl Quinlanovi.

„Měl jsem k tomu dobrý důvod.“

„A jaký?“

„Věřil jsem, že Ewana tvoje žena nepřemluví. Chtěla chodit k jezeru.“

„Ale tys jí to nedovolil.“

„Ne, nedovolil.“

„A přesto se o to pokoušela?“ divil se Crispin. „Proto jsi jí hrozil, že ji zamkneš?“

Quinlan povzdechl. „Ne, proto ne.“

„Tak proč...“ Connorovi došla řeč, jakmile vystoupil na vrchol kopce a uviděl před sebou nádvoří.

Po celém nádvoří byly vykopány hluboké jámy. Znesvěcení jeho půdy v něm vznítilo zlost. Naneštěstí žena, která za to mohla, stála na druhé straně nádvoří. Jeho žena. Čím déle tam stál a díval se na ni, tím víc ho začalo bolet hrdlo, jak přemáhal nutkání začít na ni křičet. Potlačil je nakonec, zaťal zuby a zahleděl se k obloze.

Brenna si neuvědomila, že její manžel stojí nablízku, protože byla k němu obrácena zády a stála od něho dost daleko. Dva vojáci se opírali o zeď tvrze nedaleko ní a sledovali, jak přechází kolem nich. Jakmile spatřili zemana, postavili se do pozoru.

Připadalo mu, že se jim při pohledu na něho ulevilo. Connor tentokrát chápal proč.

Svaly v čelisti ho začaly bolet. Bůh mu pomáhej, čím déle se díval na jámy v zemi, tím měl větší vztek. Brenna se na okamžik zastavila a pak se prudce obrátila. V ruce držela dýku.

Nevykřikla, ale podle výrazu na její tváři poznal, že k tomu neměla daleko. Zarazil ho strach, který se jí zračil v očích. Ale jakmile si uvědomila, že je to on, vykřikla radostí, upustila dýku a rozběhla se k němu.

„Říkal jsem ti, že se chová divně,“ podotkl Quinlan.

Connor přikývl a dál mlčky sledoval, jak jeho žena kličkuje mezi jámami směrem k němu. Očekával, že se u něho zastaví, a proto ho překvapilo, že se mu vrhla do náruče a políbila ho na krk.

Nebylo to vhodné chování, protože se na ně dívali ostatní, ale Connor si uvědomil, že mu to kupodivu nevádí. Objal ji a pevně ji k sobě přitiskl a choval se jako člověk, kterému se konečně splnilo jeho přání.

„Jsem tak šťastná, že jsi zas doma,“ zašeptala mu do ucha.

Stiskl ji ještě víc a pak ji pustil. Držela se ho ještě pár okamžiků, pak se od něj odtrhla a o krok ustoupila.

„Musím ti toho tolik říci.“

„Zřejmě ano,“ přisvědčil. „Všechno mi vysvětlíš ještě dnes večer. Teď jdi a umyj si tvář. Ušpinila sis ji o mne.“

Quinlan a Crispin zvědavě pozorovali svého zemana. Connorův hlas byl napjatý, ale klidný. Nechce dát před manželkou najevo svoji zlost, pomyslel si Quinlan a usoudil, že je to

obdivuhodné. Crispin věděl, jak to dopadne. Jeho zeman dá průchod svému hněvu, až bude cvičit se svými vojáky.

„Kam se chystáš?“ zeptala se ho.

„K jezeru.“

„Mohla bych jít s tebou.“

„Ne, nemohla.“

„Ale já...“

„Budou tam ostatní, Brenno.“

„Mohl bys prosím jít na chvíli dovnitř? V síni na tebe čekají nějaká překvapení.“

„Nemůže to počkat?“

„Myslím, že může.“

Očekával, že se Brenna vzdálí. Ona očekávala, že si to rozmyslí.

„Ráda bych věděla, kdy si uděláš čas.“ On by rád věděl, jak dlouho bude schopen skrývat před ní svůj hněv. „Večer.“

„Connore, jsi rád, že mě zas vidíš?“

„Ano.“

Jeho zachmuřená tvář svědčila o opaku. Uklonila se mu a vykročila zpátky přes nádvoří. „Jestli se budeš vracet až za tmy, dávej pozor. Je tu plno jam.“

„Všiml jsem si,“ odpověděl.

Všichni tři mlčeli, než lady Brenna zašla cestou ke kuchyni za roh.

„Nezapomněla si vzít svoji dýku,“ podotkl Crispin.

„Na dýku nikdy nezapomíná a neustále se přesvědčuje, že ji u sebe má. Ale na všechno ostatní pořád zapomíná. Zasloužíš si pochvalu, Connore,“ dodal. „Neztratil jsi trpělivost.“

„To není k smíchu, Quinlane. Na mém nádvoří je vykopáno alespoň dvacet jam. Dej je okamžitě zasypat.“

Když Connor vyslovil rozkaz, zamířil spolu s Crispinem ke stájím pro čerstvé koně. Doufal, že ho vztek přejde dříve, než se zas setká se svou ženou. Nechtěl ji rozzlobit, což podle jeho mínění bylo velmi ohleduplné vzhledem k tomu, že jeho bláhová žena chtěla umístit kapli přímo před jeho tvrz.

„Chtěla mě potěšit. Musím to mít na paměti vždy, když přede mnou vysloví slovo kaple.“

„Zemane?“ zvolal Quinlan. „Nemohl by sis udělat chvilku času a promluvit s otcem Sinclairem, než zas odjede ke Kincaidům?“

Connor pokynul duchovnímu, aby přišel k nim. Promluvil dříve, než ho mohl kněz pozdravit. „Víš, z čeho má moje žena strach?“

„To nemohu říci.“

„Řekli mi, že se chovala podivně a že byla spokojená až poté, co si promluvila s tebou. Svěřila se ti?“

Duchovní mu opět dal neuspokojivou odpověď. „To nemohu říci, zemane.“

„Vyzpovídala se ti?“

„Ano.“

„Řekla ti u zpovědi, co ji trápí?“

„Kdyby mi to řekla, nemohl bych to přiznat, protože bych porušil zpovědní tajemství.“

Connor přikývl na souhlas a už na otce Sinclaire nenaléhal. „O čem jsi se mnou chtěl mluvit?“

„Chtěl jsem ti poděkovat za to, že jsi mi dovolil zde zůstat. Nebudu ti na obtíž,“ sliboval kněz, „a rozhodně zde nebudu stále. Je mojí povinností starat se o rozlehlou oblast.“

„Za to bys měl poděkovat mé ženě, otče. Ona se za tebe přimluvila.“

„Už jsem jí poděkoval. Navždy budu jejím dlužníkem. Přeje si, abych spal v jedné z ložnic v domě, a třebaže oceňuji její ohleduplnost, cítím, že bych měl mít vlastní obydlí pro případ, že by někdo z tvého klanu chtěl se mnou hovořit o samotě. Vyhovovalo by ti to?“

„Ano,“ odpověděl Connor. „Dám pro tebe vyčistit a upravit jednu z opuštěných chýší. Kdy se k nám přistěhuješ?“

„Až mi dá zeman Kincaid svolení odejít. Chtěl bych se zmínit ještě o jedné záležitosti. Za několik dní pojedu do Anglie, abych vysvětlil změnu svému představenému. Neměl bych být pryč déle než týden.“

„Dám ti s sebou doprovod,“ řekl Connor.

„To není nutné, zemané; pokud budu mít na sobě černou sutanu, nikdo se neopováží mi ublížit, ani ničemové, kteří už zaprodali duši ďáblu.“

„Divoká zvěř takové ohledy mít nebude.“

„Budu se držet hlavních cest,“ trval na svém duchovní.

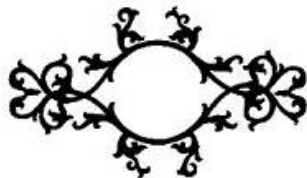
„Jak si přeješ.“

„Chceš, abych předal v Anglii nějaké zprávy?“

Connor potřásl hlavou a počkal, až se otec Sinclair vzdálí. Pak pokračoval v cestě a přitom neustále myslel na svou ženu. Zachovala se k duchovnímu laskavě a jistě k němu byla velmi ohleduplná. Connor doufal, že v brzké době se bude se stejnou ohleduplností chovat i k němu.

Mohla by začít tím, že nechá na pokoji jeho nádvoří.

Bože, jak je příjemné vrátit se zas domů!



KAPITOLA 14

Překvapením ještě nebyl konec. Connor věděl, že někde v koutku pošetilé mysli jeho ženy se skrývá nevinný záměr udělat mu radost, ale nedovedl pochopit, jak si mohla představovat, že ho potěší, když uvidí uprostřed svého nádvoří stát kapli. Napadlo ho, že snad měla jiný důvod, proč začala provádět tak nehoráznou věc, ale pokud tomu tak bylo, asi stejně do konce života nepřijde na to jaký.

Utěšoval se jediným. Horší už to být nemůže. Bez ohledu na to, jaká překvapení ho ještě čekají, kapli už žádné nepřekoná.

Mýlil se však.

Nevstoupil do domu, aby si promluvil s Euphemíí, jak měl původně v plánu, když dorazil k tvrzi. Musel by totiž napřed projít přes nádvoří, což znamenalo prokličkovat kolem jam až ke dveřím. Quinlan tvrdil, že jsou dost hluboké, aby do nich i vysoký muž zapadl až po temeno, za předpokladu, že by měl štěstí a padal nohama napřed.

Kdyby se dostal do bezprostřední blízkosti díla zkázy, nepochybně by mu došla trpělivost. Mohl by samozřejmě do domu vstoupit zadním vchodem. Ani to však neudělal, protože se chtěl nejprve uklidnit. Měl v úmyslu vyhýbat se nádvoří až do večera, protože do té doby budou jistě jámy zasypané a on bude mít dost času vyrovnat se se strašlivým překvapením.

Když smyl ze sebe prach a špínu z dvoutýdenní výpravy, zamířil k severní části valu, aby se podíval, jak pokročily práce na zpevňování dřevěného opevnění kameny. Zjistil první nedostatek,

pak další a další a nakonec se do pevnosti vrátil až pozdě odpoledne.

Ve chvíli, kdy se dostal ke stájím, bylo už slunce nízko nad obzorem. Sotva vstoupil dovnitř, všiml si dvou podivných věcí. Stání jeho vraníka bylo prázdné; další záhadou bylo, že se Davis pokoušel zmizet ze stáje zadním východem.

Jeho otázka přimrazila podkoního na místo. „Kde je můj vraník, Davisi?“

„Venku, zemaně.“

To nebyla uspokojivá odpověď. Vyzval podkoního, aby přistoupil k němu, a pak se zeptal: „Snažil ses vytrhat zadními dveřmi?“

„Ano.“

„Proč?“

„Abych byl pryč dřív, než si všimneš, že tu vraník není.“

„Rozumím,“ odpověděl Connor mírným, klidným hlasem. „A kde tedy můj vraník je?“

„Na čerstvém vzduchu.“

„Na čí příkaz?“

Zdálo se, že se Davis bojí odpovědět. Udělal nejistý krok zpátky a řekl: „Tvé ženy.“

„Přikázala ti, abys vyvedl mého koně ze stáje?“ zeptal se ve snaze pochopit, proč se Davis chová tak nervózně.

„Víš, vlastně mi to přímo nepřikázala.“

„Požádala tedy Quinlana nebo Crispina, aby koně vyvedli?“

„Ne, žádného z nich o to nepožádala. Ani mě ne.“

Connor si umiňoval, že musí být trpělivý. „Tak mi to vysvětli, Davisi, a neošívej se. Nepůjdeš nikam, dokud nedostanu odpověď na své otázky. Doprovází někdo moji ženu, nebo vyvedla koně na procházku sama?“

„Pravděpodobně teď na paní dohlíží Quinlan. Obvykle to tak bývá. Ale nevím, co tím myslíš, když říkáš, že ho vyvedla na procházku. Nemyslím, že se prochází, zvlášť ne s tvým vraníkem.“

Při představě, která se Connorovi objevila před očima, mu začalo srdce zběsile bušit. „Jezdí na něm někdo?“

„Ano.“

„Quinlan?“ Přemohl nutkání popadnout Davise za límec a vytrást z něho okamžitou odpověď. „Kdo na něm jezdí?“

Davis zkřivil tvář, když uslyšel hněv v hlase svého zemana, a odpověděl: „Nu, možná tvoje žena. A možná také že ne.“

Myslel si, že to Davis řekne. Kdyby ho podkoní neujistil, že je u ní Quinlan, Connor by už vybuchl. Zatím se z posledních sil ovládal.

Co si proboha Quinlan myslí, že dovoluje Brenně takhle riskovat? Zkrotit nedůtklivé zvíře byl problém u většiny jeho mužů a Connor si vůbec nedovedl představit, jak se ho pokouší ovládat jeho drobná, jemná manželka.

„Jestli se kuň Quinlanovi vytrhne, může moji ženu ukopat. Kde jsou?“

„Zemane, myslím, že jsi nepochopil, co ti říkám. Vraník se Quinlanovi nemůže vytrhnout, protože je daleko od něj. Quinlan na naši paní dohlíží jen z dálky.“

„Můj bože... vždyť může...“

„Žádné nebezpečí jí nehrozí. Vím to.“

Connor byl už skoro u dveří, ale Davisova slova ho zarazila.

„Jak můžeš vědět, že jí nehrozí nebezpečí?“ zeptal se.

„Někdo z přihlížejících by už za tebou přiběhl, kdyby se tvé drahé ženě něco stalo.“

„Z přihlížejících? Z jakých přihlížejících?“

„Na tvoji ženu se chodí dívat hromada lidí. Začalo to asi před šesti nebo sedmi dny. Nikdo ale paní nepřekáží; nemusíš mít starosti. A Quinlan je vždycky nablízku a také se na ni dívá. Já se dívat nemusím, protože i tak vím, co se děje. Stačí vyjít ven a poslouchat, co se odtamtud ozývá, a vím přesně, jak na tom tvoje žena je. Když ji shodí, ozve se hlasité zaúpění, a když zůstane na hřbetě, pak samozřejmě všichni jásají. V posledních dnech jsem si všiml, že jásají častěji, což svědčí o tom, že se to paní konečně naučila.“

„Kde jsou?“

„Na druhé straně kopce za kuchyní. Jen poslouvej, odkud je slyšet hluk,“ zvolal, ale to už se zeman dal do běhu. „Slyšíš, jak

zasténala? To může znamenat...“ Davis věděl, že nemá smysl mluvit dál; zeman zmizel nahoře na pahorku.

Když Connor běžel kolem kuchyně, slyšel ohlušující jásání davu, což znamenalo, že jeho žena je v pořádku... alespoň prozatím. Začal zas dýchat, ale byl tak rozechvělý, že se tomu sám divil.

Za okamžik spatřil pod sebou na úbočí celé shromáždění MacAlisterů. Matky seděly na zemi se svými dětmi na klíně, zatímco otcové postávali v pozadí a povídali si. Starší ženy si přinesly s sebou šití, ale nakonec stejně jako ostatní nemohly odtrhnout oči od Brenny. Všichni do jednoho se ohromně bavili a soustředěně sledovali výjev před sebou. Zcela jistě se zbláznili.

Connor konečně vyběhl na hřeben dost daleko od fascinovaného davu, tam se zastavil a s úžasem se zahleděl na děsivou podívanou. Nikdo ho nemohl připravit na to, čeho se stal svědkem. Jeho žena nejenže seděla na hřbetě vraníka, ale dokonce bez sedla a, chválabohu, docela se jí to dařilo. Ne, ne docela, uvědomil si, dařilo se jí to opravdu skvěle. Zada i ramena držela vzpřímeně, hlavu měla vztyčenou a ujížděla na jeho koni s dovedností a zkušeností hodnou válečníka MacAlisterů a zároveň s půvabem a elegancí bohyně. Zlaté vlasy za ní vlály, jak s ní nádherné zvíře běželo krajinou, a když uslyšel její smích, nadmul se pýchou nad jejím překvapivým uměním. Pak si uvědomil pravdu; jeho žena je stejně bláznivá jako všichni ostatní.

Všiml si, že po louce jsou rozházeny hromady sena a uvědomil si, že je tam dal přinést. Quinlan, aby poněkud změkčil pády jeho ženy. I když ten nápad musel ocenit, nejraději by Quinlana roztrhal. Dav teď opět jásal, volal na Brennu, a teprve když si Connor všiml, že Quinlan na ni zběsile mává a energicky potřásá hlavou, vzpamatoval se ze svého ochromení a rozhodl se učinit tomu šílenství konec.

Nevěděl ani netušil, co se Brenna chystá udělat, dokud nebylo pozdě. Connor se rozběhl dolů z kopce, právě když vraník přeskočil první hromadu sena. Brenna se při prvním skoku ani nezachvěla, ale při druhém ji hřebec málem shodil.

Connor už nemohl vydržet ani okamžik. Zastavil se, rozkročil se a ostře zahvízdal. Vraník okamžitě zvedl hlavu. Uslyšel povel i přes ohlušující křik obecnstva a ihned změnil směr.

Brenna nechápala, co to Willieho popadlo. Ať se snažila, jak chtěla, nedokázala přimět koně, aby se obrátil. Rozběhl se po úbočí, pak se otočil a zamířil rovnou nahoru ke hřebeni.

Za okamžik pochopila proč. Na vrcholu stál Connor, ruce založené v bok, nohy rozkročené a na tváři výraz, který nikoho nenechával na pochybách, co si o jejím počínání myslí. Ihned zdvojnásobila své úsilí přimět vraníka, aby změnil směr. Dokonce Willieho i prosila, aby se nad ní slitoval.

Paličatý hřelec ji však neposlechl, ať ho sebevíc přemlouvala a cloumala za otěže. Doběhl ke svému pánovi a zastavil se před ním, právě když se Brenna sklonila k jeho uchu a zašeptala mu, co si o něm myslí. „Ty zrádce.“

Connor ji slyšel. Věděl, že bude lépe, když na ni ještě chvíli nepromluví, protože ve vzteku, který jím cloumal, by ji dokázal jen urazit.

Podle manželova přísného pohledu Brenna poznala, že ho pořádně vyděsila. Chtěla mu říci, že je všechno v pořádku. Neodvážila se. V jeho výrazu bylo něco, co jí říkalo, že by se raději neměla snažit ho uklidňovat.

Rozhodla se předstírat, že nepostřehla jeho hněv. Byla to špatná taktika, ale nedokázala vymyslet nic lepšího.

Napřímila se a snažila se tvářit vesele.

„Udělalo ti moje překvapení radost?“ zeptala se, ačkoliv dobře věděla, že žádnou radost nemá. Naopak, byl vzteky bez sebe. Přesto byla naděje, byť nepatrná, že by se mohla nějak vymluvit, dříve než se rozpoutá hromobití. Očekávala, že ji manžel od Willieho odtáhne nebo že začne křičet. On se však otěží ani nedotkl. Prostě se obrátil a vykročil směrem ke stájím.

Willie ho poslušně následoval. Najednou se po její pravici objevil Crispin a byl velmi bledý, jako by právě spatřil děsuplné zjevení; kdyby na ni pohlédl, zeptala by se ho, co se mu stalo. Pak se jí po levém boku objevil Quinlan, těžce oddechoval jako po

namáhavém běhu, ale tvářil se ohromně samolibě. Ani on se na ni nepodíval, a tak se ho nemohla zeptat, s čím je tak spokojený.

Teprve až došli ke stájím, Connor konečně promluvil. Prikázal Crispinovi, aby pomohl jeho ženě sesednout z koně a počkal u ní, než si on promluví s Quinlanem.

V okamžiku, kdy se za nimi zavřely dveře stáje, Connor zakřičel na Davise: „Zůstaň, kde jsi.“

„Chtěl bys, abych zavedl tvého hřebce na místo?“ zeptal se Davis. „Zdá se mi, že ho znervózňuje tón tvého hlasu.“

Connor dovolil Davisovi, aby se ujal koně, a obrátil se ke Quinlanovi. „Vysvětluj.“

„Nemohu říci nic, co by omluvilo mé jednání. Máš jen jedinou možnost, zemane. Musíš mě co nejrychleji zbavit mého postavení.“

„Mám vztek, ale nejsem hlupák,“ odsekl Connor. „Neumíš si poradit s jednou ženou? Měl by ses to zatraceně rychle naučit, protože budeš pořád mým zástupcem, když na tebe přijde řada. Teď mi pověz, jestli ses nepominul, když jsi dovolil mé ženě použít se do tak nebezpečné akce? Zdá se mi, že nikdo tady nemá rozum. Jak se to mohlo stát?“

„Jak se to mohlo stát, Connore? Ty snad žertuješ? Spíš by se podařilo zastavit děš než přimět tvoji ženu, aby mě uposlechla. V posledních dvou týdnech jsem nedělal nic jiného, než že jsem se snažil přijít na to, co má za lubem a jak ji přelstít, a všechno mé úsilí bylo marné.“

Connor zvedl ruku, aby Quinlana zarazil, a vzápětí si všiml, že se Davis opět pokouší vyklouznout ze stáje zadním východem.

„Davis!“ zařval. „Jestli vyjdeš z těch dveří, bude to tvoje smrt! Pojď sem.“

Podkoní ihned poslechl. „Jen jsem chtěl, abys měl dostatek soukromí, zemane, nic víc. Přeješ si něco?“

„Přeji. Chci, abys mi odpověděl na několik otázek.“

„Na tvém místě bych se ho na nic neptal,“ prohlásil Quinlan. „Budeš mít ještě větší vztek.“

„To není možné. Jak víš, Davis, vždycky napřed poslouchám a pak jednám.“

„To vím,“ přisvědčil podkoní.

„Vešla moje žena do stání k vraníkovi a nadsadila mu uzdu?“

„Ne, to neudělala.“

„Kdo to udělal?“

„Já.“

Connorovi začalo škubat v levém víčku. „Rozumím. Věděl jsi, že ho má žena chce vyvést ven?“

„Věděl,“ odpověděl Davis. „Kvůli ní jsem mu nasadil uzdu.“

Connor si všiml Quinlanova úsměšku, změřil si ho ostrým pohledem, aby mu ukázal, co si o tom myslí, a pak se opět věnoval Davisovi.

Quinlan nedokázal přemoci úsměv, protože věděl, co bude následovat.

„Vysvětli mi, proč jsi to udělal, nebo si o tobě budu myslet, že ses zbláznil.“

„Zavinil to její úsměv, zemane.“

Connor zamrkal. „Její úsměv?“

Davis přikývl. „Od začátku do konce může za všechno její úsměv. Myslím, že umí jeho pomocí člověka oklamat, ale nikdy bych to neřekl nahlas, protože by to ode mne bylo neloajální, a takový já nejsem, jen upřímný. A také její srdce,“ dodal a kývl hlavou.

„Její srdce?“

„Má srdce čisté jako anděl a zrovna takový úsměv, ale její mysl, ta je trochu jiná. Myslím, že s ní není něco v pořádku, ale ani to neříkám nahlas. Milady není jako ostatní ženy tady u nás. Myslí jako muž, jako chytrý muž, a jak jsem to měl vědět? Nikdy mi nelhala. Ne, zemane, to opravdu ne.“

„Tak proč jsi jí dovolil vzít si vraníka?“

„Za to může její úsměv.“

„Když budeš Davise dál zpovídat, vždycky se dostaneš k úsměvu naší paní,“ řekl Quinlan.

„A k jejímu srdci, protože když se usmívá, vidím, že je nevinná jako anděl...“

Connor ho přerušil. „Davis, okamžitě odejdi ze stáje. A nevracej se dřív, dokud neodejdu já.“

Nemusel to říkat dvakrát. Stařec vyrazil s rychlostí člověka, který si právě všiml, že mu hoří šos.

„Mám snad přikázat své ženě, aby se přestala usmívat?“

„Možná by to pomohlo,“ řekl s vážnou tváří Quinlan. „Budeš jí také muset zakázat, aby myslela jako muž.“

„Co to má proboha znamenat?“

„Je prohnanější než Davis.“

„A je také prohnanější než ty, Quinlane?“

Voják si povzdechl. „Tím si nejsem jistý. Ale chytrá nepochybně je.“

„Pořádně mě vyděsila.“

„Ten pocit dobře znám.“

Neuvědomili si, kdo z nich se rozesmál dříve, ale během několika okamžiků oba přemohlo veselí. Connor si myslel, že se směje, protože se mu ulevilo, že našel svou ženu živou a zdravou. Quinlan věděl naprosto přesně, proč se směje. Až jejich zeman příště opustí své sídlo, bude mít jejich paní na starost Crispin a Quinlan se nemohl dočkat, až se doví, co bude provádět pod jeho dohledem.

Brenna i Crispin uslyšeli smích. Brenna si myslela, že příčinou jejich veselí je ona sama, ale Crispin, jakmile zpozoroval, že se jeho paní tváří sklíčeně, řekl: „Nedělej si starosti, milady. Ani Connor, ani Quinlan by se nesmáli Davisovi. Bylo by to pod jejich úroveň.“

„Obával ses, že si myslím, že se vysmívají mně? Myslela jsem si to,“ přiznala, než jí mohl odpovědět. „Ale bylo by zas pod moji úroveň myslet si, že by se můj manžel nebo jeho přítel tak chovali. Řekla bych, že vím, co je pobavilo,“ dodala.

„A co to tedy bylo, milady?“

„I když to Connor nepřizná, myslím, že se mu líbilo moje překvapení. Jen počkej, až uvidí ta ostatní.“

„Ostatní?“ zeptal se ochraptělým šepotem Crispin.

„Přece ostatní překvapení.“

Z jakéhosi důvodu, který nechápala, připadala Crispinovi její poznámka velmi zábavná. Pohládila ho po paži, aby mu dala

najevo, že jí jeho smích nevadí, a utěšovala se tím, že ho možná k němu vyprovokovalo veselí jeho druhů ve stáji.

Nejdříve se vzpamatoval Connor. „Promluvím si se svou ženou později,“ prohlásil. „Ted’ mi ještě odpověz na jednu otázku, než vyjdeme ven. Budou ještě další?“

„Co dalšího?“

„Další překvapení.“

„Vím jen o jednom.“

Connor se tvářil, jako by se o něho pokoušely mdloby. Quinlan začal rychle vysvětlovat. „Není třeba dělat si obavy. Pořádila do síně několik drobných vylepšení, naprosto neškodných. Viděl jsem je dnes ráno,“ dodal.

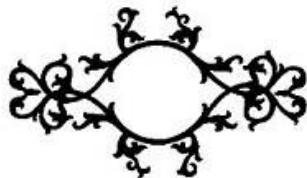
„Kéž bys měl pravdu,“ zamručel zeman a vztáhl ruku k závoře.

„Bude mi trvat týden, než přestanu mít před očima obraz, jak má žena jede na vraníkovi. Vždycky když si na to vzpomenu, začnu se třást jako stařec. Představím si ji, jak letí vzduchem...“

Nemohl pokračovat. Potřásl hlavou, jako kdyby se té představy chtěl zbavit, uvědomil si, že se mu ruka třese ještě teď, a zoufale si povzdechl.

I Quinlan si představil, jak jeho paní jede na vraníkovi, a přestože také věděl, že mu potrvá dlouho, než se z toho vzpamatuje, musel ocenit dovednost, kterou přitom prokázala.

Connor otevřel dveře, a než vyšel ven, zašeptal Quinlanovi: „Je ohromná.“



KAPITOLA 15

Měla za to pykat.

Hned první slova, která vyšla z úst jejího manžela, když se objevil venku před stájí, naznačovala, že překročila pomyslnou hranici, která podle jeho představ oddělovala to, čeho se mohla dotknout, a čeho ne. Zjevně věřil, že černý hřebec patří jen a jen jemu.

Nejraději by prosila, aby si to rozmyslel, ale byla dost inteligentní, aby věděla, že lepší bude počkat, až ho přejde vztek.

„Rád bych si s tebou promluvil o samotě, Brenno.“

„Samozejmě,“ odpovíděla a snažila se tvářit jen mírně zvědavě a zcela bezstarostně. Téměř okamžitě si uvědomila, že to není správný postoj, a začala se chovat rozhořčeně.

„Jsem tomu ráda, Connore. Je načase, abys byl se svou ženou chvíli v soukromí. Kdy ti bude vyhovovat promluvit si se mnou?“

Její lest nezapůsobila. „Jestli nechceš, abych poznal, že jsi nervózní, neměla by ses ode mne odvracet. Také bych ti doporučoval, aby ses pořád neohlížela a nehledala cestu k úniku.“

Pohlédla na Crispina, aby viděla, co říká na zemanovo zastrašování, a byla vojákovi vděčná, že jim vůbec nevěnoval pozornost. Očima bloudil po úpatí pahorku, jako by ho tam upoutalo něco zajímavého.

Quinlan ovšem visel na každém Connorově slovu. Tvářil se poněkud samolibě, a to se jí ani trochu nelíbilo. Věděl, že ji čeká Connorovo hromování, a navíc ho to těšilo. Copak ten člověk nemá nic lepšího na práci než slídit kolem ní a hlásit každou její akci

manželovi? Zřejmě ne. I když to asi bylo od ní škodolibé, zdálo se jí, že vidí jistou podobnost mezi Quinlanem a její starou chůvou Elspeth, která také na Brennu ráda žalovala.

„Chci s tebou hovořit o samotě okamžitě,“ prohlásil Connor.

Počkal na její souhlas, pak vyzval Crispina a Quinlana, aby k nim přišli na večeři, a s Brennou po boku zamířil k tvrzi.

„Moje překvapení ti neudělalo radost, že?“

Zafuněl a to byla jeho jediná odpověď. „Zlobíš se, protože Willie patří tobě a nechceš, aby na něm nikdo jiný jezdil?“

„Kolikrát jsi spadla?“

Protože si byla téměř jistá, že mu Quinlan podal detailní informace o jejích vyjíždkách, rozhodla se být upřímná. „Tolikrát, že to ani nešlo spočítat.“

„Co myslíš, že by se stalo, kdybys už čekala mého syna?“

Zatvářila se zaraženě, protože něco takového ji zjevně nikdy nenapadlo.

„Nenosím. Právě jsem si uvědomila... ne.“

„Co sis uvědomila?“

„Uvědomila jsem si, že ještě nemohu nosit tvého syna. Naše dítě bych nikdy úmyslně nevystavila nebezpečí.“

„A už nikdy na vraníka nesedneš, ano?“

„Ani se sedlem?“

„Ten kůň na hřbetě sedlo nikdy neměl a ujišťuji tě, že by se mu nelíbilo. To nepřipadá v úvahu.“

„Tak dobře. Ještě o něčem ses chtěl zmínit... nebo jsi chtěl něco udělat?“

„Už nikdy mu neříkej Willie.“

Usoudila, že je to jeho pevné rozhodnutí. „Nebudu,“ slíbila a pak vyhrkla: „Víš, žes mě po svém návratu ještě ani nepolíbil? Nemohu si pomoci, ale zajímalo by mě, jestli jsi na to vůbec pomyslel.“

Nemyslel skoro na nic jiného, ale nemínil se k tomu přiznat. „Nebyli jsme spolu sami. Připomeň mi to dnes večer a já tě políbím.“

Neuvědomila si, že ji škádlí. „Zřejmě zapomenu,“ řekla. „Vlastně mi na tom nijak nezáleží.“

„Ale ano, záleží. Dívej se, kam šlapeš. Některé díry ještě nejsou zasypány.“

„Když mluvíme o dírách...“

„Ještě ne.“

„Prosím?“

„Nechci slyšet jediné slovo o kapli. Ani teď, ani jindy. Chápeš?“

„Chápu, že jsi velice umíněný.“

Věděla, že je ještě trochu pobouřen jejím plánem postavit kapli přímo před tvrzí. Přesto jí neřekl, že by se měla vzdát všech nadějí. Zítřka možná bude ochotněji naslouchat rozumným důvodům. Do té doby by snad mohla přijít na lepší zdůvodnění stavby, než jaké mu řekla dnes. Když tvrdila, že prázdný prostor před jeho sídlem vypadá vysloveně ošklivě, urazil se, a proto si musí vymyslet něco přijatelnějšího.

Začala raději mluvit o mnohem důležitější záležitosti. „Až půjdeme dnes večer nahoru, musím si s tebou vážně promluvit. Musím ti říci něco důležitého,“ zašeptala. „Nebude se ti to ale líbit.“

„Řekni mi to hned.“

„Raději bych počkala do večera. Jen jsem tě na to chtěla připravit,“ dodala. „Moje zpráva ti jistě zlomí srdce.“

Zasmál se, a proto řekla: „Je to vážná věc.“

„Ujišťuji tě, že bez ohledu na to, jak vážná je tvoje zpráva, mého srdce se nedotkne. Proč mi to nepovíš rovnou? Mluvíš, jako by ses čehosi děsila.“

„Děsím se. Přesto však chci počkat do večera, než ti to povím. Čekají tě ještě jiná překvapení a já nechci narušovat naše štěstí špatnými zprávami.“

Náhle zalitovala, že se snažila ho na špatnou zprávu připravit, protože cítila, jako by se jí z žaludku stal kámen. Jak nemá být rozčilená? Chystala se vyhlásit válku mezi bratry, Bůh jí odpust', ale vždyť přece nemá jinou možnost, ne?

Při zpovědi položila stejnou otázku otci Sinclairovi, a i když ji rozhodně ujistil, že o svých problémech musí říci manželovi, až se vrátí domů, tvrdil zároveň, že by o nich měla okamžitě povědět i

jeho vojákům. Trvalo jí dlouho, než kněze přesvědčila, jak je důležité, aby se o tom Connor dověděl dříve než kdokoli jiný. Otec nakonec ustoupil, když mu slíbila, že bude opatrná a vyhne se tomu, aby zůstala s Raenem o samotě.

Duchovní ji ujistil, že zítra zas přijede, aby zjistil, jak Connor záležitost vyřeší. Byla přesvědčena, že se ve skutečnosti chce ujistit, že se jí nic zlého nestalo, a doufala, že ho v té době bude moci informovat, že Raen už byl vypovězen.

Connor ji vytrhl z jejích úvah tím, že jí řekl, aby dávala pozor, kam šlape.

„Broccin manžel by rád věděl, jestli chceš jedno ze štěnat jeho feny,“ podotkl pak.

„Proč by mi měl dávat štěně?“

„Je to jediné, co má.“

„Ale proč...“

„Je to dárek, Brenno. Prokázala jsi jeho ženě laskavost a on se ti chce odvděčit.“

„To je od něho velmi milé,“ opakovala. „Nevadilo by ti mít v domě psa?“

Zavrtěl hlavou. „Řeknu mu, že si štěně ráda vezmeš. Snaž se je neztratit, ano?“

„Prokrista,“ zamumlala. „Ty opravdu děláš, co můžeš, abys mi zkazil náladu, že?“

Nenamáhal se jí odpovédět. Překvapil ji však, když si ji přitáhl k sobě a objal ji kolem ramen.

„Nejsi zklamaná, že je to ohař?“

Udiveně na něho pohlédla. „Ne, ovšemže ne. Proč bych měla být zklamaná?“

V hlase se mu zachvíval smích, když jí odpovídal. „Protože to není selátko.“

„Tak si přece jen vzpomínáš na naše setkání!“ vykřikla.

Otevřel dveře a odpověděl: „Jistěže si vzpomínám. Také si pamatuji, jak jsem tě držel v náručí. Vážila jsi méně než můj pléd. Myslím, že ti tehdy bylo asi tolik, co Grace.“

„Ne, byla jsem starší.“

„Páchla jsi jako to sele, které sis schovala do sukně.“

„To není možné. Právě jsem se vykoukala. Sestra mi to říkala.“

„Snažila ses mi říkat, co mám dělat, i když jsi byla tak malá. Měl jsem si to už tenkrát uvědomit.“

Jen s obtížemi se soustředila na hovor s ním, protože v očích se mu náhle objevilo takové teplo, že nebyla schopná myslet na nic jiného. Bože, jak byl hezký! „Co sis měl uvědomit?“ zeptala se ho zadýchaně.

„Že s tebou bude trápení.“

Pomyslela si, že je to ta nejhezčí věc, jakou jí kdy řekl, a teprve když radostně povzdechla a poděkovala mu, uvědomila si, že to vůbec nemínil jako poklonu.

Nesmál se jí. Přitáhl si ji do náruče, sklonil se k ní a zašeptal. „Není zač.“

Nevěděla, že se chystá ji políbit, dokud to neudělal. Cítila se, jako by ji chtěl rozdrtit na své pevné hrudi, tak mocně ji svíral v objetí, ale jeho ústa byla překvapivě jemná. Pak jí jazykem vklouzl mezi rty, jejich polibek se rozhořel vášní a vzbudil odezvu, kterou neočekávala ani nechápala, dokud neskončil a neodtáhl se od ní.

Všechno bylo náhle jiné. Chtěla se ho držet po celý zbytek života, a přestože by ráda věřila, že má takový pocit jen proto, že přijel domů a může ji ochránit před Raenem, věděla, že je tu ještě jiný důvod.

Zamilovala se do něho.

To zjištění jí neudělalo radost. Cítila se bídně. Jak mohla udělat tak hloupou chybu? On ji nemiluje; jen ji u sebe trpí, aby mu mohla dát dědice, nic víc.

Pozoroval ji zblízka a mračil se obavami nad slzami, které spatřil v jejích očích. „Nechtěla bys mi říci, proč pláčeš?“

„Stalo se to moc brzy,“ vzlykala. „Vím, že se to nemělo stát, Connore, opravdu.“

„Brenno, o čem to mluvíš? Co se stalo moc brzy?“

Konečně se vzpamatovala. Nechtěla přiznat, že ho miluje, a myslela si, že by raději stála nahá před kostelem plným cizinců, než aby přiznala svou chybu. Být zranitelná bylo dost zlé, chvástat se tím by bylo ještě horší.

Stejně by nepochopil, i kdyby se mu to snažila vysvětlit. Pochybovala, že by ji mohl někdy milovat. Byl tak zaujat minulostí, že prostě v srdci neměl místo pro nic jiného.

„Odpovíš mi?“ naléhal.

„Chyběl jsi mi,“ koktala. „Nechtěla jsem si to připustit, ale je to tak. Byl jsi pryč velmi dlouho.“

Zdálo se, že ho její odpověď uspokojila. Ještě jednou ji políbil, tentokrát krátce, i když se stejnou vášní, pak ji následoval do tvrze a nahoru po schodech k síni.

„Zatímco jsi byl pryč, poslouchala jsem pozorně všechno, co mi říkali starší muži a ženy, a konečně jsem si to dala dohromady.“

„Co sis dala dohromady?“

„Tvoji minulost,“ odpověděla. „Vím, co se stalo tvému otci. Chtěla jsem ti jen říci, že chápu, proč ty trosky ještě stojí. Hodláš je zachovat, dokud nedosáhneš spravedlnosti a svého otce nepomstíš.“

„Vysvětlil bych ti to sám, kdyby ses zeptala.“

„Pak se tedy příště budu ptát tebe. Nemrač se, Connore. Chci, abys měl dobrou náladu, až uvidíš moje překvapení.“

Připravil se na to, co uvidí, krátce kývl hlavou, aby jí dal najevo, že se pokusí mít dobrou náladu, a řekl: „Quinlan mě ujistil, že jsi neudělala... žádnou škodu.“

„Škodu? Prokrista, jak si můžeš něco takového myslet?“ zeptala se, a pak si vzpomněla na jeho reakci, když spatřil jámy na nádvoří. „Chtěla jsem uklidit ten nepořádek venku,“ vysvětlila. „Až by vojáci zasadili do země kůly, které měly podpírat stavbu, pak...“

„Brenno?“

V hlase i v očích měl opět hřejivé teplo. „Ano?“

„O tom teď nebudeme mluvit.“

„Ne, ovšemže ne. Usměj se, Connore. Vracíš se domů. Kromě toho v síni může být Euphemia a nechci, aby si myslela, že nejsme šťastný pár.“

Překvapil ji jeho smích. „Proč ti záleží na tom, co si myslí?“

Jak může být tak nechápavý? „Musím se snažit, aby si mě oblíbila, protože je to tvoje nevlastní matka. Řekl jsi mi, abych ji ctíla.“

„To jsem řekl?“

„Ano, nebo jsem ti možná řekla já, že ji budu ctít. Na tom nezáleží. Zaslouhuje naši úctu.“

„Ano,“ přisvědčil.

Connor otevřel dveře a čekal, že Brenna půjde dál. Nepohnula se. „Chci tě požádat o jednu laskavost. Dnes večer, až budeme spolu sedět u stolu...“

„Ano?“ pobídl ji k pokračování.

Začervenala se, když vyhrkla svoji žádost. „Dívej se na mne často a nemrač se. Zkus sledovat každé moje slovo, ano?“

Naštěstí nepožadovala odpověď a hnala se dál. Skupina vojáků čekajících na zemana se jí uklonila, sotva ji spatřila. Pozdravila každého z nich jménem, což jejího manžela překvapilo a potěšilo zároveň, a pak si uvědomil, že se na ni dívá a visí na každém jejím slovu už teď.

„Brenno, počkej na mne v síni, než vyřídím pár záležitostí.“

Uklonila se mu a spěchala dovnitř. Myslela si, že zůstane stát před krbem, aby viděla jeho bezprostřední reakci na její novinky.

Byla už v polovině cesty síní, a náhle si uvědomila, že všechno je jinak. Užasle se rozhlédla, protože síň byla opět pustá a nehostinná jako tehdy, když ji spatřila poprvé. Dokonce ani rákos nepokrýval podlahu.

Co se proboha stalo? Kde je krásný ubrus, na kterém tak usilovně pracovala, aby byl hotov, než se Connor vrátí?

„Paní?“ zašeptala Netta z průchodu vedoucího k zadnímu vchodu.

Brenna vrhla rychlý pohled ke vstupu, postřehla, že Connor je ještě zaujat hlášením svých vojáků, a vykročila k služce.

„Co se stalo, Netto? Kde jsou všechny polštáře?“

„Lady Euphemia se rozčilila, když si na jeden z nich sedla. Prohlásila, že je strašně nepohodlný, a pak je nechala vyhodit všechny. Poručila mi, abych je spálila, paní, abys nebyla v rozpacích před svým manželem.“

„A ubrus... co ses stalo s plátnem, které jsme daly na stůl?“

Netta potřásla hlavou. „To byla nešťastná náhoda,“ zašeptala. „Alespoň tak to říkala lady Euphemia. Poručila si k obědu víno. Máme červené, jak si jistě uvědomuješ, paní, a ona sáhla pro číši tak nešikovně, že víno ze džbánu rozlila. Tvrdila, že její číše narazila na džbán a převrhla ho. Ach, paní, ubrus je úplně zničený. Vím, že jsi bývala vzhůru do půlnoci, abys ho vyšíla, a vypadal tak překrásně! Dokonce i Quinlan to říkal.“

Brenna se snažila nedat najevo zklamání, pohládila Nettu a pokoušela se ji utěšit.

„Nešťastné náhody se opravdu stávají,“ řekla. „Neuvědomila jsem si, že polštáře jsou nepohodlné. Vyzkoušela jsem je a myslela jsem si, že jsou... docela dobré, ale pokud lady Euphemia...“

„Řekla, že jsou neforemné.“

„Chápu. No dobře, příště se pokusím ušít lepší. Co je s rákosem? Rohože byly přece pěkné, ne? Dodávaly místnosti příjemnou vůni. A květiny také,“ dodala. „I ty jsou pryč, že?“

„Lady Euphemia si také myslela, že rákos je hezký, ale zakopla, když kráčela ke stolu, a málem upadla. Vysvětlovala, že už nemá tak dobrý zrak jako kdysi, a poprosila mě, abych rohože co nejdříve odstranila. Byla přesvědčená, že to pochopíš, paní.“

„Ano, samozřejmě.“

„Říkala ovšem, že květiny se jí ani trochu nelíbí.“

„Vysvětlila ti proč?“

„Řekla, že jí připomínají smrt, protože truchlící je vždycky nosí na hrob.“

Brenně poklesla ramena. Co si asi o ní Euphemia myslí? „Bylo ode mne bezohledné dávat květiny na krbovou římsu, Netto. Nikdy jsem neuvažovala o tom, že by se na to mohla dívat takhle. Musím svou chybu nějak napravit,“ dodala a kývla hlavou.

„To jsi nemohla vědět, paní. Židli, kterou ti věnoval Lothar, jsem také musela vrátit. Teď lituji, že jsem ji půl dne drhla a umývala.“

„Proč chtěla, abys ji vrátila?“

„Lady Euphemia tvrdila, že se bojí na ni usednout, protože vypadá vratce. Snažila jsem se ji ujistit, že je naprosto pevná, ale

nedala se zviklat. Zdálo se, že se bojí, že z ní spadne. Myslí si, že teď, když zestárla, by jí už nesrostly kosti, kdyby si něco zlomila. Nemohu si pomoci, ale zajímalo by mě, jestli si tyhle starosti dělala, když byla mladší. Kosti nikomu dobře nesrostou, ať je mladý, nebo starý," dodala a energicky kývla hlavou, aby své paní dala najevo, že je o tom zcela přesvědčená.

„Ve stáří se zřejmě stává opatrnější a my to musíme respektovat.“

„Ještě jedna věc. Nerada mluvím o tom právě teď, po zklamání, které jsi prožila.“

Brenna už neměla přílišnou chuť zjišťovat, co ještě se Euphemii nelíbilo, ale přesto se přinutila zeptat: „Jaká?“

„Zeptala se mě, jestli jsi chtěla dát do síně ještě něco. Zmínila jsem se, že jsi pracovala na praporci, který jsi chtěla pověsit na zeď. Vyprávěla jsem jí, jak je krásný," dodala. „Lady Euphemia ho samozřejmě chtěla vidět. Zdálo se, že ji těší, když jsem jí řekla, jak obratně zacházíš s jehlou a nití a jak jsi u své práce strávila dlouhé hodiny.“

„Ukázala jsi jí ho?“

Netta přikývla. „Ach, paní, tvářila se velmi zklamaně, když ho uviděla. Kdákala jako slepice a kroutila hlavou.“

Brenna ucítila, že jí tvář hoří rozpaky. „A co ti řekla?“

„Řekla, že stehy jsou křivé, ale ujistila mě, že chápe, že lépe vyšívat neumíš.“

„Kde je moje výšivka teď?“

„Lady Euphemia nechtěla, abys cítila ponížení před svým manželem a jeho stoupenci.“ V Nettiných očích se objevily slzy soucitu, což ještě zvýšilo Brenniny rozpaky.

Cítila se jako naprosto neschopná, a přece zároveň cítila vinu, protože se přitom rozzlobila. Když po své snaze udělat Connorově maceše radost slyšela, co všechno neumí, připadalo jí, jako by Euphemia obviňovala její matku, že svoji dceru nevychovala lépe.

„Je pryč, že?“ zašeptala bezmocným hlasem.

„Ano, paní. Euphemia ji začala párat v poledne, a než se odebrala nahoru do svého pokoje, zbyly na podlaze jen nitě.“

Vtom vstoupil do síně Connor, zavolal ji jménem a se zájmem se rozhlédl kolem sebe.

Brenna vyčerpaně povzdechla a obrátila se k němu. Netta ji chytla za ruku. „Jsem přesvědčena, že všechno vypadalo překrásně, paní,“ zašeptala.

Poslední, co Brenna potřebovala, byl soucit. Usmála se, aby se Netta neurazila, a řekla: „Příště to udělám mnohem lépe.“

Služka se uklonila své paní a pak odešla, aby řekla ostatnímu služebnictvu, že je třeba nosit na stůl.

„Už jsi domluvil se svými vojáky?“

Ženina otázka vyvolala jeho úsměv. Každý z mužů se ho ptal, jestli by si mohl vzít zpátky své věci. Connor nechápal, o čem mluví, dokud mu jeden z nich neukázal hromadu předmětů na truhlici a nenaznačil, že se jedna dýka velmi podobá té, kterou nosí jeho žena. Neopovážili se svou paní otevřeně obvinít, že jim úmyslně něco vzala, protože věděli, že bývá zapomnětlivá, když spěchá nebo myslí na něco jiného. Vojáci se spíš Brenny zastávali, a Connor se proto nerozesmál.

Emmet to zemanovi řekl jasně: „Když je bezstarostná, nedává si pozor,“ tvrdil. „Snaží se, aby se naše ženy cítily důležité, podobně jako se ty staráš o nás, zeman. Všechny si ji samozřejmě oblíbily a velice by je rozzlobilo, kdyby se dověděly, že ji hodláš trestat, protože nám zapomíná vracet věci. Ztrácí tolik svých vlastních věcí, jako jich nalézá,“ dodal na Brenninu obranu.

Connor slíbil, že nebude své ženě nic vyčítat, a navrhl, aby v budoucnu, až bude něco chybět, přišli oni sami nebo jejich manželky do domu a prohlédli si hromadu na truhle. Nebudou se muset ani ptát na dovolení.

„Podle tvého úsměvu vidím, že vaše shledání proběhlo příjemně,“ poznamenala Brenna.

„Ano,“ ujistil ji. „Vyřešil jsem problém, ale ne jeho příčinu.“

„To se ti také jistě brzy podaří,“ odpověděla.

Síní se rozlehl jeho smích. „O tom pochybuji, ale uvědomuji si, že o to ani nestojím.“

„Proč o to nestojíš?“

„Protože se mi ta příčina líbí. Nechtěj, abych ti to vysvětlil. Ukaž mi raději svá překvapení. Už jsem tě nechal čekat dost dlouho.“

„Nemohu.“

„Nemůžeš čekat?“

„Nemohu ti ukázat žádné překvapení.“

„Proč ne? Rozmyslela sis to?“

„Ano, tak je to,“ řekla. „Rozmyslela jsem si to.“

„Proč?“

„Proč?“ Usilovně přemýšlela a hledala výmluvu, aby se nedověděla, že všechno její úsilí vyšlo nazmar. Myslel by si jistě, že je neschopná, a taková přece vůbec nebyla. Jen trochu moc spěchala.

Naštěstí si vzpomněla na medailonek, který mu dala zhotovit. Chtěla ho nechat nakonec, aby zdůraznila jeho význam.

„Je nahoře v ložnici. Chtěl bys to vidět? Mohla bych jít a...“

„Co bys chtěla?“

„Abys počkal,“ odpověděla.

„Tak budu čekat.“

„Děkuji,“ řekla a pak se ho zeptala, jestli už viděl svou nevlastní matku. „Ne.“

„Měla by každým okamžikem přijít dolů. A s Raenem jsi mluvil?“

„Ne, ale podle Quinlana by se měl vrátit asi za hodinu nebo za dvě a pak zde zůstane naposledy na noc, než odjede navždy,“ řekl Connor.

„On odjede?“

Nechtěla to vyslovit s takovým nadšením, ale nemohla si pomoci.

Udiveně svažtil obočí. „Zítra se vrací ke svému zemanovi.“

„A kde to vlastně je?“ zeptala se naoko lhostejně, ale doufala, že ten člověk žije na druhé straně země.

„Daleko odtud. Pochybuji, že ho během příštích pěti nebo deseti let uvidíme. Děje se něco, Brenno?“

„Ne, jistěže ne.“

„Tak proč se mě držíš?“

Zdalo se, že je překvapená, a on nad tím udiveně zakroutil hlavou. Objímala ho kolem pasu, ale když jí to připomněl, okamžitě se ho pustila. Pouhá zmínka o jeho nevlastním bratrovi způsobila, že se ke Connorovi instinktivně přivinula. Samozřejmě mu to nevysvětlila, jen připomněla, jak velice jí chyběl.

„O tom už ses zmínila.“

„Ano, ale chtěla bych to opakovat. Omluvíš mě teď na chvíli, než zaběhnu do kuchyně a promluví s kuchařkou?“

Když jí dal své svolení, políbila ho na rozloučenou.

„Co se tu stalo, Connore?“ zvolal Quinlan od vchodu a rázně vkročil do síně.

Crispin mu kráčel v patách. „Co se mělo stát?“ chtěl vědět.

„Síň... je to tady zase tak jako dříve. Co se stalo se všemi těmi věcmi, které zhotovila naše paní?“

Connor nevěděl, o čem mluví. Stál s rukama založenýma za zády a poslouchal jeho vysvětlování.

„Řekla ti paní, proč všechno zas uvedla do původního stavu?“

Connor zavrtěl hlavou. „Řekla, že překvapení je nahoře.“

„Proč by odnášela polštáře a ubrus a židli nahoru?“ divil se Quinlan.

„Možná si to rozmyslela,“ prohlásil Crispin.

„Říkal jsem, že se chová divně. Rákos také odnesla nahoru?“

„Vypadá to tak,“ odpověděl Crispin.

„Jestli tohle není divné...“ začal Quinlan.

„Ocenil bych, kdybys to neopakoval,“ vyštěkl Connor. „Na mé ženě není nic divného. Prostě změnila názor, a když ne, jistě měla jiný důvod. Až bude chtít, jistě mi ho poví.“

To byl konec rozhovoru. Quinlan chtěl vědět všechno o Dawsonově zajetí, a zatímco Crispin vyprávěl, Connor přemýšlel své ženě. Dospěl k názoru, že by měl věnovat víc pozornosti jí i tomu, co se děje v jeho domě.

Za chvíli za nimi přišla Euphemia. Connor se své nevlastní matce uklonil, počkal v čele stolu, až se usadí, a teprve pak vytáhl židli pro sebe. Seděl vedle ní víc než hodinu a poslouchal vzpomínky na život s jeho otcem, zatímco Crispin a Quinlan spolu hovořili u krbu.

Jakmile byly přineseny podnosy s jídlem, vstoupil do síně Raen. Zároveň vešly zadním vchodem Brenna a Netta.

„Connore,“ vykřikl Raen. „Konečně tě zas vidím. Už je to tak dlouho, co jsme spolu byli naposledy.“

„Máš pravdu, dlouho,“ přisvědčil Connor.

Raen ho objal. „Vypadáš skvěle. Manželství ti zřejmě svědčí.“

Jakmile Raen políbil svou matku, usadil se ke stolu proti ní. Connor měl teď po obou stranách své příbuzné. Chtěl svoji matku požádat, aby se přemístila a mohla si k němu přisednout jeho žena, ale nakonec to neudělal, protože Brenna zamířila rovnou k druhé straně stolu, vytáhla stoličku a posadila se.

„Na toto shledání jsem čekala už dlouho a teď mám pocit, jako by můj život byl zas úplný,“ prohlásila Euphemia. Byla tak dojatá, že vidí oba své syny pohromadě, že jí vstoupily slzy do očí.

I Brennu přemohl cit. Nebyla to však radost, ale smutek. Náklonnost, kterou k sobě bratři projevovali, jí vháněla slzy do očí. Bylo zřejmé, že Connor je šťastný, když má u sebe svoji rodinu. Jak jen mu řekne, co jí provedl jeho nevlastní bratr? Při pouhém pomyslení na to ji bodalo u srdce a svíral se jí žaludek.

Connor mluvil u jídla jen velmi málo. Jeho zástupci ho potěšili, protože se rozhodli usadit se po boku své paní a snažili se obracet se na ni při každém novém tématu rozhovoru.

Brenna zachytila pohled svého manžela, okamžitě se na něho usmála a přála si, aby jí úsměv oplatil.

Pro Connora to byl večer plný překvapení. Všiml si, že Netta projevuje Brenně při každé příležitosti svou náklonnost a rozzáří se vždy, jakmile ji její paní pochválí. Na druhé straně nepříliš ráda posluhovala Euphemii a bylo zřejmé, že se jí ta žena nelíbí.

Connor si myslel, že už odhalil všechny záhady, a málem se tomu zasmál, protože to bylo tak snadné. Quinlan se zmínil, že Brenna měla nesnáze s Euphemii. Obě ženy se patrně dostaly do jakéhosi urputného soupeření, kdo tady bude rozkazovat. Právo na to samozřejmě náleželo Brenně, a i když Connor nechápal, proč si to neuvědomuje, nechtěl zatím zasahovat. Nechá ji, ať si problém vyřeší, jak sama chce. Věděl, že ať by jí to vysvětlil jak chtěl, myslela by si, že nevěří jejím schopnostem.

Quinlan měl pravdu, když říkal, že málo jí. Jakmile jí Crispin podal dýku, kterou ztratila na nádvoří, poděkovala mu, protože ji pečlivě vyčistil, a pak se začala probírat v jídlu na podnose, ale nevzala do úst jediné sousto.

Raen vyprávěl zábavnou historku, která rozesmála všechny s výjimkou Brenny. Než se mohl pustit do další, zeptal se Connor své ženy, jestli se cítí dobře.

„Ano, děkuji. Jsem jen unavená. Měla jsem namáhavý den,“ odpověděla.

Connor navrhl, aby se odebrala nahoru do ložnice. „Za chvíli přijdu za tebou,“ slíbil.

Také Raen se zvedl. „Rád tvoji ženu doprovodím,“ nabídl se. „Dověděl jsem se, že spadla u Kincaidů ze schodů,“ dodal pro případ, že by se Connor divil jeho zájmu.

Brenna s výkřikem odmítla jeho nabídku. „Děkuji za ochotu, ale chtěla bych ještě něco říci Crispinovi,“ vysvětlovala. Dala mu přednost před Quinlanem, protože se rychleji zvedl. „Kdybych čekala do zítřka, možná bych na to zapomněla. Dobrou noc,“ dodala a zavěsila se do vojákovy paže, aby ho přiměla k odchodu.

Crispina taková čest potěšila. Čekal, že mu vysvětlí, o čem s ním chtěla mluvit, a když byli u dveří ložnice, připomněl jí to. „Zmínila ses, paní, žeš mi chtěla něco říci.“

„Ano, to jsem říkala,“ potvrdila Brenna a usilovně se snažila přijít na něco důležitého, co by mu řekla. Její mysl však byla otupělá a nic jiného než pravda ji nenapadalo. Nakonec řekla: „Rozmyslela jsem si to.“

„Takže mi nechceš nic říci?“ zeptal se a snažil se pochopit.

„Vlastně jsem jen nechtěla, aby mě doprovázel Raen, proto jsem si vymyslela rozmluvu s tebou.“

„Mohla bys mi vysvětlit, proč jsi nechtěla, aby s tebou šel Connorův nevlastní bratr?“

„Nemusí se mnou chodit nikdo, ale protože se mi nabídl, musela jsem si vymyslet něco, abych jeho doprovodu zabránila. Už rozumíš?“

Crispin potřásl hlavou a otevřel dveře. „Pořád jsi mi nevysvětlila důvod.“

Voják byl zrovna tak neodbytný jako Quinlan. „Slíbíš mi, že o tom nepovíš Connorovi, když ti to řeknu? Raději bych to napřed vysvětlila jemu. Možná mi bude trvat den nebo dva, než k tomu najdu odvahu,“ dodala. „I když mám v úmyslu svěřit mu všechno ještě dnes večer.“

„Co mu hodláš svěřit, paní?“

„Že nemám ráda jeho bratra,“ řekla poloviční pravdu. Raen byl stejný ničema jako MacNare, prohnáný jako ďábel, zákeřný jako had skrývající se v porostu, než zaútočí. „Vím, že si Connor Raena velmi váží. Jistě sis všiml, jak byl šťastný, že ho zas vidí.“

„Vím, že Connor umí velmi dobře skrývat své skutečné pocity. Ale budu ctít tvé přání a nepovím mu to.“

„Děkuji, Crispine.“

„Paní, odpovíš mi na jednu otázku?“

Vstoupila už do pokoje, ale zastavila se za dveřmi a přidržela je, aby se nezavřely. „Ovšem,“ odpověděla.

„Quinlan nechápe, proč jsi odstranila všechny ty pěkné věci, které jsi dala do síně. Připadalo mu to velmi podivné.“

„Ukázalo se, že všechny byly špatné. Proto jsou pryč.“ Neumožnila mu, aby se ptal dál, jen mu popřála dobrou noc a pak za sebou rychle zavřela dveře.

Bylo třeba ještě udělat hodně věcí, než za ní přijde její manžel. Jakmile zavřela dveře na závoru, před krbem, kde už Netta zapálila oheň, si svlékla šaty, omyla si celé tělo růžovým mýdlem a pak si oblékla noční košili. Zatímco čekala na Connora, snažila se přijít na nějaký vhodný způsob, jak mu říci o Raenovi, aniž by mu to zlomilo srdce.

Ted, když ten podlý ničema odjíždí, musí se skutečně svěřit se vším? Brenna se snažila přesvědčit samu sebe, že by se nic nestalo, kdyby mlčela, ale uvědomovala si, že mu to musí říci bez ohledu na to, jak velkou bolest mu způsobí. Tím, že na ni Raen sáhl, zradil svého bratra a bylo by špatné, kdyby se o tom Connor nedověděl.

Nemohla přijít na nic, čím by pravdu zmírnila, ale alespoň doufala, že medailonkem mu potvrdí, jak je oddaná.

Čekání bylo pro ni utrpením. Opírala se o stěnu, aby neusnula, protože k tomu měla blízko. Ulehnout do postele se neodvážila,

věděla, že vleže by se spánku neubránila. Úleva, že je její muž konečně doma, byla jistě důvodem, proč je dnes večer tak unavená. Kvůli obavám z Raena si pořádně neodpočinula celou dobu, co byl Connor pryč. Ale teď bude všechno jinak.

Uslyšela Connorův burácející hlas a pak jeho těžké kroky stoupající nahoru po schodech. Odstrčila závoru a přešla zase k oknu, aby tam na něho počkala. Přivítá ho polibkem, pomůže mu připravit se k spánku a pak mu věnuje svůj dárek.

Nakonec mu řekne o Raenovi.

Dopadlo to úplně jinak. V okamžiku, kdy její manžel překročil práh pokoje, se rozběhla k němu, vzala jeho tvář do dlaní a políbila ho se vši láskou a vášní, kterou v sobě měla.

Connor, ohromen nespoutaným projevem citu, ji vzal do náruče a pevně k sobě přivinul. Neustále ho překvapovalo, jak je jeho žena jemná a vstřícná, a když ho objala kolem krku a ostýchavě zašeptala, že by se s ním ráda milovala, uvědomil si, že po milování touží snad ještě víc než ona. Celou dobu, co byl pryč a která mu připadala jako věčnost, chyběla mu ve všech ohledech. Jeho touha narůstala čím dál víc a v temných nočních hodinách pociťoval bolestné osamění.

„Když ti slíbím, že už velmi dlouho neodjedu, dovolíš mi, abych zavřel dveře?“

Na okamžik zaváhala, než ho pustila, pak ho políbila na tvář a odstoupila od něho. „Zamkni proti vetřelcům,“ řekla.

Náhle se začala cítit nervózně a nejistě, obrátila se k němu zády a přešla doprostřed pokoje, kde se zastavila. Zadívala se s láskou a s obdivem na svého muže. Jeho ramena a paže byly samý sval a přitom si pamatovala, jak něžně se jí dotýkal pokaždé, když ji vzal do náruče.

Ucítila, jak se jí touhou a dychtivým očekáváním příštích okamžiků zrychluje tep, lehce se nadechla a pak mu opět pohlédla do tváře. Uvědomila si, že se na ni usmívá.

„Zapomněla jsi, jak vypadám?“ zeptal se a nepatrně pozvedl levé obočí. Zaradoval se, neboť si všiml, že zrůžověla.

„Zdá se,“ odpověděla. „Vlasy máš zmáčené, což znamená, že jsi zase byl u jezera beze mne. Podám ti kousek plátna.“

Ale zdálo se, že se nemůže pohnout. Connor se opřel o dveře a trpělivě čekal, až její rozpaky pominou. Doufal, že jí to bude trvat dlouho, protože ho nesmírně těšilo dívat se na ni. Ruce měla založené za zády a Connorovi se naskýtal svůdný pohled na její nahou hrud' a útlý pas. Jeho zalíbení se brzy změnilo v žádost a během několika okamžiků už hořel touhou položit zjizvené dlaně na její hebkou, nádhernou pleť.

Brenna, poněkud překvapená vlastním nedostatkem rovnováhy, pohlédla do jeho kouřově šedých očí, roztřeseně se ještě jednou nadechla a snažila se uvědomit si, co by měla dělat.

„Plátno,“ zašeptala a znovu se usmála, protože ještě úplně nepřišla o rozum.

„Chtěla jsi mi je přinést.“

Její smích naplnil celý pokoj. Najednou jí už nechybělo slov, omlouvala se mu, vysvětlovala a přikazovala, zatímco ladně klečela na kolenou a opatrně odkládala svícen, aby mohla otevřít truhlici.

Connor, ochoten udělat cokoli, co po něm bude chtít, přešel na druhou stranu postele, jak ho vyzvala, posadil se a čekal na ni. Věděl přesně, co se stane, když se vztyčí vedle něho. Obejme ji, uloží do postele a bude se s ní vášnivě milovat.

Ona však měla jiné záměry. Postavila se mezi jeho stehna a snažila se mu plátnem vysušit vlasy, ale zjistila, že je nemožné věnovat pozornost tomu, co dělá, protože jí rozvázal pásek stahující její noční košili a pomalu jí položil ruce na řadra. Dlaněmi je přikryl, jemně přešel palci po bradavkách, pak se k ní sklonil a začal ji ústy a jazykem přivádět k šílenství.

Musel jí připomenout, ať nezapomíná dýchat. I když jí chtěl poskytnout co nejvíc smyslné rozkoše, ještě než se jí zmocní, sebeovládání ho opustilo, jakmile si svlékla šaty a přitiskla se k němu tak, že klesl do postele.

Ani jeden z nich nemohl už déle čekat. Zaklínal se mezi její stehna a pomalu do ní vnikl, díval se jí do očí, aby viděl, jak se jí zmocňuje radost, a zároveň byl zahlcen smyslnými pocity, které v něm vyvolala její reakce.

Strhla ho s sebou a líbala ho, a když tlak v jejím těle zesílil a ona věděla, že se každým okamžikem roztříští na tisíc nádherných kousků, začala tiše šeptat „miluji tě“ a opakovala ta slova tak dlouho, až se z nich začala ozývat naléhavá touha po jeho vyznání lásky.

Zabořil jí tvář pod bradu, poslouchal její tiché šeptání znovu a znovu mu slibující lásku a byl otřesen a pokořen, že tak úžasný zážrak prožívá právě on. Až když ucítil, jak se kolem něho stahuje, zrychlil tempo, aby jí umožnil dosáhnout uspokojení a dospěl k vlastnímu. Prožíval pocity, jaké nikdy předtím nepoznal.

Ve chvílích po milování pak drželi jeden druhého v náručí, vyčerpaní a spokojení. Mlčeli a poslouchali zrychlený tep svých srdcí.

Jak bylo jejím zvykem, rozplakala se z čisté radosti nad kouzlem jejich milování, a když se konečně dokázala ovládnout, klesly jí paže podél těla a usmála se na něho.

„Zdá se, že tohle mi chybělo nejvíc, zatímco jsi byl pryč.“

Přikývl se samolibým uspokojením. „Vypadá to tak,“ přisvědčil. Naklonil se k ní, políbil ji a pak se převálil na bok. „Dovoluji ti, abys mě zítra překvapila stejným.“

Její smích ho potěšil. „To přece nebude žádné překvapení, nemyslíš? Kromě toho, tohle také nebylo. Mám pro tebe něco jiného.“

Ještě pár polibků a pak ho přesvědčila, aby ji nechal vstát z postele, aby mu mohla přinést dárek. Když se vrátila, přehodila přes sebe pléd a posadila se čelem k němu na pelest postele.

Už se rozhodl, že bez ohledu na to, jaký dárek bude, bude šťastný, že mu ho dala, i kdyby to musel předstírat. Šlo přece o její pocity, a to bylo jediné, na čem mu záleželo. Brenna se nepochybně namáhala, aby mu udělala radost, a tak si myslel, že by dárek měl mít pro něho patřičný význam. Posadil se, opřel si ramena o stěnu za sebou, pokrčil nohu v koleni a opřel se o ni.

„Pojď blíž,“ řekl.

Udělala, co žádal, zkřížila pod sebou nohy a přitáhla si pléd pevněji k ramenům.

„Ještě blíž,“ řekl ochraptělým hlasem.

Tentokrát zavrtěla hlavou. „Poznávám ten pohled ve tvých očích, Connore. Kdybych se ještě přiblížila, chytil bys mě.“

Musel přiznat, že má pravdu, a přikývl. „Ještě nikdy jsem nedostal dárek a dva za jednu noc je víc, než zasloužím.“

„Dva? Jaký dar jsi ještě dostal?“

„Nepamatuješ si, co jsi mi řekla, když jsme se milovali?“ Soustředěně se zamračila a přemýšlela. „Pospěš si?“ škádčila ho.

„Něco jiného,“ řekl a zazubil se.

„Už si nevzpomínám. Říkala jsem ještě něco?“

Ano, říkala jsi, pomyslel si, říkala jsi, že mě miluješ.

Možná byla předtím omámena žářem jejich milování, možná nevnímala úplně, co říká, snad to bylo jen jako by se nahlas modlila, aniž si to uvědomovala, stejně jako v den, kdy se s ní poprvé setkal. Ale vyslovila ta slova, což znamenalo, že na ně myslela, a na ničem jiném mu nezáleželo.

„Proč se usmíváš? Ještě jsem ti svůj dárek nedala.“

„To, jak jsi po mně dnes toužila, byl jediný dar, jaký jsem kdy chtěl.“

„Ale mám ještě něco.“

„Budeš mít také, když se ke mně o kousek přisuneš.“ Znovu potřásla hlavou. „Budeš muset počkat. Musím ti vyprávět dva příběhy.“

„Jenom jeden,“ řekl.

„Dva,“ trvala na svém.

Povzdechl si s předstíranou rozmrzelostí. „Tak dobře, děvče.“

„Můj první příběh se týká něčeho, co se mi přihodilo, když jsem byla malá. Byla jsem příliš malá, než abych si pamatovala podrobnosti, ale vzpomínám si, že jsem byla ohromně vyděšená. Můj otec si mě posadil na klín, řekl mi, co se stalo, a teď se neopovaž zamračit, Connore, protože uslyšíš o mé rodině, ať se ti to líbí nebo ne.“

„Já se nemračím.“

„Ale chtěl jsi.“

Zasmál se. „Nechtěl. Je v naprostém pořádku, že mluvíš o své rodině. Předtím nebylo.“

„Proč?“

Protože teď mi patří tvoje srdce a tvoje duše, pomyslel si. „Vysvětlím ti to později,“ řekl. „Pokračuj ve svém vyprávění.“

„Otec mi řekl, že kvůli mně založil v rodině novou tradici. Jednou jsme se vypravili na cestu k sídlu našeho strýčka a zastavili jsme se, abychom se naobědvali. Všichni se chtěli trochu protáhnout, a když nastal čas k odjezdu, můj otec zapomněl počítat.“

„Počítat?“

„Bylo nás osm dětí, Connore. Vždycky nás počítal, aby se přesvědčil, že nikdo nechybí.“

„Ale tentokrát nepočítal.“

„Ne, nepočítal. Myslel si, že jsem se svým nejstarším bratrem Gillianem, a Gillian myslel, že jsem s Arthurem, dalším bratrem,“ vysvětlila. „Ale nebyla jsem s nimi. Jak bývalo tehdy mým zvykem, vydala jsem se na průzkum, ztratila jsem se a moji rodiče si uvědomili, že na mne zapomněli, až urazili pěkný kus cesty.“

Connor se začal mračit. Představil si svou ženu přibližně ve věku malé Grace a uvažoval, jakou úzkost musela tehdy prožít.

„Našel mě Gillian, ale všichni mi říkali, že jsem kvílela tak, že by mě slyšel i král Anglie, kdyby se vyklonil z okna. Právě toho večera otec založil novou tradici.“

„Medailonek.“

Přikývla. „Starším bratrům a sestrám se jeho nápad zalíbil a slíbili, že budou své medailonky navždy opatrovat. Matka se bála, že bychom se já a nejmladší sestra s koženými řemínky kolem krku uškrtily, a tak mi dovolili, abych ho nosila, jen když jsme vyjeli ven.“

Dlouze se na něho zadívala, pak ho vzala za ruku a obrátila ji k sobě dlaní. Prsty lehce přejela po rýhách na jeho kůži a on viděl, že má v očích jen smutek, ne odpor nebo lítost.

„Musela jsi mít velký strach,“ řekl ve snaze přimět ji, aby zvedla hlavu a nedívala se už na připomínky jeho minulosti. Když se chtěl odtáhnout, sevřela mu zápěstí pevněji. Podvolil se jejímu přání a čekal, co udělá dál.

„Vzpamatovala jsem se z toho,“ zašeptala. „Ale ty ještě ne, že, Connore?“ Smutek bylo znát i v jejím hlase.

„Protože to ještě neskončilo,“ vysvětloval. „Chceš, abych ti řekl, jak jsem k těm jizvám přišel, že?“

„Ne.“

Pocítil podivnou směs úlevy a zklamání.

Brenna prožívala bolest, kterou kdysi trpěl on, a přemýšlela, co by mu řekla, aby si uvědomil, že se nepokouší ho utěšovat, že chce jen poznat strašlivou nespravedlnost minulosti, aby věděl, že pochopila.

„Jizvy jsou svědectvím o tvé minulosti,“ zašeptala a pomalu zvedla jeho ruku.

Opět se pokusil vytrhnout se jí a ona ho podruhé zadržela. „Ano,“ řekl rozzlobeně.

Brenna se sklonila k jeho dlani a každou jizvu políbila.

Ucítil v srdci a v duši něhu. Ohromen tím, co právě udělala, zavřel oči. Její dotek ho rozechvěl, ale zároveň ho naplnil zvláštním teplem. A novou silou. Nemohl pochopit, jak se to stalo ani proč, ale prázdná, trýznivá bolest byla pryč a zůstala jen její láska.

Nepustila ho, dokud nepolíbila obě jeho dlaně, pak sáhla vedle sebe a vložila mu do ruky medailonek.

Otevřel oči a zadíval se na řezbu ve dřevě.

„Před dávnými a dávnými časy žil jednou chlapec jménem David,“ začala tiše Brenna. „Zemi, v níž žil on a jeho rodina a přátelé, ničil strašlivý obr jménem Goliáš. Bylo třeba, aby se David utkal s nepřítelem. Byl příliš mladý na to, aby bojoval svým mečem. Mohl si vzít meč svého otce tak jako ty, ale na rozdíl od tebe se nemusel plazit přes hořící uhlíky. Oba jste však měli nesmírnou odvahu a já myslím, že i on by odtáhl své spolubojovníky do bezpečí, protože byl stejně šlechetný jako ty, Connore.“

Byl tak uchvácen tím, co mu řekla, že nemohl ani promluvit. Věděla všechno, a přesto cítila, že on má odvahu a šlechetnost. Samozřejmě to nechápala. Ještě si její chválu nezaslouží, protože za ta léta nenalezl spravedlnost, kterou hledal.

Potřásl hlavou. Přikývla. A pak začala přejíždět konečky prstů obrys Davidovy postavy.

„Chlapec měl jen prak, který mohl použít jako svoji zbraň, a když nastal čas, aby se utkal s Goliášem, vzal si kámen,“ řekla a zastavila se u Davidovy paty. „Ty věříš, že tvoje síla je v otcově meči, že, Connore?“

Neodpověděl. Hleděla mu do očí, pár okamžiků vyčkávala a pak řekla: „Není. Tvoje síla je v tobě samém. Je to tvé odhodlání, tvoje trpělivost, tvoje dovednost, ale především je to tvá touha po spravedlnosti. David přemohl obra a zachránil svůj lid. Ty jsi své stoupence už také zachránil.“

„Ale musím ještě přemoci nepřítele.“

„Rozhlédni se kolem sebe a uvidíš, čeho jsi dosáhl. David bude vždy představovat to, čím jsi byl a čím ses stal. Zasloužíš si ho.“

Zvedla medailonek, aby si ho mohl lépe prohlédnout. „Toto je tvoje minulost a tvoje přítomnost.“ Pak ho obrátila. „A tohle je tvoje budoucnost.“

Poznal symbol, protože byl stejný jako ten, který byl znázorněn na medailonku jeho ženy. „Slunce.“

Nabízela mu lásku a modlila se, aby jí dal na oplátku svoji.

Neřekl ani slovo a ani jinak jí nenaznačil, že by chtěl nebo mohl dát, co po něm žádá. Zdál se být uzavřený do sebe, rezervovaný a vzdálený, a přece zpozorovala v jeho očích lesk a věděla, že slova, po kterých toužila, jsou v něm, uzavřená v jeho nitru spolu s jeho pocity.

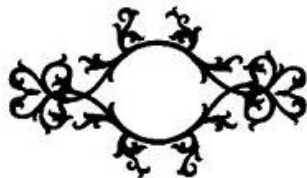
„Musíš jen otevřít své srdce a přijmout to.“

Vložila mu zas medailonek do ruky, pak se k němu naklonila a políbila ho.

Pokusila se odtáhnout. Nedovolil jí to. Objal ji a políbil a pak ji líbal znovu a znovu, zoufale plenil její ústa. Nevěděl, jestli ji líbá, aby jí ukázal, jak mu na ní záleží, nebo jestli tiskne svá ústa na její, aby po něm nemohla žádat to, o čem věděl, že jí dát nemůže.

Jejich milování bylo divoké, bez zábran, plné vášně, a až poté, co ji ještě dvakrát uspokojil a ona usnula v jeho objetí, poznal svoji největší slabost.

Děsil se jí.



KAPITOLA 16

Connor byl pryč. Brenna se toho rána probudila později, až když na její dveře zaklepal Netta. Zavolala na ni, aby okamžik počkala, pak se v posteli posadila a sáhla pro plášť.

Pod ním ležel medailonek jejího muže. Pocítila na chvíli zklamání, ale pak jí zdravý rozum řekl, že ji nechtěl rušit ze spánku, a proto ho prostě nechal být a sešel dolů. Položila medailonek na truhlu u postele, spěchala ke dveřím a cestou se oblékala.

Netta nevešla do pokoje. „Přijel otec Sinclair, ale nemusíš spěchat, abys ho přivítala. Má teď co dělat se zpovídáním na spodním nádvoří a nepříjde nahoru dříve než za hodinu.“

„Víš to jistě?“ zeptala se Brenna. „Nerada bych ho nechávala čekat.“

„Vím, pokud půjde ke zpovědi Fionna, jak slíbila. Má tolik hříchů, že zaměstná otce na celý den.“

„Takové řeči ti vynesou dlouhé pokání, Netto,“ řekla Brenna se smíchem.

„Říkám jenom pravdu, tak to nemůže být hřích. Chtěla bys, abych ti pomohla s oblékáním, paní?“

„Ne, děkuji.“

Netta se zatvářila zklamaně. „Pak tedy půjdu dolů do síně. Ale mám z toho strach, protože u stolu sedí, víš kdo, a chová se jako královna.“

„Mluvíš o paní MacAlisterové?“

Netta přikývla. Brenna ji okamžitě napomenula. „Musíš jí vyjadřovat úctu a mít k ní respekt,“ řekla. „Nezapomeň, že je to nevlastní matka tvého zemana.“

„Jak si přeješ, paní.“

„Skutečně si to přeji. Pokus se o to, Netto. Víím, že dovede dělat potíže.“

„Ano, jako tehdy, když zničila všechnu tvoji práci. Ty polštáře nebyly neforemné. Byly skvělé.“

Brenna jí poděkovala za chválu a poslala ji pryč, aby se mohla upravit. Zatímco se umývala, v duchu si vypočítávala, co všechno dnes musí udělat. První a nejdůležitější bylo, že si vezme stranou manžela a řekne mu o Raenovi. Ano, to je nejdůležitější úkol, který má před sebou, ale pokud bude mít čas a příležitost, pokusí se také zjistit, jak dlouho se zdrží lady Euphemia.

Jak bylo jejím každodenním zvykem, než vyšla ze své ložnice, zašeptala krátkou modlitbičku, ve které si přála, aby si ji lady Euphemia oblíbila.

Bůh dá, že k tomu jednoho dne dojde.

Na prvním místě bude samozřejmě rozhovor s Connorem, umínila si Brenna. Možná by zemřela rozpaky, kdyby byla přistižena, ale přesto se odhodlala vykrást se ven potají, aby se vyhnula Euphemiiným stížnostem. Šťěstí jí přálo; Euphemia seděla čelem k hlavnímu vstupu a neviděla ji.

Brenna se nijak neobávala, že narazí na Raena, protože každé ráno vyjížděl z tvrze a zůstával venku až do setmění.

A dnes odjede... navždy.

Kde je Connor? Hledala svého muže, kde se dalo. Slíbil jí, že neodjede, a ona věděla, že by své slovo nikdy neporušil. Musel jít k jezeru nebo k troskám, usoudila a rozhodla se, že se na to zeptá Crispina. Naštěstí ho spatřila na spodním nádvoří.

Počkala u cesty, až ukončí rozhovor se dvěma vojáky, a pak na něho zavolala: „Mohu tě na okamžik vyrušit, Crispine?“

„Ovšem, paní,“ odpověděl. Spěchal k ní a sklonil hlavu na pozdrav.

„Všude hledám svého muže. Nevíš, kde je?“

„Odjel, paní. Nevím, kdy se vrátí.“

„Odjel k jezeru?“

„Odjel k zemanu Hughovi. Měl by být pryč asi tři nebo čtyři dny, možná déle.“

Její úlek ho zcela zmátl. Tvářila se, jako by měla každým okamžikem omdlít, a když ho uchopila za paži a pevně ji sevřela, uvědomil si, že se skutečně něčeho bojí.

„Kde je Raen?“ zeptala se. Zoufale se kolem sebe rozhlédla.

„Odjel dnes časně ráno, paní. Jeli s ním tři vojáci z panství zemana Finleye. Také se vracejí na sever. Čím víc jich bude, tím budou bezpečnější,“ dodal na vysvětlenou.

Nejraději by se rozplakala úlevou. „Takže Raen se už nevrátí?“

„Ne, paní, nevrátí.“

„Díky bohu. Chtěla jsem to říci Connorovi, ale on zmizel dřív, než jsem mohla, a teď... Proč odjel? Řekl mi, že nikam nepojede.“

Crispin ji pohladil po ruce ve snaze přimět ji, aby ho pustila. „Hugh v noci zemřel. Zeman musí uctít jeho památku. Zeman Kincaid jistě učiní totéž.“

Náhle jí připadlo, že je všechno v pořádku. Connor jí nelhal. Nemohl přece očekávat smrt svého přítele.

„Je mi líto Hughovy rodiny. Doufám, že zemřel v pokoji.“

„Dověděli jsme se, že zemřel ve spánku. Těší tě taková zpráva, paní? Usmíváš se.“

Cítila se hloupě. „Jsem ráda, že můj manžel měl vážný důvod k odjezdu. Nelhal mi. Nijak mě netěší, když se dovídám o Hughově smrti. Půjdu za otcem Sinclairem a požádám ho, aby se pomodlil za jeho duši.“

„Sinclair poslouchá zpovědi. Pošlu ho za tebou, až bude hotov.“

Konečně vojáka pustila. „Nevím, co mě to popadlo. Měla jsem...“

„Strach.“

Pomalou přikývla. „Ano. Ale už nemám.“ Uklonila se Crispinovi a zamířila nahoru. „Paní? Obávala ses Raena, že?“

Předstírala, že ho neslyší, ale on chvátal za ní a opakoval svou otázku. Nakonec se obrátila, usmála se a řekla: „Neobávala jsem se.“

Ucítil osten zklamání, že mu nedůvěřuje natolik, aby mu řekla pravdu.

„Děsila jsem se.“

Zamrkal. „Cože, paní?“

„Myslím, že bych to napřed měla vysvětlit Connorovi, až se vrátí, ale ujišťuji tě, Crispine, kdyby se snad přece jen stalo a Raen by se vrátil dříve než on, řeknu všechno tobě. Rozumíš?“

„Rozumím,“ odpověděl. „Raen je Connorův nevlastní bratr a Connor by se měl o jeho chování dovědět jako první. Jen mě mrzí, že jsi mu to už neřekla.“

„I mě to mrzí,“ řekla a přiznala jenom sobě, že kdyby se minulá noc vrátila, nejednala by jinak.

Pak se znovu chtěla vzdát. „Paní, jaké máš dnes plány?“

Nebyla to jeho otázka, která ji přiměla k smíchu. Byl to strach, který slyšela v jeho hlase. „Neboj se. Dnes nebudu jezdit na vraníkově.“

Zůstala venku mnohem déle, než předpokládala, navštívila několik žen, které se posadily s šitím ven, a do tvrze se vrátila až odpoledne. Než vstoupila do domu, zopakovala si znovu, co řekne, až pozdraví Euphemii. „Raději by mi neměla říkat dítě,“ zamumlala.

Její odhodlání trvalo jen krátce, pak si s povzdechem přiznala, že ji ta žena může nazývat dítětem, jak dlouho bude chtít, a ona neřekne ani slovo protestu. Kritikou si nikdy příznivé přijetí nevyslouží.

Nebesa, jak dlouho zde vlastně hodlá zůstat? Brenna uvažovala, že se na to Euphemie zeptá, ale ať si zkoušela otázku formulovat jakkoliv, vždy jí zněla poněkud neomaleně.

Přinutila se nemyslet na své trápení a vstoupila do síně. „Dobré odpoledne, lady Euphemio. Jak se ti dnes daří?“

„Brenno, vím, že jsem se o tom už zmínila, ale zdá se, že to musím opakovat. Byla bych raději, kdybys mě oslovovala paní MacAlisterová. Uvědomuji si, že to neděláš schválně – jsi přece ještě dítě – ale chci, aby ses o to víc snažila nezapomínat.“

Zhluboka se nadechla. „Ano, paní MacAlisterová. Pokusím se.“

„Slyšela jsi smutnou zprávu o Hughovi?“

„Ano.“

„To je hrozné, že? Vedl takový prázdný život. Nikdy nic neznamenal ani neudělal nic, co by stálo za to si pamatovat.“

„Jsem přesvědčená, že jeho rodina si to nemyslí,“ odpověděla Brenna.

„Nikdy se neoženil. Neměl žádnou ženu. Ach nebesa. Škoda, že jsem neřekla Connorovi zprávy, které mi sdělil Raen. Nějak mi to vypadlo z paměti. Možná na to zas zapomenu, než se vrátí. To je stárím, Brenno. Člověk zapomíná na maličkosti.“

„Možná kdybys to světila mně, mohla bych ti připomenout, abys mu to řekla,“ nabídla se Brenna.

Stála s rukama zkříženýma a čekala, že ji Euphemia pozve ke stolu. Neodvážila se posadit bez vyzvání, protože Connorova nevlastní matka jí právě tohle před dvěma dny vyčetla. Už tu chybu nebude opakovat. Vycházet s ní co nejlépe je přece její nejdůležitější úkol, připomněla si.

„Pojď a posad se ke mně, dítě, nestůj tam a nenuť mě, ať k tobě musím zvedat hlavu. Povím ti, co slyšel Raen, když byl včera na projížďce. Mám samozřejmě obavy, když vyjíždí tak sám, třebaže vím, že se o sebe dovede postarat. Přesto takové výlety považuji za nebezpečné. Dnes se o něho už nebojím. Jedou s ním tři další muži, kteří cestují na sever. S nimi bude v bezpečí.“

„A co ty zprávy, paní? Jak mohl něco slyšet, když byl včera venku sám?“

Euphemia se musela chvíli nad otázkou zamyslet, než si konečně vzpomněla. „Jak se někdy stane, spatřil oddíl vojáků směřujících na jih. Raen dva z nich znal a samozřejmě je zastavil a promluvil si s nimi.“

Brenna si vzpomněla, že cestou sem se Connor vyhýbal všem dobře průjezdným cestám a dal přednost jízdě lesem, protože se nechtěl s nikým setkat.

„Myslím, že by Connora možná zajímalo, že zeman MacNare přece jen chystá svatbu. Je mi jeho nevěsty líto.“

„I já ji lituji, paní,“ zašeptala Brenna a srdce se jí sevřelo soucitem.

„Pochybuji, že se k ní bude chovat laskavě. Přesto člověk musí alespoň doufat. Jakže se to jmenuje? Vzpomínám si jen, že pochází z Anglie.“

Odkud žena pochází nebylo pro Brennu důležité. Jediné, na čem záleží, je, že ta ubohá žena bude mít hrozný osud, pokud někdo něco neudělá.

„Je už pozdě?“ zeptala se.

„Myslíš, jestli je už u MacNara?“

„Ano.“

„Myslím, že ne. Svatba se má konat až za několik týdnů, říkal Raen. Samozřejmě je také možné, že si to MacNare rozmyslí a pošle pro ni dříve.“

„Takže je snad ještě čas,“ řekla Brenna. „A co když si to MacNare rozmyslí a nebude se s ní chtít oženit,“ dodala.

„Neměla by sis dělat plané naděje, dítě. Zdá se, že MacNare je velmi odhodlaný.“

„Dověděl se Raen, kdo je ta žena?“

„Ano, ale na to už si nevzpomínám. Stáří, víš.“

Brenna přikývla. „Ano, samozřejmě.“

„Bylo to zvláštní jméno. Vzpomínám si, že jsem si to pomyslela, když mi je Raen řekl. Možná si ještě vzpomenu,“ dodala a neurčitě pokrčila rameny. „Škoda, že Raen odjel tak brzy. Chtěl by jistě projevit soustrast Hughově rodině. Můj syn je velice citlivý člověk. Zpráva se k němu samozřejmě brzy dostane.“

„Myslíš, že se pak obrátí a přijede zpátky?“ zeptala se Brenna a snažila se nemít v hlase paniku.

„Možná, podle toho, kdy se o tom doví,“ odpověděla Euphemia. „Myslel by si, že je jeho povinností stanout u Hughova hrobu s ostatními zemany, ale možná už bude pozdě. Kdyby se mezitím ostatní vrátili domů, k čemu by to bylo? Doufám však, že se o pohřbu doví včas, protože jsem přesvědčena, že by ho postrádali, kdyby se nedostavil.“

„Ale Raen přece není zeman, že?“

„Velmi brzy se zemanem stane,“ odsekla Euphemia.

„Ano,“ rychle přisvědčila Brenna, aby ji uchlácholila. „Když se o Hughově smrti doví včas, zastaví se i tady?“

„Bylo by to od něho velmi milé,“ odpověděla Euphemia. „Před pohřbem jistě nebude mít čas, ale mohl by se zastavit cestou zpátky na sever. Znepokojuje tě taková možnost? Připadáš mi nějak rozčilená.“

„Jen jsem uvažovala, kdy se vrátí Connor. Mám jeden problém, o kterém bych s ním chtěla mluvit.“

„Jestli není něco v pořádku, neměla bys obtěžovat svého manžela. Měla by ses obrátit o radu ke mně. Nemám pravdu?“

Rozhodla se, že to vyzkouší. „A co když se problém týká tvého syna?“

„Tím spíš bys o něm měla mluvit se mnou. Jsem jeho matka, prokrista, a mohla bych možná spor... urovnat... než se prohloubí ještě víc.“

„Paní, pochybuji, že budu ještě někdy s Raenem sama, takže ten problém...“

Euphemia ji přerušila. „S Raenem sama? Co tím míníš, dítě? Bojíš se snad mého syna?“

Brenna váhavě přikývla. „Pokusil se, totiž, pokusil se využít... chytil mě a otřel se o... a když jsem ho požádala, aby mě pustil, vůbec mě neposlouchal. Říkal velmi nevhodné...“

„Dost,“ vyštěkla Euphemia. Oči jí plály hněvem, a přece Brenna nepoznala, je-li její vztek namířen proti ní, nebo proti jejímu synovi.

Za okamžik se však Euphemiino chování velmi změnilo; začala se tvářit pobaveně. Brenně její úsměv připadal stejně znepokojující jako její hněv.

„Mému synovi ses velice zalíbila, dítě. To je přece jasné. Raenovi bylo vždycky líto ubohých a nešťastných. Ještě když byl malý, vybral si z vrhu štěňat největší nedochůdce a staral se o ně jako o vlastní. Nechci tvrdit, že jsi nešťastná, ale Raen i já jsme si všimli, jak se Connor k tobě chladně chová. Věřím, že za čas, až se naučíš být správnou manželkou, se tvůj manžel nad tebou ustrne. Všimla jsem si, že už včera večer u stolu se zdál být šťastný, že tě má vedle sebe.“

Brennu napadlo, co by si Euphemia myslela, kdyby jí řekla, že Connora požádala, aby se k ní choval pozorně. Chápala, proč si

jeho nevlastní matka myslí, že není šťastný. Connor se k ní v minulosti skutečně choval poněkud chladně, ale už svůj postoj změnil, několikrát ji dokonce políbil před všemi svými vojáky. Euphemia ovšem nebyla svědkem proměny svého nevlastního syna.

„A co Raen?“ zeptala se Brenna.

Euphemia ji pohladila po ruce. „Určitě ani trochu nepřeháníš?“

„Ano, vůbec nepřeháním.“

Euphemia chvíli uvažovala a pak řekla: „Protože je Raen bratr tvého manžela, jsem si jistá, že je zrovna tak důležitý jako on. Navrhuj, abys udělala to, o co tě můj syn požádá. Jako paní domu musíš vyhovět každému jeho přání, protože je tady pánem, když je Connor mimo dům.“

Brenna byla otřesena. „Chceš říci, že bych měla...“

Euphemia ji znovu přerušila. „Respektovat každé jeho přání,“ prohlásila a kývla hlavou. „Jistě si uvědomuješ svou cenu, protože já stěží věřím tomu, že s ženami v Anglii zacházejí jejich manželé jinak. Měla bys považovat za čest, žes upoutala Raenovu pozornost. Kdyby si tě vybral král Anglie, obrátila by ses k němu zády? Ne, jistěže ne. Chápu, že jsi z toho poněkud zmatená. Jsi velmi mladá a máš sklon přehánět. Ale Connorovi se o tom nezmíním. Zuřil by, kdybys řekla něco zlého o mém synovi. Věř... počkej, teď jsem si právě vzpomněla na jméno té ženy. Faith. Říkala jsem, že bylo zvláštní...“ Pohledem sklouzla k Brenně a přimhouřila oči. „Myslím, že se jedná o dceru barona Hayneswortha.“

„MacNare si chce vzít Faith? Paní, víš jistě, že to je dcera barona Hayneswortha? Protože to je můj otec.“

„Naprosto jistě,“ odpověděla Euphemia.

Brenna energicky potřásla hlavou. „Můj otec by se měl přece už konečně poučit ze svých chyb. Neposlal by svou nejmladší dceru takovému d'áblu.“

„Záleží na tom?“ řekla Euphemia. „Jakmile se sepiše smlouva, nedá se nic dělat. MacNare se nedá odbýt. To je od něho chytré, ne? Musí tě nenávidět stejně jako Connora, a jak jinak je možné dostat něco, co je ti drahé, než si to prostě vzít? Dostane Faith třeba

násilím, když bude muset," dodala. „Alespoň bych to od něho očekávala.“

„Ne!“ vykřikla Brenna.

Euphemia ji pohládila po ruce. „Je to škoda, ale ty s tím opravdu nemůžeš nic dělat, že?“

„Nesmí se za něho provdat. Někdo musí...“

„Ovládej se, Brenno. Dámy přece nekřičí,“ řekla Euphemia a hned nato sama zakřičela, aby přivolala do síně Nettu.

„Myslela jsem, že je v kuchyni,“ zašeptala Brenna.

„Ne, není. Poslala jsem ji nahoru, aby uklidila můj pokoj. A, tady je. Netto, kolikrát ti to musím říkat? Když jsem v síni, musíš stát u dveří pro případ, že bych tě potřebovala. Rozumíš?“

„Ano, paní,“ odpověděla Netta. Soustředila pozornost na zemanovu ženu. „Děje se něco, lady Brenno?“

„Vidíš, že ano... Podej své paní kousek plátna, aby si mohla otřít slzy. Skutečně bys, Brenno, neměla plakat před služebnictvem. Nehodí se to. Nemáš důvod takhle se chovat. Smiř se s tím, s čím nemůžeš nic udělat.“

„Connor takovému šílenství zabrání,“ zašeptala Brenna.

„O tom pochybuji, dítě. Jak by mohl? Má teď dost práce s tím, aby ochránil členy Hughova klanu. Nemůže být na dvou místech současně a nemůžeš očekávat, že se obrátí zády k bezbranným lidem a vypraví se do Anglie. Mysli.“

„Šel vyjádřit svou soustrast, ne bojovat,“ namítla Brenna. Ze všech sil se snažila soustředit se na to, co jí Euphemia říká, ale cítila takovou paniku, tak se bála o bezpečí své mladší sestry, že sotva mohla myslet na něco jiného.

„Zdá se, že MacNare žádnou soustrast nebude vyjadřovat. Vyhlásí válku, aby získal Hughovu půdu dříve než Connor. Hughovo území sousedí s jeho zemí i s Connorovou, což znamená pro MacNara značnou výhodu.“

„Jak to všechno víš?“ zeptala se Brenna.

„Slyšela jsem o sporu mluvit nějaké vojáky. Všichni MacAlisterové vědí, co se děje, dokonce i služebnictvo, ale tobě se ještě nesvěřují, že? Možná proto ničemu nerozumíš. Kde je Netta?“

Trvá jí celou věčnost, než ti přinese ubrousek. Kdybych se nechystala k odjezdu, vyhodila bych ji odtud.“

„Nettu?“ zeptala se Brenna, protože vůbec nechápala, jak může něco takového říci.

„Dávej přece pozor, co říkám, Brenno. Co se týče tvé sestry, myslím, že bys ji měla prostě pustit z hlavy. Opravdu se s ní nedá nic dělat.“

„Ale Connor by mohl promluvit s mým otcem...“

„Jak můžeš po Connorovi chtít, aby se vypravil k tvému otci? Jistě si uvědomuješ, že by se museli pozabíjet. Koneckonců, tvůj manžel to všechno způsobil, když tě MacNarovi unesl. Osud tvé sestry byl zpečetěn a ani ty, ani Connor jejímu manželství nezabrání. Zapomeň na ni,“ dodala. „Nebo se za ni pomodli, když myslíš, že se ti uleví.“

„Ano, pomodlím se,“ řekla Brenna.

Vstala, uklonila se Euphemii a obrátila se k odchodu. Netta za ní běžela s kouskem plátna v ruce, jak jí Euphemia přikázala.

„Doufám, že se budeš zase ovládat, až se vrátíš,“ řekla Euphemia. „Všimla jsem si, že včera večer jídlo všem chutnalo. Přiznáš už konečně, že bylo správné vyměnit kuchařku?“

Brenna na ni nevěřicně pohlédla. Jak může proboha teď hovořit o jídle?

Netta si myslela, že Brenna zapomněla na svůj plán předstírat, že Adu nahradila jinou kuchařkou, a snažila se jí to připomenout, než řekne něco, co by neměla.

„Pozvala jsi místo Ady jinou kuchařku, paní. Vzpomínáš si?“

„Ano, vzpomínám,“ odpověděla Brenna sevřeným hlasem.

„Tak už jdi,“ vyzvala ji Euphemia. „Rozčiluje mě, když tě vidím v tak politováníhodném stavu.“

Brenna vyběhla ven, než si uvědomila, že by bylo lepší uchýlit se do své ložnice, kde by měla úplné soukromí. Ale nerozhodla se vrátit, protože věděla, že kdyby jí Euphemia řekla ještě slovo, nezvládla by svou paniku, začala by křičet a brzy by nepřestala.

Uchýlila se do stínu stromů, klesla na kolena a začala srdceryvně vzlykat.

Connor... Můj bože, jak teď potřebuje Connora! On by věděl, co udělat, a byl by dost silný a mocný, aby se postavil tomu ďáblu na odpor.

Ale jak by od něho mohla žádat takovou věc? Závisí teď na něm životy mnoha jiných lidí. Věděla, že Euphemia nepřeháněla o nebezpečí, které hrozí Hughovým stoupencům. Brenna si pamatovala, co se stalo vojákům jejího otce a její milé Gilly, a věděla naprosto jistě, že MacNare by byl schopen mírumilovný klan bez váhání zničit.

Kdyby Connor mohl jet, poslala by ho na smrt? Nebo by měl raději jejího otce zabít?

Ne, svého manžela poslat nemůže. A kdo jiný dovede učinit konec té hrůze?

Chamtivost. Všechno začíná a končí chamtivostí. Její otec uzavřel smlouvu, aby získal spojence, zrovna tak jako MacNare, a ani jeden z nich neuvažoval o důsledcích. V honbě po moci ovládla jejich mysl i srdce nenasytnost a za oběť měli padnout nevinní.

Ale Faith ne. Brenna raději zemře, než by připustila, aby se ten bídák dotkl její sestry. Prosím, Bože, pomoz mi přijít na něco... pomoz mi... pomoz.

Vzlykajíc sklonila hlavu, pozvedla ruce k srdci a v tomto smutném okamžiku zoufalství Bůh vyslyšel její modlitbu. Uvědomila si, že je tu někdo jiný, koho může požádat o pomoc, muž, který ji vzal za ruku a slíbil, že udělá, o co ho požádá, muž dokonce ještě mocnější než Connor.

Neodmítne ji.

Vypukla válka.

Connor stál na pahorku nad Hughovou tvrzí, pohled upíral na kopce v dáli a v myšlenkách se zabíral minulostí, protože opět hledal odpověď, která mu tolik let unikala.

Brzy se k němu připojil Quinlan. „MacNare si s námi hraje, Connore. Jaký je jeho skutečný cíl?“

„Chce, abychom se věnovali obraně hranice mezi naším a Hughovým územím, než se k němu připojí jeho spojenci.“

„Jistě ví, že my děláme totéž.“

„Víš. Záměrně obětuje malý počet vojáků, které posílá do každého útoku, i když dobře ví, že je čeká smrt, ale toto území není jeho bezprostředním cílem. Může se ho snadno zmocnit, až na mne zaútočí.“

„Myslíš, že ten voják mluvil pravdu o sestře tvé ženy, nebo to byla jen další lest, která měla rozdělit naše síly?“

„Umírající člověk obvykle říká pravdu. Ale na tom teď nezáleží. Musím se postarat, aby Faith byla před MacNarem v bezpečí.“

Quinlan mlčky souhlasil. „Čekal jsi dlouho na tento den. Mám pocit, že budeš moci požádat Kincaida o meč svého otce a udělat tomu jednou provždy konec.“

Connor se k němu obrátil. „Ale proč teď? Ví MacNare něco, co já nevím? Mohli bychom ho zničit i se všemi jeho spojenci. Není blázen; ví, kolik nás je. Proč by zbabělec, kterým celá ta léta byl, když mě provokoval jen malými, bezvýznamnými útoky, najednou začal být tak agresivní?“

„Na to ti nedám odpověď, ale přece vím, že nemůžeš být najednou všude. Modlím se, abychom byli schopni boj zítra ukončit. Musíme zaútočit na jeho tvrz, dříve než on zaútočí na nás.“

„Bud' trpělivý, Quinlane. Nehodlám vydávat v nebezpečí nikoho z MacAlisterů. Ještě předtím podniknu veškerá potřebná opatření. Z boží vůle jednoho dne přijdeme na to, kdo jsou ostatní proraďníci, než budu nucen zabít MacNara.“

„Ty myslíš, že MacNare jedná na něčí příkaz?“

„Myslím,“ odpověděl Connor. „Ať je to kdokoliv, je mnohem chytřejší.“

„A co Faith? Nemůžeš se teď vydat do Anglie.“

„Já ne, ale ty můžeš. Vyráz zítra za svítání a vezmi s sebou deset mužů. Mohla by to být past,“ varoval Connor.

„Samozřejmě,“ přisvědčil Quinlan. „Co s ní mám udělat, až se k ní dostanu?“

„Dělej, co chceš, hlavně aby byla v bezpečí,“ odpověděl mu přítel.

Connorův úsměv Quinlana zmátl. „Jak to myslíš?“ zeptal se.

„Je načase, aby ses oženil, nemyslíš?“

Útoky na hranici zesílily, a přestože nebylo třeba vyvíjet velké úsilí, aby MacAlisterové udrželi své pozice, Connor musel zůstat déle, než předpokládal. Každý den spal jen několik hodin a využíval noční temnoty k tomu, aby pomáhal členům Hughova klanu dostat se do bezpečí. Kdyby všechno pokračovalo podle jeho plánu, mohli by být během dvou dnů všichni muži, ženy i děti dobře ukryti před MacNarovými houfy. U některých starších mužů se setkal s odporem, a až poté, co slíbil při duši svého otce, že se všichni budou moci vrátit do své země, jakmile konflikt skončí, byli ochotni se podřídit.

Zbytek musel nechat na svém starším bratrovi. Connor vyčkával tak dlouho, jak bylo možné, zatímco Alec se pokoušel přijít na to, kdo je ve spojení s MacNarem; ale když se ze dnů stal týden, bylo zřejmé, že pravda jim bude ještě nějaký čas unikat.

Stále nebyl konec. Ten, kdo byl ve spojení s MacNarem, se nevzdával, a Connor se nejvíc bál toho, že zemře, aniž se doví, kdo je jeho nepřítel... stejně jako jeho otec.

Několik dní se Brenna snažila zůstat klidná a myslet na běžné domácí činnosti. Právě se vracela z návštěvy u Lothara, když ji dostihla Netta. Služebná si okamžitě všimla, že její paní nemá na krku kožený řemínek s přívěskem.

„Nemáš u sebe svůj medailonek, paní.“

„Ne, nemám.“

„Ale vždycky ho nosíš. Nevšimla bych si toho, kdybys dnes neměla vlasy vyčesané nahoru. Ztratila jsi ho?“

Brenna si vytáhla z vlasů stuhu a nechala kadeře klesnout na ramena. Když si toho všimla Netta, všimne si i Crispin a nelíbilo se jí, že by Connorovu blízkému příteli měla lhát.

„Medailonek se určitě brzy najde,“ řekla. „Nemusíš si dělat starosti.“

Netta však namítla: „Vím, že není ve tvém pokoji. Právě jsem tam uklidila a jistě bych ho našla, kdyby tam byl. Medailonek našeho zemana leží na truhlici na stejném místě, jako byl včera. Svůj jsi zatím nikdy neztratila, paní. Podívala ses na truhlu v síni?“

„Ještě ne,“ odpověděla Brenna a snažila se zavést řeč jinam. „Jak jsi unikla lady Euphemii?“

„Odpočívá. Až se probudí, chce, abych jí sbalila šaty.“

„Chystá se odjet?“ Bůh jí pomáhej, nedokázala skrýt úsměv.

Netta se zasmála. „Řekla mi, že se rozhodla nečekat na svého nevlastního syna a chce odjet zítra ráno. Myslím, že se jí zdá, že si jí náš zeman nevšímá.“

„Všímal si jí. Měla by si uvědomit, kolik má teď starostí.“

„Poslal ti dnes nějakou zprávu?“

„Ano, poslal. Ujišťuje mě, že je všechno v pořádku a že bude brzy doma.“

„Ale takovou zprávu ti posílá každý den.“

„Je pozorný, Netto. To je všechno, co mě zajímá.“

„Paní, mohu tě požádat o laskavost?“

„Ano, samozřejmě.“

„Až odjede paní MacAlisterová, řekneš mi, proč jsi minulý týden kvůli ní plakala? Vím, že bych se na to neměla ptát, ale dělám si o tebe starosti. A Ada také. Obě tě máme moc rády,“ dodala Netta a kývla hlavou.

„I já tě mám velice ráda, Netto. Až se dovím, že se trápení vyřešilo, povím ti, co mi řekla.“

„Děkuji, paní. Půjdeš teď do domu?“

„Ano.“

„Máš pro mne nějakou práci?“

„Nemám. Mohla by sis užít volné odpoledne. Já se teď půjdu přezout a pojedu ven.“

„Upozornila jsi na to Crispina?“ zeptala se Netta a zasmála se.

„Má teď práci, dohlíží na stavbu opevnění před tvrzí. Nemusíš se obávat, že si vezmu vraníka. Davis ho přede mnou ukryl.“

Netta se zasmála. „Zavírá Davis pořád oči, když vejdeš do stáje?“

„Ano, ale nechce mi říci proč.“

Brenna sledovala Nettin úprk přes nádvoří. V myšlenkách se vracela k sestře, ještě když vycházela do domu a chvátala po schodech nahoru k ložnici. Čekání na zprávu, že Faith je v pořádku, bylo nesmírně těžké, a jediná možnost, jak si dopřát alespoň trochu klidného spánku, bylo svěřit vše do rukou božích. Udělala všechno, co mohla. O zbytek se může postarat jedině On.

Otevřela dveře a spěchala do pokoje. Na truhlici u postele zpozorovala dýku a ihned potřásla hlavou nad svojí zapomnětlivostí. Skutečně se bude muset víc soustředit na to, co dělá, aby neustále neztrácela své věci. Rychle zasunula dýku do pochvy.

Za sebou uslyšela zaskřípání zavírajících se dveří a pomyslela si, že za to může průvan. Právě se chtěla posadit na postel a stáhnout si střevíce, když uslyšela klapnutí závory.

Ještě než se obrátila, bylo jí naprosto jasné, kdo je s ní v pokoji.

Pak ho uviděla. U dveří stál Raen. Výkřik v hrdle se jí zarazil, když viděla, jak si pomalu začíná svlékat košili.

Crispin se dověděl o Raenově příjezdu od vojáka, který stál na stráž u padacího mostu.

„Před chvílí se vrátil spolu se třemi dalšími vojáky. Ale Raen byl jediný, kdo přešel padací most. Jeho druhové čekají na louce dole. Vidím je odtud,“ zavolal. „Raen mi říkal, že uctil Hughovu památku a že se jen chce rozloučit se svou matkou, než zase odjede. Vyzval mě, abych nechal most dole, což jsem samozřejmě odmítl. Vidíš, Crispine, že jeho kůň je osedlaný, takže skutečně miní odjet brzy.“

Crispin nechal svého koně Davisovi a vyrazil vzhůru do kopce. Jeho paní mu říkala, že se Raena bojí, a Crispin byl rozhodnutý zůstat v její blízkosti, než odtud Connorův nevlastní bratr zmizí.

Čím víc se blížil k tvrzi, tím víc spěchal. Nedovedl si vysvětlit, proč má pocit, jako by jeho paní hrozilo nebezpečí, ale ten pocit sílil a on běžel jako o závod, aby byl co nejdřív u ní.

A pak uslyšel výkřik. Srdce se mu rozbušilo a vytáhl meč. „Bastard!“ Nejprve kletbu zašeptal, potom ji zakřičel nahlas.

Všichni se hnali k nádvoří. Ticho, které po děsivém výkřiku nastalo, všem nahánělo hrůzu.

Crispin doběhl na vrchol a uslyšel mužský křik. Trhl sebou a vzhlédl vzhůru. V okně spatřil Raena, jak se drží za rameno, potácí se jako strom podtínaný sekerou a převrací se ven. Ve vzduchu se ještě snažil obrátit, aby nepadl hlavou dolů, ale marně. Zařval hrůzou a v okamžiku se zaduněním dopadl tvář na zem.

Crispin se znovu rozběhl. Dobrotivý bože, dej, ať je naživu, modlil se. Přeskočil Raena, přihnul se ke dveřím a prudce je otevřel, právě když se proti němu objevila Brenna.

Zůstal stát jako solný sloup. Výraz její tváře ho vyděsil víc než před chvílí její výkřik. Její oči byly jako nepřítomné, tvář smrtelně bledá a všude na šatech měla krev. Její levá paže byla zakrvácená, potřísněná krví od ramene po zápěstí. Ještě víc krve měla na ramenou a na krku a šaty vyhlížely, jako by je potrhalo dravé zvíře.

Nevěděl, jak je možné, že vůbec došla dolů. Snažil se ji zachytit, ale vyhnula se mu a běžela dolů po schodech.

„Pospěš si, Crispine. Musíš mi pomoci,“ vzlykala. „Musíme ho někde ukrýt.“

Hlouček vojáků obklopil tělo. Jakmile k nim doběhla, roztoustupili se. Ve tvářích měli výraz děsu a pobouření.

„Neshodila jsem ho z okna... ne opravdu ne... Nohy se mu zapletly do plédu, když jsem ho kopla do slabin... ano, chtěla jsem ho zranit, aby nemohl... Chtěl mě srazit na zem, ale v ruce jsem měla dýku a pak... Sotva se obrátil... stalo se to... a pak vypadl, Crispine. Prostě vypadl... a teď tu leží.“

Chytila Crispina za ruku a snažila se ho táhnout s sebou. „Copak nechápeš? Musíme ho ukrýt... Nesmí vidět svého syna mrtvého. Ach bože, musím to říci Connorovi... nemohla jsem ho nechat... Ona mi říkala, že bych měla, ale já jsem nemohla... ne, nechtěla jsem!“ vykřikla.

„Euphemia ti řekla, abys byla po vůli jejímu synovi?“ nevěřičně se zeptal Crispin.

„Ano, ale já jsem nemohla... pokoušel se, ale upadl dřív, než mohl...“

Zarazila se, pustila jeho ruku, pak se sklonila a uchopila Raena za nohu a snažila se ho odvléci pryč.

„Paní, pusť ho. Dovol mi, abych ti pomohl,“ řekl Crispin.

„Ano, pomoz mi. Ukryjeme ho, než se doví, že přijel zpátky. Ano?“

„Ano,“ sliboval klidným hlasem, protože ji chtěl především uklidnit. „Ukryjeme ho.“

„Paní, v zádech má tvoji dýku,“ zašeptal Owen. „Chceš, abych ji vytáhl?“

„Ne, ne,“ vykřikla.

Crispin kývl na Owena a naznačil mu beze slov, aby mlčel.

„Connor mi to nikdy neodpustí. Ach bože, co jsem to udělala? Zabila jsem mu bratra... Ne, ona ho nemůže vidět. Pomoz mi, Crispine. Prosím. Chtěla bych, aby tu byl Connor.“

Pomalů pustil její ruku. Zoufale potřásala hlavou. „Ne, nejsem už neposkvrněná. Dotýkal se mě rukama a ústy...“

A pak se mu vrhla do náruče. „Odveď mě k jezeru. Ano?“

„Ano, paní,“ zalhal. „Odvedu tě k jezeru.“

Pohladila ho po paži. „Děkuji. Udělala jsem to, že?“

„Co jsi udělala?“

„Zabila jsem ho.“

„Ne, zabil se sám. Zasloužil si smrt. Kdyby to neudělal, zabil by ho Connor.“

„Bude mě nenávidět?“

Omdlela mu v náručí, než jí stačil odpovědět.

Donald postoupil kupředu s dýkou v ruce, stáhl Crispinovi z ramenou pléd a rozřízl ho na dva dlouhé pruhy.

Crispin držel Brennu v náručí a obrátil se tak, aby jí Donald mohl ovázat látkou rány. Pak začal šeptem udílet rozkazy. „Budeš držet stráž po dobu, co zde nebudu. Odvezu ji k paní Kincaidové. Ránu je třeba sešít,“ dodal. „Giricu, vezmi ostatní a obklič tři vojáky, kteří na toho bastarda čekají dole na louce. Přiveď je do tvrze a nechej je stát u stájí.“

„A co s Connorovou nevlastní matkou?“

„Donalde, ty jí pověz, co se stalo. Jestliže si bude chtít odvézt jeho tělo, dovol jí to, ale nebude ji doprovázet nikdo z Connorových vojáků. Rozumíš?“

„Ano,“ odpověděl Donald.

„Aedene, najdi Connora a řekni mu, co se stalo. Ujisti ho, že jeho žena bude v pořádku. Nemaluj to děsivěji, než jak to skutečně je.“

„Zemře?“ zašeptal Owen zděšeně.

„Ne, nezemře. Donalde, do tvrze nesmí nikdo jiný než naši lidé, dokud se nevrátí Connor, Alec, Quinlan nebo já.“

„Necháš ji u Kincaidů?“ zeptal se Owen. „Ne, zůstanu s ní, dokud za ní nepřijede Connor.“

„Mají zde tři vojáci, kteří přijeli s Raenem, zůstat, i když Euphemia odjede?“

„Ať jedou s ní.“

Donald dokončil ovazování, kývl na Crispina a zamířil ke stájím, aby připravil svému veliteli koně. V běhu ještě udílel rozkazy. Chtěl, aby s ním a s jeho paní jel celý oddíl vojáků a aby se všichni okamžitě připravili.

„Nechej mu dýku v rameni,“ přikázal Crispin. Byl tak rozhněvaný, že se mu hlas trásl vzteky. „Řekla, aby Connorova žena byla po vůli jejímu synovi. Bůh ji ochraňuj, až se to Connor doví.“

„Chceš, abych mu to řekl?“ zeptal se Aeden.

„Řekni mu všechno, ale napřed ho ujisti, že paní skutečně nezemře. Má svoji ženu nesmírně rád.“

Crispin vykročil přes nádvoří, zastavil se, obrátil se k Raenovi a plivl na něho.

Brenna se probrala bohudíky až před tvrzí Kincaidů. Ve dveřích se objevili Alec a Jamie. Alec zbledl, když zjistil, v jakém stavu je. Jamie se rozplakala. Zakryla si rukou ústa a snažila se tlumit hlasitý pláč.

Brenna požádala Crispina, aby jí dovolil postavit se. Přidržovala se jeho paže a pomalu stoupala po schodech. Crispin si všiml, že má dosud v očích podivně lesklý pohled, a věděl, že jí bude dlouho trvat, než se vzpamatuje z hrůzy, kterou prožila.

Brenna se zastavila před Alecem. „Zabila jsem Connorova nevlastního bratra.“

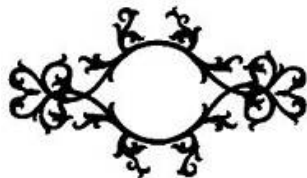
Pak se obrátila k Jamii. Vyděšeným hlasem řekla: „Jeho matka už mě nikdy nebude mít ráda.“

Alec ji zvedl do náruče a odnesl do domu. „Všechno bude zas dobré, Brenno. Tvůj manžel tě má rád a my také.“

„Alec?“

„Prosím?“

„Je mi to tak líto.“



KAPITOLA 17

Quinlan se vrátil z Anglie s prázdnýma rukama. Naprosto zoufalý a zmatený podával hlášení svému zemanovi.

„MacNare vypravil své oddíly do Anglie. Vydali jsme se po jejich stopách z Nížiny, spočítali jsme je a zjistili jsme, že se ve stejném počtu vraceli z tvrze barona Hayneswortha.“

„Kolik jich bylo?“

„Dvacet šest vojáků v plné zbroji.“

„Ale Faith s sebou neměli.“

„Ne.“

„Víš to naprosto jistě?“

„Dívali jsme se na ně, když odjížděli, Connore. Vím to jistě.“

„A co jste s nimi udělali?“

„Co myslíš?“

„Kolik mých mužů se zúčastnilo boje?“

„Bylo nás jedenáct.“

„Takže čestný boj. Byl někdo z našich zraněn?“

„Donovan má ránu ve stehně, ale to bylo nejhorší, co se stalo. Ostatní utrpěli pouhá škrábnutí. Abych byl upřímný, nemyslím, že by se Donovan mohl bez nesnází vrátit zpátky, kdyby nebylo...“

„Kdyby nebylo čeho?“

„Bylo to trochu zvláštní,“ řekl Quinlan. „Baronovi vojáci pozorovali boj z věže a ve chvíli, kdy jsem se rozhodl jít do tvrze a zjistit, kde je Faith, spustili padací most a z tvrze vyšel zástup vojáků. V jejich čele kráčela matka tvé ženy.“

Quinlan se usmál a pokračoval: „Její gaelština je ještě horší než řeč lady Brenny,“ řekl. „Vojáci byli samozřejmě ozbrojeni, ale brzy jsem si uvědomil, že mají zbraně jen proto, aby chránili svou paní. Už chápu, kde získala tvoje žena odvahu. Její matka sesedla z koně, chtěla vědět, kdo našemu oddílu velí, ale než jsem jí to mohl říci, spatřila Donovana a zamířila k němu. Netřeba říkat, že tvůj voják nechtěl, aby se ho dotkla. Jí to ale nevadilo. Měla s sebou potřebné náčiní a hned mu ránu vyčistila a sešila.“

„A cos dělal ty?“

„Odpovídal na otázky o tvé ženě. Zřejmě si o ni dělala starosti, i když to nechtěla přiznat. Vysvětlila mi, že kdyby se Brenna dostala do opravdových nesnází, poslala by některému z bratrů nebo sestře svůj medailonek. Protože to neudělala, věděla její matka, že je v bezpečí. Obávala se však o ni kvůli tobě a posílá ti vzkaz.“

„Jaký?“

„Zacházej s ní laskavě, jinak se budeš zodpovídat její rodině. Všichni slyšeli, co se stalo s doprovodem lady Brenny, a její matka mě ujistila, že baron netušil, že zeman je taková zrůda. Ach, a tohle se ti bude líbit. Je ti zavázán za záchranu své dcery.“

Connor potřásl hlavou. Že je mu vděčný nějaký Angličan? Co si hrome o tom má myslet?

„A co Faith?“

„Zmizela. Její matka se o ni bála, když se objevili MacNarovi vojáci. Vtrhli k nim bez vyzvání, vysvětlovala, a prohledali každý kout tvrze, aby ji našli. Matka naší paní si myslí, že jí někdo přišel na pomoc. Myslí si, že ví, kdo ji zachránil.“

„A kdo?“

„Ty.“

„Nezajímalo ji, proč jsi s vojáky přijel ty, a ne já?“

„Zdá se, že ne.“

„Co řeknu své ženě, Quinlane? Nemohu ji udržovat v nevědomosti, co se týče její sestry. Nakonec se to od někoho doví. Klepy se šíří na Vysočině jako vítr.“

„To máš pravdu. Vlastně to vypadá, jako by se o té situaci někdo dověděl a dostal se k Faith dříve než my. Pochybuji, že to

byl některý z jejích bratrů. Nenechal by matku se trápit. Jistě by jí to řekl, ne?“

„Zřejmě ano. Je jen jediný člověk, myslím si, který by se kvůli Brenně pustil do tak nebezpečné akce.“

„Kdo?“

„Můj bratr. Jak mi to líčíš, je to pravděpodobné, nemyslíš?“

„Nenávidí Angličany.“

„Ale má rád moji ženu,“ řekl Connor. „Musím si s ním promluvit dřív, než něco řeknu Brenně. Je možné, že z boží vůle Alec odtamtud Brenninu sestru odvedl a někam ji ukryl. Máš ještě nějakou zprávu?“

Quinlan pokrčil rameny. „Matka naší paní posílá své dceři dárky a...“

„A co?“ zeptal se Connor překvapený jeho zaváháním.

„Políbila mě na tvář. Nechtěl jsem ji odstrčit. Je to přece jen matka naší paní, ale... To není k smíchu, Connore. Bylo to trapné. Řekla mi, že polibek je pro její dceru a že očekává, že jí ho... předám.“

„Ona chce, abys políbil moji ženu?“ Connor se už neusmíval.

„Ano.“

„To neuděláš.“

„Ne, ovšemže ne.“

Rozhovor skončil. Oba válečníci se rozjeli k jihozápadnímu cípu hranice, kde došlo k poslednímu útoku.

Za hodinu dorazil Aeden. Už z dálky křičel na zemana, pak sesedl z koně a běžel k němu.

„Tvoje žena je v pořádku, zemane,“ vyhrkl. „Ale ocitla se v nesnázích.“

Connor znehybněl a neřekl žádné slovo, dokud mu Aeden dopodrobna nevyprávěl, co se stalo. Voják také opakoval každé slovo, které Brenna řekla, a když skončil, Connor se třásl vzteky.

„Kde je moje žena teď?“

„U Kincaidů. Je tam s ní Crispin. Svěřil tvrz Donaldovi.“

„Je Brenna v pořádku?“

„Ano, je.“

„Víš to jistě?“

„Vím.“

Connor se snažil potlačit strach, aby se mohl soustředit. „A Euphemia?“ zeptal se tentokrát mrazivým hlasem, protože chtěl působit dojmem, že se zcela ovládá.

„Crispin předpokládá, že si tělo svého syna odveze s sebou na sever a tam ho pohřbí.“

„Je Brenna...“

„Daří se jí dobře,“ opakoval znovu Aeden. „Nechci ti lhát. Potřebovala sešít ránu a byla ztlučena, ale její život není ohrožen. Ženy chtěly jet s ní. Donald měl co dělat, aby jim v tom zabránil.“

Connor se musel ze všech sil přemáhat, aby nezařval zuřivostí. Měl být u ní. Měl vědět, co se děje. Ten bastard! Odvážil se na ni vztáhnout ruku.

„Co mám udělat, zemané?“ zeptal se Aeden.

Connor se nemohl přimět myslet na praktické záležitosti. Aeden musel svou otázku zopakovat ještě jednou, než mu byl zeman schopen odpovědět.

Zavolal Douglase, velitele vojáků střežících hranici, a řekl mu, že mu svěřuje veškeré velení. „Přestěhuj dnes v noci zbytek Hughova klanu. Až budeš hotov, vrátíš se se všemi MacAlisterovy domů. Aeden ti pomůže.“

„A ty, zemané?“

„Já jedu ke své ženě. Quinlane, budeš mě doma zastupovat, než se vrátím.“

Quinlan zůstal u Connora, zatímco druhý voják se vzdálil, aby vyplnil jeho rozkaz.

Najednou Connor zavolal na Aedena. „Řekla mé ženě, aby mu byla po vůli?“ zařval. Nechtěl ani na okamžik čekat na odpověď, uchopil otěže svého koně, vyhoupl se mu na hřbet a pobídl ho do cvalu.

Quinlan se vydal za ním. Měl v plánu krýt mu záda, než se dostanou do míst, kde se bude muset obrátit na sever, zatímco Connor bude pokračovat v cestě ke Kincaidům.

Connor si vybral nejrychlejší cestu. Ujížděl podél hranice, a když byli dost daleko od ostatních vojáků, vyrazil ze sebe výkřik připomínající řev raněného zvířete.

Euphemia. Nemohl její jméno ani vyslovit, aniž by měl chuť tasit meč. Už nikdy si nebude říkat MacAlisterová, už nikdy na sebe neoblékne pléd, který poskvřnila, a už nikdy se k nim nepřiblíží.

Quinlan předpokládal, že se jeho zeman obrátí k východu, protože se právě nalézali na rozcestí, a proto ho překvapilo, že se místo toho zastavil.

„Connore?“ oslovil zemana, když zastavil koně vedle něho. „Budeš se muset zbavit hněvu, než se setkáš se svou ženou. Vím, mrzí tě, žeš ji opustil, ale ona pochopí, žeš neměl jinou možnost. Miluje tě,“ dodal a kývl hlavou. „Přestaň hledět do země a podívej se na mne.“

„Raději se ty podívej na zem,“ vyštěkl Connor.

Quinlan souhlasně kývl a sklopil zrak. Pak tiše zaklel. „Čerstvé stopy.“

„Čtyři koně... ne, pět,“ opravil se Connor. „Jedou pomalu, v řadě za sebou. Kdo...“

„Co říkal Aeden, kolik vojáků se vracelo s Raenem?“

„Tři,“ odpověděl Connor. Pak sebou trhl. „Matka toho bastarda může už být na cestě domů. Škoda, rád bych si s ní promluvil.“

„Skončilo by to tak, že bys ji zabil,“ řekl Quinlan.

Connor zakroutil hlavou. „Ne, smrt by pro ni byla příliš laskavá. Chci, aby trpěla tolik let jako tenkrát, když od nás odjela.“

„Jestli to je Raenova družina, proč jedou na opačnou stranu? Musí přece vědět, že zvolili špatný směr.“

„Nevím.“

„Stopy jsou natolik čerstvé, že je můžeme zanedlouho dostihnout. Měli bychom přece vědět, kam jedou, ne?“

Connor přikývl. „Pojedeme po stopách, ale jen chvíli. Musím za Brennou.“

„Já vím. Konečně bys měl začít,“ řekl, když opět pobídl své koně do cvalu.

„S čím bych měl začít?“ chtěl vědět Connor. „Říkat jí, že ji miluješ.“

Connor ujížděl vpředu a zamířil do lesa, aby si zkrátil cestu na hřeben před sebou a viděl, jak daleko se Euphemia dostala. Vyjel z

lesa, sesedl a rozběhl se vpřed, aby si prohlédl průvod dole pod kopcem.

Quinlan ho za chvíli dohonil. Dole pod nimi se prostíral úzký pás louky. Ujížděl po ní smuteční průvod. Oba muži viděli, že mrtvé Raenovo tělo je přehozeno přes posledního koně v řadě.

Pak Connorovu pozornost upoutal šelest dole mezi stromy. Něco se tam pohnulo, tím si byl jist. Počkal a za pár okamžiků, když se pětice dostala na konec louky, z lesa vykročila postava.

Connor i Quinlan okamžitě poznali MacNara. Ohromeni a plni vzteku se dívali, jak Euphemia sesedá z koně a běží přivítat svého spojence.

Už věděli, kdo je zrádcem.

Connor ujížděl ke Kincaidům jako o závod, na nádvoří seskočil z koně a vtrhl dovnitř.

Bral schody po dvou, aby se dostal na terasu, v zoufalé touze se sám přesvědčit, že je všechno v pořádku. Před Brenniným pokojem stál na stráži Crispin. Connor se prohnal kolem něho, rozrazil dveře a vstoupil dovnitř.

Věděl, že se chová jako šílený, ale nemohl se ovládnout. Musel jí říci, jak ho mrzí, že nebyl doma, aby ji chránil. Jestli mu neodpustí, neví, co si počne.

Teprve až byl uprostřed místnosti, všiml si, že Brenna stojí u okna s Jamií. A pak zůstal na místě stát.

Na tohle ho nikdo nepřipravil. Jeho jemná, křehká žena byla ztlučena tak krutě, že nemohl pochopit, jak to přežila. Vypadala, jako by ji napadlo divoké zvíře. Na tváři měla purpurové podlitiny, paži ovázanou od ramene až k prstům a všude na kůži známky škrábanců.

Ale byla živá. Connor si ta slova musel v duchu opakovat, aby se uklidnil, než na ni promluví.

Není mrtvá. Nemohla by stát klidně u okna.

„Ne, nejsem mrtvá,“ řekla Brenna, než si uvědomil, že svou myšlenku vyslovil nahlas.

Při cestě z pokoje se Jamie zastavila a zašeptala Connorovi: „Nebude dlouho vzhůru. Dala jsem jí něco na spaní, ale zatím se

přemáhá. Zdá se, že si myslí, že se ti musí napřed omluvit. Pokus se ji dostat do postele.“

Connor přistoupil k Brenně, aby ji mohl zachytit, kdyby se hroutila slabostí. Nechtěl ji vyděsit. Věděl, že vypadá příšerně. Na tváři a na pažích měl válečné barvy a v očích mu plál vztek, který nedovedl potlačit.

Chtěl, aby přišla k němu, ale nedovedl si představit, proč by ho vůbec chtěla mít ve své blízkosti, po tom, co jí udělal. Zatímco on bránil bezcenný kus půdy, ona zůstala sama a musela se bránit jeho nepříteli.

„Chceš, abych si smyl válečné barvy? Vím, že se ti nelíbí,“ řekl hlasem sevřeným dojetím.

„Nevadí mi.“

„Nevadí?“

„Musím ti něco říci, Connore.“

„Napřed si lehni do postele.“

„Jamie mi namíchala nějaký nápoj, po kterém mám spát. Řekla mi, že se probudím až zítra.“

„Já vím,“ odpověděl. „Když si lehnu do postele...“

„Tak dobře.“

Nehýbala se. „Raen vypadl z okna.“

„Já vím, lásko.“

„Neshodila jsem ho. Ani jsem ho nechtěla bodnout. Upadl na ostří dýky, a kdyby mě nedržel za zápěstí a netlačil je k zemi, nestalo by se to. Pokoušela jsem se bodnout ho do ruky, aby ji dal pryč od mých úst a abych mohla zavolat o pomoc. Věř mi prosím. Nechtěla jsem, aby zemřel. Jen jsem chtěla, aby mě pustil.“

„Mrzí mě, že jsem tam nebyl, abych tě chránil.“

„Co bys udělal?“

„Vyhodil bych ho z okna.“

Zmatena jeho slovy potřásla hlavou. Při pohybu se jí zatočila hlava. „Musím ti toho říci ještě víc, než usnu. Snažila jsem se ctít tvoji matku a vážit si jí, ale už nemohu. Jsem bezohledná, že se stavím mezi tebe a tvoji rodinu. Patří k tvé minulosti a vím, jak je pro tebe důležitá. Už se nikdy nevrátí, pokud tam budu já. Bude mě nenávidět, Connore, až zjistí, že její syn je mrtev. Crispin ho

někam ukryje. Tvoje matka mi řekla, že mám dělat, co po mně bude Raen chtít. Ale já jsem nechtěla a nemrzí mě to. Bylo od ní špatné myslet si, že bych se mu měla podrobit.“

„Ano, bylo to špatné. Dovol mi, abych tě odnesl do postele.“

Chovala se, jako by ho neslyšela. „Nikdy mi neodpustíš. Ale já to ani nechci. Nemám ji ráda. Musíš se rozhodnout, kdo z nás je pro tebe důležitější. Vím, že není správné na tebe naléhat, ale...“

„Brenno...“

„Ne, musím ti to vysvětlit,“ vykřikla. „Vidím, jak se zlobíš a...“

Ze všech sil se snažila neusnout, protože lektvar, který jí dala Jamie, na ni už působil a sotva se mohla soustředit na to, co mu říká.

V okamžiku, kdy jí klesla hlava, ji jemně uchopil do náruče a pevně k sobě přitiskl. Usnula. Sklonil se k ní a políbil ji na čelo. Nepohnul se víc než hodinu, spokojen, že cítí její teplo.

Pak se do pokoje vrátila Jamie, aby se zas posadila k Brenně. Utrpení, které viděla na Connorově tváři, ji dojímalo k slzám. „Potřebuje si odpočinout, Connore. Ulož ji do postele.“

Nepohnul se. Trvalo dlouho, než ho přesvědčila, že jeho ženě se brzy uleví.

Pořád však váhal vzdálit se od ní. „Nechci, aby byla sama.“

„Nebude sama,“ slibovala Jamie. „Právě jsem dostala zprávu ze svého sídla, že k nám vyjel otec Sinclair. Ach Connore, nejede sem, aby jí dal poslední pomazání. Brenna nezemře. Chce být u ní jako její přítel.“

„Řekneš mi, kdyby mě potřebovala nebo kdyby se její stav změnil.“

„Ano, ovšemže řeknu.“

Žár v něm se mísil se vztekem a věděl, že pokud rychle neopustí pokoj, přestane se ovládat.

Jamie ho vyprovodila ke dveřím. „Kam jdeš?“

„Skončit s tím.“

„Co mám říct Brenně?“

Potrásl hlavou. Nechtěl své ženě dělat starosti, protože věděl, že kdyby jí řekla, že jede k MacNarovi, bála by se o něho. To nechtěl.

A tak prostě řekl pravdu. „Jedu za svou nevlastní matkou.“

Jeho předstíraná vyrovnanost pominula v okamžiku, kdy vstoupil do chodby. Milující manžel byl ten tam a místo něho se objevil divoký válečník. Vytáhl z pochvy meč, podal ho Crispinovi a sešel dolů. Jeho krok byl dlouhý, cílevědomý; na jeho tváři se zračil mrazivý výraz svědčící o krutém záměru.

Alec pozoroval bratra ze síně a byl napjatý očekáváním.

Connor neřekl ani slovo. Sršící zlostí se vrátil do síně a strhl ze stěny meč svého otce.

Nebylo zapotřebí žádného příkazu. Quinlan a Crispin postoupili kupředu a postavili se zemanovi po boku.

Alec nezaváhal. S vražedným výrazem vytáhl svůj meč a následoval bratra.

Nakonec se Donald MacAlister přece jen dočká spravedlnosti.

Neměli slitování. Bitva, která u MacNarovy tvrze vypukla, byla čím dál krutější, meče se neúnavně míhaly vzduchem a systematicky ze všech stran prorážely obranu nepřítele. Alecovy síly se na jižní straně zformovaly do širokého půlkruhu, zatímco Connor a jeho spojenci zaútočili v nepropustném oblouku ze severu, pak se spojili s Alecovými vojáky a postupovali dál v kruhu.

Nepřítel už nemohl prorazit jejich obklíčení ani jim zabránit v odvetě. Na své straně měli i moment překvapení.

Až do chvíle, kdy zaútočili, si MacNare neuvědomil, že jeho proraďné plány byly odhaleny. Bylo domluveno, že severní klany zaútočí na Connorovu tvrz za dva dny za úsvitu, ale hloupost, které se dopustila ta stařena tím, že přišla k MacNarovi hledat útočiště dříve, než bylo v plánu, jejich časový plán zhatila.

MacNare se boje nezúčastnil; ukryl se za zavřenými dveřmi tvrze. Obklíčen ze všech stran, uzavřen doma jako v hrobce se ten zbabělec zběsile snažil posbírat všechno své zlato a vynést je s sebou tajným východem ven. Jako krysa s vyčnívajícími předními zuby ostrými jako břitva těkal úzkýma očima sem a tam, slídil po

síni a hledal další vak, který by mohl naplnit svými poklady, zatímco Euphemia vyváděla jako pominutá.

„Pusť se do boje,“ naléhala na něho. „Jediné, co musíš udělat, je zabít Connora a Aleca, a jejich vojsko se rozpráší.“

„Mlč, ženská,“ zařval. „Nebo ti vrazím meč do břicha. Byla to chlípnost tvého syna, která sem přivedla Connora.“

„Neví, že jsem přivezla tělo svého syna. Myslí, že odjel na sever.“

„Tak proč zaútočil?“

„Vyprovokovaly ho tvoje útoky na Hughovu hranici,“ vykřikla. „Zůstaň a bojuj.“

„Proč se staráš, co udělám? Tvůj skvělý synáček je přece mrtev,“ zavrčel. „A mrtvý muž se nemůže stát zemanem v zemi MacAlisterů. Už jsi ztratila všechno.“

Dveře se s rachotem rozlétly. Ozvalo se zadunění, které otřáslo celou síní, a MacNarovi připadalo stejně hrozné jako blížící se požár. Hustý šedivý kouř, který začal proudit do místnosti zpod dveří, ho přinutil ke spěchu.

„Pomoz mi naplnit vak,“ vykřikl. „Pospěš si, budou tu co nevidět.“

Ohlušující třeskot mu řekl, že zabarikádované dveře byly prolomeny. Jdou si pro něho. Na kamenné podlaze přede dveřmi už slyšel dunění jejich těžkých bot, které se neustále blížilo.

Ruce se mu třáslly tak, že poslední vak upustil. Zaúpěl lítostí nad vysypaným zlatem, už neměl čas ho posbírat, popadl meč a rozběhl se k únikové cestě.

Euphemia se vrhla před tajný průchod. „Nebud' bláhový,“ zaječela. „Alec ani Connor nevědí, že se Buchananové spojili s mým klanem. Za dva dny projedou horským průsmykem a zaútočí na MacAlisterovu tvrz. Pořád můžeš dostat svůj podíl, pokud zůstaneš a budeš bojovat. Zabij Connora, nebo přísahám, že ho k tobě sama přivedu.“

Před vchodem do síně se objevili čtyři bojovníci a vyslechli zoufalé Euphemiiny výkřiky. Brzy bylo Alecovi jasné, že člověk, kterého považoval za svého spojence, bastard Buchanan, se dal do spolku s jeho nepřáteli.

Connor přistoupil ke dveřím. Alec ho však odstrčil a ramenem je vyrazil. Závora zapraskala hned při prvním úderu a při druhém se rozlomila.

Alec ustoupil, počkal, až Connor vytasí z pochvy otcův meč, a pak mu položil ruku na rameno. „Měj s ním tolik soucitu, jako on měl s tvým otcem.“

Quinlan a Crispin s tasenými meči se zařadili po boku svého zemana, když vstoupil do síně. Alec jim chtěl krýt záda a jeho vojáci zas kryli záda jemu.

„Ustup mi z cesty,“ zaječel MacNare na Euphemii.

Odmítala se pohnout. MacNare si stále myslel, že se mu útěk podaří. O kousek ustoupil, zvedl meč a bodl ji právě v okamžiku, kdy do místnosti vkročil Connor.

Nijak nezareagoval na výkřik své nevlastní matky, při kterém tuhla krev v žilách, a chladně se díval, jak MacNare vytáhl z jejího těla meč a odstrčil ji stranou. Euphemia zavravorala a zhroutila se na zem.

MacNare si neuvědomil, že Connor je už v síni. Odkopl Euphemii z cesty a zběsile hledal výplň v obložení stěny, za kterou se skrýval tajný východ.

„Kampak se chystáš?“ zeptal se Connor.

MacNare se prudce obrátil. „Nemáš právo mne napadnout, MacAlistere. Vůbec žádné právo. Kincaid se o tom doví.“

„Já o tom vím, blázne,“ zařval vztekle Alec.

MacNare zbledl. Tvářil se, jako by spatřil proti sobě kráčet samotnou smrt.

„Nebyl jsem tam. Neměl jsem co dělat se smrtí tvého otce, MacAlistere. Byl jsem tehdy chlapec zrovna jako ty. Jenom malý chlapec.“

„Bylo ti tehdy přes dvacet,“ zařval Alec. „Byl jsi u toho a měl jsi na sobě pléd Kaernů, ty bastarde. Donald MacAlister byl můj přítel.“

Šťouchl Connora do zad. „Pohled na zbabělce je mi odporný. Ukonči to.“

„Zabiju tě dřív než ty mě,“ vykřikl MacNare. Skočil kupředu, nahrbil se a s napřaženou zbraní se hnál proti Connorovi. Connor však obratně odvrátil ránu mečem svého otce.

„Pomoz mi, Connore,“ zaúpěla Euphemia, svíjející se ve smrtelné bolesti.

Connor neodpověděl.

MacNare se otočil a hnál se k tajnému východu. Když se obracel, zaslechl zasvištění meče a uhnul doprava. Connor jeho pohyb očekával. Ostří meče Donalda MacAlistera protřelo MacNarovo hrdlo a narazilo na stěnu. Úder strhl MacNara zpátky a nabodl ho rovnou na desku kryjící tajný vchod. Ta se odsunula a začala se kývat sem a tam.

V síni se teď ozývalo jen vrzání dřeva a MacNarovo tiché smrtelné chropění.

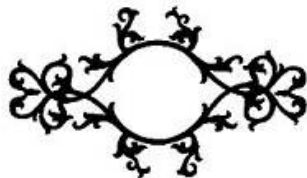
„Synu, pomoz mi prosím,“ žadonila znovu Euphemia. „Slituj se nad svou matkou.“

Nikdo jí neodpověděl. Crispin se zeptal Connora, jestli má vytáhnout meč jeho otce, ale zeman zavrtěl hlavou.

„Je tam, kde si ho můj otec přál mít. Nechej jej být.“

„Connore,“ kvílela Euphemia. „Prosím... prosím...“

Aniž se Connor ohlédl, vyšel ze síně. Křik jeho nevlastní matky pomalu slábl a zakrátko ustal.



KAPITOLA 18

Connor si vybral. Jakmile Brenna obdržela manželův vzkaz, zachvátilo ji zoufalství. Odjel k Euphemii. Už neměla téměř žádnou naději na společnou budoucnost, protože poznala, že mu záleží především na minulosti a ona nemůže udělat nic, čím by tomu zabránila.

Jakmile Jamie spatřila její ohromení, začalo ji mrzet, že jí zprávu vyřídila. Brenna se rychle zotavovala ze svých ran, ale jakmile se dověděla, co má Connor v úmyslu, zase otupěla. Jamie se jí sice snažila přimět, aby se jí svěřila, co ji trápí, ale Brenna s ní odmítala mluvit.

Popuzovala ji i pouhá zmínka o Connorovi. Jamie se marně snažila celé tři dny přimět Brennu, aby jí řekla, co se s ní děje. Nakonec usoudila, že bude muset počkat, dokud se Connor nevrátí.

Čas uzdravil Brennino tělo. Její zevnějšek se během krátké doby výrazně změnil. Podlitiny z tváře i z ramen téměř zmizely; modřiny už začaly blednout a paže se dobře hojila.

Čtvrtého dne svého nuceného odpočinku Brenna vstala a oblékla se. Když se naobědvala, vyšla za ní nahoru do pokoje Jamie, aby na ni dohlédla. Potěšilo ji, že se Brenna posadila na židli u okna.

„Jak se cítíš?“ zeptala se.

„Mnohem lépe,“ řekla Brenna. Snažila se, aby její hlas zněl vesele, ale věděla, že se jí to nepodařilo, protože Jamie přispěchala k ní a položila jí ruku na čelo.

„Nemám horečku,“ prohlásila Brenna. „Opravdu je mi dobře.“

„Rychle se uzdravuješ, ale obě víme, že tě bolí srdce. Mám pro tebe překvapení, které by tě mohlo potěšit. Chce si s tebou promluvit otec Sinclair. Kdyby mi hned řekl, že hovořil s tvou matkou, přivedla bych ho k tobě už dříve,“ dodala se smíchem. „Ale zmínil se o tom až před chvílí.“

Brenna pocítila nesmírnou radost. „Opravdu je tady?“

„A, konečně úsměv,“ řekla Jamie. „Je tu už od včerejška večera. Seděl u tebe v noci několik hodin, ale tys spala. Mám ho k tobě přivést?“

„Ano, prosím.“

Brenna vyskočila, jakmile otec Sinclair vstoupil do pokoje. „Jsem tak ráda, že tě vidím,“ vykřikla.

„Raději se posad,“ vyzvala ji Jamie, pečující o svou pacientku jako slepice o své kuřátko.

Brenna poslechla, počkala, až si kněz přisune k oknu další židli, aby se mohl posadit proti ní, a pak řekla: „Měl jsi úspěšnou cestu?“

„Všechno dopadlo dobře,“ ujistil ji kněz a kývl hlavou. Brenna se bála mu uvěřit. Vzala Jamie za ruku a pevně ji stiskla. „Určitě?“

Místo odpovědi pozvedl její medailonek a vložil jí ho do druhé ruky. „Určitě.“ Rozplakala se.

„Takže to není dobrá zpráva?“ zeptala se Jamie. „Bolí tě něco? Svěř se mi, prosím.“

„Je zahlcena štěstím,“ řekl otec Sinclair.

„Ano, jsem šťastná,“ koktala Brenna.

„Netušila jsem, že ztratila svůj přívěsek,“ řekla Jamie.

„Ach, nikdy ho neztratila,“ řekl duchovní.

Jamie byla zmatena. „Tak proč...“

„Nemusíš si kvůli mně dělat starosti.“

„Musím si kvůli tobě dělat starosti, protože tě mám ráda, sestřičko, a tvůj muž také. Ted' vás tady nechám o samotě. Otče, doufám, že budeš schopen ji přesvědčit, že ji Connor neopustil.“

Než mohl kněz odpovědět, Brenna potřásla hlavou. „Byla bych raději, kdyby ses s námi posadila a vyslechla zprávy z mého domova.“

Jamie její pozvání odmítla. „Nechám otevřené dveře a půjdu dolů. Grace se schovává pod stůl, aby nemusela jít po obědě spát. Ta malá ještě nepřišla na to, že ji z druhé strany síně vidím. Varuji tě, Brenno. Slíbila jsem jí, že k tobě může po odpoledním spánku přijít. Zdá se, že si myslí, že patříš jenom jí, když jsi tady.“

„Moc ráda ji uvidím.“

Jamie se uklonila otci Sinclairovi a vyšla z pokoje.

„Musíš mi všechno vylíčit, otče,“ řekla Brenna.

Duchovní přikývl. „Přijel jsem do domu tvých rodičů a přinesl jsem s sebou pro Faith hnědý hábit, aby si ho oblékla na cestu do Gillianovy tvrze. Doslechl jsem se však, že Gillian není doma, a musím přiznat, že jsem nevěděl, co mám udělat. Naštěstí jsem si vzpomněl na opatství. Věděl jsem, že tam mnichové mají několik cel pro unavené poutníky. Faith se se mnou setkala na louce. Jakmile jsme vjeli do lesa, oblékla si hábit a pak jsme postranními cestami vyrazili k cíli.“

„Jak se ti jenom odvděčím?“ řekla Brenna.

„Nemusíš se mi nijak cítit zavázána. Bůh na nás dohlížel a to byl jistě důvod, proč jsme se nesetkali s žádným nebezpečím. Tvoje sestra je velmi milá mladá žena. Některé její názory mě docela pobavily,“ přiznal. Pak vyprávěl pár historek o její sestře. Brenna se s chutí zasmála a její smích nesmírně potěšil srdce otce Sinclaira.

Pro Connora opět zapracoval moment překvapení, protože se mu podařilo připravit se k útoku na severany projíždějící průsmykem v horách. Byl to krvavý boj, boj na život a na smrt, ale za tři dny se mu povedlo nepřítele porazit. Postarat se o zraněné, aby byli schopni zpáteční cesty, jim však trvalo mnohem déle než samotná bitva a ani Alec, ani Connor neopustili tábor, dokud poslední z nich nebyl schopen vyjet. Vojáci, jejichž rány vyžadovaly sešití, byli dopraveni k Jami, která v těch dnech pracovala od časného rána do noci, aby je jaksepatří ošetřila. Opozdilci, kteří potřebovali Jamiinu péči, se trousili přes padací most ještě tři dny.

Naštěstí žádný z mužů nepotřeboval poslední pomazání, což bylo dobře, protože otec Sinclair mezitím už vyjel z tvrze Kincaidů, aby završil své důležité poslání, jak alespoň tvrdil Jamie, v opatství Dunkady směrem k Nížině. Předpokládal, že se do tvrze Kincaidů nevrátí dříve než za dva týdny.

Protože všude vládl zmatek, jak muži přecházeli přes padací most tam i zpátky v nejrůznějších denních i večerních hodinách, nikdo si nevšiml, že Brenna zmizela. Teprve hodinu předtím, než se domů vrátil Alec, Jamie zjistila, že není ve svém pokoji. Hledali ji v celém domě, ale marně.

V okamžiku, když Jamiin muž překročil práh, byla Jamie strachy polomrtvá. Věděla, že Connor bude zuřit, a rozhodla se, že nechá na Alecovi, aby mu to řekl.

Nedala manželovi ani čas, aby ji políbil. Vrhla se mu do náruče a vykřikla: „Ach, díky bohu, že jsi doma. Brenna se mi ztratila. Musíš ji najít.“

Alec nevěřil, že je něco takového možné. Nikdo přece nemůže bez povolení opustit tvrz. Za hodinu měl chuť zabít muže, který měl na starosti střežit jeho rodinu.

Ale přes všechnu zlost byla jeho reakce ještě mírná ve srovnání s Connorovou. Ten byl vzteky bez sebe.

„Jak se zde mohla ztratit, Alecu?“ zařval.

„Nemohla se mezitím vrátit domů?“

„Zastavil jsem se ve své tvrzi pro něco, o čem jsem věděl, že moji ženu potěší. Rozhodně bych si všiml, kdyby tam byla.“

„Je mi to tak líto, Connore,“ řekla Jamie. Posadila se ke stolu a zabořila tvář do dlaní. „Měla jsem ji víc hlídat. Každé ráno jsem se za ní byla podívat, než jsem sešla dolů. I dnes jsem myslela, že je v posteli. Bylo příliš brzy na to, abych ji budila, a zpátky do tvrze jsem se dostala až pozdě v noci. Znovu jsem nahlédla do jejího pokoje a byla jsem přesvědčena, že spí. Měla jsem pořádně odhrnout pokrývky. Kdybych nebyla tak vyčerpaná, jistě bych to udělala a všimla bych si, že je postel prázdná.“

„Vstoupil do jejího pokoje někdo ze služebnictva?“ zeptal se Connor.

„Řekla jsem všem, aby ji nerušili. Můj bože, vždyť ani nevím, jak dlouho tu není. Tolik mě to mrzí.“

„Alec, odved' svoji ženu do postele,“ přikázal Connor. Přistoupil ke stolu a odsunul židli, aby Jamie mohla vstát.

„Není to tvoje chyba, Jamie.“

Alec ji vzal do náruče. „Minulý týden jsi vůbec nespala, že?“

„Měla jsem moc práce s raněnými, Alec. Vyspím se zítra. Musím najít Brennu, než...“

„Najdu ji s Connorem. Ty běž spát.“

Jamie byla tolik unavená, že neměla sílu se s ním přít, a věděla, že by mu stejně příliš nepomohla. Vždyť se sotva držela na nohou a myšlenky se jí z hlavy vytrácely. Položila mu hlavu na rameno. „Miluji tě, Alec. Co uděláš, abys ji našel?“

„Začneme tím, že celou tvrz obrátíme vzhůru nohama. Nemyslím si, že je daleko.“

Alec přistoupil ke Quinlanovi, přikázal mu, aby zadržel Connora v síni, dokud se nevrátí, a pak odnesl svoji ženu do ložnice.

„Nezapomeň říci dětem, že jsi doma,“ řekla Jamie. „A Alec? Chtěla bych, abys spal zas v naší posteli. Probudíš mě, až za mnou přijdeš?“

Usnula, než jí mohl odpovědět. Svlékl jí šaty, upravil pokrývku, políbil ji na čelo a sešel dolů do síně.

Spolu s Connorem pak prohledali každou místnost v tvrzi. Hledali i v celém jejím okolí, až se dostali k padacímu mostu, a nakonec byli oba přesvědčeni, že Brenna přece jen odešla někam daleko.

Connorovi se zdálo, že hledáním jen marní čas. Jeho hněv se brzy změnil v paniku.

„Víš, jaké jsou její šance někde v pustině,“ řekl Connor. „Sama nepřežije, Alec. Ona...“

„Přežije,“ odsekl Alec. „Ale ty nebudeš k ničemu, když budeš mít takové myšlenky.“

Ve chvíli, kdy se vraceli do síně, byl Connor tak zoufalý úzkostí, že nebyl schopen jediné rozumné myšlenky. Přihnal se do místnosti, aniž věděl, co zde vlastně chtěl.

„Zeptal ses všech, kdo tu zůstali?“

„Vyslechli je už dříve,“ odpověděl Alec. „Poslal jsem pro dva z nich, kteří by se měli vrátit ze stráže a dorazit hodinu po rozbřesku.“

„Řekni mi, kde je najdu,“ vyžadoval Connor. „Pojedu za nimi sám.“

„Ne.“

Alec dobře znal svého bratra, a proto byl připraven na to, že se Connor pokusí odejít z místnosti. Zastoupil mu cestu.

„Přikážu svým lidem, aby hlídali u vchodu pro případ, že by ses chtěl vykrást ven v noci. Smiř se s tím, že nikam nepůjdeš, dokud spolehlivě nezjistíme, kde je. Měsíc dnes nesvítí a ve tmě by ses zabil i se svým koněm, kdybys odtud odjel. Měj rozum.“

„Nerozumíš mi. Musím ji najít. Neví, kam by měla jít.“

„Jak to myslíš?“

„Brenna se mi chce vyhnout. Dává mi za vinu, že jsem ji nechránil před Raenem. Měl jsem být u ní. Měl jsem vědět... Jestli se jí něco stane, jestli se k ní nedostanu, než...“

„Najdeme ji,“ přesvědčoval ho bratr.

On i Quinlan zůstali s Connorem až do půlnoci. Pak vyšel Alec nahoru, aby se alespoň na hodinu prospal.

Connor chtěl začít vyslýchat muže, kteří byli nablízku, když Brenna odcházela, ale Quinlan odmítl. „Trvalo by nejméně hodinu, než bychom všechny našli. Všem jsme řekli, aby se dostavili za svítání. Vím, že nebudeš spát, ale alespoň se posad', Connore. Vím, co prožíváš. Na tvém místě bych také zuřil. Abys ji ovšem mohl najít, je důležité zachovat si čistou hlavu.“

Connor věděl, že má pravdu. Nemohl zavřít oči, ale přece jen se posadil. Quinlan usnul na jedné židli nedaleko dveří. Connor ho vyzval, aby šel nahoru a vyspal se v pořádné posteli. Jeho přítel nechtěl odejít, ale jakmile mu to Connor přikázal, byl nucen poslechnout.

Zbytek noci proseděl Connor sám ve tmě u stolu a čekal, až se rozední. Před očima mu vyvstávaly nejrůznější děsivé představy, co všechno se jeho nejmilejší mohlo stát, až se jeho mysl vzbouřila a začala se takovým vidinám bránit.

Byla to nejdelší noc jeho života.

Příští den nebyl o moc lepší. On a Alec se střídavě vyptávali každého vojáka, který zůstal, aby střežil tvrz svého zemana. Nikdo nevěděl nic, co by jim mohlo pomoci.

Connor se chystal odjet domů, aby vyslechl své vlastní lidi, v naději, že možná Brenna někomu z nich naznačila, kde by ji mohli hledat, a byl plný neklidu. Na jedné straně by už nejraději vyrazil na cestu domů, ale zároveň chtěl ještě sám vyslechnout všechny Kincaidovy vojáky.

Vojáci, kteří drželi stráž u padacího mostu, vstoupili do síně, právě když se ozval Quinlan.

„Nemohla odjet k Faith?“

Connor tu možnost zavrhl. „Neví, že její sestře hrozilo nebezpečí. Mimochodem, kde jsi nechal Faith, Alecu?“

Jeho bratr nevěděl, o čem mluví. Vysvětlil mu to Quinlan, zatímco Connor nervózně přecházel po místnosti.

Do síně přišla vzápětí Jamie, aby vyslechla, co říkají jejímu manželovi vojáci.

„Ovšemže o tom Brenna věděla. I já bych věděla, kdyby se něco stalo mé sestře. Jak na to přišla, není důležité. Ach bože, medailonek!“ vykřikla Jamie. Rozběhla se ke Connorovi. „Myslela jsem, že ho ztratila, ale když jí ho otec Sinclair zase dal, řekla mi, že ho nikdy neztratila. Rozumíš? Brenna musela poslat ke své sestře otce Sinclaira. Dala mu s sebou přívěsek, aby ho ukázal Faith, aby mu mohla důvěřovat a udělala, co jí přikáže. Věděla jsem, že je Brenna chytrá, ale tohle mě překvapuje. Já bych to tak skvěle nevymyslela.“

Pak začal Alec s výsledkem svých mužů, což byla vyčerpávající práce, protože Connor neustále zasahoval svými nesouvislými dotazy. Nakonec se však všichni dověděli, jak se Brenně podařilo vytrazit.

Zjistili, že během Douglasovy hlídky vešel do tvrze pouze jeden kněz, ale když držel stráž Niell, vyjeli odtud dva duchovní. Connor zvažoval, jestli prokletí jeho duše stojí za chvilkové potěšení, kterého by se mu dostalo, kdyby svatého muže uškrtil.

„Dovolíš, zemane?“ zeptal se Niell.

„Co ještě?“

„Myslím, že kněz nevěděl, že se vypravila za ním. Vyjel první, ujížděl na svém grošovaném valachovi a vedl za sebou soumaru. Druhý kněz vyšel z tvrze pěšky dost dlouho za ním.“

„A tobě to nepřipadalo podivné?“ zařval Alec.

„Byl malý, zemane. Myslel jsem, že má teprve před vysvěcením a že chůze pěšky je jakési pokání.“

„Takže jediné, co musíme zjistit, je, kam měl otec Sinclair namířeno,“ řekl Alec.

„Do opatství Dunkady,“ vyhrkla Jamie.

„Víš to jistě?“ zeptal se Connor.

„Ano,“ odpověděla.

„Pokud mluvil pravdu,“ řekl její manžel. „Prokrista, Alecu. Je to svatý muž. Samozřejmě že mluvil pravdu.“

„Odjíždím,“ řekl Connor.

„Jedu s tebou,“ oznámili současně Alec i Jamie.

Connor zavrtěl hlavou. „O tohle se musím postarat sám.“

„Bez svých mužů tam nejezdi,“ varoval ho Alec.

Protože Connor nechtěl ztrácet čas sporem se svým bratrem, řekl Quinlanovi, aby zajel do tvrze pro ostatní. „Dohoníš mě,“ řekl mu.

Kláster byl vzdálený necelý den jízdy na koni. Pokud však Brenna jela na soumarovi, bůhví, jak dlouho jí bude cesta trvat.

Connor se nutil vypudit z hlavy všechny myšlenky kromě jediné. Musí se dostat ke své milované Brenně. Bez ní je ztracen.

Brenna nebyla k utišení. Nemohla jíst, nemohla spát a nemohla přestat plakat. Její sestra tomu ani trochu nerozuměla.

Faith brzy zoufale lomila rukama. Podala Brenně suchý ubrousek, aby si otřela oči, odhodila promočený do bedny se špinavým prádlem k ostatním a pak se posadila ke své sestře na úzkou pryčnu v její cele. Přísahala, že tentokrát naposledy zkusí se svou sestrou rozumně promluvit.

„Musíš se přestat takhle trápit. Už nás vyhodili z kaple, protože jsi tam dělala takový hluk.“

„Nevyhodili nás. Jen nás vyzvali, abychom se vrátili do svých cel.“

„A co náš milý otec Sinclair? Nemůže kvůli tobě v klidu sloužit nešpory. Proč nás nechceš poslechnout? Řekla jsi mi přece, že svého manžela miluješ.“

„Copak to nechápeš? Vybral si, na kom mu záleží, a mě opustil. Nechce mě ani moji lásku. Nikdy o ni nestál. Ona patří k jeho minulosti a Connor nikdy nezapomene na to, co se stalo. Ne, nemohu se vrátit. Bylo by to příliš bolestné.“

Na okamžik přestala štkát a vysmrkala se. Faith pořád nechápala. „Nikdy jsi neměla ve zvyku plakat. Jestli láska vede k tomu, že se žena cítí bídne, přísahám, že se nikdy nechci zamilovat. A přeji si, abych se nemusela nikdy provdat. Pro lásku boží, přestaneš už konečně plakat? Možná že kdyby ses vrátila a pokusila se... Kdybys mu řekla, jak se cítíš...“

„On ví, jak se cítím, i když jsem mu to neřekla. Dovede se dovtipit, Faith. A já také,“ dodala. „Vím, kdy nejsem žádoucí. Už o tom nemohu mluvit.“

„Co když si pro tebe přijde?“

Zavrtěla hlavou. „Nepřijde.“

„Ale co když ano?“

Povzdechla si. „Pomyslela bych si, že ho sem přivedla jeho pýcha. Nevrátila bych se s ním. Nemohly bychom mluvit o něčem jiném?“

Faith na její slova nedbala. „Gillian ti možná nedovolí, aby ses vrátila k nám. Co uděláš pak? Zůstaneš v opatství na celý zbytek života a budeš otravovat život ubohým mnichům?“

„Můj bratr mě neodmítne. Řekla jsem ti, že Connor ani neví, kolik bratrů a sester mám?“

„Ano, už ses o tom zmínila alespoň stokrát. Chceš přece mít děti, ne? Jestli se vrátíš...“

„Chci mít děti. Ale s Connorem nepojedu.“

„Tak jak si to představuješ, Brenno? Vrat' se k němu. Prosím. Je to tvůj manžel.“

„Musíš pořád začínat?“

Faith se rozhodla, že na ni naléhala už dost. „Možná by ti udělal dobře čerstvý vzduch. Pojdme se na chvíli projít do zahrady.“

„Když sejdeme z cesty, nebudeme už na svaté půdě.“

„Tomu nerozumím.“

„Před opatstvím vede pěšina. Na severu, v místě, kde končí, stojí jeden dřevěný kříž a na jihu druhý. Uhneme-li z pěšiny, nejsme už v bezpečí. Myslím, že bychom měly zůstat zde. Kromě toho by měl brzy dorazit Gillian, pokud otec Sinclair odhadoval správně.“

„Když trváš na tom, že se chceš skrývat, pak se budeme skrývat. Aspoň odtáhni závěsy z okna, ať sem pronikne trochu slunce. Je tu jako v hrobce.“ Faith nečekala, až jí sestra odpoví. Chvátala k oknu, vyvlékla smyčku a stáhla těžkou kožešinu.

Privřela oči proti slunci, zvedla ruce za krk a prohrábla si vlasy. „Větrík je tak osvěžující,“ zašeptala a tvář se jí rozzářila radostí. Stála ve slunečním světle s rukama za hlavou, až ji rozbolely. A pak se zahleděla do kraje.

„Ach... můj... bože... ti jsou... ti jsou ale urostlí.“

„Děje se něco?“ zeptala se Brenna.

Hypnotizována pohledem, který se jí naskýtal, se Faith nezmohla ani na přikývnutí. Na severním konci opatství se objevil zástup mužů tak statných, jaké ještě neviděla. Faith odhadovala, že za urputně se tvářícím válečníkem, který se oddělil od ostatních a stočil koně k pěšině, ujíždí alespoň čtyřicet mužů. Všichni měli holá kolena a skoro nahou i hrud', nebýt úzkého pruhu látky, který se jim táhl od pasu přes jedno rameno. Někteří z nich byli pokryti jizvami. Všichni by potřebovali pořádně vydržnout, ostříhat a slušně obléknout.

U všech svatých, jsou to divoši!

Faith se prudce obrátila. „Nemůžeš se vrátit. Díky bohu jsi dostala rozum. Ke svému manželovi jít nemůžeš. Měla bys zůstat u Gilliana. Bude ho těšit, že tě bude moci mít u sebe. Má tě moc rád. Proč jsi mi neřekla, že jsou... že jsou... Ach Brenno, jak jsi to vůbec mohla tak dlouho vydržet?“

„O čem to mluvíš?“

V obavách, že by Brenna mohla přijít k oknu a všimnout si, kdo je venku, Faith energicky potřásla hlavou. Její sestra měla dost rozčilení na celý život. Důkazy byly zřejmé. Na čele měla jednu jizvu a na paži další.

Aby napravila, co řekla, protože vůbec netušila, s kým vlastně Brenna musela žít, začala chvatně koktat slova omluvy. „Promiň. Nevěděla jsem... až jsem je spatřila. Nevěděla jsem to. Ne, to nepřípadá v úvahu.“

„Co nepřípadá v úvahu?“ chtěla vědět Brenna. Vstala a zamířila ke své sestře u okna.

Faith se rozběhla k ní a strhla ji zase na pryčnu. Pak spěchala ke dveřím a zastrčila závoru.

„Nepřípadá v úvahu, abys... abys vycházela ven. Ano, tak je to. Můj bože, dělá se takové chladno. Myslím, že zas dám na okno kožešinu.“

Běžela zpátky k oknu a vyhlédla ven, doufajíc, že divochy viděla jen ve svých představách. Ne, byli tam stále a zrovna tak děsiví jako předtím.

Ruce se jí třáslly, když se pokoušela připnout kožešinu na okno. „Brenno, pověz mi, jak vypadá tvůj manžel.“

„Proč?“

„Jsem zvědavá, to je všechno,“ odpověděla její sestra. Dívala se na velitele a zároveň se snažila rychle okno zaclonit. Naháněl hrůzu.

„Je hezký.“

„Ty žertuješ.“

„Ne, nežertuji. Opravdu je hezký.“

„Ale jak vlastně vypadá? Popiš mi ho.“

„Má tmavé vlasy i oči a rovný nos. Je vysoký a ohromně silný. Stačí ti to?“

„Má dlouhé vlasy?“

„Všichni MacAlisterové mají dlouhé vlasy. Koho vyhlížíš?“

„Otce Sinclaira,“ odpověděla Faith, což nebyla lež, protože kněz běžel po pěšině směrem k veliteli oddílu. Snad by měl běžet opačným směrem, ne? Přece musel vidět, že jsou vyzbrojeni jako do války.

Brenna zamířila k umyvadlu, aby si opláchla obličej a ruce. „Jestli je otec Sinclair venku, nic nám nehrozí a můžeme vyjít ven i my. Nedovolí nám sejít z pěšiny.“

„Bylo pro vás dva bezpečné přijet sem bez doprovodu?“

„Ne, ale nezbývalo nic jiného. Teď je to jinak. Kromě toho, byla jsem přestrojená za mnicha a všichni na Vysočině mají duchovní v úctě. Nikdo by jim neublížil. Ale teď mi děláš starosti ty. Vezmeš-li si něco do hlavy, uděláš to, ať se děje co se děje, a když se rozhodneš trhat květiny na kopci, vím, že ti to otec Sinclair nedovolí.“

„Tys mě naučila riskovat,“ namítla Faith. „Ach bože, ta kožešina už zase spadla.“

Faith se vyklonila a viděla, že kožešina upadla se zašustěním na zem sotva krok od duchovního. Těsně ho minula a otec Sinclair vydešeně zvedl hlavu k oknu.

„Nezlob se, otče. Vypadla mi,“ zavolala a uskočila, aby ji nezačal poučovat před těmi divochy. Kromě toho si uvědomovala, že se co nevidět rozesměje, a nechtěla kněze urazit.

Slyšel ji však, a MacAlisterové také. Všichni kromě Quinlana předstírali, že si ničeho nevšimli. Ten se však s očividnou radostí zazubil.

Crispin se k němu zvědavě obrátil. „Připadá ti směšná?“

„Připadá mi okouzlující.“

Crispin zakroutil nad svým přítelem hlavou, jako by si myslel, že se zbláznil. Quinlan přikývl a pak prohlásil: „Mám v úmyslu si ji vzít.“

„Uteče před tebou.“

„To doufám. Nebyla by žádná legrace, kdyby se o to nepokusila. Je ohromná, že?“

„A co manželství?“

„Může být.“

Najednou Connor zdvihl ruku. Jeho přátelé si mysleli, že chce, aby byli zticha, aby slyšel, co mu říká kněz. Jejich zeman jim však dával znamení, že se blíží nepřítel. Položil ruku na jilec meče. Blížili se Angličané.

Na pahorku se objevil Gillian a jeho vojáci. Podle dusotu kopyt Connor usoudil, že s baronem přijíždí alespoň šedesát vojáků. Crispin a Quinlan okamžitě obklopili svého zemana, aby ho chránili před napadením z obou stran.

Otec Sinclair si nevšiml, že se MacAlisterové chystají k boji. Znovu vysvětloval, že nepomáhal Brenně uprchnout z tvrze Kincaidů, že neměl nejmenší tušení, že se k něčemu takovému chystá, a dověděl se to, až když vjel do lesa a ona na něho zavolala, aby na ni počkal.

„Copak ses ani jednou neohlédl?“ divil se Connor.

„Když jsem na tvém nebo na Kincaidově území, neohlížím se. Víím, že jsem v bezpečí. Ujišťuji tě, že jsem udělal všechna potřebná opatření, jakmile mě tvoje žena upozornila na svou přítomnost. Pokoušel jsem se ji přemluvit, aby se vrátila, ale ona mě vůbec neposlouchala, zemane. Přece jsem ji nemohl nechat jít samotnou.“

Connor zavrtěl hlavou. „Ujistil jsi mě, že je v pořádku, a to je všechno, na čem mi záleží. Řekni jí, ať přijde za mnou.“

„Odmítne,“ řekl duchovní. „Ale pokusím se.“

„Neodmítne mě.“ Connor vytáhl zpoza pasu dýku a přeřízl nitě, kterými Jamie přišila medailonek k jeho plédu. „Dej jí tohle.“

Duchovní vzal do ruky medailonek a přikývl. „A tvůj vzkaz?“

„Medailonek je můj vzkaz. Pochopí. Nezavrhne mě, otče.“

„Když necháš u dveří svůj meč, můžeš vstoupit,“ připomněl mu kněz.

Connor místo odpovědi vyzval otce Sinclaira, aby se podíval k lesu.

„Ach bože. Gillian je tu. Musím si pospíšet,“ zašeptal. „Nedopustíte se ničeho ukvapeného, než se vrátím.“

„Nedopustíme,“ ujistil ho Connor, „pokud nás ovšem nevyprovokují.“

Duchovní pozvedl lem svého roucha a chvátal zpátky k budově opatství.

„Mohla by sis už přestat česat vlasy, Brenno. Jde sem otec Sinclair. Vlastně běží. Zajímalo by mě... och...“

„Co se děje?“

„Přijel Gillian.“

Brenna upustila kartáč a posadila se na pryčnu. Přišel čas, aby navždy opustila Vysočinu. Ach bože, proč to tolik bolí?

Do očí jí vstoupily slzy. Odevzdaně sklonila hlavu a začala se modlit. „Proč je to tak těžké?“ vykřikla. Otřásla se a pak se už nepřestala chvět, jako by cítila bolest přímo fyzickou.

Faith nevěděla, jak by ji měla utěšit. „Nevím, Brenno. Kdybych ti mohla pomoci, udělala bych to. Možná by tvůj manžel dokázal udělat něco, aby ses cítila lépe.“

„Ne.“

„Je tady, Brenno.“

Kromě toho, že se Brenna napřímila a ztuhla, nic neudělala ani nic neřekla.

„To nepochybně znamená...“

„Je tady kvůli své pýše.“

„Věděla jsem, že to řekneš,“ prohlásila Faith. Vyklonila se z okna a zamávala bratrovi. Gillian i všichni jeho muži vypadali ve svých kroužkových brněních a helmách nablýskané a upraveně. Pak se obrátila a pohlédla na MacAlistery. Vypadali... Jako divoši.

„Ustup od okna.“

„Myslím, že bych měla zamávat tvému manželovi. Bylo by nevychované, kdybych ho ignorovala. Gillianovi jsem už zamávala, a tak je teď na řadě on.“

„Ujišťuji tě, že je mu to jedno.“

Přesto zamávala. „On mi neodpověděl. Gillian ano.“

„Ustup odtamtud,“ vyzvala ji znovu Brenna.

„Pojď a podívej se.“

„Ne.“

Ozvalo se zaklepání na dveře a vzápětí hlasité oddychování. Otec Sinclair celou cestu k Brenninu pokoji běžel.

Faith ho vyzvala, aby vstoupil. „Nepůjde k němu, otče. Pokoušela jsem se ji přesvědčit, ale odmítá s ním mít cokoli společného.“

Duchovní přikývl a spěchal k Brenně. „Tvůj manžel mi řekl, že bys měla přijít za ním, paní. Tvrdil, že tohle tě přesvědčí,“ dodal a upustil jí medailonek do klína.

Dívala se na dřevěný kroužek a mlčela. Faith si chtěla předmět prohlédnout zblízka a vztáhla ruku, aby ho uchopila. Ale Brenna přívěsek zvedla dřív, než se ho mohla zmocnit její sestra.

Vstala a hnala se k oknu. Chtěla ho vyhodit z okna, protože se opovážil použít ho teď, když bylo příliš pozdě, a předtím ho umíněně odmítal nosit.

Vtom ho spatřila. „Vypadá unaveně,“ zašeptala.

„Musíš jít, paní. Pokud tvůj manžel nedostane zprávu, jestli se chceš vrátit s ním, nebo odejít s Gillianem, nevyhnutelně dojde k boji.“

Ustoupila od okna a přešla ke dveřím. „Můj bratr neví, že jsem zde.“

„Na tom nezáleží,“ namítl kněz. Vyšel za ní a následoval ji dolů ze schodů. „Tvůj manžel ví, že jsi tady. Gillian si může myslet, že chce unést tvoji sestru.“

„Znám jistý způsob, jak ho přimět, aby se vrátil do své tvrze,“ řekla Brenna.

„Jaký?“ chtěla vědět Faith a rozběhla se za sestrou.

„Prostě se ho zeptám, jestli mě miluje. Nebude schopen říci, že ano, a uvědomí si, že bych se měla vrátit do Anglie.“

„Co když si to neuvědomí?“ zeptala se její sestra.

„Neudělá nic, co nebudu chtít, aby udělal.“

„Zapomněla jsi, jakou má tvůj muž sílu? Může udělat, co si zamane.“

„Ne pro něho znamená ne.“

„Ale ty ho přece miluješ, děvče,“ namítl otec Sinclair.

„Ano, miluji, ale to nestačí.“

Kněz vzal za dveře, ale neotevřel je. „Faith, vyjdi prosím ven první. Běž ke svému bratrovi a zůstaň u něho, aby věděl, že MacAlisterové neznamenaají žádnou hrozbu.“

„Myslíš, že by Gillianovi vojáci ublížili vojákům z Vysočiny?“

„Ne, MacAlisterové by je pozabíjeli, aniž by se přitom zapotili. Dovedou být bezohlední, když chtějí, a bůhví, že jsou schopni je lehce porazit.“

„Ale je jich dvojnásob...“

„Počet pro ně nic neznamená. Viděl jsem je bojovat a ujišťuji tě, vím, o čem mluvím.“

„Udělám, co říkáš,“ slíbila. Vyběhla ven, běžela k bratrovi a objala ho. Chvilí poslouchala jeho vyprávění o tom, jak Brennin manžel poslal k jejich matce své vojáky, aby ji ochránili před MacNarem. Také dodal, že se matce zalíbil velitel oddílu a že by byla ráda, kdyby k nim zas přijel.

Faith se mu věnovala až do okamžiku, než vyšla ven Brenna.

„Řekneš mi víc, až si sbalím své věci,“ prohlásila, a přestože skutečně měla v úmyslu to udělat, zadívala se místo toho na Brennu. Její sestra vypadala tak zranitelně a opuštěně. Faith ji chtěla ochránit před dalším citovým strádáním, a tak Gillian bude prostě muset mít trpělivost.

Může přece pár minut počkat, nebo ne? „Hned to bude, Gilliane,“ zvolala. „Jen bych se napřed chtěla přivítat s Brenniným manželem.“

Než mohl její bratr cokoliv namítnout, vykasala si sukně a rozběhla se k MacAlisterům.

Otce Sinclaira zdrželi mnichové, kteří se vykláněli z oken v přízemí. Musel každého z nich ujistit, že na svaté půdě nedojde k boji a že bude nejlepší, když se všichni vrátí ke svým povinnostem.

„Je to jenom shledání rodiny,“ vysvětloval a, Bůh mu buď milostiv, vyslovil tu polopravdu, aniž se usmál.

Faith na mnichy nepromluvila, ale zamávala jim. Několik bylo strženo jejím nadšením a odpovědělo jí stejným gestem. Když se blížila konci pěšiny, upoutal její pozornost jeden z MacAlisterů. Zdálo se jí, že od ní očekává, že něco řekne nebo udělá, a i když jí nepokynul ani jinak nic nenaznačil, nemohla se zbavit pocitu, že od ní něco chce.

Všichni válečníci si pátravě prohlíželi vojsko jejího bratra. Faith si všimla, že se Brenna náhle zastavila. Napadlo ji, že si to rozmyslela a nechce se svým mužem mluvit, chtěla jí s rozhodováním pomoci. Přistoupila k ní, vzala ji za ruku a stiskla, aby ji přiměla k činu.

Brenna si své sestry nevšímala. Dívala se jen na svého manžela. Bylo pro ni nesmírné utrpení mít zas ve své blízkosti

muže, jehož milovala, a přitom vědět, že se s ním už nikdy nesetká. Copak si neuvědomuje, jaká muka jí svým příjezdem způsobil? Zdálo se jí, že se jí co nevidět srdce roztrhne na dvě poloviny.

Než došla na konec pěšiny, ještě jednou se zastavila. Faith pustila její ruku a zůstala stát vedle ní.

Uplynula chvilka času, aniž na sebe muž a žena stojící proti sobě promluvili. Faith se rozhodla znovu pomoci. Trochu sestru postrčila.

Brenna na ni nedbala. Zhluboka se nadechla, zvedla v ruce medailonek a řekla: „Tohle patřilo tobě, Connore.“

„Pořád mi to patří, Brenno. Zrovna tak jako ty. Navždy.“

Zavrtěla hlavou. „Je to příliš těžké,“ vykřikla.

Odepjal si meč, podal ho Crispinovi, pak seskočil z koně a vykročil k ní.

„Usnadním ti to. Neplač prosím. Víím, že jsem ti ublížil.“

Přispěchal k nim kněz a chtěl nabídnout Brenně plátěný šátek. Jediný Connorův pohled ho přesvědčil, aby to nedělal. Ustoupil tedy, obrátil se a zamířil ke Gillianovi.

Brenna se cítila, jako by se na ni řítíl celý svět. Když ji vzal za ruku a vykročil s ní po pěšině směrem k zahradám, nevytrhla se mu. Hlavu však měla skloněnou a měla v úmyslu počkat, až spolu zůstanou sami, aby se s ním rozloučila.

Nedostatek soukromí ho nijak netrápil. „Vím, že jsem ti způsobil trápení. Měl jsem tě ochránit před Raenem. Budu muset se svým prohřeškem žít celý zbytek života. Nečekám, že mi odpustíš, Brenno, ale...“

„Nemůžeš za to, co se stalo. Měla jsem ti říci hned, o co se pokoušel. Chtěla jsem, ale tys odjel, než jsem se k tomu odhodlala. Pak odjel on a já jsem si myslela, že se už nevrátí. Na tom však teď nezáleží. Vybral sis podle svého srdce, když jsi odjel k Euphemii.“

Zatvářil se užasle. „Cítila by ses lépe, kdybys věděla, že je mrtvá?“

„Můj bože, to ne!“

„Tak dobře,“ řekl. „Uvědomuješ si, že jsem ji nezapudil, jak jsem měl v úmyslu, především proto, že jsem měl ohled na tvé pocity?“

Obrátila se a pohlédla na něho. Connor nevěděl, jak dlouho bude schopen odolávat, než ji strhne k sobě do náruče. Byl rozhodnutý počkat, až se k němu přivine sama, o své vlastní vůli. Věděl však, že sám musí od ní odstoupit, aby své touze nepodleh. Pustil její ruku, posadil se na kamennou zídku a čekal.

Přistoupila o krok, až se dotýkala jeho kolen. „Co se stalo Euphemii?“

„Budu ti muset napřed povědět o odkazu svého otce, abys všechno pochopila, ale to je dlouhá historie. Chceš ji slyšet?“

Z jeho hlasu se ozýval zarážející smutek, při kterém jí srdce usedalo. Zdálo se, že z něho vyprchala veškerá síla. Hlavu měl sklopenou, ramena skleslá jakoby pod tíhou starosti, která na něho celá ta léta doléhala, a ona přímo cítila jeho bolest.

„Chceš mi ji vyprávět?“

„Ano,“ odpověděl zoufale.

Postoupila o další krok. „Řekni mi to hned,“ zašeptala.

Zdálo se, že se mu ulevilo. „Vím, že ti Lothar vyprávěl o zřícenině a o tom, že bude rozbořena, až pomstím svého otce. Chci ti teď vyprávět, jak zemřel a co mi řekl.“

„Řekl mi, že jsi u celého masakru byl i ty a že jsi tehdy byl ještě malý chlapec. Byla bych ráda, kdybys mi o tom pověděl, ale jen jestli sám chceš. Ano?“

Connor přikývl.

„Nezemřel lehce...“

Krátkými, trhanými větami líčil svoji minulost. Vzpomínal si na všechno, i na strach, který cítil, i na beznaději. Představila si ho jako malého chlapce, lezoucího přes žhavé uhlíky, tisknoucího k srdci těžký meč svého otce a pocítila k němu posvátnou úctu, protože měl víc odvahy a cti než sto šlechtitných rytířů. Není divu, že ho tolik miluje.

„Můj otec žádal, aby mě celého ovládla touha po pomstě,“ uzavřel.

Přikývla. „Chtěla bych se tě na něco zeptat.“

„Ano?“

„Vyžadoval bys od svého syna to, co chtěl tvůj otec od tebe?“

Nezaváhal ani na okamžik. „Kdyby byla možnost, že se vrahové vrátí, vyzval bych svého syna, aby se bránil, a řekl bych mu, aby zjistil jméno svého nepřítele. Nechtěl bych zemřít s obavami, že on a jeho rodina budou jednoho dne vyvražděni. A asi bych od něho nevyžadoval, aby mě pomstil, Brenno. Ne, to bych od svého syna nikdy nechtěl.“

Nevěděl, že svou odpovědí právě rozhodl o její budoucnosti.

Natáhl ruce, aby viděla jizvy na prstech i na dlaních. „Tohle je mé dědictví. Nemohu ty stopy odstranit a nemohu být někým jiným, než jsem.“

Vzala jeho ruce do svých a každou dlaň políbila. „Tvoje ruce jsou krásné. Vždy, když na tebe dolehnou starosti nebo trápení, musíš se podívat na své ruce a uvědomíš si, že jsi čestný a odvážný muž, protože o těchto vlastnostech svědčí tvé jizvy.“

„Od čestného muže žena neutíká. Zklamal jsem tě.“

Potřásla hlavou. „Nezklamal jsi mě. Myslela jsem si, že se nemůžeš odtrhnout od své minulosti, a také jsem se bála, že bys byl schopen zatížit syna stejným břemenem jako tvůj otec tebe. Nevzdávala jsem se však naděje, dokud jsi neodešel k Euphemii. Pak jsem myslela, žeš jí dal přednost před mnou, a to už na mne bylo příliš mnoho. Proč jsi ji vyhnal?“

„Protože ti ublížila. Máš ponětí, co všechno pro mne znamená? Když jsem se dověděl, co udělal Raen, zmocnil se mě vztek. Jediné, co jsem chtěl, bylo zbavit náš dům toho zla, než se vrátíš. Nemohl jsem snést pomýšlení na to, že jsem přivedl nevinnou duši do tak zoufalé situace. Proto jsem ji poslal pryč. Uvažoval jsem dokonce, že ji zabiju.“

„MacAlisterové přece nezabíjejí ženy.“

„Ne, nezabíjíme je,“ přisvědčil. „Rozhodl jsem se vypovědět ji ze své země. Chtěl jsem, aby si už neříkala MacAlisterová a aby se neopovážila nosit mé barvy. Euphemia opustila mé panství chvíli předtím, než jsem se na ně vrátil. Když jsem objevil její stopu, sledoval jsem ji, abych tomu mohl udělat konec. Pak jsem ji spatřil, jak se vítá s MacNarem.“

„Zrádkyně,“ zašeptala Brenna.

„Ano.“

„Co se stalo pak?“

„To ti vysvětlím později. Řekla jsi mi, že ti musím otevřít své srdce. Vzpomínáš si?“

„Vzpomínám.“

Položil jí ruce kolem pasu a přitáhl si ji blíž. „Chtěla jsi, abych tě miloval, že? Měl jsem ti to říci už tehdy.“

„Co jsi mi měl říci?“

„Že tě miluji.“

Zavrtěla hlavou. „Ne, ty jen chceš...“

„Miluji tě,“ opakoval. Po tvářích jí začaly stékat slzy. Jemně je setřel a přivinul ji k sobě. „Vím, že mě miluješ. Proč jsi mi to neřekla? Bála ses?“

„Neřekla jsem ti, co cítím, protože jsem věděla, že mě nemiluješ. Ano, bála jsem se, ale ty ses nebál, že?“

Naklonil se k ní. „Ano, bál. Brenno, vyděsila jsi mě k smrti. Kdybych se do tebe zamiloval, byl bych zranitelný. Co by se se mnou stalo, kdybys zemřela? A najednou bylo pozdě. Nemohl jsem se před tebou chránit, protože jsem si najednou uvědomil, že tě už miluji. Cítil jsem se jako znovuzrozený. Jeden z nás nepochybně zemře dřív než ten druhý, ale tomu, který přežije, zůstanou vzpomínky. Víš co?“

„Co?“ zašeptala.

„Nikdy tě nenechám odejít. Vím, že si zasloužíš mnohem víc, než co ti mohu dát. Na tom však nezáleží. Jsi moje.“

Přitiskla se k němu. „Ještě mě nesmíš políbit. Napřed mi řekni, že tě to mrzí.“

„Že jsem tě nebránil.“ Nebyla to otázka, jen konstatování skutečnosti. Pak ji pustil, zadíval se jí do očí a snažil se najít slova, která by ho spasila.

„Ne, nezklamal jsi mě. Ale zlomil jsi mi srdce. Jak ses mohl opovázit říci mi, že ti mám dát syna a pak se mohu vrátit do Anglie? To bylo od tebe nesmírně kruté a pořád nemohu pochopit, proč jsi mě chtěl tak ranit.“

„Tesknila jsi po své rodině,“ vysvětloval. „A já jsem chtěl, aby ses dívala do budoucnosti,“ dodal. „A tak jsem...“

„Co?“ pobídla ho.

Měl odvahu se ušklíbnout, když se jí přiznával ke svému hříchu. „Lhal.“

V údivu vytřeštila oči: „Tys mi lhal?“

„Přece bys nevěřila, že bych ti dovolil vrátit se do Anglie.“

„Neopovaž se mi smát. Věřila jsem ti. Neměl bys lhát. To od tebe nebylo hezké.“ Jiskřičky v jejích očích svědčily o tom, že pokus vyvolat v něm pocit viny je jenom hra. „Lhal jsi mi ještě v něčem?“

Pokrčil rameny. „Možná.“

„S tím musíš okamžitě přestat.“

„Lhal jsem, když jsem řekl Jamii, aby ti vyřídila, že jedu za Euphemí. Vlastně myslím, že jsem ani nelhal. Skutečně jsem za ní jel, ale jen proto, že byla u MacNara.“

Ruka jí vylétla k hrdlu, tak ji jeho ledabylá poznámka omráčila. „Tys jel...“

„Později, má lásko. Teď už mi dovolíš, abych tě políbil?“

„Ne,“ odpověděla. „Ty dovolíš mně, abych tě políbila. Věci se změní. Od této chvíle vždy, když opustíš náš dům, budeš mít tolik rozumu, že mi o tom napřed povíš. Jestli se ještě jednou probudím a zjistím, že jsi pryč, najdu si tě a pak ti pomáhej pánbůh.“

„Á, děvče, takže mě přece jenom miluješ, že?“

„A budeš nosit svůj přívěsek. To myslím vážně.“

„Nemohu ho nosit na krku,“ vysvětloval. „Když mi ho přišiješ k plédu, budu ho nosit. Bude ti to stačit?“

Jeho žena se rozzářila. „Chci, abys vyměnil dveře u nás doma. Tobě nevadí, ale já musím chodit ven zadním vchodem, protože je nemohu otevřít.“

„Dobře. Dám tam jiné.“

„Chci jezdit na vraníkovi.“

„Ne.“

Objala ho kolem krku a sklonila se k němu. „Budeš o tom přemýšlet?“

„Ne.“

Zasmála se, protože jí připomněl, že ho chtěla políbit. Pak se iniciativy ujala jeho ústa a hodnou chvíli jí ukazovala, jak velice ji

miluje. Byla mnohem vášnivější než on a až v okamžiku, kdy ji přinutil, aby přestala, si uvědomila, kde je.

Rozplakala se s tváří zabořenou pod jeho bradu a on jí šeptal něžná, milující slova lásky. Když nakonec navrhl, aby už jeli domů, musel počkat, až se vypláče, než byla schopná souhlasit.

Objal ji kolem ramen a vedl ji zpátky k hlavní pěšině.

„Budeme spát dnes večer venku?“

„Nebudeme spát,“ odpověděl. „Ale jestli chceš zůstat dnes večer venku, můžeme.“

„Ano. Vypadáš unaveně.“

„Ty také. Brenno, už mě nikdy tak netrap. Slib mi, že mě nikdy neopustíš, ať se děje co se děje.“

„Slibuji. Pojď a seznam se s mojí sestrou. Co to proboha dělá? Vždyť je už na konci cesty. Nikdo z MacAlisterů by...“

„Quinlan by chtěl.“

„Co říkáš?“

„Pokud uhne z pěšiny, vezme si ji. To říkám.“

„Řekni mu, ať na ni tak nehledí.“

„Zdá se, že to tvé sestře nevadí. Hledí na něho naprosto stejně.“

A drží se mu nablízku.“

„Faith, pojď sem,“ vykřikla Brenna.

Její sestra na ni nedbala. „Connore, přikaž Quinlanovi a Crispinovi, aby sem přišli.“

„Mohu je o to požádat, ale neudělají to. Pokud jde o ně, znají své povinnosti. Chrání nás, miláčku. Měla bys být na jejich zdrženlivost pyšná.“

„Proč bych na ně měla být pyšná?“

„Mají přece chuť ty Angličany zabít.“

Můj bože, úplně zapomněla na Gilliana. „Musíš jít za mým bratrem.“

„Ne.“

„Když on přijde za tebou, seznámíš se s ním?“

Pokrčil rameny a pak jí sdělil své podmínky. „Pokud je ozbrojen, budu ho muset vzít stranou a vyřídit si s ním tu urážku.“

Věděla, co to znamená. „Nebude ozbrojen,“ řekla rychle. „Přivedu ho.“

„Ne.“

Energie, s jakou ji odmítl, ji přesvědčila, že se nedá zvíkat. Na pomoc jí přišel otec Sinclair. Za okamžik přišel Gillian doprostřed pěšiny. Stejně jako Connor, i on byl beze zbraně.

Její manžel nijak zvlášť netoužil po tom, aby objala bratra, ale nedal jí to najevo.

Když Brenna poděkovala Gillianovi za to, že přijel pro Faith, zamířil otec Sinclair pro její sestru. Dostal se k ní v posledním okamžiku, uvědomil si, když viděl, jak se na ni Quinlan dívá. Kněz ji chytil za ruku chvilku předtím, než vyšla z pěšiny.

„S MacAlisterem se můžeš rozloučit za chvíli, Faith. Sestra by teď potřebovala tvoji pomoc, aby se urovnala ta věc s Gillianem.“

„Pomůže při tom Brennin manžel?“

„Ne, jistěže ne, a Brenna i já víme, že sám se s Angličanem nikdy nedohodne. Nezabil ho však a musíme ocenit, že se kvůli své ženě ovládá.“

Faith potřásla hlavou, ale zrychlila krok, až se nakonec rozběhla.

„Mrzí mě, že mi to trvalo tak dlouho, Gilliane.“

Její bratr k ní vztáhl ruku a chtěl ji strčit za sebe. Okamžitě protestovala a odsunula ho. Pak chvatně přistoupila k sestře a posadila se na zídku vedle ní.

Oba muži dál stáli proti sobě jako soupeři.

Brenna brzy začala být netrpělivá. „Gilliane, copak nejsi rád, že mě vidíš?“

Konečně si přestal měřit Connora a pohlédl na ni. „Ano, ovšemže jsem. Pojedeš se mnou domů?“

„Ne. Pojedu domů se svým manželem. Byli jsme oddáni, Gilliane, a ujišťuji tě, že jsem velmi šťastná. Řekni otci, že mu odpouštím, že mě chtěl dát MacNarovi.“

„Otec nevěděl, čeho byl ten bastard schopen, Brenno. Také neví, že jsi vdaná.“

Faith začala vysvětlovat, než mohla Brenna otevřít ústa. „Myslí si, že žiješ v hříchu,“ zašeptala, aby ji sestřin manžel neslyšel.

Přistoupil k nim otec Sinclair. „Měli obřad jaksepatří, Gilliane, s požehnáním církve.“

„Skutečně ses za něho provdala?“ zeptal se Gillian.

„Ano.“

Jeho modré oči se zavrtávaly do kněze. Bylo zjevné, že se rozhoduje, má-li mu věřit, nebo ne.

„Gilliane, řekni prosím matce, že mě mrzí, že ani ona, ani otec se nemohli zúčastnit mé svatby.“

Její bratr se zas obrátil k ní. „Byli jste oddáni v kostele?“

„Byli jsme oddáni v jednom z nejkrásnějších božích svatostánků. Všude kolem bylo plno květín všemožných barev. Vstoupila jsem do kaple pod baldachýnem zelených větví, které byly svěží a krásné, ještě na nich ulpívala ranní rosa a jiskřila jako démanty v záři světla z nebe. Obklopovala nás vůně vřesu, když jsme vyslovovali své sliby. Connor i já jsme měli na sobě nádherná roucha, a jakmile bylo sňatku náležitě požehnáno, odebrali jsme se k svatební hostině.“

Oči se jí zamžily vzpomínkami a radost, kterou v nich její bratr spatřil, když mluvila o podrobnostech, které si může pamatovat jenom žena, ho přesvědčila, že byla vskutku řádně oddána. Bylo také zřejmé, že je šťastná.

„Svatba byla kouzelná, že, otče?“

Kněz byl jejím proslovem ohromen. Otřel si cípem rukávu koutky očí, několikrát kývl a řekl: „Ano, děvče, byla kouzelná, jak měla být. Uvědomuješ si, barone, že kdyby nebylo zemana MacAlistera, tvoje sestra by už zřejmě nežila?“

„Ano, uvědomuji si to.“

To bylo všechno, co byl ochoten říci. Brenně jeho konstatování stačilo. Connor nemohl být spokojenější. Vzpomínka jeho ženy na svatbu ho uchvátila a jediné, po čem toužil, bylo, aby s ní zůstal sám a mohl jí říci, jak je na ni pyšný.

„Brenno, je čas jít domů.“

„Ano, Connore.“

Vstala, přistoupila k bratrovi a políbila ho na tvář. „Mám tě ráda, Gilliane.“

„I já tě mám rád, Brenno. Přiměj ho, aby se o tebe dobře staral.“

„On se o mne dobře stará. Miluje mě, Gilliane, a já miluji jeho.“

„To vidím.“

Oba muži se změřili dlouhým pohledem. Brenna stála mezi nimi a čekala, až na sebe promluví.

Gillian konečně začal. Úklonou hlavy pozdravil jejího manžela. Pak sklonil hlavu i Connor.

Brenna věděla, že je to to nejlepší, čeho se dalo dosáhnout. Třebaže se oba chovali vyzývavě a umíněně, milovala je.

Connor objal svoji ženu a obrátil se k odchodu.

„Ještě okamžik, zemane,“ vykřikla Faith. Obešla bratra tak, aby ji nemohl zadržet, a rozběhla se za Brennou a za Connorem.

„Zemane, víš, kolik sester a bratrů má tvoje žena?“ Brenna do něho šťouchla, aby odpověděl. „Moje žena je sedmé dítě v rodině. A ty jsi nejmladší, že?“

„Ano. A znáš všechny jménem?“

„Faith, není třeba...“

„Ano, je to nutné. Jsme pro tebe důležití, a proto bychom měli být důležití i pro tvého manžela, nemyslíš?“

„Pojď sem, Faith,“ řekl Connor.

Ani nepomyslela na to, že by ho odmítla. Postoupila k němu a pohlédla mu do očí. „Ano?“

„Ano, zemane,“ opravila ji Brenna.

„Je teď můj bratr. Musím mu pořád říkat zemane?“

„Velmi dobře víš, že musíš, dokud ti neřekne, že nemusíš užívat jeho titul, což, pokud vím, zatím neudělal. Vyrostly jsme ve stejné rodině.“

Faith se zasmála. „Výborně. Ještě jsi neodpověděl na moji otázku, zemane. Mám ti povědět jména našich bratrů a sester?“

„To není nutné. Jsou to Gillian, William, Arthur, Matilda, které říkáš Mattie, Joan, Rachel, moje žena a ty.“

„Tys je znal... celou tu dobu, tys je všechna znal?“ divila se Brenna.

„Ano.“

„Tak proč jsi o nich nechtěl mluvit?“

„Protože jsi po své rodině tesknila. Kdybys o nich mluvila, necítila by ses o nic lépe. Tak jsem chtěl získat tvou oddanost. Myslím, že jsem ti to už vysvětlil.“

Opřela se o něho. „Můžeš mi to vysvětlit ještě jednou, až budeme doma. Faith, je čas se rozloučit. Budeš mi chybět.“

Sestra ji objala. „Ty mi budeš chybět víc. Zeman, zapomněla jsem ti poděkovat. Gillian mi řekl, že jsi k nám domů poslal své muže, aby mě chránili před MacNarem.“

„Tys poslal své vojáky k mým rodičům? Jeli až do Anglie?“ Brenna zůstala jako omráčená.

„Ano, poslal je tam,“ potvrdila Faith. „Matce se vojáci líbili. Otec tam nebyl, ale měl radost, když se dověděl, jak dlouhou cestu tvůj manžel urazil, aby mne ochránil. Zajímalo by mě...“

„Co?“ pobídl ji Connor. Ani jeho žena, ani sestra si neuvědomily, že se blíží konci posvátné půdy. Všiml si toho však Quinlan, o čemž svědčil jeho úšklebek. Protože Connor svého přítele velmi dobře znal, byl si jistý, že počítá, kolik kroků bude muset Faith ještě udělat, než opustí svatou půdu kláštera a on se o ni bude moci ucházet.

„Jsou tu všichni, kdo tam byli? Chci vyslovit své díky jejich veliteli, ale nevím, jak se jmenuje.“

„Jmenuje se Quinlan. Brzy se stane zemanem v klanu svého strýce, protože jeho povinnost vůči mně se chýlí ke konci. Je tady, Faith. Právě se na tebe dívá.“

Okamžitě pohlédla na Quinlana a udělala další krok k němu.

„Můj bratr mi řekl, cos udělal. Otec ti bude chtít poděkovat za to, že jsi přijel k nám, abys mě zachránil. I já ti z celého srdce děkuji, Quinlane.“

Její gaelština byla hudbou pro jeho uši, na rozdíl od své sestry jazyk ovládala obdivuhodně.

Nepromluvil na ni, ale uklonil se na pozdrav. Bože na nebesích, když se usmála, objevily se jí ve tvářích dolíčky.

„Mé matce ses zřejmě zalíbil. Slyšela jsem, že se zajímala, jestli se ještě vrátíš.“

Connor její slova slyšel a pohlédl na přítele. „Velice ti to usnadňuje, že?“

Quinlan se zasmál. „Ano, usnadňuje.“

Ani Brenna, ani otec Sinclair nechápali, o čem Connor mluví. Co že jí usnadňuje?

Faith se chystala k odchodu a Quinlan na ni konečně promluvil. „Vyříd' své matce, že se vrátím. Má něco, po čem toužím.“

Chtěla ho požádat o vysvětlení, ale zdálo se jí, že by od ní bylo nezdvořilé, kdyby se ho dál ptala. „Pak se tedy možná uvidíme. Nehodlám se ještě alespoň dva roky vdávat, i když s tím můj otec nesouhlasí. Jsem sice už dost stará, ale uvědomuji si, že jsem zoufale zhýčkaná, a protože nemám v úmyslu se změnit, budu muset najít nějakého barona, který si mě bude hledět. A to nějakou dobu potrvá. Kdybych se přece jen provdala dříve, než přijedeš, pak si prosím pamatuj, že jsem ti zavázána. Sbohem, Quinlane. Doufám, že tě Bůh ochrání.“

Pozdravila ho dokonalou úklonou, aby projevila patřičnou úctu, políbila na rozloučenou Brennu i Connora, což vyvolalo jeho úžas, pak se obrátila a rozběhla se k zachmuřenému bratrovi.

„Faith mi bude chybět nejvíc ze všech,“ přiznala Brenna.

„Zřejmě ji zas brzy uvidíš,“ řekl Connor.

„Pochybuji,“ odpověděla. „Mrzí mě, že nás Quinlan opustí. Bude tvým zástupcem, když odjedeš, vždycky Crispin?“

„Ne, ten půjde na Hughovo sídlo. Požádali mě, abych určil někoho, kdo se stane jejich vůdcem. Potřebují Crispina a jemu to bude vyhovovat.“

Vysadil svoji ženu na vraníka, vyhoupl se na hřbet za ni, pak se k ní sklonil a řekl jí do ucha, jak velice ji miluje.

„Začneme znovu, ano?“

„Když ti udělá radost myslet si, že začínáme znovu, pak nebudu protestovat. Bude to teď snadnější, protože si už budu vždycky pamatovat, že mám být ohleduplný.“

„Ty už jsi ohleduplný a není divu, že tě miluji. Zajímalo by mě...“

„Ano?“

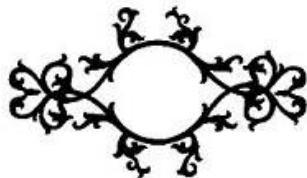
„Ráda bych zas jezdila bez sedla, a kdybys mě doprovázel, mohla bych si vzít některého z tvých dalších koní?“

„Pokud přistoupíš na to, že nevyjedeš z tvrze, vyhovím tvé žádosti. Vidiš, jak jsem vstřícný, ženo?“

„Ano, vidím,“ přisvědčila. „A protože máš tak dobrou náladu...“

„Ano?“

„Ta kaple...“



EPILOG

Západ slunce byl překrásný. Děti trávily tyto chvíle venku, běhaly bosé po pěšině nahoru a dolů a výskaly smíchy, zatímco jejich matka dohlížela na nejmladší rozjívenou holčičku s nejistou chůzí a šibalským leskem v modrých očích, která se ohromně bavila tím, že vytrhávala ze země kytičky, sotva je tam matka zasadila.

Jejich otec zamířil nejprve nahoru do ložnice, aby si odložil meč, než se připojí k jejich hrámu, ale ještě se na chvíli zastavil u okna a rozhlédl se kolem tvrze.

Prvního jara rozkvetl vřes vzápětí poté, co byly trosky srovnány se zemí, a teď se na jejich místě rozkládala louka plná bujné, zářivé zeleně, což, jak věřila jeho žena, byl hold muži, který zde kdysi žil.

Sladká medová vůně se mísila se zvukem smíchu. Jaká radost být zas doma!

nakladatelství OLDAG

Julie Garwood

Svatba

Z anglického originálu THE WEDDING,
vydaného nakladatelstvím POCKET BOOKS,
New York 1996,
přeložila Magda Cindričová.

První vydání.

Obálku navrhl a zpracoval Zbyněk Janáček.

Redakce Věra Slaninová.

Vydalo nakladatelství OLDAG, Ostrava 1999,
jako svou 78. publikaci.

Vytiskly Těšínské papírny, spol. s r. o., Český Těšín.

ISBN 80-85954-67-2